824 GER
F97

Cornelia Funke

Călărețul dragonilor

821 GER
F97

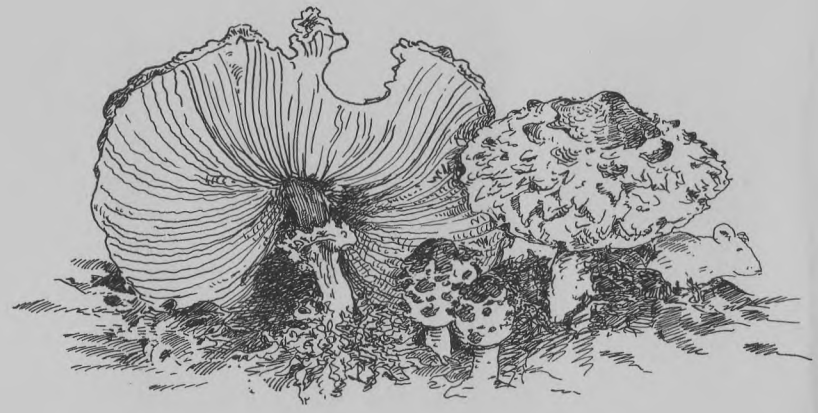

Cornelia Funke

Călărețul dragonilor

CU ILUSTRAȚIILE AUTOAREI

Traducere din limba germană
Alexandru Mihăilescu

082.1 Biblioteca RAO
087.5
821.112.2-31-93 = 135.1

Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
FUNKE, CORNELIA
Călăreţul dragonilor / Cornelia Funke; trad.:
Alexandru Mihăilescu. – Bucureşti RAO International
Publishing Company, 2008
ISBN 978-973-103-583-3

I. Mihăilescu, Alexandru (trad.)

821.112.2-31 = 135.1

821.112.2-93-31 = 135.1

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREŞTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala CEZAR PETRESCU
Nr. Inventar. _____

559.002 A

RAO International Publishing Company
Grupul Editorial RAO
Str. Turda nr. 117-119, Bucureşti, ROMÂNIA
www.raobooks.com
www.rao.ro

CORNELIA FUNKE
Drachenreiter

© 2007 Cecilie Dressler Verlag GmbH & Co. KG, Hamburg 1997
Toate drepturile rezervate

Coperta şi ilustraţii de
Cornelia Funke

© RAO International Publishing Company, 2007
pentru versiunea în limba română

2008

ISBN 978-973-103-583-3

Lui Uwe Weitendorf

CUPRINS

Veşti rele / 9
Adunare în ploaie / 15
Poveţe şi avertismente / 27
Oraşul cel mare şi omul cel mic / 32
Şobolanul vaporean / 38
Focul dragonului / 54
Aşteptând întunericul / 62
Rătăciţi în zbor / 68
Mandragor-cel-de-Aur / 81
Spionul / 90
Furtuna / 98
În cuşcă / 107
Baziliscul / 119
Profesorul Wiesengrund povesteşte / 130
Picior-de-Muscă dă de veste a doua oară / 145
Tot spre Sud / 157
Corbul / 167
Baldovin Wiesengrund are un oaspete / 173
La indicator / 183
Văgăuna djinnului / 192
Hotărârea lui Picior-de-Muscă / 201
Luna dispărută / 206
Piatra / 220
Furia lui Mandragor / 227

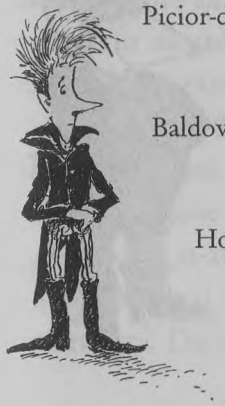

În Delta Indusului / 234
O revedere neașteptată / 237
Dragonul / 249
La mormântul călărețului dragonilor / 257
Trădătorul Picior-de-Muscă / 268
Mandragor află tot / 278
Întoarcerea călărețului dragonilor / 283
Numai minciuni / 291
Ochi în ochi / 299
Răpirea / 304
În cuibul păsării uriașe / 311
Urma pierdută / 318
O vatră veche / 323
Mănăstirea / 334
Raportul șobolăniței / 346
Pietrișu are de lucru / 351
Burr-burr-chan / 353
Rămas-bun și la drum! / 361
Urmăritorii / 371
Hotarul Cerului / 374
Ochiul lunii / 383
Peștera dragonilor / 391
Nu / 403
Prizonierul / 405
Planul / 412
Spionul înșelat / 420
Un lustru pentru vânătoare / 426
Sfârșitul lui Mandragor / 432
Rugămintea gnomului / 442
Un dragon se trezește / 451
Și acum? / 457
Înapoi / 461
Vești bune / 473

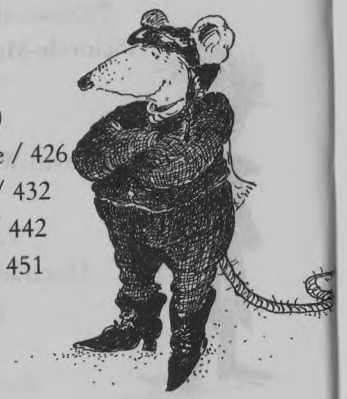

VEȘTI RELE

Nu se deslușea nici o mișcare în Valea Dragonilor. Fâșiile de ceață aduse de vânt dinspre mare se pierdeau printre munți. Păsărelele ciripeau înfundat prin pâcla umedă în timp ce soarele se ascundea în nori.

O șobolăniță apăru, gonind la vale. Se împiedică și făcu o tumbă fără voie, dar se dezmetici repede.

– Și le-am spus eu... bombăni ea mai mult pentru sine. De parcă nu le-aș fi spus! Cu nasul ei ascuțit, adulmecă în jur, apoi ciuli urechiușele și se repezi spre un pâlc de brazi strâmbi, care creșteau la poalele celui mai înalt dintre munți. Încă dinainte să înceapă iarna, bombăni șobolănița, încă dinainte să înceapă iarna am mirosit eu ceva, dar nu, n-au vrut să mă asculte. Aici cică se simt în siguranță. Auzi, în siguranță! Aiurea!

La rădăcina brazilor era întuneric, atât de întuneric că nici nu puteai zări crăpătura care se căsca în munte, înghițind fâșiile de ceață ca un gâtlej înfometat.

– Habar n-au de nimic, mormăi șobolănița în continuare. Tocmai asta e problema, habar n-au de nimic pe lumea asta. De nimic, de absolut nimic.

Mai privi o dată în jur, apoi dispăru în crăpătura care era de fapt intrarea într-o peşteră mare. Şobolăniţa ţâşni, dar nu ajunse prea departe. Cineva o apucase de coadă şi o ridica în aer.

– Bună, Şobolino! Cu ce treburi pe aici?

Şobolina se întoarse să muşte degetele blănoase care o ţineau strâns, dar se alese doar cu câteva fire de păr de cobold, pe care le scuipă cu scârbă.

– Pucioaso! se răsti ea. Lasă-mă imediat jos, mâncătoare de ciuperci puţină la minte ce eşti! N-am timp de glumele tale proaste de coboldă.

– N-ai timp? Pucioasa o puse pe Şobolina în palmă. Era o coboldă tânără, nu mai mare decât un pui de om, cu blana bălţată şi cu ochi luminoşi ca de pisică. Cum aşa, Şobolino? Ce treburi atât de importante poţi tu să ai? Ai nevoie de un dragon care să te apere de mâţele flămânde?

– Nu-i vorba de mâţe! şuieră Şobolina mânioasă.

Nu-i plăceau deloc cobolzii. Însă dragonii erau topiţi după feţele lor păroase. Le făcea mare plăcere să le asculte cântecele ciudăţele, mai ales când nu puteau să adoarmă. Iar când erau trişti, nimeni nu-i putea consola mai bine decât un pierde-vară de cobold obraznic.

– Ei, dacă vrei cu tot dinadinsul să ştii, atunci află că aduc veşti rele, foarte rele, fornăi Şobolina. Dar i le voi spune doar lui Lung, în nici un caz ţie!

– Veşti rele? Ptiu, mucegaiţă! Ce fel de veşti rele? întrebă Pucioasa scărpinându-se pe burtă.

– LASĂ-MĂ JOS! se răţoi Şobolina.

– Bine, bine. Pucioasa oftă şi o lăsă pe Şobolina pe podeaua stâncoasă a peşterii. Dar să ştii că încă doarme.

– Atunci o să-l trezesc eu! şuieră Şobolina şi pătrunse mai adânc în peşteră spre locul unde licărea un foc albastru care alunga bezna şi umezeala din măruntaiele muntelui.

Lângă foc dormea dragonul, ghemuit, cu capul pe labele din faţă. Coada lui zimţată se covrigise în jurul focului. Solzii îi luceau în lumina flăcărilor care aruncau o umbră mare pe peretele peşterii. Şobolina se repezi spre dragon, se căţără pe laba lui şi îl ciupi de ureche.

– Lung! strigă ea. Scoală, Lung! Vin!

Dragonul îşi ridică somnoros capul şi deschise ochii.

– A, tu eşti, Şobolino? bolborosi el. Era puţin răguşit. Ce, a şi apus soarele?

– Nu, dar tot trebuie să te scoli. Trebuie să-i trezeşti pe ceilalţi! Şobolina sări de pe laba lui Lung şi se agita încolo şi încoace.

– Eu v-am spus, dar voi n-aţi vrut să ascultaţi.

– Despre ce tot vorbeşte?

Dragonul se uită întrebător către Pucioasa, care venise şi se aşezase lângă foc, molfăind la nişte rădăcini.

– Habar n-am! plescăi Pucioasa. De ceva vreme tot bate câmpii cu prostii. Ce poate să încapă în căpşorul ăla mic al ei?

– Nu zău? Şobolina aproape că se sufoca de furie. Asta, asta...

– N-o lua în serios, Șobolino! Lung se ridică, își întinse gâtul lung și se scutură. E prost dispusă pentru că ceața i-a umezit blana.

– Pe naiba! Șobolina îi aruncă Pucioasei o privire veninoasă. Cobolzii sunt mereu prost dispuși. De la răsăritul soarelui sunt pe picioare ca să vin să vă avertizez. Și cu ce mă aleg? Blănița cenușie i se zburli de furie. Cu tâmpeniile ei blănoase, cu asta mă aleg!

– Despre ce să ne avertizezi? Pucioasa aruncă cât colo resturile rădăcinii pe care o ronțăise. Ascultă, măi ghemotoc de blană linsă, dacă nu încetezi să ne tot fierbi, o să-ți fac un nod marinăresc în coadă!

– Pucioaso!

Lung lovi cu laba în foc. Câteva scântei albastre zburară și se stinseră în blana Pucioasei, asemenea unei ploi de stele.

– Da, bine! mârâi ea. Dar șobolănița asta are așa un dar să te scoată din minți cu toată vorbăria ei...

– Așa? Atunci ascultă bine ce spun! Șobolănița se ridică pe lăbuțele din spate și își dezveli dinții din față. Viiiin oaaameniiii! strigă atât de ascuțit că răsună întreaga peșteră. Vin oamenii! Știi tu ce înseamnă asta, coboldă păroasă, mâncătoare de ciuperci și scormonitoare prin frunziș putred?! Vin chiar aiiiici!

Se lăsă o tăcere de moarte.

Pucioasa și Lung parcă împietriseră. Numai Șobolina tremura încă de mânie. Mustățile i se scuturau, iar coada îi zvâcnea încoace și încolo pe podeaua peșterii.

Primul se dezmetici Lung.

– Oamenii? întrebă el aplecându-și gâtul și întinzând laba către Șobolina, care se cățără pe ea, cu o mină jignită.

Lung o ridică până în dreptul ochilor lui.

– Ești sigură? o întrebă.

– Cât se poate de sigură, răspunse șobolănița.

Lung lăsă capul în jos.

– Mai devreme sau mai târziu, trebuia să se întâmple și asta, spuse el cu glasul stins. Sunt peste tot. Cred că sunt din ce în ce mai mulți.

Pucioasa era tot fără glas. Dintr-odată însă, sări în sus și scuipă în foc.

– Cu neputință! strigă ea. Aici nu e nimic care să le placă. Nimic-nimic!

– Fleoșc! Șobolănița se aplecă atât de tare, de era să cadă de pe gheara lui Lung. Nu mai vorbi prostii! Ai fost și tu printre oameni. Nu e nimic să nu le placă. Nu e nimic pe lume să nu vrea să aibă. Ce, ai și uitat?

– Da, da, bine! bombăni Pucioasa. Ai dreptate, sunt lacomi, vor totul numai pentru ei.

– Da, asta vor, încuviință șobolănița, și vă spun că acum se îndreaptă încoace.

Focul dragonului începu să pâlpâie, flăcările scăzură până când bezna le înghiți cu totul, precum un animal mare și negru. Un singur lucru putea stinge atât de repede focul lui Lung: tristețea. Dragonul suflă încet pe podeaua stâncoasă, și flăcările izbucniră din nou.

559.002
BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala CEZAR PETRESCU
Sector 1, Bd. Gh. Duca, 13, tel. 021.222.99.03

– Într-adevăr, Șobolino, tare proaste sunt veștile pe care ni le-ai adus, spuse Lung, lăsând-o să-i sară pe umăr, apoi se îndreptă spre ieșirea din grotă.

– Vino, Pucioaso, trebuie să-i trezim și pe ceilalți.

– Aoleu, ce-or să se mai bucure și ei, mârâi Pucioasa mângâindu-și blănița, apoi îl urmă pe Lung în ceața de afară.

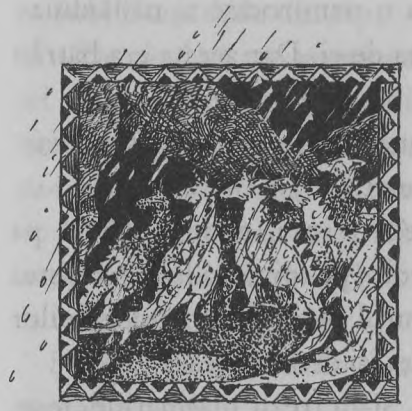

ADUNARE ÎN PLOAIE

Barbă-Sură era cel mai bătrân dragon din vale. Trăise mai mult decât putea să-și amintească. Solzii lui nu mai străluceau de mult, dar mai putea să scuipe flăcări, și cei mai tineri mergeau întotdeauna la el când aveau nevoie de un sfat. Lung îl trezi pe Barbă-Sură, în timp ce toți ceilalți dragoni se înghesuiau deja la intrarea în peștera acestuia. Soarele asfințise, și o noapte întunecată și ploioasă se lăsase peste vale.

Bătrânul dragon ieși din peșteră și privi fără chef către cer. Oasele îl dureau de la umezeală, iar frigul îi înțepenise încheieturile. Ceilalți dragoni se dădură respectuos la o parte. Barbă-Sură își roti privile în jur. Nu lipsea nimeni, iar Pucioasa era singurul cobold care se afla acolo. Cu pași înceți și greoi, se îndreptă prin iarba umedă spre o stâncă acoperită cu mușchi, care se ridica deasupra văii ca un cap de uriaș. Gâfâind, urcă pe stâncă și mai privi o dată în juru-i. Ceilalți dragoni îl urmăreau cu priviri de copii înfricoșați. Unii erau foarte tineri și nu cunoșteau decât acea vale, alții însă veneau de departe și își mai aminteau că lumea nu aparținuse dintotdeauna oamenilor.

Toţi simţeau că se apropia o nenorocire şi nădăjduiau că Barbă-Sură o va îndepărta de ei. Dar acesta era bătrân şi obosit.

– Urcă la mine, şobolane, spuse el cu glas răguşit. Povesteşte ce ai văzut şi ai auzit!

Şobolăniţa escaladă repede stânca, apoi se căţără pe coada lui Barbă-Sură şi de acolo, pe spinarea lui. În liniştea nopţii se auzeau numai susurul ploii şi foşnetul vulpilor ieşite la vânătoare. Şobolăniţa îşi drese vocea.

– Vin oamenii! strigă ea. Şi-au trezit maşinăriile, le-au hrănit şi s-au aşternut la drum. La numai două zile depărtare de aici, îşi fac loc printre munţi. Zânele i-au mai întârziat niţel, dar odată şi odată tot vor ajunge aici, pentru că vor valea voastră.

Un suspin se ridică din mijlocul dragonilor, care se înghesuiseră şi mai tare în jurul stâncii pe care stătea Barbă-Sură.

Lung se ţinea mai deoparte. Pe spinarea lui, Pucioasa, care ronţăia la o ciupercă uscată, trase un şuierat.

– Zău aşa, şi şobolăniţa asta! Nu putea să le-o spună mai cu binişorul?

– Cum adică? strigă unul dintre dragoni. Ce vor aici? Doar au tot ce le trebuie acolo unde sunt ei.

– Nu au niciodată *tot* ce le trebuie, răspunse şobolăniţa.

– Să ne ascundem până or să plece înapoi, strigă alt dragon. Aşa cum am făcut ori de câte ori se mai rătăcea câte unul dintre ei pe aici. Sunt atât de orbi, că văd doar ce vor ei să vadă. Ne vor lua iar drept stânci, sau copaci căzuţi.

Şobolăniţa dădu din cap.

– De când vă tot avertizez? ţipă ea la ei. De o sută de ori v-am tot spus că oamenii pun ceva la cale. Dar voi, ăştia mari, nu vreţi să ne ascultaţi pe noi, ăştia mai mici, nu-i aşa? Vă ascundeţi de oameni şi nu vă interesează ce fac ei. Neamul meu nu e atât de prost. Noi mergem în casele lor, ascultăm ce vorbesc şi aşa am aflat ce au de gând cu valea voastră.

Şobolăniţa îşi mai drese o dată glasul, apoi îşi şterse mustăţile cenuşii.

– Acum vrea iar să ne fiarbă, şopti Pucioasa în urechea lui Lung, dar el n-o băgă în seamă.

– Ce-or avea de gând? întrebă Barbă-Sură plictisit. Zi odată, şobolane!

Şobolăniţa îşi netezi din nou mustăţile, nervos. Chiar nu era plăcut să aducă veşti rele.

– Vor... vor să inunde valea voastră, răspunse cu glas şovăielnic. Aici nu va mai fi decât apă. Peşterile voastre vor fi toate sub apă, iar din toţi copacii ăştia de aici, spuse arătând cu lăbuţa împrejur, ei bine, din ei nu se vor mai vedea nici măcar vârfurile deasupra apei.

Dragonii o priveau încremeniţi, fără să mai scoată o vorbă.

– Aşa ceva nu e cu putinţă! izbucni unul dintre ei. Nimeni nu poate să facă aşa ceva. Nici măcar noi, care suntem mult mai mari şi mai puternici decât ei.

– Cu neputinţă? Şobolăniţa râse cu dispreţ. Mai mari? Mai puternici? Voi chiar nu pricepeţi nimic. Spune-le, Pucioaso!

Spune-le cum sunt oamenii. Poate că pe tine or să te creadă, spuse șobolanul strâmbând din nas.

Dragonii se întoarseră către Lung și Pucioasa.

– Șobolănița are dreptate, spuse cobolda. Habar n-aveți. Pucioasa scuipă și începu să tragă de un fir de mușchi care îi rămăsese între dinți. Oamenii nu mai umblă de mult în armuri, așa cum făceau pe vremea când vă vânau, dar sunt mult mai periculoși. Nu e nimic mai periculos pe lumea asta.

– Ei, na-ți-o! se stropși cu dispreț un dragon mare și gras, întorcându-i spatele Pucioasei. Lăsați-i pe bipezi să vină! Poate că șobolanii și cobolzii au motive să se teamă de ei, dar noi suntem dragoni. Ce ne pot face?

– Ce vă pot face? Pucioasa aruncă cât colo ciuperca la care tot ronțăise și se ridică în picioare. Acum chiar se supărase, și se știe, cu cobolzi supărați nu e bine să te pui. În viața ta n-ai ieșit din valea asta, cap sec ce ești! Crezi poate că oamenii dorm pe frunze, așa, ca tine. Crezi că nu pot face mai mult decât o muscă pentru că nu trăiesc cu mult mai mult. Crezi că se gândesc doar să mănânce și să doarmă. Ei, atunci află că nu sunt deloc așa. Deloc! Pucioasa trase aer în piept. Chestiile alea care zboară pe cer și pe care tu, prostănacule, le numești păsări zgomotoase nu sunt altceva decât mașini de zbor construite de oameni. Pot să vorbească între ei chiar dacă se află în țări diferite. Pot să facă poze care se mișcă și vorbesc, să facă vase din gheață care nu se topește niciodată, să-și lumineze casele pe timp de noapte de parcă ar fi închis în ele bucăți din

soare. Pot... Pucioasa clătină din cap. Pot să facă lucruri minunate și lucruri îngrozitoare. Dacă vor să inunde valea asta, atunci o vor face. Trebuie să plecați, chiar dacă nu vă place.

Dragonii o fixau cu privirea. Chiar și cel care se întorsese cu spatele mai devreme. Câțiva se uitară în sus, spre cer, ca și cum ar fi așteptat ca mașinăriile de zbor să apară dintr-o clipă într-alta de după culmile munților.

– Na drăcie, mormăi în barbă Pucioasa, m-a enervat atât de tare ipochimenul ăla, că am aruncat bunătate de ciupercă. Era o crețușcă solzoasă, așa ceva bun nu găsești pe toate drumurile.

Coborî din cârca lui Lung și începu să caute prin iarbă.

– Ați auzit cu toții, spuse Barbă-Sură, trebuie să plecăm.

Cu spaima în oase, dragonii se întoarseră din nou către el.

– Pentru unii dintre voi, continuă bătrânul dragon, este prima oară, dar mulți dintre noi au fugit de mai multe ori din calea oamenilor. Da data asta va fi mult mai greu să găsim un loc care să nu fie deja al lor. Dădu din cap cu tristețe. Sunt din ce în ce mai mulți, tot mai mulți.

– Da, sunt peste tot, încuviință cel care mai adineaori o luase în râs pe Pucioasa. Doar când zbor pe deasupra mărilor nu le văd luminile acolo jos.

– Atunci va trebui să încercăm să trăim alături de ei, spuse un altul.

Dar Barbă-Sură clătină din cap.

– Nu, spuse el. Nu e cu putință să trăiești alături de oameni.

– Ba se poate, și încă cum! spuse șobolănița scuturându-și blănița udă de la ploaie. Câinii pot, pisicile pot, șoarecii, păsările, ba chiar și noi, șobolanii. Dar voi... Voi sunteți prea mari, prea inteligenți, prea... Șobolanul ridică din umeri. Prea altfel! Le-ar fi teamă de voi. Și pe cei de care le este teamă îi...

– ... îi distrug, continuă bătrânul dragon cu un glas obosit. Aproape că ne-au mai nimicit o dată, cu multe sute de ani în urmă. Își ridică ochii, privindu-i pe rând pe toți dragonii mai tineri. Am nădăjduit că ne vor lăsa măcar valea asta. A fost o neghiobie din partea mea.

– Și atunci unde să ne mai ducem? strigă cu deznădejde unul dintre ei. Noi aici suntem acasă!

Barbă-Sură nu răspunse. Ridică privirea spre cerul întunecat al nopții. Nori groși acopereau stelele. Apoi, într-un târziu, oftă și spuse cu glas stins:

– Trebuie să vă întoarceți la Hotarul Cerului. Fuga asta trebuie să se încheie odată și odată. Eu sunt prea bătrân. Mă voi retrage în peștera mea, dar voi, ăștia mai tineri, puteți ajunge acolo.

Cei tineri îl priveau înmărmuriți de uimire. Ceilalți însă își întoarseră privirile către Răsărit.

– Hotarul Cerului. Barbă-Sură închise ochii. Munții de acolo sunt atât de înalți, că ating cerul. Peșteri din piatra-lunii se cască în coasta lor, iar valea dintre acei

munți e acoperită cu un covor de flori albastre. În copilăria voastră, vă spuneam povești despre Hotarul Cerului. Voi poate ați crezut că erau doar basme, dar unii dintre noi chiar au văzut acele locuri. Barbă-Sură deschise din nou ochii. Eu m-am născut acolo, acum atât de multă vreme, că între mine și amintirile mele s-au scurs veșnicii. Când mi-am luat zborul de acolo, atras de nemărginirea cerului, eram mai tânăr decât cei mai mulți dintre voi astăzi. M-am avântat spre Apus, mai departe și tot mai departe. De atunci, n-am mai îndrăznit să zbor la lumina zilei. A trebuit să mă ascund de oameni, care credeau că sunt pasărea diavolului. Am încercat să mă întorc, dar n-am mai aflat drumul de întoarcere. Bătrânul dragon îi privea acum pe cei mai tineri. Căutați Hotarul Cerului! Întoarceți-vă între culmile lui ocrotitoare; poate atunci nu va mai trebui să fugiți niciodată de oameni. Încă n-au ajuns la noi, continuă el, arătând spre piscurile întunecate dimprejur, dar vor veni. Simt asta de ceva vreme. Zburați! Plecați de aici! Cât mai curând.

Se lăsase o liniște apăsătoare. Ploaia cădea din cer cu stropi ca firele de praf.

Pucioasa își vârî capul între umeri, zgribulită de frig.

– Ei, poftim, mersi frumos, șopti ea către Lung. Hotarul Cerului. E prea frumos ca să fie adevărat. Fără îndoială, bătrânul a visat, nimic mai mult.

Lung nu răspunse, însă ridică îngândurat ochii către Barbă-Sură. Apoi făcu un pas în față.

– Hei! șuieră Pucioasa speriată, ce ai de gând? Nu care cumva să faci vreo prostie!

Dar Lung nici nu o băgă în seamă.

– Ai dreptate, Barbă-Sură! Și așa m-am săturat să mă tot ascund și să mă învârt doar pe deasupra văii ăsteia. Apoi se întoarse către ceilalți. Hai să căutăm Hotarul Cerului, să plecăm chiar astăzi! Luna e în creștere, nici că s-ar putea găsi o noapte mai bună pentru noi!

Toți ceilalți se dădură înapoi, de parcă ar fi stat față în față cu un nebun. Însă Barbă-Sură zâmbea. Zâmbea pentru prima oară în acea noapte.

– Hm, ești cam tinerel, constată el.

– Sunt destul de mare, răspunse Lung ridicându-și mai sus capul.

Nu era mult mai scund decât bătrânul dragon. Numai coarnele îi erau mai mici, iar solzii lui luceau încă în lumina lunii.

– Stai, stai un pic! Pucioasa se cățără repede pe gâtul lui Lung. Ce prostie mai e și asta? Dacă ai zburat cu totul de zece ori peste dealurile astea. Tu... Pucioasa își desfăcu brațele și arătă spre munții din jur. Tu habar nu ai ce se află dincolo de ei. Nu poți să zbori așa, aiurea, prin lumea oamenilor, doar ca să cauți un loc care poate că nici nu există!

– Ia mai taci, Pucioaso, se răsti Lung, sâcâit.

– Ba n-am să tac deloc! șuieră cobolda. Uită-te la toți ceilalți! Ți se pare că ard de nerăbdare să-și ia zborul? Nu.

Așa că, las-o baltă! Iar dacă or veni oamenii, o să găsesc eu altă peșteră frumoasă pentru noi.

– Ascult-o! spuse unul dintre dragoni și se apropie de Lung. Hotarul Cerului există doar în visele lui Barbă-Sură. Lumea aparține oamenilor. Dacă ne ascundem, ne vor lăsa în pace. Și dacă totuși vin până aici, atunci îi vom goni.

Șobolănița izbucni în râs. Râdea tare și ascuțit.

– Ai încercat vreodată să gonești marea? strigă ea.

Dar dragonul nu catadicsi să-i răspundă.

– Veniți! le spuse el celorlalți.

Apoi se întoarse și se duse spre peștera lui, prin ploaia care turna nemilos. Unul după celălalt, îi urmară exemplul toți ceilalți, până rămaseră în ploaie doar Lung și bătrânul dragon. Barbă-Sură coborî cu greu de pe stâncă și îl privi pe Lung în ochi.

– Ei cred că Hotarul Cerului este doar un vis. Îi înțeleg. Sunt zile când chiar și eu cred asta.

Lung clătină din cap.

– Eu am să-l găsesc, spuse el și privi împrejur. Chiar dacă Șobolina nu are dreptate și oamenii rămân acolo unde sunt, tot trebuie să fie un loc în care nu trebuie să ne mai ascundem. Și, după ce îl găsesc, mă întorc să vă iau și pe voi. Plec chiar în noaptea asta.

Bătrânul dragon încuviință din cap.

– Vino în peștera mea înainte să te așterni la drum, spuse el. Am să-ți povestesc tot ce îmi mai aduc aminte. Chiar dacă nu mai e foarte mult. Acum trebuie să mă adăpostesc de ploaie, altfel mâine n-o să-mi pot urni oasele.

Se îndreptă spre peștera lui, cu pas greoi. Lung rămase în urmă, cu șobolanul și cu Pucioasa în spinare. Cobolda se strâmbă.

– Prostănacul! mormăi ea mai mult pentru sine. Trebuia el să facă pe eroul, să caute ceva ce nici nu există. Ț-ț-ț!

– Ce tot mormăi acolo? întrebă Lung și se întoarse spre ea.

Pucioasa nu mai putu să se abțină și izbucni.

– Și cine, mă rog, o să te trezească atunci când apune soarele? Cine te va apăra de oameni, cine o să-ți cânte să adormi și cine o să te scarpine între urechi?

– Ei, cine... se strâmbă și șobolănița, de pe stânca pe care stătuse bătrânul dragon.

– Păi tot eu, cine altcineva? se răți Pucioasa la șobolănița. Nu-mi rămâne nimic altceva de făcut, mii de bureți fălcoși!

– Nu, nu! Lung se întoarse atât de brusc, că Pucioasa era cât pe ce să alunece de pe spinarea lui udă de ploaie. Nu poți veni cu mine.

Și de ce, mă rog?

Pucioasa își încrucișă brațele, jignită.

– Pentru că e primejdios.

– De parcă mi-ar păsa.

– Dar nu ți-a plăcut niciodată să zbori. Ți se face rău de fiecare dată!

– Am să mă obișnuiesc.

– O să-ți fie dor de casă!

– Dor de ce? Crezi că o să stau să aştept aici până ajung hrană la peşti? Nu, nu, vin cu tine.

Lung oftă.

– Bine, murmură el. Poţi să vii şi tu. Dar să nu te plângi vreodată că te-am luat cu mine.

– Chiar asta o să facă, spuse Şobolina chicotind, apoi sări de pe stâncă în iarba jilavă. Cobolzii sunt fericiţi numai când cârtesc. Dar acum să mergem la bătrânul dragon. Dacă vrei să porneşti în noaptea asta, atunci nu-ţi rămâne prea mult timp. Oricum, nu destul ca să termini cearta cu rozătoarea asta de ciuperci căpăţânoasă.

POVEŢE ŞI AVERTISMENTE

Când ajunseră la el, Barbă-Sură stătea întins la intrarea peşterii sale şi asculta cântecul ploii.

– Nu te-ai răzgândit? îl întrebă pe Lung, care se întinsese alături de el, pe podeaua stâncoasă.

Tânărul dragon clătină din cap.

– Dar nu voi zbura singur. Pucioasa vine cu mine.

– Ia te uită! Bătrânul dragon o privi pe Pucioasa. Bine, ar putea să-ţi fie de folos. Îi cunoaşte pe oameni, are o minte ageră şi e mai suspicioasă decât suntem noi, dragonii. Nu are cum să nu te ajute în călătoria asta. Doar pofta ei de mâncare ar putea fi o problemă, dar va trebui să se obişnuiască şi cu foamea.

Îngrijorată, Pucioasa îşi privi burtica.

– Ascultaţi-mă, continuă Barbă-Sură, nu-mi mai amintesc prea multe lucruri, dar atât ştiu sigur: trebuie să ajungeţi la cei mai înalţi munţi de pe pământ. Se află departe, la Răsărit. Acolo veţi căuta Hotarul Cerului. Căutaţi un lanţ de vârfuri înzăpezite care înconjoară asemenea unei cununi de piatră o vale cu flori albastre... Barbă-Sură închise ochii. Mireasma lor pluteşte atât de greu în aerul rece al nopţii, că poţi s-o

guști. Oftă. Ah, amintirile mele sunt palide și parcă învăluite în ceață. Dar este un loc minunat. Își lăsă capul să se odihnească pe labele din față și închise ochii, suflând tot mai greu. Mai era ceva, murmură el. Ochiul Lunii. Dar nu-mi mai aduc aminte.

– Ochiul Lunii? Pucioasa se apropie de el. Ce e asta?

Dar Barbă-Sură clătină somnoros din cap.

– Nu-mi mai amintesc, gâfâi el. Păziți-vă... Glasul lui abia dacă se mai auzea. Păziți-vă de Cel-de-Aur!

Apoi începu să sforăie.

Lung se ridică pe picioare, îngândurat.

– Ce-o fi vrut să spună? întrebă Pucioasa, îngrijorată. Hai să-l mai trezim!

Dar Lung clătină din cap.

– Lasă-l să doarmă! Oricum, nu cred că poate să ne spună mai mult decât am auzit.

Părăsiră peștera în liniște. Când Lung privi în sus, văzu pentru prima oară în acea noapte luna.

– Ei, poftim, spuse Pucioasa întinzând lăbuța. Măcar nu mai plouă. Își trase o palmă peste frunte. Mii de zbârciogi cocliți! strigă ea și se lăsă să alunece din spinarea lui Lung. Trebuie să-mi adun provizii. Cine știe prin ce pustietăți fără ciuperci o să ajungem?! Mă întorc numaidecât. Dar, continuă ea ridicând amenințător arătătorul, să nu te pună puiul de șarpe să pleci de unul singur!

Apoi se făcu nevăzută în întuneric.

– Nu știi prea mult despre destinația călătoriei tale, Lung! fonfăi șobolănița, îngrijorată. Și nici destulă experiență,

cât să te orientezi după stele, nu ai, iar Pucioasa este atât de preocupată de ciupercile ei, că o să confunde Sudul cu Nordul și luna cu luceafărul. Nu. Șobolănița își trecu lăbuța prin barbă și-l privi pe dragon în ochi. Crede-mă, aveți nevoie de ajutor. Am un văr care desenează hărți, niște hărți foarte deosebite. Poate că nici el nu știe unde se află Hotarul Cerului, dar sigur va putea să-ți spună unde se află cei mai înalți munți de pe pământ. Zboară la el! Nu e lipsit de primejdii, fiindcă... își încreți șobolănița fruntea, fiindcă trăiește într-un oraș mare. Dar cred că merită să riști. Dacă o porniți la drum chiar acum, în două nopți ați ajuns.

– Oraș?

Pucioasa apăru din ceață ca o nălucă.

– Ptiu, drace, chiar trebuia să-mi tragi așa o sperietură? strigă șobolănița. Da, vărul meu trăiește într-un oraș mare. După ce ați trecut marea, zburați pe deasupra uscatului spre Răsărit și nu puteți da greș. Este foarte mare, de o sută de ori mai mare decât valea asta, cu poduri și turle. Într-un depozit de pe malul râului, locuiește vărul meu.

– Arată tot așa ca tine? întrebă Pucioasa îndesându-și câteva frunze în gură. În spinare avea un rucsac plin ochi, șterpelit în timpul unei incursiuni în lumea oamenilor. Păi da, voi, șobolanii, arătați toți la fel, cenușii, cenușii și iar cenușii.

– O culoare foarte practică, șuieră șobolănița. Spre deosebire de petele tale tâmpite. Dar vărul meu e alb, alb ca zăpada, lucru care îi dă mare bătaie de cap.

– Nu vă mai certați! spuse Lung privind spre cer.

Luna era deja foarte sus. Dacă voiau să plece încă din acea noapte, atunci era timpul s-o facă.

– Urcă-te, Pucioaso, spuse el, sau vrei s-o luăm și pe Șobolina cu noi, ca să ai cu cine să te ciondănești?

– Nu, mersi! Șobolina se dădu câțiva pași înapoi, speriată. Nu-mi trebuie. Îmi ajunge să cunosc lumea din poveștirile altora. E mult mai puțin primejdios.

– Oricum, eu nu mă ciondănesc niciodată, mormăi Pucioasa cu gura plină, în timp ce se cățăra în cârca dragonului. Tare mai sunt sensibili ăștia cu botul ascuțit!

Lung întinse aripile. Pucioasa se agăță repede de unul dintre zimții mari de pe spatele lui.

– Ai grijă de tine, Șobolino, spuse dragonul, își înclină capul și împunse mica vietate ușor cu botul. O bună bucată de vreme, n-o să mai pot să te apăr de pisicile sălbatice.

Făcu apoi un pas îndărăt și, din câteva bătăi de aripi, se ridică de la pământ.

– O, nu! se tângui Pucioasa, agățându-se și mai tare, până simți că o dor degetele îmblănite.

Lung se ridica tot mai sus pe cerul întunecat. Vântul sufla rece pe la urechile ascuțite ale coboldei.

– N-am să mă obișnuiesc niciodată cu asta, mormăi ea. Doar dacă nu mi-or crește vreodată pene. Se uită cu teamă în jos. Niciunul, murmură ea, nici măcar unul nu a întins gâtul în sus în semn de rămas-bun. Probabil că vor ieși din peșterile lor doar când le-o ajunge apa până la bărbie.

Hei, Lung! strigă ea. Acolo, în dosul dealurilor, știu eu un locșor foarte drăguț. N-ar fi mai bine să rămânem aici?

Dar Lung nu-i răspunse. În urma lui, dealurile negre se ridicau încet, ca o barieră între el și valea în care se născuse.

ORAȘUL CEL MARE ȘI OMUL CEL MIC

– Mii de cozoroace de iască! bombăni Pucioasa. Dacă nu găsim repede ceva, o să sfârșim la grădina zoologică.

– Grădină zoologică? Ce-i aia? întrebă Lung și ridică botul din apă.

În urmă cu o oră ajunsese în marele oraș, în cotlonul cel mai întunecat pe care îl putuseră găsi, departe de străzile care și noaptea erau pline de lumină și de gălăgie. De atunci înota prin canalele murdare care brăzdau orașul, în căutarea unei ascunzători de zi. Dar, oricât își pusese Pucioasa ochii de pisică și nasul fin la încercare, nu găseau nimic destul de mare pentru un dragon și care să nu miroasă a om. Totul mirosea aici a om, chiar și apa, și gunoaiele care pluteau în zeama întunecată a canalelor.

– Nu știi ce e o grădină zoologică? Îți explic eu mai târziu, mormăi Pucioasa. Deși, dacă stau să mă gândesc bine, mai degrabă ne-ar împăia. Fir-ar să fie, o să dureze ore întregi până spăl toată apa asta jegoasă de pe solzii tăi.

Lung înota prin canalul murdar asemenea unui șarpe argintiu, pe sub poduri și de-a lungul zidurilor cenușii ale

caselor. Pucioasa se tot uita neliniștită spre cer, dar soarele nu dădea semne că ar vrea să apară prea curând.

– Acolo! șuieră cobolda și arătă spre o clădire înaltă, fără ferestre și cu ziduri din cărămidă roșie, de care se spărgeau valurile de pe canal.

– Vezi deschizătura aia în perete? Dacă reușești să te faci mai subțire, poți să te strecori înăuntru. Ia înoată într-acolo, vreau să adulmec puțin.

Dragonul se lăsă purtat de curent spre zidul întunecat. Puțin deasupra nivelului apei se deschidea o rampă de încărcare. Ușa de lemn care o închidea pe vremuri era acum putredă și spânzura în balamalele ruginite. Pucioasa sări din spinarea lui Lung și se agăță de zidul zgrunțuros. Vârî capul prin deschizătură și adulmecă îndelung.

– Pare să fie în regulă, șopti ea. De ani de zile n-a mai călcat nici un om pe aici. Numai păianjeni și murdărie de șoareci. Hai!

Cât ai clipi, dispăru în beznă. Lung ieși din apă, se scutură și își strecură trupul solzos prin deschizătură. Se uită împrejur, plin de curiozitate. Nu mai fusese niciodată într-o clădire de oameni. Nu-i plăcea deloc. Pe lângă pereții umezi, erau îngrămădite lăzi mari din lemn și altele mai mici din carton putred. Pucioasa amușină totul cu mare interes, dar nu găsi nimic bun de mâncat.

Lung se întinse obosit dinaintea rampei și se uită afară. Pentru prima oară zburase atât de mult. Îl dureau aripile, iar orașul era plin de zgomote și de mirosuri îngrijorătoare. Dragonul oftă.

– Ce e? Pucioasa se aşează între labele lui. Deci, cui îi e acum dor de casă? Îşi deschise rucsacul, scoase o mână de ciuperci şi i le vârî sub nas. Miroase aici, or să-ţi gonească duhoarea oraşului din nări. Prietenei noastre Şobolina i-ar fi plăcut mai mult ca sigur. Dar noi vom face în aşa fel încât să plecăm mai repede de aici. Îi mângâie solzii murdari. Culcă-te acum, mă întind şi eu puţin şi pe urmă pornesc în căutarea vărului Şobolinei.

Lung încuviinţă. I se închideau ochii. O auzi pe Pucioasa fredonând un cântecel şi se simţi dintr-odată ca acasă, în peştera lui. Mădularele obosite se destinseră, iar somnul îl cuprinse cu atingerea sa catifelată. Dintr-odată, Pucioasa sări în picioare.

– E ceva aici! şuieră ea.

Lung se ridică şi privi împrejur.

– Unde? întrebă el.

– În spatele lăzilor, mârâi Pucioasa. Tu rămâi aici.

Se furişă spre o stivă de lăzi care ajungea până în tavan. Lung ciuli urechile. Acum auzi şi el: un foşnet, ca un târşâit de picioare. Dragonul se ridică.

– Ieşi afară! strigă Pucioasa. Orice ai fi, ieşi afară!

Pentru o clipă, se lăsă o linişte desăvârşită. Numai zgomotele marelui oraş pătrundeau de afară.

– Ieşi afară! şuieră Pucioasa din nou. Sau vrei să vin eu după tine?

Din nou se auzi un foşnet. Apoi, de după lăzi, se ivi un băiat. Pucioasa se dădu înapoi, speriată. Ridicat în picioare, băiatul era mult mai înalt decât ea. Se uita la coboldă şi parcă nu-i venea să creadă ce văzuse. Apoi îl zări pe Lung.

Solzii dragonului străluceau ca argintul, în ciuda apei murdare din canal. În mica încăpere, părea uriaş. Mirat, se aplecă să-l vadă mai bine pe băiat.

Lung nu văzuse niciodată un om de aproape. Altfel şi-i închipuia el pe oameni, după povestirile Şobolinei şi ale Pucioasei, cu totul altfel.

– Nu miroase deloc a om! mârâi Pucioasa. Îi trecuse sperietura. Se uita acum duşmănos la băiat, nu înainte de a fi luat distanţă.

– Pute a şoareci, spuse ea, de asta nu l-am mirosit.

Băiatul nu o băga în seamă. Ridică mâna lui neîmblânită şi arătă spre Lung.

– E un dragon! şopti el. Un dragon adevărat.

Îi zâmbi uşor lui Lung.

Dragonul întinse încet gâtul spre el şi îl adulmecă. Pucioasa avea dreptate. Băiatul mirosea a murdărie de şoareci, dar mai era ceva. Un miros străin care plutea şi afară în aer, mirosul de om.

– Sigur că e un dragon, spuse Pucioasa cu năduf. Şi tu, tu ce eşti?

Băiatul se întoarse mirat.

– Mamă-mamă! strigă el. Nici tu nu arăţi rău. Eşti un extraterestru?

Pucioasa îşi mângâie blănita cu mândrie.

– Eu sunt un cobold, ce, nu se vede?

– Un ce?

– Un cobold! repetă Pucioasa, scoasă din răbdări. E tipic pentru voi, oamenii. Ştiţi cel mult cum arată o pisică, dar cu asta s-a şi terminat!

– Arăţi ca o veveriţă mare şi ciudată, spuse băiatul hlizindu-se.

– Da, foarte nostim! şuieră Pucioasa. De fapt, ce cauţi tu aici? O jumătate de om ca tine nu prea umblă de unul singur.

Zâmbetul dispăru de pe faţa băiatului, ca şi cum i l-ar fi şters Pucioasa.

– Nici aşa ceva ca tine nu prea umblă pe aici, spuse el. Dacă vrei să ştii, eu chiar aici locuiesc.

– Aici? întrebă Pucioasa, uitându-se cu dispreţ în jur.

– Da, aici. Băiatul o privi cu duşmănie. Cel puţin deocamdată. Dar, dacă vreţi, spuse el, uitându-se spre dragon, puteţi rămâne aici o vreme.

– Mulţumesc, spuse Lung. Foarte drăguţ din partea ta. Cum te cheamă?

Băiatul îşi dădu la o parte o şuviţă de păr de pe frunte, fâstâcit.

– Pe mine mă cheamă Ben. Şi pe voi?

– Asta de aici, spuse Lung împungând-o pe Pucioasa uşor cu botul în burtică, este Pucioasa. Iar mie mi se spune Lung.

– Lung. Frumos nume.

Ben întinse mâna şi mângâie gâtul dragonului, uşor, ca şi cum s-ar fi temut ca Lung să nu dispară la prima atingere.

Pucioasa îl privea suspicioasă. Se duse la rampă şi se uită afară.

– E timpul s-o pornesc în căutarea şobolanului, spuse ea. Auzi, omuleţule, poţi să-mi spui unde sunt depozitele din port?

Ben încuviinţă.

– Mai puţin de zece minute pe jos de aici. Dar cum să ajungi acolo fără să te împăieze şi să te bage într-un muzeu?

– Asta e treaba mea, mârâi Pucioasa.

Lung îşi vârî capul între cei doi.

– Crezi că e primejdios pentru ea? îl întrebă pe băiat.

Ben încuviinţă din nou.

– Sigur că da, aşa cum arată, pun pariu că nu face nici zece metri. Prima babă care o vede cheamă poliţia.

– Poliţia? întrebă Lung nedumerit. Ce fel de vietate mai e şi aia?

– Ştiu eu ce e poliţia, mormăi Pucioasa. Dar trebuie să ajung la depozite, şi cu asta, basta!

Se pregătea deja să alunece înapoi în apa murdară a canalului, dar Ben o apucă de braţ.

– Te duc eu, spuse el. Te îmbrac cu nişte haine de-ale mele şi te strecor eu cumva. Sunt de mult pe aici şi ştiu toate scurtăturile.

– Ai face tu asta? întrebă Lung. Cum să-ţi mulţumim?

Ben se înroşi la faţă.

– A, nu e nevoie, chiar nu e nevoie, murmură el.

Pucioasa nu era prea încântată.

– Haine de om, mârâi ea. Ptiu, pălăria-şarpelui, o să duhnesc săptămâni întregi a om.

Dar se îmbrăcă totuşi cu ele.

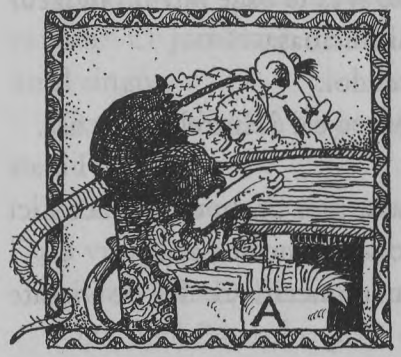

ȘOBOLANUL VAPOREAN

– Care dintre depozite o fi? întrebă Ben. Dacă nu știi numărul, putem căuta mult și bine.

Stăteau pe un podeț îngust. Pe ambele maluri ale canalului, se aliniau depozitele, unul lângă altul, toate la fel, din cărămidă roșie, cu ferestre înalte și acoperișuri ascuțite. Portul marelui oraș nu era departe. Un vânt puternic bătea dinspre mare și aproape că-i smulse Pucioasei gluga de pe urechile ascuțite. Oamenii treceau pe lângă ei, dar nimeni nu părea să se mire de mogâldeața de lângă Ben, care se agățase cu toată puterea de balustradă. Mânecile mult prea lungi ale tricoului lui Ben îi ascundeau lăbuțele îmblănite. Blugii suflecați de două ori îi acopereau picioarele, iar fața ei de pisică era umbrită de glugă.

– Șobolănița spunea că e ultimul depozit înainte de albia râului, șopti Pucioasa. Vărul ei locuiește în pivniță.

– Șobolănița? Doar nu o șobolăniță adevărată!

Ben privi întrebător către Pucioasa.

– Sigur că-i o șobolăniță adevărată. Tu ce crezi? Nu te mai uita așa, ca prostul! Sigur, asta știi să faci cel mai bine, dar acum avem treburi mai importante de rezolvat.

Își cam pierduse răbdarea Pucioasa, așa că îl smuci pe Ben să vină după ea. Dincolo de pod, era o uliță îngustă care ducea de-a lungul malului. Pucioasa se tot uita în dreapta și în stânga. O dureau urechile de la hărmălaia mașinilor. Fusese până atunci numai prin orașe mai mici, unde șterpelea fructe de prin grădini, cotrobăia prin pivnițe sau zădăra câinii. Dar aici nu erau nici grădini, nici tufe în dosul cărora să se poată piti, aici totul era din piatră.

Pucioasa răsuflă ușurată când Ben o trase în gangul îngust dintre două depozite, care ducea către canal. Zidurile din cărămidă roșie aveau mai multe uși. Două dintre ele erau încuiate, dar, când Ben se propti în cea de-a treia, aceasta se deschise cu un scârțâit prelung.

Cei doi se strecurară înăuntru. Dădură într-o încăpere întunecată. Lumina zilei pătrundea doar printr-o fereastruică îngustă și prăfuită. O scară ducea în sus, alta în jos.

Ben se uită neîncrezător în jos.

– Fără îndoială că aici sunt șobolani, șopti el, dar cum o să știm dacă e și cel pe care îl căutăm noi, după ce îl recunoaștem? Are cumva o cravată la gât, sau altceva?

Pucioasa nu se osteni să-i răspundă. Își dădu gluga pe spate și coborî treptele în grabă. Ben o urmă. În capătul treptelor era atât de întuneric, că Ben scoase lanterna din buzunar. Se aflau într-o uriașă pivniță boltită și, din nou, se vedeau multe uși de-o parte și de cealaltă.

– Hmm! Pucioasa privi lanterna lui Ben, clătinând din cap. Voi, oamenii, chiar aveți mașinării pentru orice, chiar și pentru privit.

– Asta nu e nici o mașinărie. Ben lumină pe rând fiecare ușă. Ce căutăm noi de fapt? O gaură de șoarece?

– Prostii! Pucioasa ciuli urechile și începu să amușine de la o ușă la alta. Aici e.

Se opri în fața unei uși maronii, care era doar sprijinită. Pucioasa o deschise doar cât să se poată strecura înăuntru. Ben o urmă.

– Maică-măiculiță! mormăi el.

Odaia era înaltă și nu avea nici o fereastră, în schimb era ticsită cu troace, îngrămădite până aproape de tavan. Printre rafturi pline cu dosare prăfuite, se ridicau adevărate turnuri din scaune și mese puse una peste alta, dulapuri fără uși, munți de cutiuțe și sertare goale.

Pucioasa ridică nasul și amușină din nou, apoi țâșni, afundându-se printre grămezile de troace. Ben își înfășură genunchii încercând s-o urmeze prin bezna din pivniță. Nici nu mai știa pe unde intraseră și, cu cât înaintau, cu atât mai încâlcit era balamucul. În cele din urmă, niște rafturi le blocară drumul.

– Deci, cam până aici ne-a fost, spuse Ben plimbând raza lanternei primprejur.

Dar Pucioasa se strecură printre două rafturi și dispăru.

– Hei, așteaptă!

Ben vârî capul în deschizătura prin care se strecurase Pucioasa.

Văzu o cameră de lucru. Mică, așa, ca pentru un șobolan. Era la mai puțin de un metru, sub un scaun. Biroul consta dintr-o carte, sprijinită pe două cutii de sardele în ulei. Drept scaun servea o ceașcă de cafea întoarsă cu gura

în jos. Fișierele pline cu fișe minuscule erau făcute din cutii de chibrituri. O lampă de birou, care se afla lângă scaun, scălda totul în lumină. Doar proprietarul nu era de găsit.

– Rămâi aici, șuieră Pucioasa către Ben. Nu cred că vărul Șobolinei ar fi foarte încântat să vadă un om aici, la el.

– Ei, na! Ben ieși din gaură și se ridică în picioare. Dacă nu s-o speria când te-o vedea pe tine, atunci n-o să se sperie nici de mine. Doar locuiește într-o casă a oamenilor, nu cred că sunt eu primul om pe care îl vede.

– Oricum, șuieră Pucioasa, nu uita, este totuși un șobolan.

Pucioasa se uită în jur. În afară de biroul de sub scaun, se mai găseau acolo un birou de oameni, un dulap cu sertare uriașe și un glob pământesc pe un stativ cam strâmb.

– Alooo! strigă Pucioasa. E careva pe aici? Măi să fie, cum îi zice ăstuia? Robert?... Ba nu. Hubert?... Nu, nu, nu! Gilbert Codițăcenușie sau cam așa ceva, nu?

Pe biroul cel mare, se auzi un foșnet. Ben și Pucioasa ridicară ochii și văzură un șobolan mare și alb pe un abajur prăfuit, care privea în jos, la ei.

– Ce vreți? se răsti el, cu o voce pițigăiată.

– Gilbert, m-a trimis verișoara ta, spuse Pucioasa.

– Care verișoară? întrebă șobolanul alb, suspicios. Am sute de verișoare.

– Care verișoară? Pucioasa se scărpină în creștetul capului. De fapt, noi îi spunem doar Șobolina, dar, ia stai, cred că știu! O cheamă Roza. Da, așa e!

– Deci vii din partea Rozei? Gilbert Codițăcenușie lăsă o mică scară din sfori în jos, coborî de pe lampă și se prăvăli pe biroul cel mare. Asta e cu totul altceva. Își mângâie barba albă ca zăpada, tot atât de albă ca blănița. Ce pot să fac pentru voi?

– Caut un loc, răspunse Pucioasa. De fapt, caut un munte.

– Ah, încuviință șobolanul cel alb, atunci ai nimerit bine la mine. Eu știu toți munții de pe planetă, mari, mici, mijlocii, știu totul despre ei. Informatorii mei vin din toată lumea.

– Informatorii tăi? întrebă Ben.

– Da, șobolanii vaporeni, pescărușii, toți cei care călătoresc mult. În afară de asta, am multe rude.

Codițăcenușie se repezi la o cutie mare și neagră care se afla pe birou, îi săltă capacul și apăsă pe un buton.

– Dar ăsta e un computer adevărat! se miră Ben.

– Sigur că da. Codițăcenușie apăsă pe câteva taste și privi încruntat spre monitor. Portabil, cu tot ce-i trebuie ca să-mi pot ține în ordine documentele, dar... Oftă și mai apăsă o dată pe taste. Dar tot face probleme. Deci, despre ce munți e vorba?

– Păi asta e... Pucioasa se scărpină pe burtă. O mânca pielea printre atâtea lucruri de la oameni. Sunt cei mai înalți munți din lume, iar undeva, printre ei, un lanț muntos numit Hotarul Cerului. Ai auzit vreodată de asta?

– Așa deci, Hotarul Cerului, da, da... Codițăcenușie o privi întrebător pe Pucioasa. Valea de deasupra norilor, patria dragonilor. Nu e ușor. Se întoarse și începu să

lovească tastele cu repeziciune. Deci, locul ăsta nici nu există de fapt, spuse el. Se zvonește doar despre el. Dar de ce vă interesează? O coboldă și un pui de om! Se spune că până și dragonii au uitat de mult unde se află Hotarul Cerului.

Ben vru să spună ceva, dar Pucioasa îi închise gura.

– Omul n-are nimic de-a face cu toată povestea asta. Am plecat cu un dragon să căutăm împreună Hotarul Cerului.

– Un dragon? Gilbert Codițăcenușie privi mirat către Pucioasa. Și unde l-ai ascuns?

– Într-o fabrică veche, zise Ben, înainte ca Pucioasa să apuce să spună ceva. Nu departe de aici. Acolo e în siguranță. De ani de zile n-a călcat picior de om pe acolo.

– Aha.

Gilbert dădu din cap îngândurat.

– Ei, ce-i acum? întrebă Pucioasa nerăbdătoare. Știi unde e Hotarul Cerului? Poți să ne spui cum putem ajunge oarecum în siguranță până acolo?

– Ușurel, ușurel, răspunse șobolanul, ciupindu-și barba. Unde e Hotarul Cerului, asta nu știe nimeni. Nu sunt decât niște zvonuri vagi despre acest loc, nimic mai mult. Cei mai înalți munți din lume sunt, fără îndoială, Munții Himalaya. Dar să găsești o rută sigură pentru un dragon este foarte greu. Pentru că, vezi tu, dragoniii, chicoti el, dragonii cam sar în ochi, dacă înțelegeți ce vreau să spun. Iar coarnele și ghearele lor sunt foarte căutate. Ca să nu mai spun că un om care a vânat un dragon ar apărea săptămâni în șir la televizor. Recunosc, și pe mine m-ar

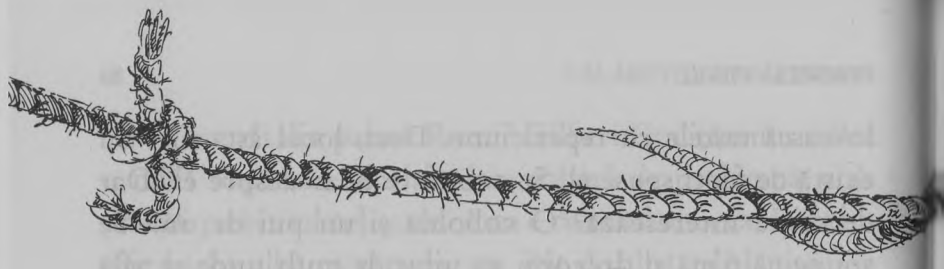

tenta să-l văd pe prietenul tău, dar... dădu din cap și se întoarse din nou spre computer, dar eu nu trec niciodată de port. E prea riscant, sunt prea multe pisici pe acolo. Și tot soiul de alte pericole. Dădu ochii peste cap. Nici nu vă puteți închipui ce-i acolo: câini, oameni care te calcă în picioare, otravă de șobolani! Nu, mersi.

– Dar eu credeam că ai călătorit peste tot prin lume, se miră Pucioasa. Roza povestea că ai fi un șobolan vaporean.

Gilbert își aranjă mustața, un pic jenat.

– Da, da, sunt... Am moștenit ocupația asta de la bunicul meu. Dar, cum se desprinde nava de chei, mi se face rău de mare. La prima mea ieșire în larg, am sărit în apă când eram încă în port. Am înotat până la mal și de atunci n-am mai pus piciorul pe o chestie din aia care se leagănă pe valuri. Bun! Se aplecă înainte până când boticul lui ascuțit atinse monitorul. Carevasăzică, ce avem aici? Himalaya. Țara zăpezilor veșnice, cum i se mai spune. Acoperișul Lumii, da. Prieteni, aveți o călătorie foarte lungă înaintea voastră. Urmați-mă!

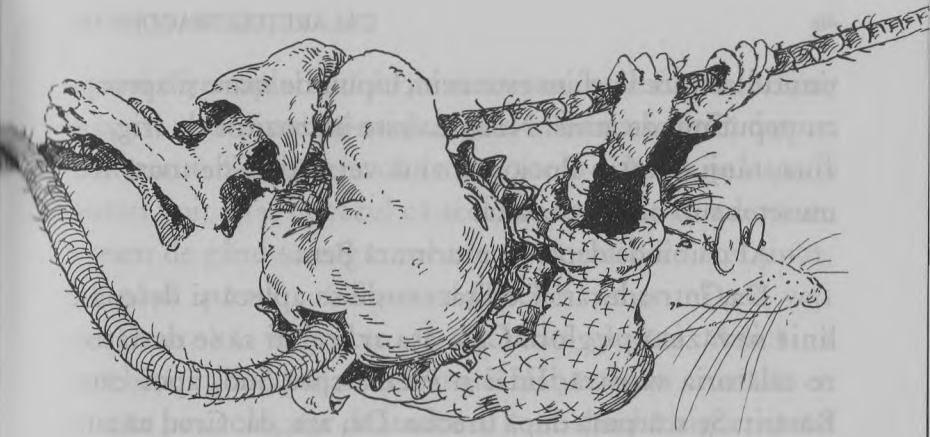

Agățat de o sfoară legată de-a curmezișul încăperii, Gilbert Codițăcenușie se cățără spre globul pământesc. Așezat pe stativul greu, din lemn masiv, împinse globul cu ajutorul lăbuțelor din spate. Acesta se învârti scârțâind, până când Gilbert îl opri, tot cu lăbuța.

– Așa deci, mormăi el. Unde o fi?

Ben și Pucioasa îl priveau curioși.

– Vedeți steguleț ul ăsta alb? întrebă șobolanul cel alb. Cam acolo ne aflăm noi acum, Himalaya însă... Gilbert se agăță de stativ și trecu în partea cealaltă a globului. Himalaya se află aici. Hotarul Cerului ar trebui să fie undeva în partea de Apus, cel puțin, așa spun vechile legende. Din păcate, așa cum v-am spus, nimeni nu știe mai multe, iar

ţinutul de care vorbim este neînchipuit de mare şi aproape cu neputinţă de atins. Noaptea este îngrozitor de frig, iar ziua, rânji el către Pucioasa, ziua vei nădusi de toată frumuseţea sub blana asta a ta.

– Al naibii de departe, murmură Ben.

– Da, într-adevăr! Codiţăcenuşie se aplecă şi desenă o linie nevăzută pe glob. Cam aşa ar trebui să se desfăşoare călătoria voastră. Întâi o vreme spre Sud, apoi către Răsărit. Se scărpină după ureche. Da, aşa, da. Cred că ruta sudică e cea mai bună, pentru că mai la Nord oamenii se războiesc iarăşi între ei, şi am auzit şi nişte lucruri foarte neplăcute despre un uriaş. Gilbert se aplecă peste glob până îl atinse cu nasul. Acolo, vedeţi? În Munţii Tian-Shan se pare că-şi face veacul. Nu, chiar nu. Codiţăcenuşie dădu din cap. O luaţi mai bine prin Sud. Probabil că soarele o să-ţi cam pârlească blăniţa, dar pe acolo plouă mai rar, iar ploaia, chicoti din nou, ploaia am auzit că-i cam deprimă pe dragoni, nu?

– De cele mai multe ori, răspunse Pucioasa, dar acolo de unde venim, ar fi trebuit să se fi obişnuit de mult cu ea.

– Aşa e, aşa e, uitasem, voi veniţi din spălătoria Europei. Deci, să mergem mai departe.

Gilbert dădu încă un ghiont globului.

– Deci, unde eram? Aha, aici. Până aici, bătu el cu lăbuţa pe hartă, până aici pot să vă dau informaţii exacte. Şi până aici veţi fi parcurs deja cea mai mare parte a drumului. Dar tot ce vine de aici încolo, şi aici Gilbert oftă şi dădu din cap, linişte şi pace, zero, nimic, tabula rasa, semne de întrebare! Nici măcar turiştii dintr-un grup de

şoareci de templu budist, pe care i-am întâlnit anul trecut în port, n-au putut să-mi dea vreo informaţie utilă despre acest ţinut. Şi mă tem că taman acolo e locul pe care îl căutaţi voi; asta, în cazul că acel loc ar exista cu adevărat. Aveam de gând să rog o rubedenie să măsoare acel ţinut, dar până atunci... Gilbert ridică din umeri. Dacă veţi ajunge acolo, va trebui să vă lăsaţi ghidaţi. Adică să întrebaţi în dreapta şi în stânga. Habar n-am cine sau ce trăieşte pe acolo, dar de un lucru sunt absolut sigur, spuse el, mângâindu-şi mustăţile, şi pot să pun pariu că veţi găsi şi acolo şobolani. Noi suntem peste tot.

– Minunat, ce să zic, mormăi Pucioasa privind chiorâş către globul pământesc, se pare că ne aşteaptă ocolul lumii.

– Ei, nu chiar. Noua Zeelandă e şi mai departe, spuse Gilbert în timp ce cobora pe sfoară înapoi pe birou. Dar trebuie să recunosc, chiar şi pentru un dragon este un drum foarte lung. Lung şi primejdios. Pot să ştiu şi eu ce v-a făcut să porniţi într-o asemena călătorie? Din câte ştiu de la Roza, dragonii trăiesc destul de bine acolo, în Nord, sau nu e aşa?

Pucioasa întoarse capul spre Ben, apoi aruncă o privire plină de subînţelesuri către şobolan.

– Aaa, înţeleg! Gilbert Codiţăcenuşie ridică lăbuţele din faţă. Nu vrei să spui mai multe, pentru că e şi omul ăsta aici. Sigur că da. Noi, şobolanii, avem experienţe foarte urâte cu semenii lui. Gilbert îi făcu cu ochiul lui Ben, care nu ştia unde să se mai uite. N-o lua personal, n-am nimic cu tine. Codiţăcenuşie se întoarse la computer şi începu din nou să tasteze. Deci, destinaţia: Himalaya;

călători: 1 dragon, 1 cobold; solicit informații despre: cea mai sigură rută, locuri periculoase, locuri de ocolit cu orice preț, cea mai bună perioadă de călătorie. *Enter!*

Șobolanul se lăsă mulțumit pe spate. Computerul zumzăi ca un bondar prins într-un borcan, monitorul pâlpâi... și se înnegri brusc.

O, nu!

Gilbert Codițăcenușie sări pe tastatură și începu să bată înnebunit, dar monitorul rămase neschimbat.

Ben și Pucioasa schimbară o privire îngrijorată. Gilbert sări pe birou înjurând și trânti capacul laptopului peste tastatură.

– Cum spuneam! bombăni el. Numai probleme. Doar pentru că a luat puțină apă sărată. Voi vă stricați așa ușor, cum v-a atins puțină apă sărată?

Mânios, sări de pe birou pe scaunul sub care se afla mica lui odaie de lucru, se lăsă în jos pe unul din picioarele scaunului și începu să caute prin fișierele din cutiile de chibrituri.

Ben și Pucioasa îl priveau, întinși pe jos.

– Și acum nu mai poți să ne ajuți, nu? întrebă Pucioasa.

– Ba da, cum să nu!

Codițăcenușie scotea din cutii bilețele nu mai mari decât o unghie și le arunca de-a valma pe biroul său.

– Dacă drăcia aia blestemată nu mai vrea, atunci trebuie să rezolvăm problema după vechea metodă. Poate unul din voi, uriașilor, să-mi deschidă cel de-al treilea sertar din dulapul ăla?

Ben încuviință.

Când deschise sertarul, tâșniră din el hărți de tot felul, mari și mici, vechi și noi. Lui Gilbert Codițăcenușie îi trebui ceva timp până găsi harta pe care o căuta. Arăta ciudat, cu totul altfel decât hărțile pe care le știa Ben, era mai degrabă o cărțulie, îndoită și desfăcută de nenumărate ori, cu panglici înguste și albe care atârnau de pe margini.

– O hartă? întrebă dezamăgită Pucioasa, în timp ce Gilbert desfăcea plin de mândrie ciudata tipăritură. Doar o hartă ai pentru noi?

– Da' tu ce credeai?

Jignit, șobolanul își propti lăbuțele în șold.

Pucioasa nu prea știa ce să răspundă. Strângând din dinți, se aplecă asupra hărții.

– Ia uitați-vă aici! Gilbert mângâie cu drag mările și munții. Jumate de lume este aici. Și foarte puține pete albe, despre care să nu știu să vă spun nimic. După cum v-am spus, însă cele mai multe sunt chiar acolo unde vreți să ajungeți. Vedeți panglicile astea?

Le făcu celor doi cu ochiul și trase de una dintre ele. Pe loc, harta se deschise, și din ea se desfăcu o hartă mai mică.

– Marfă! izbucni Ben.

Dar Pucioasa se strâmbă doar.

– Și ce-i cu asta?

– Asta, spuse Gilbert mângâiându-și mustața, este propria mea invenție. Așa puteți vedea fiecare secțiune de hartă mult mărită. Practic, nu-i așa? Împături harta la loc, cu o privire mulțumită, și se ciupi de ureche. Ce ar mai fi? A, da. O clipă. Gilbert luă de pe biroul lui o tăviță pe care erau șase degetare umplute cu cerneluri colorate, iar lângă

ele, o pană ascuţită la vârf. Am să notez pentru voi ce semnifică fiecare culoare în parte, explică Gilbert, pe un ton care se voia important. Pe cele obişnuite le ştiţi doar: verde pentru câmpii, maro pentru munţi, albastru pentru apă şi aşa mai departe. Asta ştie toată lumea, dar hărţile mele vă spun mai multe. Cu auriu, de exemplu... spuse el, în timp ce înmuia pana în culoarea strălucitoare, deci, cu auriu desenez ruta voastră de zbor. Apoi, cu roşu... Şterse cu grijă pana de piciorul scaunului, apoi o muie în degetarul roşu. Cu roşu haşurez regiunile pe care e bine să le ocoliţi, fiindcă acolo se războiesc oamenii. Galben înseamnă că am auzit poveşti ciudate despre acele locuri. Ţinuturi unde necazurile se ţin scai de tine, înţelegeţi? Aşa... Şi cu gri marchez locurile bune de popas.

Gilbert şterse pana de blăniţă şi se uită întrebător la muşteriii lui.

– Aţi înţeles?

– Da, da, mormăi Pucioasa, e totul foarte clar.

– Foarte bine! Gilbert scoase din buzunarul jachetei lui o tuşieră şi o ştampilă minusculă, pe care o aplică zgomotos pe colţul cel mai de jos al hărţii. Da! spuse el, uitându-se încă o dată la ştampilă, apoi dădu mulţumit din cap. Se vede bine. Tamponă tuşul cu manşeta, apoi împături harta cu grijă şi privi cu interes spre Pucioasa. Şi acum, să trecem la partea cu plata.

– Plată? întrebă Pucioasa, uimită. Roza n-a pomenit nimic de asta.

Gilbert puse repede o lăbuţă pe hartă.

– N-a pomenit nimic? Tipic pentru ea. Dar la mine se plăteşte. Cum, asta e treaba clientului.

– Dar eu... eu n-am nimic, se bâlbâi Pucioasa. Doar câteva ciuperci şi rădăcini.

– Pe alea poţi să le ţii pentru tine, spuse Gilbert cu năduf. Dacă asta e tot, s-a ales praful de afacerea noastră.

Pucioasa strânse din dinţi şi sări în picioare. Gilbert Codiţăcenuşie abia dacă îi ajungea până la genunchi.

– Tare aş mai avea chef să te încui într-un sertar din ăsta de-al tău! şuieră cobolda şi se aplecă deasupra lui. De când trebuie să plăteşti pentru un serviciu prietenesc? Ştii ceva? Dacă aş vrea, aş putea să trag harta de sub fundul tău şobolănesc şi gras, dar n-am nici un chef. Ajungem şi fără ea la Hamiliya aia sau cum i-o zice. Noi...

– Stai puţin, o întrerupse Ben. O dădu la o parte pe Pucioasa şi se lăsă în genunchi înaintea şobolanului. Sigur că plătim, spuse el. Probabil că ai muncit mult la harta asta.

– Sigur că da! fonfăi Gilbert, jignit.

Nasul îi tremura, iar coada lungă şi albă i se încolăcea de supărare.

Ben se căută în buzunarul pantalonilor şi scoase de acolo două lame de gumă de mestecat, un pix, două elastice şi o monedă de cinci mărci, pe care le înşiră pe jos, în faţa şobolanului.

– Ce ai vrea de aici?

Gilbert Codiţăcenuşie se linse pe bot.

– Nu e simplu, spuse el, cercetând cu atenţie fiecare obiect în parte.

Într-un târziu, arătă spre gumele de mestecat.

Ben le împinse spre el.

– Bun, acum dă harta.

Gilbert ridică lăbuţa de pe hartă. Ben o luă şi o puse în rucsacul Pucioasei.

– Dacă îmi dai şi pixul, fonfăi şobolanul alb din nou, vă mai spun ceva care ar putea să fie destul de important pentru voi.

Ben îi întinse pixul şi luă celelalte lucruri înapoi.

– Dă-i drumul! spuse el.

Gilbert se aplecă puţin înainte.

– Nu sunteţi singurii care caută Hotarul Cerului, şuieră el.

– Cum? întrebă Pucioasa, uimită.

– De ani de zile tot vin pe aici corbi, şopti Gilbert. Corbi cât se poate de ciudaţi. Întreabă de Hotarul Cerului, dar îi interesează mai mult dragonii despre care se spune că ar sălăşlui acolo. Bineînţeles că nu le-am povestit nimic de dragonii pe care îi cunoaşte iubita mea verişoară Roza.

– Chiar nimic? întrebă Pucioasa, neîncrezătoare.

Gilbert se ridică pe lăbuţele din spate, jignit.

– Sigur că nu. Drept cine mă iei? spuse el, strâmbând din nas. Mi-au oferit mult aur, aur şi pietre preţioase, dar mie nu-mi plac deloc indivizii ăia negri.

– Corbi? întrebă Ben. Cum aşa, corbi? Ce au ei de-a face cu dragonii?

– O, nu întrebau pentru ei. Gilbert Codiţăcenuşie scăzu din nou vocea. Ăia erau trimişi de cineva, dar n-am reuşit să aflu de cine anume. Oricine ar fi, dragonul vostru ar trebui să se ferească de el.

Pucioasa încuviinţă.

– Cel-de-Aur, murmură ea.

Gilbert şi Ben o priviră nedumeriţi.

– Ce ai spus? întrebă băiatul.

– A, nimic.

Îngândurată, se întoarse pe călcâie şi se îndreptă spre gaura dintre rafturi.

– Rămâi cu bine, Gilbert, spuse Ben şi o urmă.

– Transmiteţi-i Rozei toate cele bune din partea mea, dacă vă veţi mai întoarce vreodată acasă, strigă şobolanul alb în urma lor. Spuneţi-i să mă viziteze. Nu departe de unde staţi, e un feribot pe care nu se împrăştie niciodată otravă de şobolani.

– Nu zău! Pucioasa întoarse capul. Şi ce-mi dai ca să-i spun asta?

Apoi dispăru printre rafturi, fără să mai aştepte răspunsul lui Gilbert.

FOCUL DRAGONULUI

– Zău că de asta chiar ne puteam lipsi, șuieră Pucioasa după ce ajunseră din nou în stradă. Am venit în orașul ăsta împuțit doar pentru un șobolan încrezut, și el ce ne dă? Mii de iuțari putrezi! O hartă. O bucată de hârtie plină de mâzgăleli! Mare brânză, puteam găsi Hotarul Cerului și dacă ne luam după nasul meu. Apoi, imitând glasul lui Gilbert: *Și acum, să trecem la partea cu plata.* Trebuia să-l leg cu propria lui coadă de globul ăla pământesc, fir-ar el să fie de guzgan umflat!

– Ei, hai, potolește-te! Ben îi ridică Pucioasei gluga peste urechi și o trase după el pe uliță. Nici nu-i așa de rea harta. Unele lucruri nu pot fi găsite doar după miros.

– De parcă tu ai avea habar de așa ceva, mormăi Pucioasa, în timp ce îl urma, fără cea mai mică tragere de inimă. Voi, oamenii, vă folosiți nasurile doar ca să vi le suflați în batistă.

O vreme, merseră tăcuți unul lângă celălalt.

– Când vreți să plecați mai departe? întrebă Ben la un moment dat.

– Cum se întunecă, răspunse Pucioasa.

În clipa următoare, se ciocni de un om gras, care plimba un șoricar. Când îl izbi mirosul de cobold în nări, câinele, care până atunci amușinase bordura trotuarului, ridică botul și începu să se opintească înnebunit în lesă, mârâind. Ben o trase pe Pucioasa într-o uliță lăturalnică.

– Hai, pe aici e mai puțină lume, spuse el. Oricum, ajungem într-o clipă.

– Pietre, pietre, numai pietre!

Pucioasa se uita neliniștită în dreapta și în stânga, la zidurile caselor.

– Îmi chiorăie mațele mai tare decât huruie mașinăriile oamenilor. Abia aștept să scăpăm de aici.

– Trebuie să fie foarte palpitant să pleci într-o călătorie atât de lungă, spuse Ben.

Pucioasa ridică din sprâncene.

– Atât de mult mi-ar fi plăcut să fi rămas în bârlogul meu, atât de mult!

– Dar până în Himalaya! Ben grăbi pasul, atât de minunat i se părea totul. Și mai zbori și călare pe un dragon, mamă-mamă! Aș plesni de atâta fericire. Mii de aventuri!

Pucioasa se uită la el, clătinând din cap.

– Prostii! Ce aventură? Mai degrabă frig și foame, spaime și primejdii. Crede-mă, era atât de bine acasă. Ploua puțin cam mult, dar ce să-i faci? Știi ceva? Din cauza voastră, a oamenilor, suntem nevoiți să facem călătoria asta nebunească. Pentru că nu ne dați pace. Pentru că trebuie să găsim un loc unde n-o să vă băgați niciodată nasul vostru neîmblânit! Dar cui spun eu toate astea? Și tu ești

unul dintre ei. Fugim de oameni, şi eu umblu acum cu unul dintre ei. O nebunie, nu?

Ben nu răspunse, în schimb o împinse pe Pucioasa într-o intrare întunecoasă.

– Hei, ce-i asta? Pucioasa îl fulgeră mânioasă pe băiat. Ce, acum te-ai supărat? Trebuie să trecem strada. Fabrica e pe partea ailaltă.

– Da, aşa e. Dar nu vezi ce se petrece? şopti Ben.

Pucioasa se iţi peste umărul lui.

– Oameni! şuieră ea. Oameni cât cuprinde. Şi au şi maşini cu ei. Oftă. Aşa e, când vorbeşti de lup...

– Rămâi aici, o întrerupse Ben. Mă duc să aflu ce se întâmplă.

– Cum? Pucioasa clătină din cap. Asta s-o crezi tu. Trebuie să-l avertizez pe Lung. Acum!

Până să apuce Ben să zică ceva, ea ajunsese deja în mijlocul străzii, alergând printre automobile şi claxoane, apoi escaladă zidul care împrejmuia fabrica. Ben o urmă, scrâşnind din dinţi.

Din fericire, în curte era atâta învălmăşeală, că nimeni nu le dădu atenţie celor doi. Lângă un excavator uriaş, stăteau câţiva oameni şi discutau. Ben o văzu pe Pucioasa pitindu-se în dosul cupei excavatorului, ca să tragă mai bine cu urechea. Se strecură şi el până acolo şi se ghemui lângă ea.

– Nu pricep ce spun, îi şopti Pucioasa. Aud tot, dar nu înţeleg cuvintele. Tot spun ceva de „explozie", ce înseamnă asta?

– Nimic de bine! îi răspunse Ben, tot şoptit. Hai, repede! O smulse în sus şi o luă la goană spre hala fabricii. Trebuie să ajungem cât mai repede la Lung şi să-l scoatem cumva de acolo. Acum!

– Hei, voi ăia, ce naiba căutaţi aici? strigă cineva după ei, dar cei doi se făcuseră deja nevăzuţi în bezna halei.

Coborând scara, Pucioasa şi Ben auziră în urma lor zgomot de paşi. Paşi grei.

– Pe aici au intrat! strigă cineva. Doi copii.

– Mii de draci, cum s-a putut întâmpla aşa ceva?

Ben şi Pucioasa fugeau, afundându-se tot mai adânc în pivniţa părăginită şi goală a fabricii. Ecoul paşilor le trăda prezenţa în gangurile întunecate, dar ce puteau face? Trebuiau să-l avertizeze pe dragon înainte să-l găsească cineva.

– Şi dacă am ajuns prea târziu? gâfâi Pucioasa.

În goană, gluga îi alunecase pe spate. Şi-o trase repede peste urechile ascuţite.

– Dacă l-au găsit? Dacă l-au şi împăiat?

O pufni plânsul.

– Ei, asta e acum. Haide!

Ben o prinse de lăbuţă şi o luară din nou la goană. Paşii grei în urma lor se auzeau tot mai aproape. Pucioasei îi tremurau picioarele, dar nu mai aveau mult până la ascunzătoarea lui Lung.

Aici, Ben se opri brusc. Trase aer în piept.

– Drace, de ce îmi pică fisa abia acum? Trebuie să-i păcălim. Tu fugi mai departe şi spune-i lui Lung să se arunce în canal. Trebuie să înotaţi cât mai departe de fabrică. Toată şandramaua asta o să sară în curând în aer.

– Şi tu? gâfâi Pucioasa. Tu ce-o să faci?

– Lasă, că mă descurc eu, răspunse Ben. Hai, fugi! Avertizează-l pe Lung!

Pucioasa mai şovăi preţ de o răsuflare, apoi se întoarse pe călcâie şi o zbughi mai departe. Paşii răsunau din ce în ce mai aproape. După colţ, era încăperea unde îl găsise pe Ben. Dragonul dormea în faţa deschizăturii.

– Lung! Pucioasa sări între ghearele lui şi începu să-l scuture. Hai, scoală, trebuie s-o ştergem. Repede!

Dragonul ridică încet capul, încă ameţit de somn.

– Ce e? Unde e puiul de om?

– Îţi zic eu mai târziu! şuieră Pucioasa. Hai, prin deschizătură, în canal!

Dar Lung ciuli urechile. Se ridică şi se îndreptă spre gangul prin care venise Pucioasa. Auzi glasuri de oameni, două voci groase de bărbaţi şi vocea lui Ben.

– Ce cauţi aici? se răsti unul din bărbaţi.

– După cum arată, e unul fugit de acasă, spuse celălalt.

– Prostii! strigă Ben. Daţi-mi drumul! N-am făcut nimic rău, chiar nimic!

Neliniştit, dragonul întinse şi mai mult gâtul.

– Lung! Pucioasa îl trăgea de coadă cu disperare. Hai, Lung, trebuie să fugi de aici.

– Dar poate că băiatul are nevoie de ajutor.

Dragonul mai făcu un pas înainte. Vocile bărbaţilor erau tot mai răstite, iar a lui Ben, tot mai şovăielnică.

– Se teme, spuse Lung.

– E om! şuieră Pucioasa. Şi ceilalţi sunt tot oameni. N-or să-l mănânce şi nici n-or să-l împăieze, aşa cum or să procedeze cu noi dacă ne prind. Deci, hai odată!

Dar Lung nu se clinti. Coada lui biciuia podeaua.

– Ai grijă, ăsta încearcă s-o şteargă! strigă unul dintre bărbaţi.

Îl prind eu! strigă celălalt.

Se auzi zgomot de paşi. Oamenii păreau să se îndepărteze.

– L-am prins! răcni un bărbat.

– Au, ţipă Ben. Dă-mi drumul! Dă-mi drumul, nenorocitule!

Lung ţâşni. Ca o pisică uriaşă, se năpusti prin pivniţa fabricii. Pucioasa îl urmă blestemând. Vocile bărbaţilor se auzeau tot mai tare, apoi Lung îi zări. Stăteau cu spatele la el. Unul dintre ei îl ţinea pe Ben, care se zbătea dând din picioare.

Lung mârâi adânc şi ameninţător.

Bărbaţii se întoarseră şi îi dădură drumul lui Ben, care căzu ca un sac cu cartofi. Băiatul se ridică repede şi fugi spre Lung.

– Dar tu trebuia să fugi, strigă el, eu...

– Suie-te în spinarea mea, îl întrerupse dragonul, fără să-i scape din ochi pe cei doi bărbaţi, care încremeniseră.

Cu picioarele tremurânde, Ben se căţără în cârca lui Lung.

– Căraţi-vă! spuse dragonul. Băiatul e al meu!

Glasul lui aspru răsuna ameninţător în pivniţa întunecată.

De spaimă, cei doi bărbaţi se ciocniră unul de celălalt.

– C-c-cred că v-v-visez! se bâlbâi unul dintre ei. E un b-balaur!

Cei doi nu se clinteau. Lung deschise gura, mârâi şi scuipă o vâlvătaie mare şi albastră. Limbi de foc se prelinseră în susul zidurilor murdare, până în tavanul înnegrit, şi pe podeaua de piatră. Coridorul se umplu de flăcări pâlpâinde. Îngroziţi, cei doi bărbaţi dădură înapoi. Apoi o rupseră la fugă urlând din toţi bojocii, de parcă i-ar fi alergat însuşi Ucigă-l-Toaca.

– Ce e? Ce s-a întâmplat?

Pucioasa se repezi în încăpere, suflând din greu.

– Repede, în canal! strigă Ben. Dacă se întorc, mai aduc încă douăzeci cu ei.

– Urcă-te, Pucioaso! strigă Lung. Neliniştit, asculta zgomotul de paşi.

Când Pucioasa ajunse pe spinarea lui, dragonul se întoarse înapoi în ascunzătoarea de unde ieşise.

Prin trapa de încărcare, pătrundea lumina zilei. Cu grijă, Lung scoase botul prin deschizătură.

– E prea multă lumină! clămpăni Pucioasa. Mult prea multă lumină. Ce facem acum?

– Vino! Ben o trase după el, dându-se jos din spinarea lui Lung. Va trebui să înoate singur. Aşa poate să se scufunde şi n-o să-l găsească nimeni. Iar noi luăm barca mea.

– Ce? Pucioasa se dădu un pas înapoi, neîncrezătoare, şi se lipi de solzii lui Lung. Vrei să ne despărţim din nou? Şi cum o să ne regăsim?

– Este un pod. Ben se întoarse către dragon. Dacă o iei la stânga, în jos pe canal, n-ai cum să nu-l vezi. Înoţi până acolo şi te ascunzi dedesubt.

Lung se uită la Ben, dus pe gânduri. Într-un târziu, încuviinţă.

– Ben are dreptate, Pucioaso, spuse el. Aveţi grijă de voi!

Apoi se strecură prin deschizătura trapei, se cufundă în apa murdară a canalului şi dispăru.

Pucioasa se uită după el, neliniştită.

– Unde e barca ta? îl întrebă ea pe Ben, fără să se întoarcă.

– Aici.

Ben se duse la maldărul de lăzi din carton şi le dădu la o parte. Apăru o bărcuţă vopsită în roşu.

– Asta numeşti tu barcă? şuieră Pucioasa, profund dezamăgită. Nu-i mai mare ca o pălărie de mânătarcă!

– Dacă nu-ţi place, n-ai decât să înoţi, răspunse Ben.

– Ete, fleoşc!

Pucioasa ciuli urechea. Undeva, departe, se auzeau glasuri înfierbântate.

Ben se vârî în spatele mormanului de lăzi unde îl întâlnise Pucioasa pentru prima oară şi apăru după o clipă cu un rucsac mare.

– Deci, vii sau nu? O întrebă, în timp ce împingea barca prin deschizătura trapei de încărcare.

– O să ne înecăm, mârâi Pucioasa, uitându-se cu scârbă la apa murdară.

Apoi, împreună cu Ben, împinse barca la apă.

AȘTEPTÂND ÎNTUNERICUL

Nimeni nu-l văzu pe Lung când înota în canal. De două ori trecură bărci pe lângă el, dar motoarele lor făceau atât zgomot, că Lung le auzise încă de departe, având de fiecare dată timp să se scufunde până pe fundul canalului, plin de tot felul de gunoaie înfipte în mâl. De acolo, putea vedea umbra bărcii trecând, după care ieșea la suprafață, lăsându-se dus de curent. Niște pescărușI dădeau roată pe deasupra capului său, scoțând țipete ascuțite. Îi goni cu un mârâit înfundat. Într-un târziu, în spatele unor sălcii, apăru podul.

Silueta lui masivă se arcuia peste râu. De sus se auzea zgomot de motoare, dar umbra podului era neagră ca mâlul de pe fundul canalului, fiind astfel o ascunzătoare foarte bună. Lung scoase capul din apă și se uită împrejur. Nu era picior de om prin preajmă, nici în apă, nici pe uscat. Dragonul ieși pe mal, își scutură apa murdară de pe solzi și se așeză printre rugii de mure care creșteau în umbra podului.

Își linse solzii până când începură din nou să strălucească, apoi se puse pe așteptat.

Zgomotul de deasupra capului îl asurzise aproape de tot, dar mai rău îl chinuiau grijile pe care și le făcea pentru

Pucioasa și Ben. Oftând, își puse botul pe labe și privi apa, în care se oglindeau nori cenușii. Se simțea singur. Un sentiment nou și necunoscut pentru el. Lung nu fusese niciodată singur, cu atât mai puțin într-un loc atât de mohorât și de străin. Și dacă Pucioasa nu mai venea niciodată? Dragonul înălță capul și scrută cu privirea în lungul canalului.

Oare unde întârziau atât de mult?

Ciudat. Lung își lăsă din nou capul în jos, lăsându-l să se odihnească pe labele din față. Îi era dor și de băiat. Oare or fi mulți oameni ca el? Se gândea la cei doi bărbați care îl prinseseră pe Ben, iar vârful cozii începu să-i zvâcnească de furie.

Apoi văzu barca.

Plutea pe canal ca o coajă de nucă și venea drept spre el. Dragonul întinse gâtul afară din umbra podului și suflă o ploaie de scântei albastre, care se stinseră în apă.

Când îl văzu, Pucioasa începu să țopăie de bucurie, făcând barca să se clatine destul de primejdios. Dar Ben vâsli cu pricepere până la mal. Dintr-un salt, Pucioasa ajunse la Lung.

– Heeei! strigă ea. Heeei, aici erai! Se agață de gâtul lui și îl mușcă drăgăstos de nas. Apoi, oftând, se lăsă să cadă în iarbă, lângă dragon. Nu poți nici măcar să-ți închipui cât de rău îmi e, gemu ea. Valurile astea! Îmi simt stomacul de parcă aș fi mâncat nicoreți putrezi.

Ben legă barca de un copac și se apropie cu sfială.

– Mulțumesc, îi spuse dragonului. Mulțumesc că i-ai gonit pe oamenii ăia.

Lung se aplecă și îl împunse ușor cu botul.

– Ce-ai să faci acum? îl întrebă el. Nu prea mai poți să te întorci, nu?

– Nu. Ben se așeză oftând pe rucsac. Fabrica n-o să mai fie. Or s-o arunce în aer.

– Ei, îți găsești tu altă ascunzătoare! Pucioasa începu să amușine împrejur și rupse câteva frunze din rugii de mure. Știi ceva? Mută-te la vărul Șobolinei. Are destul loc acolo.

– Vărul Șobolinei! strigă Lung. Am și uitat de el în toată zăpăceala de mai devreme. Ce a spus? Știe unde trebuie să căutăm?

– Da, da, oarecum! Pucioasa își îndesa frunzele între fălci și mai culese un snop. Dar am fi fost și singuri în stare să aflăm toate astea. Un lucru e sigur: Ne așteaptă o călătorie foarte lungă. Nu vrei să te mai gândești o dată?

Lung clătină din cap.

– Nu mă întorc, Pucioaso. Ce a spus șobolanul?

– Ne-a dat o hartă, spuse Ben. Pe ea a însemnat totul. Pe unde trebuie să zburați, de ce trebuie să vă feriți, totul. E grozav.

Dragonul se întoarse către Pucioasa, curios peste măsură.

– O hartă? Ce fel de hartă?

– Ei, o hartă. Pucioasa o scoase din rucsac. Uite!

Și o deschise înaintea dragonului.

– Ce înseamnă asta? Lung se uita nedumerit la niște pete și linii încâlcite. Știi să citești așa ceva?

– Sigur că da, spuse Pucioasa, dându-se dintr-odată foarte importantă. Bunicul meu desena mereu chestii din astea, ca să poată să-și găsească proviziile de ciuperci.

Dragonul dădu din cap.

– Bine, apoi întoarse capul într-o parte și privi spre cer. Încotro s-o iau? Tot spre Răsărit?

– Hm, spre Răsărit? Stai puțin. Pucioasa se scărpină după urechi și se aplecă asupra hărții. Cu arătătorul ei îmblănit urmărea linia aurie desenată de Gilbert. Nu, cred că întâi spre Sud. Întâi spre Sud, apoi spre Est. Da, chiar așa a zis. Dădu mulțumită din cap. Precis!

– Pucioaso, spuse Lung, ești foarte sigură că pricepi mâzgălelile astea?

– Sigur că da! Pucioasa se strâmbă, jignită. Ah, drace, chestiile astea omenești! Trase cu năduf peste cap tricoul lui Ben și sări afară din pantaloni. Nu pot să gândesc ca lumea cu așa ceva pe mine.

Dragonul o privea îngândurat. Apoi întinse gâtul și privi spre cer.

– Soarele va apune curând, spuse el. Peste puțin timp, putem porni la drum.

– În sfârșit! Pucioasa împături harta și o puse în rucsacul ei. Era și timpul s-o ștergem din orașul ăsta. Nu-i un loc tocmai bun pentru un dragon și un cobold.

Ben luă câteva pietre de pe jos și le aruncă una după alta în apa întunecată.

– Nu vă mai întoarceți aici, nu-i așa?

– De ce am face-o? Pucioasa mai îndesă câteva frunze de mur în rucsac. Sigur nu mai vreau să-l văd vreodată pe șobolanul ăla alb și umflat.

Ben dădu din cap.

– Atunci vă urez mult noroc, spuse el și mai aruncă o piatră în apă. Sper să găsiți Hotarul Cerului.

Lung îl privi în ochi.

Ben îi întoarse privirea.

– Ai vrea să vii cu noi, nu-i așa? întrebă Lung.

Ben își mușcă buzele.

– Sigur, murmură el, neștiind unde să se uite.

Pucioasa ridică privirea și ciuli urechile neliniștită.

– Ce? întrebă ea. Să vină cu noi? Ce tot sporovăiți voi acolo?

Dar Lung nu-i dădu atenție. Îl privea numai pe băiat.

– Va fi o călătorie primejdioasă, spuse el. Foarte lungă și foarte primejdioasă. Poate că nu te vei întoarce niciodată aici. N-o să-ți simtă nimeni lipsa?

Ben clătină din cap.

– Sunt singur. Am fost mereu singur. Inima îi bătea tot mai repede. Neîncrezător, privi spre dragon. Tu... tu chiar m-ai lua cu tine?

– Dacă asta vrei, răspunse Lung. Dar gândește-te bine. Știi, Pucioasa e de multe ori foarte prost dispusă.

Picioarele lui Ben se făcuseră moi ca piftia.

– Știu, spuse el și zâmbi cu toată gura.

Era ametit de atâta bucurie.

– Hei, stai așa, o clipă! Pucioasa se băgă între cei doi. Ce tot spuneți voi acolo? Nu poate să vină cu noi.

– De ce nu? Lung o împunse cu botul în burtica ei îmblănită. Doar ne-a ajutat foarte mult. Și nu avem noi nevoie de tot ajutorul?

– Ajutor? Pucioasa era cât pe ce să se prăbușească de furie. Este un om! Un om! De fapt, doar o jumătate de om, dar tot aia e. Doar din cauza oamenilor a trebuit să părăsim

peștera noastră călduroasă. Doar din vina lor am pornit în călătoria asta nebunească! Și tu vrei să-l iei cu tine pe unul dintre ei?

– Da, chiar asta vreau.

Lung se ridică, se scutură și-și aplecă gâtul astfel încât cobolda să-l privească direct în ochi.

– Ne-a ajutat, Pucioaso. Este un prieten. De aceea nu-mi pasă dacă e om, cobold sau șobolan. Și, în afară de asta, spuse el întorcând privirea către Ben, în afară de asta, nu mai are o casă a lui, la fel ca noi. Nu-i așa?

Se uită întrebător spre Ben.

– Eu n-am avut niciodată un loc pe care să-l numesc „acasă", murmură Ben uitându-se la Pucioasa.

Cobolda scrâșni din dinți și își înfipse ghearele în noroiul de pe mal.

– Bine, bine! mormăi ea într-un târziu. Nu mai zic nimic. Dar o să stea în spatele meu, asta e sigur.

Lung o împunse cu botul atât de tare, că Pucioasa se dădu de-a berbeleacul în iarba murdară.

– O să stea în spatele tău, spuse el. Și vine cu noi.

RĂTĂCIȚI ÎN ZBOR

Când luna se ridică pe deasupra acoperișurilor marelui oraș și se aprinseră primele stele, Lung ieși de sub pod. Pucioasa fu imediat sus, în spinarea lui. Dar pentru Ben era ceva mai anevoios. Pucioasa îl privi batjocoritor cum se cățăra anevoie pe coada lui Lung. Când, în cele din urmă, ajunse sus, privea atât de mândru, de parcă ar fi escaladat cel mai înalt munte de pe pământ. Pucioasa îi luă rucsacul, îl legă de al ei și le lăsă pe amândouă să atârne, ca două pungi, de-o parte și de alta a spinării lui Lung.

– Ține-te de zimți, îi explică ea, și leagă-te de ei cu cureaua asta, altfel cazi la prima rafală de vânt.

Ben dădu din cap. Lung întoarse capul și se uită întrebător la cei doi.

– Sunteți gata?

– Gata, răspunse Pucioasa. Să pornim. Spre Sud!

– Sud? întrebă Lung.

Da, și pe urmă, la un moment dat, spre Est. Când îți spun eu.

Dragonul își întinse aripile strălucitoare și se ridică de la pământ. Ben se agăță bine de zimții lui Lung, ținându-și

răsuflarea. Dragonul urca tot mai sus și mai sus. Lăsară în urmă larma orașului. Noaptea îi învălui în liniște și întuneric și, nu după mult timp, din lumea oamenilor nu mai rămase decât o pată mică luminoasă, undeva jos.

– Și cum ți se pare? îi strigă Pucioasa lui Ben, după ce zburau deja de o bucată de vreme. Ți-e rău?

– Rău? Ben privi în jos, unde străzile șerpuiau prin întuneric ca niște urme lucioase de melc. E formidabil! E... nu știu cum să-ți spun că este!

– Mie mai întâi mi-e rău, spuse Pucioasa. Și singurul remediu e să mănânc ceva. Bagă mâna în rucsacul meu și dă-mi o ciupercă. Una din alea mici și negre.

Ben îi făcu pe plac. Apoi se uită din nou în jos. Vântul îi vuia în urechi.

– Minunat! plescăi Pucioasa. Avem vântul în spate. În zori vom fi în munți, Lung!

Dragonul întoarse capul spre ea.

– Ia-o spre Est! îi strigă Pucioasa. Zboară acum spre Est.

– Deja?

Ben se uită peste umărul ei. Pucioasa ținea în poală harta șobolanului și urmărea cu degetul linia aurie.

– Dar n-am ajuns încă acolo! strigă Ben. E imposibil!

Scoase din buzunarul hainei o busolă mică. Lanterna, briceagul și busola erau comoara lui.

– Trebuie să zburăm mai departe spre Sud, Pucioaso! strigă el. E prea devreme să schimbăm cursul.

– Pe naiba! Cobolda se bătu pe burtă, mulțumită, apoi se lăsă pe spate pe unul din zimții lui Lung. Vezi și tu, istețule.

Îi întinse harta lui Ben. Abia putea s-o țină, atât de tare bătea vântul. Urmări îngrijorat linia șobolanului.

– Trebuie să zburăm mai departe spre Sud! strigă el. Dacă o luăm acum spre Est, ajungem drept într-o pată galbenă.

– Ei și? Pucioasa închise ochii. Cu atât mai bine. Pe astea ni le recomanda Gilbert pentru odihnă.

– Ba nu! strigă Ben. Cenușiu! Ne-a recomandat petele cenușii. De petele galbene a spus să ne ferim. Uite aici! Ben aprinse lanterna și lumină mâzgălelile lui Gilbert din josul hărții. Aici a scris: galben = pericol, necazuri.

Pucioasa se întoarse spre el îmbufnată.

– Știam că așa va fi! șuieră ea. Voi, oamenii, vreți mereu să știți totul mai bine. E insuportabil. Zburăm bine, foarte bine. Așa îmi spune mie nasul, ai înțeles?

Ben simți că Lung încetinise.

– Ce este? strigă dragonul. De ce vă certați?

– Nu-i nimic, murmură Ben, apoi, împăturind harta, o îndesă în rucsacul Pucioasei și privi îngrijorat în bezna nopții.

Se crăpa încet de ziuă. Prin lumina cenușie a zorilor, Ben văzu pentru prima oară în viața lui munții. Se ridicau întunecați din ceața dimineții, arcuindu-și spinările stâncoase spre cer. Soarele răsărea dintre vârfuri, alungând întunericul nopții și pictând mii de culori pe stâncile cenușii. Lung zbura tot mai jos, rotindu-se în căutarea unui loc bun de aterizare printre coastele abrupte. Găsi un petic de verdeață străjuit de câțiva brazi firavi, puțin mai jos de marginea pădurilor. Asemenea unei păsări uriașe plană

spre el, bătu de câteva ori din aripi încât aproape că se opri în aer, apoi se lăsă încet în jos, printre copaci. Cu picioarele încă înțepenite, Ben și Pucioasa coborâră din spinarea lui Lung. Deasupra lor, muntele se înălța spre cer. Dragonul căscă și își căută un loc ferit printre stânci, în timp ce călăreții lui se duseră la marginea micului platou.

Când Ben zări pe pășunile verzi din vale vaci de mărimea unor cărăbuși, îl luă amețeala. Făcu repede un pas înapoi.

– Ce e? îl întrebă Pucioasa zeflemitor, și se duse chiar până în buza prăpastiei. Nu-ți plac munții?

– Am să mă obișnuiesc cu ei, spuse Ben, așa cum te-ai obișnuit și tu cu zborul, nu?

Se întoarse spre Lung, care își găsise deja un loc. Se ghemuise în umbra unei stânci ieșite din munte, cu botul pe labe și coada făcută covrig în jurul lui.

– Zborul îi obosește foarte tare pe dragoni, îi șopti Pucioasa lui Ben. Dacă nu dorm după asta, se întristează atât de tare, că nu mai e nimic de făcut cu ei. Și dacă mai și plouă... Se opri și dădu ochii peste cap. Aoleu, atunci nici nu-ți mai spun... Privi spre cer. Noroc că nu pare deloc că ar sta să plouă, sau tu ești iar de altă părere?

Ben clătină din cap și privi împrejur.

– După cum te uiți, s-ar zice că n-ai fost niciodată la munte, așa-i? întrebă Pucioasa.

– Am fost odată pe un munte de gunoaie, la săniuș, spuse Ben. Dar nu era mai înalt decât bradul de acolo.

Se așeză pe rucsac, în iarba îmbrobonată de rouă. Se simțea îngrozitor de mic printre vârfurile înalte ale

munţilor, mic ca un gândăcel. Dar tot nu-şi putea desprinde privirea de la toate cocoaşele şi piscurile ascuţite care schimonoseau orizontul. Pe un vârf îndepărtat, descoperi ruinele unei cetăţi. Neagră, se ridica în cerul dimineţii şi, chiar dacă părea mai mică decât o cutie de chibrituri, avea în ea ceva ameninţător.

– Ia uite! Ben o înghionti pe Pucioasa. Vezi cetatea aia?

Cobolda căsca.

– Unde? Ah, aia? Mai căscă o dată. Ei, ce-i cu ea? Acolo de unde venim Lung şi cu mine, e plin de aşa ceva. Sunt case vechi de-ale oamenilor. Ar trebui să ştii asta. Îşi deschise rucsacul şi îndesă în gură câteva frunze, pe care le strânsese sub pod. Aşa, spuse ea, aruncând rucsacul înapoi în iarba scurtă, unul din noi poate acum să doarmă, iar celălalt stă de veghe. Să tragem la sorţi?

– Nu, nu. Ben clătină din cap. Culcă-te liniştită! Şi aşa nu prea am somn.

– Cum crezi. Pucioasa se duse unde dormea Lung. Dar să nu cumva să cazi în prăpastie, bine? strigă ea peste umăr.

Apoi se cuibări lângă dragon şi adormi pe loc.

Ben scoase din rucsacul lui o conservă de ravioli, o deschise cu briceagul şi se aşeză pe iarbă, cât mai departe de buza râpei. În timp ce mânca din cutie, privi împrejur. Să stea de strajă. Se uită spre cetate. Puncte minuscule se roteau în jurul ei, pe cerul albastru. Ben îşi aminti de corbii despre care le spusese Gilbert Codiţăcenuşie.

„Ei, asta-i acum, se gândi el. Doar n-o s-o iau razna."

Soarele se ridica tot mai sus. Alunga ceaţa din văi, iar Ben era tot mai somnoros. Sări în picioare şi făcu câţiva paşi înainte şi înapoi. Când Pucioasa începu să sforăie, se furişă până la ea şi scoase din rucsacul ei harta lui Gilbert Codiţăcenuşie.

O despături cu atenţie şi scoase busola din buzunar. Apoi trase de una din panglici şi se uită mai atent la munţii în care ar fi trebuit să se afle. Îngrijorat, observă ce notase şobolanul.

– Aici, murmură el. Ştiam eu. Suntem drept în mijlocul unei blestemate de pete din astea galbene. Suntem prea la Est. Hai, că am început-o bine!

Auzi un foşnet în spatele lui.

Ben ridică ochii de pe hartă. Îl auzi din nou. Foarte clar. Se întoarse. Pucioasa şi Lung dormeau. Doar coada dragonului zvâcnea în vreun vis. Ben se uită împrejur, cu inima strânsă. Oare prin munţii ăştia erau şi şerpi? Şerpii erau cam singurul lucru de care chiar îi era teamă.

„Ei, asta e, probabil că e doar vreun iepure", se gândi el.

Împături harta cu grijă, o puse la loc în rucsacul Pucioasei şi – şi nu-i veni să-şi creadă ochilor.

Din dosul unui bolovan plin de muşchi, aflat la un pas de ei, ieşi încet un omuleţ mic şi gras. Nu era mai mare decât o găină, iar pe cap avea o pălărie uriaşă, la fel de cenuşie ca stâncile dimprejur. În mână ţinea un târnăcop.

– Nu, nu e de la el, spuse piticul măsurându-l pe Ben din cap până în picioare.

– Cum nu, Ghipsuitule?

Din spatele bolovanului, mai răsăriră încă trei omuleți grași. Îl măsurau pe Ben ca pe un animal ciudat care se rătăcise pe munte.

– Pentru că de la unul ca el nu ne-ar mânca atât de tare în creștetul capului, de aia, răspunse Ghipsuitu. Nu vedeți că e un om? Dar unul mic.

Piticul se uită îngrijorat în toate părțile. Se uită chiar și spre cer. Apoi se îndreptă cu pas hotărât spre Ben, care încă mai ședea pe pământ, nedumerit. Ghipsuitu se opri în fața lui, strângând în mâini târnăcopul, de parcă ar fi putut să-l apere de uriaș. Ceilalți rămaseră în spatele bolovanului, urmărindu-l cu răsuflarea tăiată pe viteazul lor șef.

– Hei, tu ăla, omule, mormăi Ghipsuitu ciocănind în genunchiul lui Ben. Cu cine mai ești aici?

– Ce-ce-ce? se bâlbâi Ben.

Grasul se întoarse către prietenii lui și făcu un semn cu degetul la frunte.

– Nu e prea deștept! le strigă el. Dar mai încerc o dată. Se întoarse din nou spre Ben. Cu... cine... mai... ești... aici? întrebă el. Cu un elf? Cu o zână? Cu un cobold? Cu o nălucă?

Fără să vrea, Ben întoarse capul spre locul unde dormeau Lung și Pucioasa.

– Aaaa! Ghipsuitu făcu un pas într-o parte, se ridică pe vârfuri și trase aer în piept, plin de respect. Ochii i se făcuseră rotunzi ca niște bile. Își dădu jos pălăria uriașă, se scărpină în creștetul chel, apoi o puse la loc. Hei, Plumbuici, Pietrișule, Migdălosule! strigă el. Ieșiți odată de după

bolovanul ăla! Apoi, cu vocea sugrumată de emoție, adăugă: N-o să vă vină să credeți. E un dragon! Un dragon argintiu.

Încet, pe vârfuri, se îndreptă spre dragonul care dormea. Prietenii lui se împleticiră și ei într-acolo.

– Alo, ia stați așa!

Ben își regăsise glasul, sări în picioare și le tăie piticilor calea spre Lung. Nu erau mai mari decât sticlele de limonadă, totuși ridicaseră ciocanele și târnăcoapele și îi aruncau priviri întunecate.

– Lasă-ne să trecem, omule! mârâi Ghipsuitu. Vrem doar să-l vedem.

– Pucioaso! strigă Ben peste umăr. Scoală-te, Pucioaso, aici e plin de omuleți ciudați.

– Omuleți ciudați? Ghipsuitu făcu un pas înainte spre Ben. Te referi cumva la noi? Ați auzit, fraților?

– Ce-i cu gălăgia asta? mârâi Pucioasa și se arătă din spatele dragonului adormit.

– Un cobold de pădure! strigă Plumbuici înspăimântat.

– Gnomi! strigă Pucioasa. Ce să zic?! Dai de ei pe peste tot.

Dintr-un salt, ajunse între ei, îl apucă pe Plumbuici de guler și îl ridică în aer. De spaimă, piticul lăsă să-i cadă din mână ciocanul și dădea din picioarele lui scurte și strâmbe. Prietenii lui se năpustiră la Pucioasa, dar cobolda se apăra de ei cu lăbuța rămasă liberă.

– Hai, gata cu agitația, spuse ea și culese din mâinile gnomilor ciocanele și târnăcoapele, aruncându-le pe toate peste umăr. Ce, nu știți că nu trebuie să trezești niciodată

un dragon? Aud? Dacă v-ar fi mâncat la micul dejun, așa zemoși și rumeni cum sunteți?

– Aiurea, vorbe proaste de cobold! strigă Ghipsuitu.

Se uită urât la Pucioasa, dar făcu câțiva pași piticești înapoi, așa, de siguranță.

– Dragonii nu mănâncă nimic din ce respiră! strigă cel mai gras dintre gnomi, pitindu-se după un bolovan. Trăiesc doar cu lumina lunii. Toată puterea lor vine de acolo. Nici măcar nu pot zbura când nu e lună.

– Aha, sunteți din ăia foarte deștepți, nu? Pucioasa îl lăsă pe Plumbuici jos, în iarbă, și se aplecă spre ceilalți. Atunci, ia spuneți-mi mie de unde ați știut că suntem aici? Sau am aterizat noi, ca proștii, drept în pragul casei voastre?

Cei patru priveau speriați în sus, la Pucioasa. Ghipsuitu îl înghionti pe cel mai mic dintre ei.

– Hai, Migdălosule, mormăi el. E rândul tău să spui ceva.

Migdălosu făcu câțiva pași șovăielnici în față, își aranjă pălăria pe cap, apoi privi neliniștit în sus, spre cei doi uriași care stăteau înaintea lui, în iarbă.

– Nu, noi locuim mai la deal, spuse el cu voce tremurândă. Dar azi-dimineață a început să ne mănânce pe toți

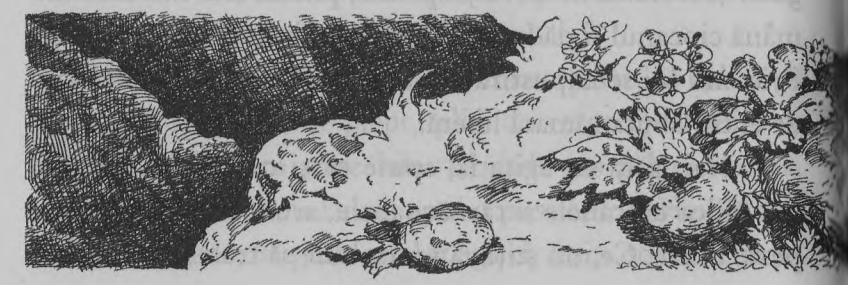

patru în creștetul capului. Atât de tare cum ne mănâncă doar când ajungem în apropierea cetății.

– Și ce vrea să însemne asta? întrebă nerăbdătoare Pucioasa.

– Nu ne mănâncă decât atunci când mai sunt alte ființe fabuloase primprejur, răspunse Migdălosu. De la oameni și animale, nu ne mănâncă.

– Norocul nostru! oftă Plumbuici.

Pucioasa îi privi pe cei patru, neîncrezătoare.

– Spuneai ceva de o cetate. Ben îngenunche în fața lui Migdălosu și îl privea întrebător. Era vorba de aia de acolo?

– Noi nu știm nimic! strigă cel mai gras dintre pitici din spatele bolovanului unde se ascunsese.

– Taci din gură Pietrișule! se răsti Ghipsuitu.

Migdălosu se uită la Ben cu ochi de iepure speriat, apoi se înghesui între ceilalți. Ghipsuitu făcu însă un pas spre băiat.

– Da, chiar de cetatea aia era vorba, hârâi el. E greu de suportat mâncărimea care ne apucă acolo. De aia nici n-am mai fost pe acolo de foarte mulți ani. Deși muntele pe care se află miroase a aur de ne sar pălăriile din cap.

Ben și Pucioasa priviră spre cetate.

– Dar cine locuieşte acolo? întrebă Ben, îngrijorat.

– Nu ştim! şopti Migdălosu.

– Nu, n-avem habar! murmură Pietrişu, măsurându-i pe Ben şi pe Pucioasa cu o privire sumbră.

– Şi nici nu vrem să ştim, mormăi Ghipsuitu. Acolo se petrec lucruri întunecate. Nu-i de noi, nu-i aşa, fraţilor?

Toţi patru scuturară din cap şi se strânseră şi mai tare unul în celălalt.

– Se pare că ar trebui s-o ştergem cât mai repede de aici, spuse Pucioasa.

– Doar ţi-am spus, de galben trebuie să ne ferim! Ben aruncă o privire neliniştită spre Lung, care dormea dus. Întorsese doar capul în cealaltă parte. N-am zburat destul de departe spre Sud. Dar tu n-ai vrut să mă crezi.

– Bine, bine, cum spui tu! Pucioasa îşi rodea gheruţele, dusă pe gânduri. Acum nu mai putem schimba nimic. Înainte de apus, tot nu putem porni mai departe. Şi Lung trebuie să doarmă toată ziua, altfel la noapte o să fie prea obosit să zboare. Buuun, spuse ea, apoi bătu din lăbuţe. Cea mai bună ocazie să-mi reîmprospătez proviziile. Ia spuneţi, băieţi, care e treaba? Se aplecă spre gnomi. Ştiţi voi unde pot să găsesc ceva fructe de pădure şi rădăcini gustoase?

Cei patru pitici şuşotiră ceva între ei. Apoi, Ghipsuitu se desprinse de ei, înaintă plin de importanţă şi, dregându-şi glasul, spuse:

– Îţi vom arăta un loc, coboldule, dar doar dacă dragonul o să adulmece pe la stânci pentru noi.

Pucioasa îl privi mirată.

– Şi la ce v-ar folosi asta?

Atunci ieşi în faţă şi Pietrişu.

– Dragonii miros comorile, şopti el. Asta o ştie toată lumea.

– Zău? rânji Pucioasa. De unde aţi auzit voi aşa ceva?

– Din toate poveştile, răspunse Ghipsuitu. În poveştile din vremea când pe aici era plin de dragoni.

– Pe aici erau mulţi, foarte mulţi, adăugă Migdălosu. Dar, spuse el, ridicând din umeri cu tristeţe, au dispărut cu toţii de mult.

Privi apoi plin de admiraţie spre Lung.

– Bunicul meu, şopti Plumbuici, bunicul meu din partea mamei a mai apucat să călărească pe dragoni. Şi dragonul adulmeca pentru el aur şi argint, cuarţ şi turmalină, cristale, minereu de plumb, malahit.

– Bine, ridică din umeri Pucioasa. Am să-i transmit dragonului rugămintea voastră după ce se trezeşte. Dar numai dacă îmi arătaţi lucruri cu adevărat gustoase.

– Bine, vino!

Gnomii o luară pe Pucioasa cu ei până la o râpă abruptă. Cu pricepere, începură să coboare din piatră în piatră.

Pucioasa, speriată, se dădu câţiva paşi înapoi.

– Ce, pe aici, în jos? întrebă ea. Nici nu se pune problema. Îmi place şi mie să mă caţăr puţin, însă pe munţi rotunzi, cu coaste line ca spinarea de pisică, dar nu pe aşa ceva. Nu, ce-ar fi să coborâţi doar voi? Eu vă aştept aici şi vă chem când se trezeşte dragonul. E bine?

– Cum vrei, răspunse Plumbuici şi dispăru în râpă. Dar să ne chemi.

– Pe cuvântul meu.

Pucioasa se uită după ei clătinând din cap. Coborau în râpă cu vioiciune, aidoma unor muște grase.

– Sper că știu ce le place cobolzilor să mănânce, mormăi ea.

Era rândul ei să stea de veghe.

Din păcate, nu băgă de seamă că Pietrișu, cel mai gras dintre pitici, se despărțise pe nesimțite de ceilalți și se făcuse nevăzut în umbra crengilor unui brad.

MANDRAGOR-CEL-DE-AUR

Gnomii aveau dreptate. Cetatea în apropierea căreia se rătăcise Lung era un loc întunecat și mult mai periculos pentru un dragon decât pentru câțiva gnomi. Piticii îl interesau pe locatarul ei la fel de puțin ca muștele sau păianjenii. Dar un dragon aștepta de peste o sută cincizeci de ani.

Zidurile cetății erau roase de ploaie. Turnurile se prăbușiseră, iar treptele fuseseră năpădite de ciulini și de spini. Dar celui care trăia acolo nu-i păsa de asta. Platoșa lui îl apăra de ploaie, vânt ori frig. Jos, în cea mai adâncă dintre pivnițe, sălășluia el, Mandragor-cel-de-Aur. Ducea dorul acelor ani îmbelșugați când acoperișul cetății nu avea găuri, iar el pleca la vânătoare să vâneze singura pradă care îl interesa: dragonii.

Platoșa lui Mandragor lucea încă asemenea aurului curat. Ghearele lui erau mai ascuțite decât cioburile de sticlă, dinții tăioși și puterea lui, mai mare decât a oricărei ființe. Se plictisea, iar plictiseala îl mânca de viu, îl înfuria peste măsură, ca pe un câine ținut în lanț. Adesea avea toane, așa că își mâncase aproape toți servitorii.

Îi mai rămăsese numai unul, un prichindel subțire ca ața, pe nume Picior-de-Muscă. Cât era ziua de lungă, îi

lustruia platoșa lui Mandragor, îi ștergea de praf țepii de pe spinare, îi curăța dinții strălucitori și îi ascuțea ghearele. Zi de zi, de la răsărit la apus, în timp ce dragonul auriu zăcea în cetatea lui dărăpănată, așteptând ca, în sfârșit, una din iscoadele sale să-i aducă vestea pe care o aștepta de atâta vreme: vestea despre ultimii dintre dragoni, ca să poată porni din nou la vânătoare.

În acea dimineață, pe când Lung dormea printre stânci la doar câteva vârfuri depărtare, se întorseseră doi spioni: din Miazănoapte, unul din corbii lui, iar de la Miazăzi, o nălucă. Nu aveau de povestit nimic interesant, chiar nimic. Doar niște lucruri fără importanță despre câțiva troli, câteva zâne, un șarpe de mare și o pasăre uriașă; despre dragoni, nimic. Așa că Mandragor îi mâncă pe

amândoi la micul dejun, deși știa că de la penele de corb se alegea mereu cu crampe, niște crampe îngrozitoare.

Era foarte prost dispus când Picior-de-Muscă, înarmat cu cârpe și perii, făcu o plecăciune înaintea lui. Prichindelul se cățără pe trupul uriaș al lui Mandragor ca să curețe platoșa din solzi aurii care îl acoperea pe stăpânul lui din cap până în vârful cozii.

– Ai grijă, cap sec de homuncul ce ești! șuieră Mandragor. Auuu! Nu călca pe burta mea azi, ai înțeles? De ce nu m-ai împiedicat să mănânc nenorocita aia de pasăre neagră?

– Oricum nu m-ați fi ascultat, stăpâne, răspunse Picior-de-Muscă.

Dintr-o sticluță verde turnă într-o găleată cu apă câteva picături de soluție de curățat platoșa făcută special pentru

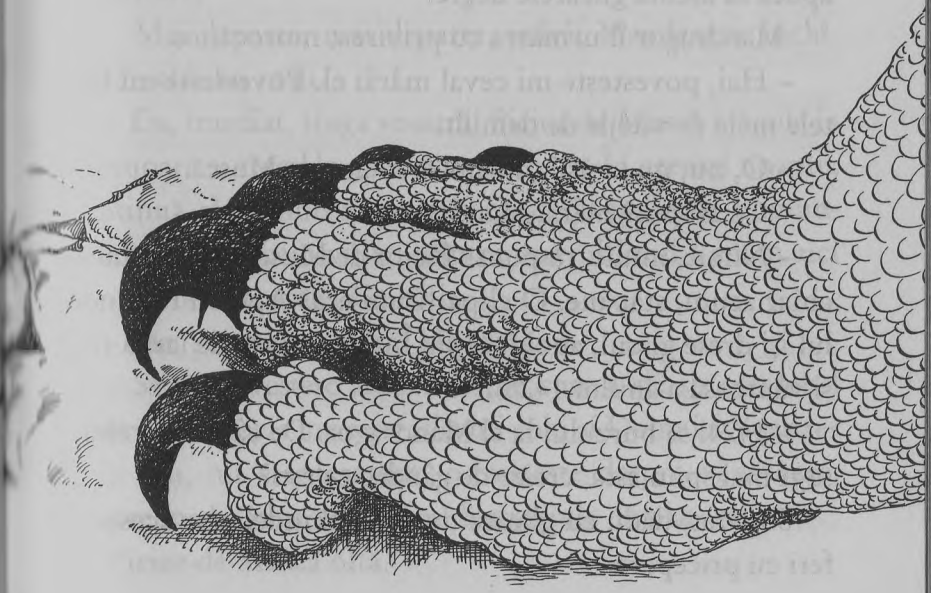

el de gnomi. Doar cu ajutorul ei solzii deveneau atât de strălucitori, că se putea oglindi în ei.

– Așa e! mârâi Mandragor.

Picior-de-Muscă înmuie cârpa în apă și se puse pe treabă. Dar abia terminase cu trei solzi, că stăpânul lui se tăvălea pe jos, gemând. Găleata lui Picior-de-Muscă se răsturnă și căzu pe podea.

– Oprește-te! răcni Mandragor. Lasă lustruitul pe ziua de azi! Mă doare burta și mai tare de la el. Apucă-te mai bine să-mi ascuți ghearele, hai, dă-i drumul!

Cu răsuflarea lui rece ca gheața, îl suflă pe Picior-de-Muscă jos de pe spinarea lui. Prichindelul se dădu de-a berbeleacul pe dalele de piatră mâncate de vreme. Fără să spună un cuvânt, se ridică, scoase de la brâu o pilă și se apucă să ascută ghearele negre.

Mandragor îl urmărea cu privirea, morocănos.

– Hai, povestește-mi ceva! mârâi el. Povestește-mi faptele mele de vitejie de demult.

– O, nu, nu iarăși! murmură Picior-de-Muscă.

– Ce ai spus? mârâi Mandragor.

– Nimic, nimic, răspunse Picior-de-Muscă repede. Încep chiar acum, stăpâne. O clipă. Cum era? A, da. Prichindelul își drese glasul, apoi începu: Într-o noapte de iarnă rece și vântoasă a anului 1423...

– 1424! se burzului la el Mandragor. De câte ori trebuie să-ți mai spun asta, creier de gândac ce ești?

Supărat, dădu cu gheara după prichindel, dar acesta se feri cu pricepere.

– Într-o noapte de iarnă rece și vântoasă a anului 1424, începu el din nou, marele alchimist Ambrozie Măselariță a zămislit cea mai mare minune de pe această lume, cea mai puternică ființă, care...

– Cea mai puternică și mai primejdioasă ființă, îl întrerupse Mandragor. Dă-ți și tu puțină osteneală, da? Altfel îți mușc picioarele de păianjen. Zi mai departe!

– ... cea mai puternică și mai primejdioasă ființă, repetă Picior-de-Muscă precum o morișcă stricată, care a pus vreodată gheara pe acest pământ. A întrupat-o dintr-o vietate al cărei nume nimeni nu-l știe, din apă și foc, din aur și fier, din piatră seacă și din roua adunată pe frunze de crețișoară. Apoi a trezit-o la viață cu puterea fulgerelor și a numit lucrarea lui Mandragor. Picior-de-Muscă căscă. O, iertare!

– Mai departe, mai departe, mârâi Mandragor închizând ochii lui roșii.

– Da, imediat, sluga voastră! Picior-de-Muscă luă pila la subsuoară și trecu la gheara următoare. În aceeași noapte, continuă el, Ambrozie a mai creat doisprezece homunculi, doisprezece omuleți, dintre care ultimul e acum aici și vă ascute ghearele. Ceilalți...

– Sări peste asta, mârâi Mandragor.

– Să vă povestesc atunci despre cum a sfârșit creatorul nostru Ambrozie între preaslăviții colți ai Domniei Voastre?

– Nu, nu e interesant, povestește despre vânătoare, despre marea mea vânătoare, lustragiule de platoșă!

Picior-de-Muscă oftă.

– La puțin timp după ce a fost creat, minunatul, neînvinsul și veșnic strălucitorul Mandragor-cel-de-Aur a pornit să curețe suprafața pământului de toți dragonii...

– Să curețe? Mandragor deschise un ochi. Să curețe?! Tu nu auzi cum sună asta?

– Oh, stăpâne, oare să fi folosit înainte alt cuvânt? întrebă Picior-de-Muscă, scărpinându-și nasul ascuțit. Probabil că am uitat. Na, că acum mi s-a rupt și pila!

– Ia-ți una nouă, mârâi Mandragor. Dar grăbește-te sau te las să-ți vizitezi cei unsprezece frați în stomacul meu.

– Nu, mersi, murmură Picior-de-Muscă și sări în sus.

Dar, tocmai când voia s-o ia la goană, pe treptele de piatră care duceau în hrubele cetății venea țopăind un corb mare. Picior-de-Muscă nu se miră prea tare, păsăroii ăștia cu pene negre erau cei mai harnici și mai credincioși spioni ai stăpânului său, chiar dacă se mai întâmpla să-l mănânce pe câte unul dintre ei. Dar în spinarea lui ședea un gnom. Nu prea se aventurau gnomii până aici. Nici soluția de curățat platoșa nu o aduceau ei, ci o lua unul dintre corbi.

Piticul își ținea bine pălăria, în timp ce corbul sărea din treaptă în treaptă. Fața lui era roșie de agitație. Odată ajuns la picioarele scării, sări din spinarea corbului, făcu câțiva pași spre Mandragor și se aruncă la pământ înaintea lui.

– Ce vrei? întrebă morocănos stăpânul lui Picior-de-Muscă.

– Am văzut unul! izbucni gnomul, fără să-și ridice ochii din pământ. Am văzut unul, Aurimea Voastră.

– Un ce?

Mandragor se scărpină în barbă, plictisit.

Picior-de-Muscă se duse lângă gnom și se aplecă la urechea lui.

– Ai face bine să treci la chestiune, îi șopti el, în loc să-ți îngropi nasul în țărână. Stăpânul meu e în toane foarte proaste astăzi.

Piticul ridică privirea, nervos, apoi arătă cu degetul spre peretele din spatele lui.

– Unul din ăla, șuieră el. Unul din ăla am văzut.

Mandragor se întoarse. Pe perete atârna o tapiserie țesută în urmă cu multe sute de ani. Culorile îi păliseră de mult, dar și în întuneric se mai putea desluși ce înfățișa: un dragon argintiu, vânat de cavaleri.

Mandragor se ridică. Ochii lui roșii îl fulgerară pe pitic.

– Ai văzut un dragon argintiu? întrebă el cu un glas care răsună pe sub vechile bolți. Unde?

– Pe muntele nostru, bâigui gnomul și se ridică de jos. A venit azi-dimineață, cu un cobold și cu un om. M-am suit imediat pe corb ca să-ți dau de veste. Îmi dai unul dintre solzii tăi? Unul dintre solzii tăi de aur?

– Liniște! mârâi Mandragor. Trebuie să mă gândesc.

– Dar mi-ai făgăduit! strigă piticul.

Picior-de-Muscă îl trase deoparte.

– Taci, cap sec! îi șopti el. N-ai pic de minte sub pălăria aia mare a ta? Zi mersi că nu te mănâncă! Suie-te pe corb și fă-te nevăzut! Mai mult ca sigur că ai văzut doar o șopârlă mai mare.

– Nu, nu! strigă gnomul. E un dragon! Solzii lui parcă sunt făcuți din lumina lunii, și e mare, foarte mare.

Mandragor privea tapiseria. Stătea nemişcat. Apoi se întoarse.

– Vai de tine! spuse el cu glas întunecat. Vai de tine dacă te înşeli. Am să te strivesc ca pe o libarcă dacă îmi dai speranţe deşarte.

Gnomul îşi vârî capul între umeri.

– Lustragiule de platoşă, vino încoace! mârâi Mandragor.

Picior-de-Muscă tresări.

– Pila, stăpâne, pila! strigă el. Acuşica o aduc! Zbor, alerg!

– Lasă pila! şuieră Mandragor. Am pentru tine o treabă mai importantă. Zbori călare pe corb până pe muntele de pe care a venit dobitocul ăsta. Află ce a văzut. Şi, dacă chiar e un dragon acolo, atunci află de ce e singur şi ce caută coboldul şi omul cu el. Vreau să ştiu totul, ai înţeles? Totul.

Picior-de-Muscă încuviinţă din cap şi se duse spre corbul care aştepta răbdător la picioarele scării.

Gnomul se uită după el, nedumerit.

– Şi eu? întrebă el. Eu cum mă mai întorc?

Mandragor rânji. Avea un rânjet înspăimântător.

– Tu ai voie să-mi ascuţi ghearele cât timp lipseşte Picior-de-Muscă. Ai voie să-mi lustruieşti platoşa şi să-mi ştergi praful de pe ţepi, să-mi cureţi dinţii şi să culegi gângăniile de pe solzii mei. Eşti noul meu lustragiu de platoşă. Asta e răsplata ta pentru vestea bună pe care mi-ai adus-o.

Gnomul îl privi îngrozit.

Mandragor se linse pe bot şi grohăi mulţumit.

– Mă grăbesc, stăpâne, spuse Picior-de-Muscă, încălecând pe corb. Mă întorc cât de curând.

– Ba n-ai să te întorci deloc, spuse Mandragor, morocănos. Iei legătura cu mine prin apă, ai înţeles? E mult mai rapid decât să tot zbori încolo şi înapoi.

– Prin apă? Picior-de-Muscă strâmbă din nas. Poate să dureze ceva timp până să găsesc eu apă pe muntele ăla.

– Întreabă-l pe pitic unde găseşti apă, creier de gângănie, şuieră Mandragor şi îi întoarse spatele. Încet, cu paşi măsuraţi, se îndreptă spre tapiseria pe care, ţesut din mii de fire, era înfăţişat dragonul. Mandragor se opri chiar în faţa ei. Poate că s-au întors cu adevărat, murmură el. După atâţia ani lungi. Aaah, ştiam eu că nu se pot ascunde o veşnicie. De oameni poate, dar nu şi de mine.

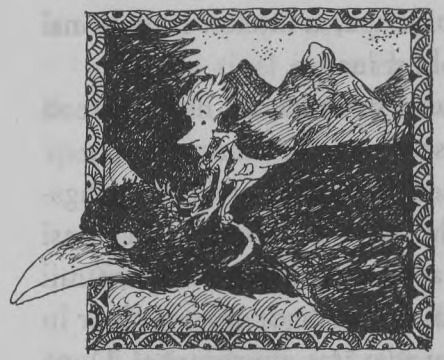

SPIONUL

Picior-de-Muscă se uită îngrijorat înapoi, când corbul își luă zborul de pe zidurile dărăpănate. Până atunci, homunculul nu părăsise cetatea decât atunci când cheful de vânătoare îl mâna pe Mandragor în vale, unde înghițea pe nerăsuflate oi și vaci. Mandragor călătorea pe căi subpământene. Înota prin râurile de sub pământ și nu ieșea la suprafață decât noaptea, la adăpostul întunericului. Acum, soarele fierbinte strălucea pe cer, iar Picior-de- Muscă nu avea decât un corb care să-i țină de urât.

– Mai e mult până acolo? întrebă el și încercă să se uite în jos.

– E muntele ăla de acolo! croncăni corbul. Ăla cu vârful retezat.

Zbura cu viteza unei săgeți spre el.

– Chiar trebuie să zbori atât de repede? întrebă Picior-de-Muscă și se agăță mai tare de penele corbului. Viteza asta aproape că-mi smulge urechile din cap.

– Credeam că ne grăbim, răspunse corbul, fără să încetinească. Cântărești cât jumătate din piticul ăla, deși nu ești cu mult mai mic. Din ce ești făcut, din aer?

– Ai ghicit. Picior-de-Muscă se foia neliniștit. Din aer și încă niscaiva ingrediente. Dar rețeta s-a pierdut. Se uită

atent înainte. Acolo! Lucește ceva acolo în iarbă! strigă el deodată. Făcu ochii cât cepele. Gnomul ăla prost avea dreptate. Este un dragon.

Corbul se roti pe deasupra locului stâncos unde dormea Lung. Ben și Pucioasa erau la câțiva pași mai încolo, aplecați asupra hărții. Lângă ei mai erau trei gnomi.

– Să ne oprim pe stânca asta! șopti Picior-de-Muscă. Chiar deasupra capetelor lor. Așa putem să tragem mai bine cu urechea.

Când corbul aterizâ pe stâncă, Pucioasa aruncă o privire bănuitoare în sus.

– Dispari! se răsti Picior-de-Muscă la pasăre. Ascunde-te în bradul ăla, până îți fac eu semn. Pe mine nu mă vede, dar tu pari să o neliniștești.

Corbul se ridică din nou în aer și se făcu nevăzut printre crengile bradului. Picior-de-Muscă se duse până la marginea stâncii.

– Da, da, recunosc! o auzi pe coboldă spunând. Ne-am abătut puțin de la rută. Dar n-are nimic, în noaptea asta ajungem oricum la mare.

– Totul e la care mare ajungem, Pucioaso, spuse omul.

Era un om mic, un băiat.

– Știi ceva, domnule Deșteptovici? șuieră cobolda. Să ne ghidezi tu în noaptea asta. Abia nu mai trebuie să tot aud cicălelile tale dacă ne rătăcim din nou.

– Dar, de fapt, unde vreți să ajungeți? întrebă unul dintre pitici.

Picior-de-Muscă ciuli urechile.

– Căutăm Hotarul Cerului, răspunse Ben.

Pucioasa îi arse un ghiont atât de tare, de era cât pe ce să cadă.

– Cine ţi-a spus că trebuie să ştie toţi piticii unde mergem noi, hm?

Băiatul îşi muşcă buzele.

Picior-de-Muscă mai făcu un pas înainte. Hotarul Cerului? Ce să fie asta?

– Se trezeşte! strigă unul dintre gnomi. Uitaţi-vă, se trezeşte.

Picior-de-Muscă întoarse capul şi îl văzu. Era un dragon argintiu.

Era mult mai mic decât Mandragor, iar ochii îi avea aurii, nu roşii. Dragonul se întinse din toate mădularele, apoi privi mirat la cei trei pitici, care se ascunseseră în spatele băiatului.

– Oh, pitici! spuse el cu un glas aspru ca o limbă de pisică. Gnomi.

Băiatul râse.

– Da, voiau neapărat să te cunoască, spuse el şi îi scoase în faţă. El e Ghipsuitu, el e Migdălosu, el e Plumbuici şi... se uită împrejur, nedumerit. Unde e cel de-al patrulea? Nici nu ştiu cum îl cheamă.

– Pietrişu! spuse Ghipsuitu privind cu sfială la dragon. Habar n-am unde e. Pietrişu e mai ciudat de felul lui.

Picior-de-Muscă nu putu să-şi reţină un chicotit.

– Pietrişu e un dobitoc, şopti el. Şi în clipa asta e lustragiul de platoşă al lui Mandragor.

O pietricică se desprinse când homunculul vru să se apropie mai tare de marginea stâncii şi căzu taman în

capul coboldei. Bănuitoare, ea ridică din nou privirea în sus, dar Picior-de-Muscă îşi retrăsese nasul la timp.

– Lung, gnomii cred că poţi să adulmeci comorile, spuse băiatul. Ar vrea să adulmeci puţin muntele pentru ei.

– Comori? Dragonul clătină din cap. Ce fel de comori? Aur şi argint?

Gnomii dădură din cap a confirmare. Se uitau încordaţi la dragon. Lung se duse până la peretele muntelui şi amuşină stânca. Piticii se înghesuiau printre picioarele lui.

– Miroase foarte frumos, spuse dragonul. Cu totul altfel decât munţii de unde vin eu, dar frumos. Chiar foarte frumos. Totuşi, cu toată bunăvoinţa, nu pot să vă spun a ce miroase.

Piticii se uitară dezamăgiţi unul la celălalt.

– Mai sunt şi alţi dragoni acolo de unde vii? întrebă Migdălosu, curios.

– Asta m-ar interesa şi pe mine, şopti Picior-de-Muscă din locul lui de pândă.

– Sigur că da, răspunse dragonul. Şi sper că şi acolo unde vreau eu să mă duc.

– Hai, gata cu asta! strigă cobolda.

Tocmai când devenise interesant. Cu mare plăcere i-ar mai fi scuipat Picior-de-Muscă în cap.

Pucioasa sări în faţa dragonului şi îi goni pe pitici mai încolo.

– Aţi auzit ce a spus Lung. Nu ştie dacă sunt comori în muntele ăsta. Aşa că luaţi-vă ciocanele şi târnăcoapele şi aflaţi voi ce şi cum. Lung trebuie acum să se odihnească. Avem un drum lung înaintea noastră.

Şi cam asta a fost. Pucioasa avu grijă şi în orele următoare ca Picior-de-Muscă să nu mai afle nimic interesant. Gnomii îi povestiră lui Lung despre vremurile bune de altădată, când bunicii lor apucaseră să călărească pe dragoni, apoi Ghipsuitu îi ţinu dragonului o prelegere nesfârşită despre cuarţ şi minereul de argint.

Era de nesuportat. De atâta căscat, Picior-de-Muscă era cât pe ce să cadă din postul lui de pândă.

Când soarele începu să se lase deasupra crestelor, Picior-de-Muscă părăsi ascunzătoarea, făcu un semn corbului să-l urmeze şi se căţără anevoie spre izvorul pe care i-l descrisese Pietrişu. Fu uşor de găsit. Apa ieşea bolborosind dintr-o crăpătură în stâncă şi se aduna într-un mic bazin. În jurul lui, piticii puseseră pietre semipreţioase strălucitoare. Corbul veni croncănind într-acolo şi începu să ciugulească gângăniile aflate printre pietre. Picior-de-Muscă însă se urcă pe cea mai mare piatră şi scuipă în apă. Suprafaţa netedă se încreţi, apa se întunecă şi în micul bazin apăru chipul lui Mandragor. Pietrişu stătea pe spinarea lui şi îi ştergea spinii cu un pămătuf mare.

– În sfârşit! mârâi Mandragor la Picior-de-Muscă. Unde ai stat atâta? De nerăbdare, era cât pe ce să-l mănânc pe piticul ăsta.

– O, stăpâne, nu faceţi asta! răspunse Picior-de-Muscă. A avut dreptate. Aici e un dragon. Argintiu ca lumina lunii şi mult mai mic ca Domnia Voastră, dar, cu siguranţă, e un dragon.

Mandragor îl privea pe homuncul neîncrezător.

– Un dragon! mormăi el. Un dragon argintiu. Am scotocit toată lumea asta până în cele mai împuţite colţuri ale ei ca să dau de dragoni. Şi acum aterizează unul chiar sub nasul meu.

Îşi trecu limba peste dinţi şi rânji.

– Aţi văzut? strigă Pietrişu din spinarea lui. De emoţie, scăpase pămătuful. Eu l-am găsit pentru Aurimea Voastră, eu! Acum îmi daţi un solz? Sau chiar doi?

– Tacă-ţi fleanca! se stropşi la el Mandragor. Sau ai să vezi imediat aurul dintre dinţii mei! Lustruieşte mai departe!

Pietrişu alunecă jos, înspăimântat, şi luă din nou pămătuful. Mandragor se întoarse din nou către vechiul lui lustragiu de platoşă.

– Povesteşte-mi ce ai mai aflat despre el. Acolo de unde vine, mai sunt şi alţii ca el?

– Da, răspunse Picior-de-Muscă.

Ochii lui Mandragor începură să strălucească.

– Aaah! oftă el. În sfârşit, vânătoarea poate să reînceapă, spuse el şi scrâşni din dinţi. Unde îi găsesc?

Picior-de-Muscă îşi scărpină nasul ascuţit şi privi nervos spre imaginea stăpânului său.

– Deci... asta, bâigui el vârându-şi capul între umeri, asta nu ştiu, stăpâne.

– Asta nu ştii? Mandragor răcni atât de tare, că Pietrişu alunecă de-a berbeleacul de pe spinarea lui. Nu ştii asta? Şi atunci ce ai făcut în tot timpul ăsta, picior de păianjen netrebnic ce eşti?

– N-am nici o vină! De vină e doar cobolda aia! strigă Picior-de-Muscă. Are grijă ca dragonul să nu povestească de

unde vine. Dar știu ce caută, stăpâne! spuse el, și se aplecă mai mult deasupra apei întunecate. Caută Hotarul Cerului.

Mandragor se ridică.

Stătea nemișcat. Cu ochii lui roșii se uita în direcția lui Picior-de-Muscă, dar de fapt privea prin el. Pietrișu își umflă pălăria și se cățără, blestemând, printre țepii de pe coada lui Mandragor.

Homunculul își drese glasul.

– Cunoașteți acel loc, stăpâne? întrebă el încet.

Mandragor se uita tot prin el.

– Nimeni nu-l cunoaște, mârâi el într-un târziu. În afară de cei care se ascund acolo. De când mi-au scăpat, acum mai bine de o sută de ani, s-au ascuns acolo. Am căutat locul ăsta până mi-a dat sângele din gheare. Uneori, eram atât de aproape, că mi se părea că-i pot mirosi. Dar n-am găsit acei dragoni niciodată și astfel marea vânătoare a luat sfârșit.

– Dar puteți să-l vânați pe ăsta! strigă Pietrișu din spinarea lui. Pe ăsta care a fost atât de prost să ajungă sub nasul Aurimii Voastre.

– Vax! Mandragor dădu cu gheara după un șobolan, în semn de dispreț. Și pe urmă? Ar fi o distracție prea scurtă. Și n-aș mai afla niciodată nici de unde a venit, nici unde sunt ceilalți. Nu, am o idee mai bună. Picior-de-Muscă!

Homunculul tresări speriat.

– Da, stăpâne!

– Îl urmărești, grohăi Mandragor. Îl urmărești până te va duce la ceilalți, ori la cei pe care îi caută, ori la cei pe care i-a lăsat în urmă.

– Eu? Picior-de-Muscă se bătu în pieptul lui îngust. Cum așa, eu singur, stăpâne? Nu veniți cu mine?

Mandragor trase un răget.

– N-am nici un chef să-mi tocesc iar ghearele până la sânge. Îmi dai de veste în fiecare seară, ai auzit? În fiecare seară! Și, când veți fi găsit Hotarul Cerului, atunci vin și eu la tine.

– Dar cum asta, stăpâne? întrebă Picior-de-Muscă.

– Am puteri mai mari decât ți-ai putea tu închipui. Și acum, dispari! Pune-te pe treabă!

Chipul lui Mandragor începu să se estompeze.

– Stai! Stăpâne, stai! strigă homunculul.

Dar apa din micul bazin se făcea tot mai limpede, până când Picior-de-Muscă nu mai privi în ochi decât propriul chip.

– O, nu! șopti el. Nu, nu, nu!

Apoi se întoarse oftând și îl căută pe corb.

FURTUNA

Gnomii dormeau de mult în vizuinile lor, când Lung se pregătea de plecare. De data asta, Ben trecu în față, cu busola în mână. Studiase ore întregi harta șobolanului, își întipărise în minte fiecare detaliu, munții de ocolit, râurile pe care trebuia să le urmeze, orașele de evitat. Aveau de zburat încă sute de kilometri spre Sud, până la Marea Mediterană. Dacă totul mergea bine, puteau ajunge la țărm în primele ore ale dimineții.

Dragonul se înălță cu câteva bătăi puternice din aripi. Cerul de deasupra munților era senin. Luna crescătoare strălucea pe cer printre miile de stele, iar din față le bătea un vânt ușor. Era atâta liniște, că Ben putea s-o audă pe Pucioasa plescăind în spatele lui. Aripile lui Lung foșneau în aerul răcoros.

Când ieșiră dintre munți, Ben se întoarse și aruncă o ultimă privire spre crestele întunecate. O clipă i se păru că vede o pasăre mare pe spinarea căreia călărea o ființă mică.

– Pucioaso, șopti el. Ia uită-te puțin în urmă. Vezi ceva?

Pucioasa lăsă deoparte ciuperca pe care tocmai o rontăia și privi peste umăr.

– Nici un motiv de îngrijorare, spuse ea.

– Pare să fie un corb, șopti Ben. Șobolanul ne-a avertizat în privința lor, nu? Și, în afară de asta, e ceva în spinarea lui.

– Păi tocmai de aia! zise Pucioasa și duse ciuperca din nou la gură. Tocmai de aia nu trebuie să-ți faci griji. E un elf. Elfilor le place foarte mult să zboare în lumina lunii. Doar corbii fără călăreț sunt suspecți. Și nici măcar ei nu pot urmări prea multă vreme un dragon fără să aibă puteri vrăjite.

– Un elf? Ben se mai uită o dată împrejur, dar pasărea dispăruse cu călăreț cu tot, ca și cum i-ar fi înghițit noaptea. Au plecat, murmură Ben.

– Sigur că au plecat. Probabil se duceau la una dintre horele alea tâmpite ale elfilor. Hm! Pucioasa își șterse buzele și aruncă partea amară a ciupercii. Iuțarii ăștia sunt o adevărată delicatesă.

În orele care urmară, Ben se tot uită peste umăr, dar nu mai văzu pasărea cu călărețul ei. Lung zbura spre Sud mai iute ca vântul. Ben o tot întreba pe Pucioasa ce vede cu ochii ei ageri de cobold pe pământ. El nu putea să distingă decât râurile și lacurile, care străluceau în lumina lunii. Astfel, împreună îl ghidau pe dragon, după cum îi sfătuise șobolanul, ocolind orașele și alte locuri primejdioase.

Când se crăpă de ziuă, găsiră un loc de odihnă în apropiere de țărmul grecesc, într-o livadă de măslini. Dormiră toată ziua între cicade gălăgioase și plecară mai departe de îndată ce răsări luna. Lung o luă către Sud-Est, spre coasta Siriei. Era o noapte blândă, cu un vânt fierbinte

suflând dinspre Sud peste mare. Dar spre dimineață vremea se schimbă.

Vântul care le bătuse mereu din față se făcu tot mai puternic. Lung încercă să-l ocolească. Când urca mai sus, când se lăsa mai jos, dar vântul sufla peste tot. Dragonul înainta tot mai anevoios. Norii se adunau tot mai mari și mai amenințători, tunetele bubuiau și fulgere brăzdau cerul încă întunecat.

– Ne abatem de la traseul nostru, Lung! strigă Ben. Vântul ne duce spre Sud.

– Nu pot să mă lupt cu el! îi răspunse Lung strigând.

Se opintea din răsputeri împotriva unui vrăjmaș nevăzut. Dar vântul îl ducea unde voia el, trăgându-l tot mai mult în jos, spre talazurile înspumate ale mării.

– Cred că vântul ne duce spre țărmul egiptean! strigă Ben.

Pucioasa se agăță mai tare de el.

– Țărm? strigă ea. N-are a face, țărm să fie. Atât timp cât nu ajungem în zeama aia de jos.

Soarele răsărea, dar era numai o lumină palidă dincolo de norii întunecați. Lung lupta. Furtuna îl tot apăsa în jos, spre marea înfuriată, atât de jos, că Ben și Pucioasa erau încontinuu stropiți de spuma valurilor.

– Harta aia grozavă zice ceva și de furtuni? strigă Pucioasa către Ben.

Părul băiatului era ciuciulete. Urechile îl dureau de la urletele furtunii. Vedea cum aripile lui Lung se făceau tot mai grele.

– Țărmul, strigă el, țărmul spre care ne poartă furtuna... Își șterse ochii de apă. E plin de pete galbene. Sunt o groază!

Sub ei se vedea un vapor dansând în voia valurilor. Apoi, din pâcla deasă apăru la orizont o fâșie de țărm.

– Acolo! strigă Ben. Acolo e pământ, Lung. Mai poți până acolo?

Cu ultimele puteri, dragonul se opintea împotriva vântului și se apropia încet, prea încet, de țărmul salvator.

Valurile mării se spărgeau cu zgomot de stâncile joase. Palmierii se îndoiau în bătaia vântului.

– O să reușim! strigă Pucioasa și își înfipse gheruțele în puloverul lui Ben. O să reușim!

Ben văzu soarele ridicându-se pe cer, printre norii zdrențuiți. Cerul se lumină, iar furtuna se potoli, ca și cum, odată cu venirea zorilor, s-ar fi dus să se culce.

Cu câteva bătăi de aripi, dragonul lăsă marea în urma lui, apoi coborî și aterizâ, peste măsură de ostenit, în nisipul moale. Ben și Pucioasa desfăcură curelele și se lăsară să alunece de pe spinarea lui Lung. Dragonul își culcase capul în nisip și închisese ochii.

– Lung! șuieră Pucioasa. Scoală-te, Lung! Trebuie să căutăm o ascunzătoare. Aici o să fie în curând tot atât de multă lumină ca pe dealul zânelor.

Ben stătea lângă ea, privind îngrijorat împrejur. La o aruncătură de băț, străjuită de un pâlc de palmieri, se afla albia secată a unui râu. Frunzele lor mari se legănau foșnind în vânt. Dincolo de ei, începeau dealurile. Printre dunele de nisip, se puteau deslușî în lumina

dimineții coloane năruite, resturi de zidărie și o tabără mare de corturi.

Nu încăpea nici o îndoială, acolo erau oameni.

– Repede, Lung! îl zori Pucioasa pe dragon, care se ridică obosit. Să mergem acolo, spre palmieri.

Alergară prin nisip, traversară albia secată și se cățărară apoi pe malul stâncos unde creșteau palmierii. Erau destul de deși ca să-l poată feri pe Lung de ochi prea curioși, dar nu era o ascunzătoare bună pentru toată ziua.

– Poate găsim ceva mai bun sus, pe dealuri, spuse Ben. O peșteră sau vreun cotlon mai întunecat, printre ruine.

Scoase din buzunar harta șobolanului, dar era atât de udă, că nu putea fi despăturită.

– Drace! mormăi el. Trebuie s-o punem la soare, la uscat, altfel rămânem fără ea.

– Ce e cu oamenii ăștia? întrebă Pucioasa. Acolo, în spate, mișună o groază. Neliniștită, se uita printre palmieri spre tabăra de corturi. Sunt oameni, nu? N-am văzut niciodată atâția care să se înghesuie în căsuțe de pânză.

– Cred că e o tabără de arheologi, spuse Ben. Am văzut odată așa ceva într-un film. Tot așa arăta.

– Arheloși? întrebă Pucioasa. Ăsta e un soi de oameni foarte primejdioși?

Ben râse.

– Nu. Ei dezgroapă temple vechi, vase și alte lucruri din astea.

– Păi de ce? întrebă Pucioasa strâmbând din nas. Toate chestiile alea sunt stricate, la ce le mai dezgroapă?

Ben ridică din umeri.

– Din curiozitate. Ca să vadă cum trăiau oamenii pe vremuri, înțelegi?

– Aha, spuse Pucioasa. Și pe urmă ce fac? Repară casele, vasele și toate alea?

– Nu! Clătină Ben din cap. Câteodată, se apucă să lipească cioburile, dar pe cele mai multe le lasă așa cum sunt.

Cobolda se uită neîncrezătoare spre coloanele sparte. Soarele se ridica tot mai sus și oamenii păreau că se pun pe treabă. Lung o trezi pe Pucioasa din gândurile ei.

Căscă, se ridică și își întinse obosit gâtul.

– O să mă întind la umbra pomilor ălora ciudați, mormăi el somnoros. Foșnetul frunzelor trebuie că spune povești minunate.

Oftând, se întinse pe jos, dar Puciasa îl trase cu toată puterea, până când se ridică din nou.

– Nu, nu, Lung, aici nu ești în siguranță! strigă ea. Precis o să găsim ceva mai bun. Acolo, printre dealuri, nu pare să fie un loc tocmai rău. Ben are dreptate, trebuie să găsim un loc cât mai îndepărtat de tabăra oamenilor.

Îl împinse pe dragon tot mai departe, printre palmieri. La un moment dat, Ben o apucă de braț.

– Hei, așteaptă puțin! spuse el, întorcându-se spre plajă. Ia uită-te aici!

Urmele lor se distingeau foarte clar pe nisipul umed, în albia uscată a râului și pe dealul pe care tocmai îl urcau.

– Aoleo, unde mi-o fi fost capul? se supără Pucioasa.

Se cățără repede într-un palmier și smulse un snop de frunze.

– De urme mă ocup eu, îi şuieră ea lui Ben. Tu caută o ascunzătoare bună pentru Lung, vă găsesc eu. Hai, ştergeţi-o!

Dragonul se răsuci, nu foarte încântat. Pucioasa însă alergă înapoi în albia râului şi începu să şteargă urmele cu mănunchiul din frunze de palmier.

– Hai să mergem, îi spuse Ben lui Lung, luând rucsacurile în spinare.

Dar dragonul se opri.

– N-ar fi mai bine să te aşteptăm? strigă el îngrijorat spre Pucioasa. Ce faci dacă apar oamenii?

– Ei şi? Fac atâta gălăgie, că o să-i aud încă de departe, răspunse Pucioasa. Căraţi-vă odată!

Lung oftă.

– Bine, dar grăbeşte-te!

– Pe cuvântul meu de cobold!

Pucioasa se uită în urmă mulţumită. Urmele din albia râului şi de pe coasta dealului dispăruseră deja.

– Dacă daţi de ciuperci, gândiţi-vă şi la mine!

– Sigur că da, spuse Ben şi o luă după dragon.

Găsiră o ascunzătoare pentru Lung. La poalele stâncoase ale unui deal, ascunsă într-un desiş de ciulini şi la o depărtare destul de mare de tabăra oamenilor, descoperiră o grotă. Figuri înfiorătoare erau sculptate în stânca de la intrare, iar pe o parte era săpată în piatră o scriere ciudată. Locul arăta cam sinistru. Dar buruienile ţepoase care creşteau în jurul lui erau destul de înalte şi nu existau semne că ar fi trecut cineva pe acolo. Grota nu părea să-i fi interesat pe arheologi.

– Mă duc să văd ce e cu Pucioasa, spuse el, în timp ce Lung se făcea comod în peştera răcoroasă. Rucsacurile le las aici.

– Pe curând, murmură Lung, pe jumătate adormit.

Ben despături harta şobolanului cum putu şi o fixă cu nişte pietre pe o stâncă netedă, ca să se usuce la soare. Apoi fugi cât îl ţinură puterile înapoi la Pucioasa. Pe drum, şterse urmele lui Lung. Urmele lui de om nu aveau de ce să trezească bănuieli, dar preferă să calce mai mult pe pietre şi pe resturile de zidărie care ieşeau pe alocuri din nisip. Soarele nu se ridicase încă prea sus, dar începuse deja să dogorească. Gâfâind şi ud leoarcă de sudoare, băiatul ajunse în albia secată. Aici, în umbra palmierilor, era mai răcoare. Ben căută cu privirea împrejur.

Pucioasa nu era de găsit. Ben coborî şi traversă albia râului, apoi alergă la locul unde aterizase Lung. Pucioasa nu era nici acolo. În schimb, urma dragonului se vedea foarte bine. Labele lui mari lăsaseră urme adânci în nisip şi se vedea bine şi urma cozii. Oare de ce nu le ştersese Pucioasa?

Ben se uită împrejur, îngrijorat. Unde să fie Pucioasa?

În tabăra de corturi era agitaţie mare. Maşini plecau şi veneau, iar bărbaţii săpau printre ruine, în nisipul fierbinte. Ben merse până unde, ca din senin, apăreau urmele lui Lung. Până acolo le ştersese Pucioasa. Se lăsă pe vine şi cercetă nisipul. Era răvăşit, ca şi cum ar fi călcat acolo mai multe perechi de picioare. Urmele lăbuţelor Pucioasei abia se mai deslueau printre urmele de cizme. Cu inima bătându-i repede, Ben se ridică în picioare. Puţin mai

încolo, fusese o maşină. Urmele cizmelor duceau într-acolo, însă cele ale Pucioasei nu se zăreau nicăieri.

– Au luat-o cu ei, murmură Ben. Nenorociţii ăia au luat-o cu ei, pur şi simplu.

Urmele roţilor duceau drept spre tabără.

Ben porni la drum în pas alergător.

ÎN CUŞCĂ

Când Ben se strecură în tabără, printre corturile mari nu se vedea aproape nici un om. Cei mai mulţi erau la ruine, săpând în nisipul încins de soarele dimineţii, care acoperea zidurile străvechi, şi visând la camere mortuare în care să se odihnească mumii. Dintre corturi, Ben aruncă o privire spre locul îngrădit cu frânghii, unde se făceau săpăturile. Cât de palpitant trebuie să fi fost să coboare pe acele trepte mâncate de vreme, pe care acum stăteau arheologii, îndepărtând încet nisipul deşertului.

Glasuri agitate îl treziră pe Ben din visare. Cu grijă, merse spre locul de unde se auzeau vocile, strecurându-se pe ulicioarele înguste dintre corturi, până ajunse la un fel de piaţetă. Oameni înfăşuraţi în haine largi şi câţiva cu căşti coloniale pe cap se înghesuiau în jurul a ceva aflat în mijlocul piaţetei, în umbra unui curmal mare. Unii dădeau din mâini, iar alţii erau muţi de uimire. Ben îşi făcu loc prin mulţime şi văzu care era motivul întregii agitaţii. La piciorul curmalului, erau stivuite mai multe cuşti, mari şi mici. În câteva dintre ele erau găini, într-o alta, o maimuţă cu privirea tristă. Însă în cea mai mare şedea Pucioasa. Întorsese spatele oamenilor care se holbau la ea, dar Ben o recunoscu imediat.

Oamenii vorbeau între ei în limbi diferite, în engleză, în franceză, dar Ben prinse din zbor și câteva cuvinte în limba lui.

– După părerea mea, e o maimuță mutantă, spuse un bărbat cu nasul gros și fără bărbie. N-am nici cea mai mică îndoială.

– Eu mă cam îndoiesc, profesore Schwertling, îl contrazise unul înalt și slab care stătea foarte aproape de Ben.

Profesorul Schwertling oftă și-și dădu ochii peste cap.

– O, nu! Wiesengrund, nu începe iar cu ființele dumitale fabuloase!

Dar profesorul Wiesengrund zâmbi.

– Dragă colega, ce ai prins dumneata aici, spuse el cu glas domol, este un cobold. Un cobold pătat de pădure, ca să fiu mai exact, lucru destul de ciudat, de altfel, pentru că specia asta trăiește mai ales în Nordul Scoției.

Ben îl privi mirat. Cum putea ști așa ceva? Pucioasa trăsese probabil și ea cu urechea, fiindcă Ben văzu cum ciulise urechile. Profesorul Schwertling dădu însă batjocoritor din cap.

– Zău așa, cum poți să te faci de râs tot timpul, Wiesengrund? întrebă el. Doar ești și dumneata om de știință, profesor de arheologie, doctor în istorie, în limbi vechi și nu mai știu în câte altele. Și, cu toate astea, susții asemenea lucruri ridicole.

– Eu cred că voi, ceilalți, vă faceți de toată povestea, răspunse profesorul Wiesengrund. Auzi, o maimuță! Ai mai văzut dumneata vreodată o așa maimuță?

Pucioasa se întoarse spre cei doi cu fața schimonosită de furie.

– Muscarițe! șuieră ea. Mânătarca-dracului de burete-pestriț!

Profesorul Schwertling se întoarse speriat.

– Doamne Dumnezeule! Ce sunete ciudate mai sunt și astea?

– Te înjură, chiar nu auzi? Profesorul Wiesengrund zâmbea. Cu nume de ciuperci. La ciuperci se pricepe foarte bine. Muscariță, mânătarca-dracului, burete-pestriț. Mai mult ca sigur, soiuri care provoacă greața, așa cum i-o provocăm noi. E o mare neghiobie omenească să prinzi alte vietăți și să le închizi în cuști.

Profesorul Schwertling clătină din cap, deloc convins, apoi se apropie și mai tare de cuști.

Ben încercă să-i facă un semn Pucioasei, dar ea era prea ocupată să înjure și să zgâlțâie gratiile cuștii. Nu-l zări pe Ben printre toți acei oameni mari.

– Și asta ce ființă poate fi, colega? întrebă profesorul Schwertling arătând spre altă cușcă, aflată lângă cea a Pucioasei.

Ben făcu ochii mari, uimit. Înăuntru ședea un omuleț foarte mic, cu fața îngropată în mâini. Părul lui era roșu ca morcovul și stătea vâlvoi, iar mâinile și picioarele îi erau subțiri ca ața. Purta niște pantaloni ciudați, lungi până la genunchi, o haină strâmtă cu guler foarte mare și cizmulițe ascuțite.

– Mda, după părerea dumitale, ar trebui să fie tot o mutație genetică, spuse profesorul Wiesengrund.

Colegul său cel gras clătină din cap.

– Nu, nu. Pare mai degrabă o mică mașinărie foarte complicată. Cercetăm deja cine o fi pierdut-o aici, în tabăra noastră. Zăcea azi-dimineață printre corturi, udă leoarcă. Un corb o tot ciupea de haine. Încă nu am descoperit cum se închide, așa că am pus-o în cușcă.

Profesorul Wiesengrund dădu din cap. Îngândurat, se uita cu atenție la omuleț. Nici Ben nu-și mai putea lua ochii de la ciudata creatură. Doar pe Pucioasa nu părea s-o intereseze prichindelul. De altfel, le întorsese spatele și oamenilor.

– Cu ceva, tot ai dreptate, Schwertling, spuse profesorul, apropiindu-se și mai mult de micul prizonier.

Într-adevăr, nu avem de-a face cu o creatură a naturii. Însă nu e o mică mașinărie, cum crezi dumneata, ci o făptură din carne și oase, făcută de un om. Alchimiștii din Evul Mediu erau foarte pricepuți la asta. Da, fără cea mai mică îndoială, spuse el, dându-se din nou câțiva pași înapoi, este un homuncul veritabil.

Ben văzu cum omulețul ridicase speriat capul. Fața lui era albă ca zăpada, avea ochii roșii și un nas lung și ascuțit.

Profesorul Schwertling izbucni în râs. Hohotea atât de tare, că găinile din celelalte cuști începură să se agite, iar maimuța, speriată, făcea ca toți dracii.

– Wiesengrund, ești unic, crede-mă! strigă el. Un homuncul! Știi ceva? Tare aș vrea să aud ce explicație trăsnită o să găsești pentru urmele ciudate pe care le-am văzut pe plajă. Hai cu mine, să le vedem împreună. De acord?

– De fapt, aș fi vrut să mă întorc la grota baziliscului, pe care am descoperit-o. Profesorul Wiesengrund le aruncă o ultimă privire prizonierilor. Am văzut acolo niște hieroglife foarte interesante. Dar cred că pot să vin pentru câteva minute. Ce zici, Schwertling, dacă îți spun ce e cu urmele, le dai drumul celor doi?

Profesorul Schwertling izbucni din nou în râs.

– Da' știi că ai haz?! Cum să le dăm drumul când tocmai i-am prins?

– Da, cum să le dăm drumul? murmură profesorul Wiesengrund.

Apoi se întoarse, oftând, și plecă după colegul său cel gras. Wiesengrund era cu un cap mai mare decât el. Ben se

uită lung după ei. Dacă acest Wiesengrund știa că Pucioasa e un cobold, atunci ar fi recunoscut și urmele de dragon. Era timpul să se întoarcă la Lung.

Ben privi îngrijorat în jur. Mai erau câțiva oameni în preajma cuștilor. Se așeză deci în țărână, la poalele celui mai mare palmier, și se puse pe așteptat. Lui Ben i se păru o veșnicie până când oamenii se întoarseră la treburile lor. Când nu mai era nimeni pe acolo, Ben se ridică dintr-un salt și alergă la cușca Pucioasei.

– Pucioaso! șopti Ben. Pucioaso, sunt eu, Ben!

Cobolda se întoarse surprinsă.

– În sfârșit, șuieră ea. Credeam că ai să apari abia după ce muscariţele astea m-ar fi împăiat.

– Gata, gata, liniștește-te, mormăi Ben și luă la cercetat lacătul cuștii. Sunt aici de câtva timp, dar ce era să fac, de vreme ce erau toți aici, bătându-și capul dacă ești maimuță sau nu?

– Unul m-a recunoscut, șuieră Pucioasa din spatele gratiilor. Asta nu-mi place deloc.

– Chiar vii din Scoția? întrebă Ben.

– Asta nu e treaba ta. Pucioasa îi aruncă o privire nervoasă. Ei, ce e? Poți s-o deschizi sau nu?

Ben ridică din umeri.

– Nu știu, nu e prea simplu.

Scoase briceagul din buzunar și vârî vârful lui în lacăt.

– Grăbește-te, șopti Pucioasa, uitându-se îngrijorată împrejur.

Nu se vedea picior de om printre corturi.

– Sunt toți pe plajă, să vadă ce n-ai mai apucat tu să ștergi din urmele lui Lung, murmură Ben. Au, drace, chestia asta nu vrea deloc să cedeze!

– Mă scuzați! se auzi o voce sfioasă. Dacă mă eliberați, aș putea să vă ajut.

Ben și Pucioasa se întoarseră uimiți.

Homunculul se ținea de gratiile cuștii lui și le zâmbea.

– Lacătul meu e mai ușor de deschis, după câte pot eu să-mi dau seama, spuse el. Pentru că sunt atât de mic, au pus un lacăt mai simplu la cușca mea.

Ben aruncă o privire lacătului și dădu din cap.

– Așa e, spuse el. E o joacă de copii.

Scoase briceagul și dădu să-l folosească, dar Pucioasa scoase o lăbuță printre gratii și îl trase de mânecă.

– Așteaptă puțin, nu te grăbi așa, șuieră ea. Nici nu știm ce hram poartă individul ăsta.

– Prostii, scutură Ben din cap.

Dintr-o singură mișcare, sparse lacătul, deschise ușița și îl scoase pe omuleț afară.

– Cu supușenie, vă mulțumesc! spuse prichindelul și făcu o plecăciune înaintea băiatului. Ridicați-mă, rogu-vă, la lacăt. Am să văd ce pot face pentru coboldul ăsta morocănos.

Pucioasa se încruntă.

– Cum te cheamă? întrebă Ben curios.

– Picior-de-Muscă! răspunse omulețul.

Apoi vârî mâna în lacăt și închise ochii.

– Picior-de-Muscă! bombăni Pucioasa. I se potrivește.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala CEZAR PETRESCU
Sector 1, Bd. Gh. Duca, 13, tel. 021.222.99.03

– Vă rog, puțină liniște! spuse Picior-de-Muscă fără să deschidă ochii. Știu că voi, cobolzii, sunteți foarte vorbăreți, dar acum nu e momentul.

Pucioasa strânse din buze. Ben se uită împrejur. Auzi voci. Erau încă departe, dar se apropiau.

– Grăbește-te, Picior-de-Muscă! îi strigă el homunculului. Vine cineva.

– Imediat sunt gata, răspunse Picior-de-Muscă.

Lacătul trosni. Omulețul scoase degetele din lacăt, cu un zâmbet de mulțumire pe față. Ben îl puse repede pe umărul lui și deschise ușița cuștii. Înjurând de toate cele, Pucioasa sări jos, în nisip.

– Picior-de-Muscă, spuse Ben, ducându-l pe homuncul la cușca în care stătea tristă maimuța. Poți să spargi și lacătul ăsta?

– Dacă aceasta vă e dorința, spuse homunculul și se puse pe treabă.

– Ce face acolo? șuieră Pucioasa. Ați înnebunit de tot? Trebuie s-o ștergem.

Maimuța începu să se agite și se retrase în cel mai îndepărtat colț al cuștii.

– Doar n-o să lăsăm maimuța aici, spuse Ben.

Clac! Ben deschise ușa cuștii și maimuța se făcu nevăzută.

– Haide odată! clămpăni Pucioasa.

Dar Ben deschise și cuștile găinilor. Noroc că nu aveau lacăte, ci doar zăvoare. Picior-de-Muscă stătea pe umărul lui Ben și îl privea mirat. Vocile se apropiau tot mai mult.

– Termin imediat! strigă Ben, deschizând și ultima cușcă. Nedumerită, o găină întinse gâtul subțire spre el.

– Cum scăpăm de aici? strigă Pucioasa. Hai, zi repede în ce parte trebuie s-o luăm!

Ben se uită în jur, încurcat.

– Fir-ar să fie, am uitat pe unde am venit, oftă el. Toate corturile astea arată la fel.

– Încă puțin și ajung aici! Pucioasa îl trăgea de mânecă. Unde e ieșirea?

Ben își mușcă buzele.

– Nu mai contează, pufni el, vocile vin de acolo, deci trebuie s-o luăm pe dincolo.

O luă pe Pucioasa de lăbuță și o trase după el. Cum dispărură printre corturi, izbucni în urma lor gălăgia.

Fugi spre dreapta, apoi o luă la stânga, dar de peste tot veneau oameni. Încercau să-i apuce, să le taie calea. Numai grație lui Picior-de-Muscă cei doi că scăpară teferi. Vioi ca un gândăcel, se cățărase pe capul lui Ben, iar de acolo, de sus, asemenea unui căpitan de vapor în vreme de furtună, îi dirijase, cu comenzi răstite, până la ieșirea din tabără.

Abia când ajunseră la mare distanță de corturi încetiniră pasul. Făcându-și loc printre ciulini, se ascunseră. Câteva șopârle o luară la sănătoasa când Ben și Pucioasa se lăsară în nisip, gâfâind. Picior-de-Muscă se dădu jos din părul lui Ben și se așeză lângă el în nisip, cu o expresie de mulțumire pe față.

– Tot respectul, spuse el. Sunteți iuți de picior, n-aș fi putut să țin pasul cu voi. În schimb, eu sunt iute la minte. Ce să-i faci, nu poți să le ai pe toate.

Pucioasa se ridică în picioare, suflând greu, şi privi în jos, spre omuleţ.

– Şi nici încrezut nu eşti, nu? întrebă ea.

Picior-de-Muscă doar ridică din umerii lui înguşti.

– Nu sta să o asculţi, spuse Ben, ţinându-se de după crengile ţepoase. Nu vorbeşte serios.

Nu se vedea ţipenie de om, iar lui Ben nu-i venea să creadă că reuşiseră să scape de urmăritori. Cel puţin deocamdată. Uşurat, se lăsă din nou să cadă în nisip.

– Ne mai tragem puţin sufletul aici, apoi ne întoarcem la Lung, spuse el. Dacă se trezeşte şi vede că nu suntem prin preajmă, atunci poate pleacă să ne caute.

– Lung? întrebă Picior-de-Muscă, scuturându-şi hainele de nisip. Cine e Lung? Un prieten de-al vostru?

– Asta nu te priveşte, piticanie, şuieră Pucioasa în timp ce se ridica de jos. Mulţumim pentru ajutor, o lăbuţă o spală pe alta şi aşa mai departe, dar aici drumurile noastre se despart. Vino, spuse cobolda trăgându-l după ea pe Ben. Ne-am odihnit destul.

Atunci, Picior-de-Muscă puse capul în pământ şi oftă adânc.

– Da, da, duceţi-vă! şopti el. O, înţeleg prea bine. Dar acum mă va mânca gaia, asta o să se întâmple.

Ben îl privi descumpănit.

– Dar tu de unde vii? întrebă el. N-ai şi tu o casă a ta? Trebuie să fi avut înainte să te fi prins oamenii.

Picior-de-Muscă dădu trist din cap.

– Ba da, dar nu mai vreau să mă întorc acolo. Eram al unui om, şi toată ziulica trebuia să curăţ aur, să stau în cap

şi să spun poveşti până când îmi vâjâia capul. De asta am fugit. Dar sunt un mare ghinionist. Nici nu scăpasem bine de la stăpânul meu, că m-a şi înşfăcat un corb şi m-a dus departe. În furtuna de azi-noapte, m-a scăpat din gheare. Şi unde? Chiar deasupra taberei de corturi de unde tocmai am fugit. Ghinion, ghinion, ghinion. Am avut mereu numai ghinioane.

– Grozavă poveste, ce să zic?! spuse Pucioasa. Hai, trebuie să mergem.

Trăgea de mâna lui Ben, dar acesta rămase locului.

– Doar n-o să-l lăsăm aici! spuse el. Aşa, de unul singur.

– Şi încă cum, îi şopti Pucioasa, pentru că nu cred nici o vorbă din tot ce a spus. Ceva nu e în regulă cu piticania asta. Nu ţi se pare ciudat că a apărut aici odată cu noi? Şi, pe urmă, are cam mult de-a face cu corbii.

– Dar parcă spuneai că un corb e suspect doar când e singur, şopti Ben.

Picior-de-Muscă se prefăcu că nu-l interesează toată şuşoteala. Dar se apropie uşor de ei.

– Uită ce-am spus! şuieră Pucioasa. Câteodată spun numai tâmpenii.

– De exemplu, acum! spuse Ben. Ne-a ajutat, uiţi asta. Şi cred că-i suntem datori. Ben îl luă de mână pe homuncul. Vino, spuse el. Te luăm cu noi o bucată de drum. O să găsim noi un loc care să-ţi placă.

Picior-de-Muscă sări în picioare şi făcu o plecăciune adâncă.

– Aveţi o inimă bună, Înălţimea Voastră, spuse el. Voi accepta propunerea cu recunoştinţă.

– Asta ne mai lipsea, oftă Pucioasa.

Se întoarse îmbufnată, iar pe drumul spre grotă nu mai scoase o vorbă.

Picior-de-Muscă şedea pe umărul lui Ben, bălăngănindu-şi picioarele.

BAZILISCUL

Lung nu-şi făcea griji. Dormea buştean. Afară, soarele ardea tot mai nemilos, însă în grotă era răcoare, iar dragonul visa munţi, gnomi care se căţărau pe coada lui şi canalul murdar care curgea prin marele oraş al oamenilor.

Ridică brusc capul. Ceva îl trezise din somn. O duhoare îngrozitoare îi pătrunse în nări şi trecu peste el ca apa murdară pe care tocmai o visase. Frunzele ciulinilor de la intrarea în peşteră se pleoştiseră.

Neliniştit, se ridică şi ciuli urechile

Dintr-o crăpătură aflată în cel mai întunecat cotlon al peşterii, se auzi un sâsâit, apoi foşnet de pene şi zgomot de gheare scrijelind podeaua stâncoasă. Apoi, din beznă se desprinse cea mai înfiorătoare creatură pe care o văzuse Lung vreodată.

Arăta ca un cocoş uriaş, cu pene galbene şi aripi late şi ţepoase. Ochii sângerii ai fiarei erau ficşi, iar pe cap avea ca o cunună din ţepi palizi. Coada i se încolăcea ca un şarpe solzos şi se sfârşea într-o gheară aflată în continuă căutare de noi prăzi.

Bestia se îndrepta cu paşi înceţi spre Lung.

Dragonul abia mai putea respira. Duhoarea îi dădea ameţeli. Se dădu înapoi, până când coada i se încurcă în ciulinii de la intrarea în peşteră.

– Aaah, tuuu m-ai trezit! croncăni înfiorătoarea făptură. Un dragon! Un vierme de foc! Mirosul tău dulceag mi-a tulburat visele cele mai întunecate. Ce cauţi în peştera mea?

Lung îşi scutură coada, încercând să scape de ciulini, apoi făcu un pas spre monstru. Duhoarea pe care o emana îi îngreuna încă respiraţia, dar urâţenia îngrozitoare a ciudatei fiinţe încetase să-l mai sperie.

– N-am ştiut că asta e peştera ta, răspunse el. Iartă-mă, dar, dacă îmi îngădui, am să mai rămân aici până se lasă întunericul. Nu ştiu alt loc unde aş putea să mă ascund de oameni.

– De oameni? şuieră hidoşenia, apoi deschise ciocul coroiat şi râse. Te ascunzi de oameni în peştera mea. Asta-i tare! Chiar foarte tare.

Lung îl privi pe îngrozitorul cocoş cu mare curiozitate.

– Cine eşti tu? întrebă el. N-am mai auzit niciodată de o făptură ca tine.

Cârâind pitigăiat, cocoşul îşi întinse aripile ţepoase. Din penele lui căzură gândaci şi păianjeni morţi.

– Nu cunoşti numele meu? zbieră el. Chiar nu cunoşti numele meu, vierme de foc? Eu sunt cel mai mare coşmar al acestei lumi, iar tu m-ai smuls din somn. Tu eşti lumina, dar eu sunt cel mai negru întuneric şi am să te înghit. Noi doi nu putem fi împreună în acelaşi loc. Tot atât de puţin ca ziua şi noaptea.

Lung încremenise. Încercă să se mişte. Cu focul lui ar fi vrut să-l alunge pe acel cocoş hidos înapoi în crăpătura din care ieşise, dar nu putea să se mişte deloc. Ochii monstrului începură să scoată scântei. Ţepii de pe capul lui tremurau.

– Uită-te la mine, vierme de foc! şopti cocoşul galben. Uită-te adânc în ochii mei.

Lung vru să se întoarcă, dar ochii roşii nu-l scăpau. Îi umpleau capul cu o ceaţă neagră în care se prăbuşea tot ce ştia.

Dintr-odată, o durere ascuţită îl trezi din amorţeală. Cineva călcase cu toată puterea pe coada lui. Lung se întoarse şi văzu în intrarea peşterii un om, un bărbat slab ca un fus, în pantaloni scurţi. Avea în mâini o oglindă mare şi rotundă, pe care o ţinea deasupra capului.

Lung îl auzi pe cocoş în spatele lui, bătând din aripi.

– Sari la o parte, dragonule! strigă bărbatul. Repede! Sari la o parte şi nu-l privi dacă ţi-e dragă viaţa!

– Ba nu, uită-te spre mine, vierme de foc! zbieră cocoşul şfichiuind stâncile cu coada lui de şarpe. Uită-te încoace!

Dar Lung îl privi pe om, se dădu la o parte, iar monstrul îşi văzu chipul în oglindă.

Dihania scoase un ţipăt groaznic, care avea să-i răsune lui Lung încă multe zile în urechi. Apoi începu să bată înnebunit din aripi, până când toată podeaua peşterii fu acoperită cu penele lui galbene ca otrava, se umflă până când ţepii de pe capul lui atinseră bolta grotei şi plesni în mii de bucăţi.

Lung se uită spre locul unde stătuse hidoşenia, nevenindu-i să-şi creadă ochilor.

Obosit, bărbatul lăsă oglinda în jos.

– Mamă Doamne, la fix! oftă el și rezemă oglinda de peretele peșterii.

Lung privea nemișcat la resturile monstrului. Nu mai rămăseseră decât pene și un praf urât miorositor.

Bărbatul își drese glasul și se apropie cu grijă de dragon.

– Îmi dai voie să mă prezint? spuse el și făcu o plecăciune. Baldovin Wiesengrund, profesor de arheologie, specialist în apariții fantastice de tot felul. Este pentru mine o onoare deosebită să te cunosc.

Lung dădu din cap, zăpăcit.

– Aș putea să te rog, continuă Baldovin Wiesengrund, să scuipi niște foc peste resturile creaturii ăsteia înfiorătoare? Doar așa peștera asta n-o să rămână contaminată pentru încă multe sute de ani. Și am scăpa și de duhoarea asta infernală, spuse el ținându-se de nasul mare.

Lung se uita mirat la acel om, dar îi îndeplini rugămintea. Când focul său albastru trecu peste resturile monstrului, acestea se prefăcură într-o pulbere argintie, care umplu toată grota cu strălucirea ei.

– Aaah! exclamă profesorul. Nu-i așa că arată mai frumos? Asta nu face decât să mai demonstreze o dată: din cele mai îngrozitoare lucruri se poate face ceva frumos, nu?

Lung încuviință.

– Ce soi de ființă a fost asta? întrebă el.

– Ăsta, prietene, spuse Baldovin Wiesengrund și se așeză pe o piatră, nu înainte de a-și da la o parte o șuviță de păr de pe frunte, ăsta a fost un bazilisc. O făptură fabuloasă, așa, ca tine, dar din partea întunecată.

– Un bazilisc? Dragonul clătină din cap. N-am auzit niciodată despre așa ceva.

– Din fericire, creaturile astea sunt foarte, foarte rare, îi explică profesorul. În mod normal, ucide doar cu puterea glasului sau cu o singură privire din ochii lui fioroși. Orice ființă muritoare ar fi căzut pe loc moartă, dar un dragon nu poate fi răpus atât de ușor nici chiar de un bazilisc.

– Dar tu l-ai distrus, spuse Lung. Numai cu o oglindă.

– Da, într-adevăr. Baldovin Wiesengrund își trecu mână prin părul cărunt, zâmbind șugubăț. Știi, n-a fost mare lucru. Nici un bazilisc nu supraviețuiește dacă-și vede chipul într-o oglindă. Până astăzi însă, n-am avut niciodată ocazia să verific lucrul acesta, dar așa scrie în toate cărțile. Și câteodată chiar te poți baza pe ele.

Dragonul îl privi îngândurat.

– Cred că mi-ai salvat viața, nu-i așa? spuse el. Cum aș putea să-ți mulțumesc?

– Pentru puțin! spuse profesorul și îi zâmbi. A fost o onoare pentru mine. O onoare deosebită, crede-mă. Îl privea pe dragon plin de admirație. Nici n-aș fi îndrăznit să visez că în scurta mea viață am să întâlnesc un dragon. Știi, e o zi foarte, foarte fericită pentru mine.

Profesorul se frecă la nas, emoționat.

– Dar tu știi foarte multe despre ceea ce voi, oamenii, numiți făpturi fabuloase, nu? Lung își aplecă gâtul spre Baldovin Wiesengrund. Cei mai mulți oameni nici nu știu că existăm.

– Fac cercetări în domeniu de peste treizeci de ani, răspunse profesorul. Când eram de numai zece ani, am avut

norocul să întâlnesc o zână de pădure care se încurcase într-o plasă din livada noastră. De atunci, nimeni nu mai poate să mă convingă că zânele ar exista doar în basme. Atunci, m-am gândit eu, de ce n-ar exista şi alte fiinţe? Şi, uite aşa, am ajuns să practic meseria asta, adică să caut toate făpturile care apar în poveştile vechi şi foarte vechi. Am discutat cu piticii despre pietre rare, cu trolii – despre gustul scoarţei de copac, cu zânele – despre viaţa fără de moarte, iar cu o salamandră de foc – despre vrăjitorie. Dar tu eşti primul dragon pe care îl întâlnesc. Eram aproape sigur că seminţia ta s-a stins.

– Şi ce te-a adus aici? întrebă Lung.

– Sunt în căutarea lui Pegas, calul înaripat, răspunse profesorul. Dar, în locul lui, am găsit peştera asta. În jurul intrării, sunt săpate în piatră nişte hieroglife care vorbesc despre bazilisc. Trebuie să ştii că vechii egipteni aveau cunoştinţă despre existenţa acestor monştri. Credeau că baziliscul iese dintr-un ou otrăvit de ibis. Mai este şi o altă teorie, după care un bazilisc se naşte când un cocoş de cinci ani face un ou. Noroc că aşa ceva nu se întâmplă prea des. Ei, oricum, din cauza asta ascunsesem oglinda afară. Dar, sincer să fiu, până astăzi n-am avut curajul să mă aventurez în peşteră.

Lung îşi aminti de ochii roşii ai baziliscului şi înţelese foarte bine teama profesorului.

– Tu l-ai trezit, spuse Baldovin Wiesengrund. Ştii asta?

– Eu? Lung clătină din cap, neîncrezător. Asta spunea şi el, dar eu nu făceam decât să dorm aici. Cum să-l fi trezit?

– Prin prezenţa ta, răspunse profesorul. În cercetările mele am descoperit ceva foarte interesant. O fiinţă fabuloasă atrage o alta. Una simte prezenţa celeilalte. Pe unele le mănâncă creştetul, pe altele, solzii. N-ai simţit niciodată aşa ceva?

Lung clătină din cap.

– Mă mănâncă solzii de multe ori, răspunse el. Dar niciodată nu m-am gândit să aflu de ce.

Profesorul mişcă din cap, dus pe gânduri.

– Probabil că baziliscul te-a mirosit.

– Spunea că i-aş fi tulburat visele cele mai întunecate, murmură Lung.

Îl trecură fiorii. Încă îi era rău de la duhoarea pe care o împrăştiase monstrul.

Profesorul Wiesengrund îşi drese glasul.

– Aş mai avea o rugăminte, spuse el. Pot să-ţi ating solzii? Ştii, noi, oamenii, ne dăm seama că există ceva cu adevărat doar după ce atingem acel ceva.

Lung îi întinse capul profesorului.

Plin de admiraţie, Baldovin Wiesengrund mângâie uşor solzii dragonului.

– Minunat, şopti el. Absolut minunat. Ah, apropo, treaba cu coada ta, ştii, am călcat pe ea. Ăăă, îmi pare rău. Dar chiar nu mai ştiam cum să-ţi abat privirea de la bazilisc.

Lung zâmbi şi dădu din coadă.

– Ah, un fleac. Puţin scuipat de cobold de la Pucioasa...

Dragonul se întrerupse şi privi împrejur.

– Tot n-au ajuns, spuse el neliniștit și se duse la intrarea în peșteră. Pe unde or fi rămas?

Profesorul tuși ușor în spatele lui.

– Îți cauți coboldul?

Lung se întoarse surprins.

– Da.

Baldovin Wiesengrund oftă.

– De asta mă temeam, spuse el. Acolo jos, în tabără, au prins un cobold de pădure.

Lung lovi cu coada atât de tare, de era să-l doboare pe profesor.

– Pucioasa? strigă el. Au prins-o? De furie, îl luase din nou amețeala. Își dezveli colții. Unde e? Trebuie s-o ajut.

– Nu, nu tu, spuse Baldovin Wiesengrund repede. E prea primejdios pentru tine. Am s-o eliberez eu. Oricum, de mult aveam de gând să sparg cuștile. Luă oglinda sub braț și se îndreptă cu pași hotărâți spre intrarea în peșteră. Mă întorc numaidecât, spuse el. Cu prietena ta Pucioasa cu tot.

– Oh, Pucioasa e deja aici, se auzi un mârâit din mărăcinișul din fața peșterii, și în clipa următoare apăru Pucioasa.

Ben venea în urma ei, cu Picior-de-Muscă pe umăr. Erau cam ponosiți, zgâriați de scaieți, plini de praf și de sudoare. Lung se duse spre ei, îi aruncă o privire mirată lui Picior-de-Muscă, pe urmă îi adulmecă îngrijorat din toate părțile pe Ben și pe Pucioasa.

– Te-au prins? o întrebă el pe coboldă.

– Da, dar Ben m-a eliberat. Împreună cu piticania aia de colo. Pucioasa îl măsură pe profesor din cap până în picioare. Ce trâmbița-piticului caută omul ăsta aici?

– După cum văd eu, și lângă tine e tot un om! constată Baldovin Wiesengrund cu un zâmbet ușor.

– Ăsta nu contează, șuieră Pucioasa și își puse lăbuțele în șolduri. E un prieten. Dar tu cine ești? Și te sfătuiesc să te gândești bine cum răspunzi, că în clipa asta chiar am boală pe oameni. Dar știi cum, o boală din aia cu crampe-mâncărimi-în-blană-și-dureri-de-măsele, ai priceput?

Baldovin Wiesengrund zâmbi.

– Am priceput, răspunse el. Deci eu...

– Ia stai! strigă Pucioasa. Nu te-am văzut mai devreme pe la cuști?

– Potolește-te, Pucioaso! o întrerupse Lung. Mi-a salvat viața.

Pucioasa rămase cu gura căscată. Se uită neîncrezătoare, mai întâi la Lung, apoi la Baldovin Wiesengrund.

– Ăsta? întrebă ea. Cum naiba să fi reușit el așa ceva?

În acel moment, Picior-de-Muscă se aplecă și, de pe umărul lui Ben, adulmecă cu nasul lui cel ascuțit, apoi ridică speriat capul.

– Aici a fost un bazilisc! șopti el cu groaza întipărită pe față. Cerule preamilostiv!

Toți se întoarseră cu fața la omuleț.

– El cine e? întrebă Lung.

– Cine, el? spuse Pucioasa dând din mână a lehamite. E un imuncol sau cam așa ceva. L-am pescuit din tabăra oamenilor și s-a agățat de Ben ca un scaiete.

De pe umărul lui Ben, Picior-de-Muscă scoase limba la ea.

– Este un homuncul, dragă coboldule, spuse Baldovin Wiesengrund. Se duse la Ben și dădu mâna cu Picior-de-Muscă. Încântat! Pentru mine, e o zi plină de întâlniri memorabile.

Prichindelul zâmbi flatat.

– Numele meu este Picior-de-Muscă, spuse el și făcu o plecăciune dinaintea profesorului.

– Ce zice piticania că a fost aici? întrebă Pucioasa, care își cam pierduse răbdarea. Un basculist?

– Sssst! Picior-de-Muscă duse degetul la buze. Un ba-zi-lisc! spuse el apăsat. Nu e bine nici să-i spui pe nume cu voce tare.

Pucioasa strâmbă din nas.

– Și de ce, mă rog?

– Baziliscul, șopti Picior-de-Muscă, este cel mai întunecat coșmar de pe pământ, spaima neagră, care sălășluiește prin crăpături ale pământului ori prin fântâni secate, până când îl trezește cineva. Doar cu un cârâit din ciocul lui coroiat poate să omoare un cobold ca tine!

Ben se uită împrejur neliniștit.

– Și așa ceva a fost aici? întrebă el.

– Da, chiar așa ceva a fost aici, oftă profesorul Wiesengrund. Noroc că eram și eu pe aici și am putut să-l ajut pe prietenul tău, dragonul. Dar acum e timpul să mă întorc în tabără, până nu trimit să mă caute. A, da, voi când plecați mai departe? întrebă el când ajunsese deja la ieșirea din grotă. Sau vreți să rămâneți aici?

– Să rămânem? Asta ne-ar lipsi! răspunse Pucioasa. Nu, zburăm mai departe cum apune soarele.

– Atunci am să revin pe seară, dacă nu vă deranjează, spuse profesorul. Precis aveți nevoie de provizii pentru drum. Și, în afară de asta, mai am și eu câteva întrebări pentru voi.

– Ne bucurăm să vă primim, spuse Lung și o împunse ușor cu botul pe Pucioasa.

– Da, sigur, ne bucurăm, mormăi ea. Acum pot și eu să povestesc peripețiile mele? Sau nu-i pasă chiar nimănui că era să sfârșesc împăiată?

PROFESORUL WIESENGRUND POVESTEȘTE

Cerul se colorase deja în roșu când Baldovin Wiesengrund se întoarse la ei cu un coș mare într-o mână și cu o oală ciobită în cealaltă.

– Mă gândeam să vă gătesc ceva, spuse el. Așa, de rămas-bun. Nu știu să gătesc atât de bine ca soția mea, dar am învățat câte ceva de la ea. Păcat că nu e și ea cu mine, să vă cunoască. Cobolzii de pădure sunt domeniul ei de cercetare.

– Aveți o soție? întrebă Ben, curios. Copii aveți?

– O, da! răspunse profesorul. O fiică. Ginevra. E cam de vârsta ta. Din păcate, acum este la școală și n-a putut să mă însoțească, dar, în majoritatea expedițiilor, mergem toți trei. Dragul meu dragon, spuse el, aruncând o mână de frunze uscate pe jos, vrei să fii atât de drăguț să ne dai puțin foc albastru de-al tău?

Lung suflă o limbă mică de foc peste frunze. Profesorul puse câteva pietre în jurul flăcării și așeză oala deasupra.

– Am pregătit o supă, spuse el. O supă de măzăriche cu mentă proaspătă. M-am gândit că un cobold, un băiat și un homuncul subțire ca ața n-ar avea nimic împotriva

unei mese calde înainte de drum. Dragonului îi ajunge lumina lunii, sau sunt prost informat?

– Nu. Lung clătină din cap, apoi puse botul pe labele din față și privi în flăcări. Lumina lunii este tot ce ne trebuie. Puterea noastră crește odată cu luna și scade tot cu ea. În nopțile cu crai nou, sunt de multe ori atât de obosit, că nici nu-mi părăsesc peștera.

– Sper că asta nu va fi o problemă în călătoria voastră, spuse profesorul și amestecă în oală.

Pucioasa ședea ciucită lângă foc și mirosea cu nesaț.

– Deci, dacă asta de-aici nu e gata mai repede, murmură ea, în timp ce burta îi chiorăia amarnic, atunci am să muşc din plantele astea țepoase, asta e sigur.

– Mai bine nu face asta, răspunse Baldovin Wiesengrund. În unii cactuși, trăiesc oameni de nisip. Nu-i de glumit cu ei. Și, în afară de asta, spuse el, gustând o lingură de supă, masa e gata. Cred că o să-ți placă. De la soția mea știu destul de bine cam ce le place cobolzilor. Se întoarse apoi către Ben. Tu ai o familie? Adică în afară de Pucioasa și de Lung, vreau să zic.

Ben clătină din cap.

– Nu, murmură el.

Profesorul îl privi o clipă, îngândurat.

– Ei, există și lucruri mai rele decât compania unui dragon și a unui cobold, spuse el apoi. Nu-i așa? Dar, dacă vreodată vei duce dorul oamenilor, eu, hm... Profesorul se frecă la nas, încurcat. Nici măcar nu știu cum te cheamă.

Băiatul zâmbi.

– Ben, răspunse el. Mă cheamă Ben.

– Așa, deci Ben, spuse profesorul în timp ce umplea un castronel cu supă pe care i-l dădu Pucioasei, care se lingea deja pe bot de nerăbdare. Dacă vei dori vreodată să fii din nou în compania oamenilor, atunci trebuie neapărat să ne faci o vizită, mie și familiei mele.

Scoase din buzunar o carte de vizită îndoită și cam prăfuită și i-o întinse lui Ben.

– Aici ai adresa noastră. Am putea discuta despre dragoni și cobolzi. Poate vor dori și prietenii tăi să te însoțească. Fiicei mele i-ar face mare plăcere. Se descurcă minunat cu zânele, mai bine decât mine.

– Mulțumesc, spuse Ben. E foarte drăguț din partea dumneavoastră.

– Foarte drăguț? Cum așa? Profesorul îi dădu un castronel cu supă fierbinte. Ce să fie drăguț? Îi întinse o linguriță lui Picior-de-Muscă. Ai putea să mănânci de la Ben? N-am decât trei castronele.

Homunculul dădu din cap și se așeză pe brațul lui Ben. Baldovin Wiesengrund se întoarse din nou către băiat.

– Ce e drăguț în invitația mea? Ar fi drăguț din partea ta să o accepți. Ești un băiat foarte agreabil și, în afară de asta, unul care va avea foarte multe lucruri interesante de povestit după o așa călătorie. De fapt, invitația mea era destul de egoistă, dacă stau să mă gândesc mai bine.

– Cum ne întoarcem, îl aducem la tine, plescăi Pucioasa. Așa mai scăpăm și noi de el, pentru un timp. Mii de bureți-călugărești, bună mai e supa asta!

– Da, găsești? Profesorul zâmbi flatat. Dacă o coboldă spune asta, atunci trebuie să fie adevărat. Așteptați puțin,

trebuie să presărați și câteva din frunzulițele astea proaspete de mentă în ea.

– Mentă! Mmmmh! Pucioasa dădu ochii peste cap. Poate că ar trebui să te luăm cu noi ca bucătar, Baldovine!

– Da, cu mare plăcere! oftă profesorul. Dar pe mine mă ia răul de înălțime. De zburat, nici nu mai vorbim. În plus, trebuie să mă întâlnesc în curând cu familia. Pe urmă, luăm un vapor și pornim în căutarea lui Pegas, calul înaripat. Dar sunt onorat de oferta voastră.

Făcu o mică plecăciune, apoi își umplu și el o farfurie cu supă gustoasă.

– Lung ne-a povestit că dumneavoastră credeți că el l-ar fi atras pe bazilisc, spuse Ben. Așa e?

– Mă tem că da. Profesorul umplu pentru a doua oară cu supă farfuria lui Ben, iar apoi îi dădu și o bucată de lipie. Sunt ferm convins că o ființă fabuloasă atrage o altă ființă fabuloasă. După părerea mea, Lung n-a simțit asta niciodată pentru că are cu el mereu altă ființă fabuloasă, adică pe tine, dragă Pucioaso. Dar pe cei mai mulți dintre semenii voștri ar trebui să-i mănânce pielea ori de câte ori vă apropiați de ei; pe unii dintre ei curiozitatea îi va mâna la voi.

– Frumoase perspective, n-am ce zice! bombăni Pucioasa. Se uită cu o căutătură sumbră în oala aburindă. Cu gnomii, mai treacă-meargă, dar ce am auzit eu de bazetistul ăsta... Clătină din cap îngrijorată. Oare cine urmează acum?

– Ei...

Ochelarii lui Baldovin Wiesengrund se făcuseră opaci de la aburi. Îi dădu jos de pe nasul mare și îi curăță.

– Știi, nu prea mai sunt multe ființe fabuloase pe planeta asta. Cele mai multe au dispărut cu veacuri în urmă. Dar, din păcate, tocmai cele mai neprietenoase exemplare au supraviețuit până azi. Deci, dacă aveți înaintea voastră o călătorie mai lungă, așteptați-vă la de toate!

– Profesore! Ben sorbi ultima înghițitură de supă din farfuria lui și o puse în praful argintiu de bazilisc care încă acoperea podeaua peșterii. Ați auzit vreodată vorbindu-se despre Hotarul Cerului?

Pucioasa îi trase lui Ben un ghiont în coaste. Lung ridică privirea. Picior-de-Muscă ciuli urechile.

– O, da, răspunse profesorul în timp ce ștergea farfuria cu o bucățică de lipie. Hotarul Cerului sunt numiți niște munți legendari, dincolo de care s-ar afla valea de unde vin dragonii. Nu cunosc multe amănunte despre acest loc.

– Dar ce mai știi? întrebă Lung.

– Păi, spuse Baldovin Wiesengrund încrețindu-și fruntea, Hotarul Cerului s-ar afla undeva în munții Himalaya. Nouă vârfuri înzăpezite, toate cam de aceeași înălțime, care străjuiesc valea asemenea unui inel ocrotitor. Eu și cu Vera, soția mea, porniserăm în căutarea lor acum câțiva ani, dar am dat de niște urme de inorog și asta a fost, spuse el clătinând din cap. O colegă, faimoasa Zobeida Ghalib, a pornit în căutarea lor, dar în zadar. Deși nimeni nu știe mai multe despre dragoni ca ea. Profesorul ridică privirea spre Lung. Poate că ar trebui să-i faceți o vizită.

În momentul ăsta, e în Pakistan. Dacă vreți să ajungeți în Himalaya, e chiar în drumul vostru.

– Mă rog, spuse Pucioasa privind cu jind în oala aburindă, drept care Baldovin Wiesengrund îi mai umplu o dată castronelul. Despre dragoni, Lung știe cam tot ce e de știut. În fond, e și el unul.

Profesorul zâmbi.

– Fără îndoială. Dar Lung nu poate să zboare fără lumina lunii.

Pucioasa strâmbă din nas.

– Nici un dragon nu poate asta.

– Da, dar oare mereu a fost așa? spuse profesorul. Zobeida mi-a scris nu demult că e aproape convinsă că a găsit ceva care ar putea înlocui puterea lunii. Cel puțin, pentru scurt timp. S-a exprimat foarte misterios. Dar nu poate demonstra asta. Nu cunoaște nici un dragon care să poată experimenta pentru ea.

Lung, care până atunci privise praful argintiu al baziliscului dus pe gânduri, ridică privirea.

– Foarte interesant, spuse el. Eu îmi tot bat capul de când am plecat întrebându-mă ce am să fac când vom ajunge deasupra munților și va veni vremea craiului nou.

– Deci, cum spuneam. Profesorul ridică din umeri. Zobeida e pe urma unei descoperiri, dar mai multe n-a vrut să-mi dezvăluie. Trăiește într-un sat de pe coasta Mării Arabiei, foarte aproape de gurile Indusului. În afară de cercetările despre lumina lunii, vrea să afle mai multe despre o istorie ciudată petrecută în apropierea satului în urmă cu vreo sută cincizeci de ani.

– E o poveste cu dragoni? întrebă Ben.

– Bineînțeles, zâmbi profesorul. Despre ce altceva să fie? Zobeida este dragonolog. Din câte știu eu, e vorba chiar despre stoluri de dragoni.

– Stoluri de dragoni? întrebă Lung, plin de îndoială.

– Da, da, încuviință Baldovin Wiesengrund. Unii oameni din sat susțin că bunicii lor au apucat vremurile când stoluri de dragoni veneau în nopțile cu lună plină să se scalde în mare. Până când s-a petrecut ceva ciudat. Profesorul își încreți fruntea, apoi continuă. Într-o noapte, cam acum o sută cincizeci de ani, a ieșit din mare un monstru care i-a atacat pe dragoni. Trebuie să fi fost un șarpe de mare, deși e foarte curios, fiindcă șerpii de mare și dragonii sunt înrudiți de departe și nu se cunoaște nici un caz în care să fi luptat vreodată unii împotriva celorlalți. Deci, acest monstru marin i-a atacat pe dragoni. De atunci, au dispărut. Zobeida presupune că s-au întors la Hotarul Cerului și că nu și-au mai părăsit niciodată ascunzătoarea.

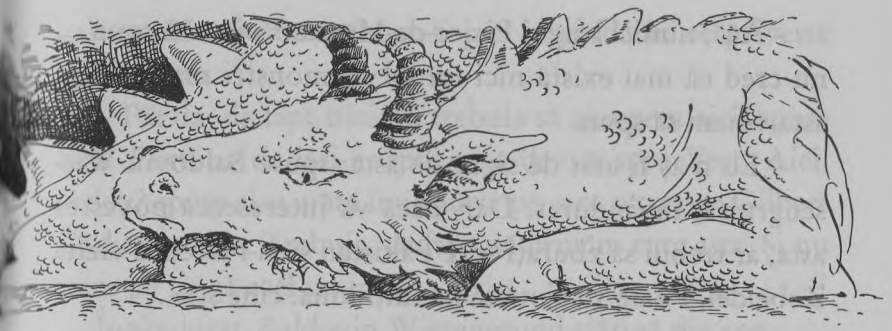

Lung ridică privirea.

– S-au ascuns, spuse el. Goniți, siliți să se ascundă, vânați – toate poveștile cu dragoni vorbesc numai despre asta. Nu mai există și altele?

– Ba da, și încă cum! strigă profesorul. Acolo unde vă veți duce, dragonul e considerat aducător de noroc, o făptură sfântă. Dar când o apărea unul... clătină el din cap, nu știu, zău, ce ar spune oamenii atunci. Va trebui să fii foarte atent.

Dragonul încuviință din cap.

– Și mai trebuie să ne ferim și de monștrii marini, spuse Pucioasa cu glas întunecat.

– O, a trecut mult timp de atunci, și nu e numai povestea asta.

– Și nici măcar n-a fost un monstru marin, murmură Picior-de-Muscă.

Speriat de ce îi scăpase, își duse degetele la gură.

Ben se întoarse către el, surprins.

– Ce-ai spus adineaori?

– Ăăă, nimic! bâigui Picior-de-Muscă. Voiam să spun că nu cred că mai există nici un fel de monștri marini. Da, asta voiam să spun.

– Eu n-aș fi atât de sigur de asta, spuse Baldovin Wiesengrund, îngândurat. Dar, dacă vă interesează povestea asta, ar trebui să zburați spre Pakistan și să-i faceți o vizită Zobeidei. Poate vă ajută să păcăliți luna, cine știe...

– N-ar fi rău!

Ben îl puse pe Picior-de-Muscă jos, sări în picioare și alergă la stânca pe care întinsese harta lui Gilbert Codițăcenușie. Se uscase și foșni când o despături în fața profesorului.

– Puteți să-mi arătați unde este acel sat de pescari în care trăiește dragonologul? întrebă el.

Baldovin Wiesengrund se aplecă asupra hărții, minunându-se.

– Tinere, este remarcabilă, spuse el. O adevărată operă de artă, aș spune. De la cine o aveți?

– De la un șobolan, răspunse Pucioasa. Dar până acum nu ne-a folosit la nimic.

– Așa deci, de la un șobolan! murmură profesorul și se aplecă mai tare asupra capodoperei lui Gilbert Codițăcenușie. De la el mi-aș comanda și eu o hartă. De exemplu, locurile astea hașurate cu galben sunt foarte interesante. Cunosc câteva dintre ele. Ce înseamnă „galben"? Aha, spuse el, zărind legenda. Scrie aici. Galben. Nenorociri, pericole. O, da, pot să confirm. Și vedeți? Aici, continuă el punând degetul pe hartă, aici suntem noi. Totul

galben. Harta voastră v-ar fi pus în gardă în ce privește peștera asta.

– Păi da, de fapt nici nu trebuia să ajungem aici, spuse Ben. Furtuna de ieri-noapte ne-a deviat spre Vest. Aici, vedeți? spuse el și arătă linia aurie pe care o trasase Gilbert Codițăcenușie. Trebuia, de fapt, să urmăm ruta asta. Și nu trece pe lângă acel sat, nu?

Îngândurat, Baldovin Wiesengrund clătină din cap.

– Nu, dar nici n-ar fi un ocol prea mare să treceți pe acolo. Ar trebui doar să vă abateți câteva sute de kilometri spre Sud. Dar asta nu înseamnă prea mult, având în vedere călătoria pe care o aveți înaintea voastră. Însă, continuă profesorul, încrețindu-și fruntea, cum vă spuneam, Zobeida Ghalib nu va putea să vă ajute prea mult în căutarea Hotarului Cerului. L-a căutat și ea în zadar. Nu, în căutarea voastră, clătină Baldovin Wiesengrund din nou din cap, nu va putea să vă ajute nimeni. Hotarul Cerului este unul dintre cele mai mari mistere ale lumii.

– Ei, atunci va trebui să căutăm peste tot, spuse Ben și împături harta la loc. Chiar dacă va trebui să zburăm în lung și în lat pe deasupra munților Himalaya.

– Dar munții Himalaya sunt foarte întinși, băiatul meu, spuse Baldovin Wiesengrund. Nici nu-ți poți închipui cât de întinși sunt.

Își trecu mâna prin părul cărunt, apoi, cu un băț, desenă ceva în nisip. Arăta ca un ochi îngust.

– Ce reprezintă asta? întrebă curios Ben.

– Asta? Oh, este...

Profesorul se ridică brusc și îl privi pe dragon.

Mirat, Lung îi întoarse privirea.

– Ce e? întrebă Ben.

– Djinnul! strigă profesorul. Djinnul cu o mie de ochi.

– O mie? mormăi Pucioasa în timp ce își lingea strachina. Eu nici măcar nu cunosc pe cineva cu trei ochi.

– Ascultați aici! Profesorul se aplecă înainte, agitat. Până acum, faptul că atrageți ființe fabuloase mai degrabă v-a păgubit, nu-i așa? Sau n-ați avut nimic de câștigat, nu?

Dragonul clătină din cap.

– Cum ar fi însă, continuă profesorul, dacă ați atrage o ființă care v-ar putea ajuta în căutarea voastră?

– Și o astfel de ființă ar fi djinnul ăsta? întrebă Ben. Unul dintre ăia care stau într-o sticlă.

Profesorul râse.

– Asif nu s-ar închide niciodată într-o sticlă, băiatul meu. El e un djinn de vază. Se spune despre el că se poate face mare cât luna sau mic cât un fir de nisip. Pielea lui este albastră precum cerul serii și e acoperită cu o mie de ochi în care se oglindesc o mie de locuri de pe tot pământul. Și, de fiecare dată când Asif clipește, apar alte o mie de locuri în oglinda pupilelor lui.

– După cum mi se pare mie, cred că e cineva cu care n-aș vrea să mă întâlnesc vreodată, mormăi Pucioasa. De ce am vrea noi să-l atragem tocmai pe el?

Profesorul scăzu glasul.

– Pentru că acest djinn știe răspunsul oricărei întrebări de pe lume.

– Oricărei întrebări? întrebă Ben neîncrezător.

Baldovin Wiesengrund dădu din cap a confirmare.

– Zburați la el și întrebați-l unde e Hotarul Cerului!

Cei trei prieteni se uitară unul la altul.

– Unde îl găsim? întrebă Lung.

– E un ocol pentru voi, dar cred că ar merita.

Profesorul mai despături o bucată din harta lui Gilbert Codițăcenușie.

– Aici. Trebuie să ajungeți la capătul de jos al Peninsulei Arabiei, continuă el și puse degetul pe hartă. Dacă urmați spre Sud șoseaua de coastă de-a lungul Mării Roșii până aici, spuse el, arătând un loc pe hartă, unde se desparte un drum spre Est, atunci veți ajunge la o văgăună numită Wadi Juma'ah. Este atât de adâncă și de abruptă, că razele soarelui nu pătrund în ea decât patru ore pe zi. Totuși, acolo cresc palmieri uriași și un râu iese dintre stânci, deși în jur soarele a uscat și ultimii stropi de apă. Acolo locuiește Asif, djinnul cu o mie de ochi.

– L-ați văzut vreodată? întrebă Ben.

Baldovin Wiesengrund clătină din cap, zâmbind.

– Nu, mie nu mi s-ar arăta niciodată. Sunt prea neinteresant pentru el. Dar cu un dragon, spuse el, privind către Lung, cu un dragon se schimbă treaba. Lung trebuie să-l atragă pe Asif. Iar tu, Ben, trebuie să-i pui întrebarea.

– Eu? întrebă mirat Ben.

Profesorul dădu din cap.

– Da, tu. Asif nu răspunde la întrebări decât dacă sunt îndeplinite trei condiții. Prima: întrebarea trebuie să i-o pună un om. A doua: trebuie ca întrebarea să nu-i mai fi fost pusă niciodată. Dacă întrebarea i-a mai fost pusă

înainte, atunci cel care întreabă va deveni sluga djinnului pentru tot restul zilelor pe care le mai are de trăit.

Lung și Ben schimbară priviri speriate.

– ... Și, în al treilea rând, continuă profesorul, întrebarea trebuie să nu aibă nici mai mult, nici mai puțin decât șapte cuvinte.

– A, nu! Pucioasa sări în picioare și se scărpină în blană. Nu, nu, nu, asta nu sună bine deloc. Chiar deloc. Mă mănâncă blana doar la gândul că mă întâlnesc cu O-mie-de-ochi ăsta. Cred că mai bine urmăm ruta trasată de șobolanul ăla încrezut.

Lung și Ben tăceau.

– Da, da, șobolanul vostru... Profesorul strânse castroanele și ustensilele de gătit și le puse în coș. Și el știa de djinn. E galbenă ca gutuia pata pe care a desenat-o peste Wadi Juma'ah. Știți ceva? spuse el spărgând tăcerea. Cred că Pucioasa are dreptate. Uitați de djinn! E prea periculos individul.

Lung continua să tacă.

– Ei, asta e, zburăm la el, spuse Ben. Mie nu mi-e frică. În fond, eu trebuie să pun întrebarea, nu? Îngenunche din nou lângă Baldovin Wiesengrund și se aplecă peste hartă. Domnule profesor, îmi mai arătați o dată unde exact e văgăuna asta?

Baldovin Wiesengrund se uită întrebător, mai întâi la băiat, apoi, pe rând, la Lung și Pucioasa.

Cobolda ridică doar din umeri.

– Are dreptate. El întreabă, spuse ea. Și, dacă djinnul ăsta chiar știe răspunsul, atunci ne scutește să mai căutăm aiurea.

Dragonul tot nu spunea nimic. Numai coada lui se agita încolo și încoace.

– Hai, Lung! spuse Ben. Nu te mai uita așa!

Dragonul oftă.

– De ce nu pot pune eu întrebarea? spuse el supărat.

– Știți ceva? strigă Pucioasa și sări de la locul ei. Cel mai bine ar fi să-l lăsăm pe humencul să-i pună întrebarea. E puțin cam mic, dar altfel arată ca un om. Și djinnul ăla cu mia lui de ochi o să fie sigur cam zăpăcit de ce-o să vadă înaintea lui. O să-l ia drept om. Și, dacă întrebarea dă greș, atunci Picior-de-Muscă o să aibă un nou stăpân, iar noi am scăpat de el.

– Încetează, Pucioaso! Ben se uită după Picior-de-Muscă și constată că acesta dispăruse. Unde o fi? întrebă el îngrijorat. Mai adineaori era aici. Se întoarse îmbufnat spre Pucioasa. A fugit pentru că îl tot necăjeai.

– Prostii! șuieră Pucioasa. Piciorul de păianjen s-o fi speriat când a auzit de djinnul cu o mie de ochi. Așa că a spălat putina. Norocul nostru, aș zice!

– Ce rea ești! se răsti Ben la ea. Sări în picioare, alergă la ieșirea din peșteră și începu să-l caute afară. Picior-de-Muscă! strigă el. Picior-de-Muscă, unde ești?

Baldovin Wiesengrund îi puse o mână pe umăr.

– Poate că Pucioasa are dreptate. Călătoria voastră era poate cam prea mult pentru prichindelul ăla, spuse el, apoi ridică privirea spre cer. Se întunecă, dragi prieteni,

constată el. Dacă chiar vreți să mergeți să-l întrebați pe djinn, ar trebui s-o porniți imediat. Drumul până la el duce pe deasupra deșertului. Asta înseamnă zile fierbinți și nopți friguroase. Își luă coșul și îi mai zâmbi o dată lui Ben. Ești un băiat foarte curajos, știi asta? Mă duc repede înapoi în tabără, să vă fac rost de provizii pentru drum. O cremă de soare pentru tine, și nici o pânză arăbească de purtat pe cap nu ți-ar strica. Și nu-ți face griji pentru homuncul! Făpturile astea sunt foarte îndărătnice. Cine știe, poate îl trage ața înapoi la creatorul lui?!

Apoi dădu la o parte tufele de ciulini din fața peșterii și se îndepărtă în lumina blândă a amurgului.

Pucioasa veni lângă Ben și se uită împrejur.

– Tare aș vrea totuși să știu unde a rămas piticania aia, mormăi ea.

Afară, printre palmieri, croncănea un corb.

PICIOR-DE-MUSCĂ DĂ DE VESTE A DOUA OARĂ

Picior-de-Muscă gonea în lumina amurgului. Soarele coborâse și dispărea încet în spatele ruinelor, iar coloanele aruncau umbre lungi pe nisip. În penumbra care vestea sosirea nopții, capetele de piatră de pe zidurile străvechi păreau mai înfricoșătoare, dar Picior-de-Muscă nu le dădea nici cea mai mică atenție. Era obișnuit cu fețele de piatră, cetatea stăpânului său fiind plină de ele. Nu, acum avea cu totul alte griji.

– Unde, pe toți dracii, murmură el în timp ce nisipul fierbinte îi ardea tălpile, unde să găsesc eu aici apă? Nu-i nimic altceva decât pământ uscat bocnă, tare ca solzii stăpânului meu. Aici, soarele soarbe pe loc orice picătură de apă. Oh, o să fie foarte mânios că dau de veste atât de târziu! Foarte mânios. Homunculul fugea tot mai repede. Alerga prin templele părăginite, adulmeca printre palmieri – nimic. Se așeză în albia unui râu secat, nemaiștiind unde să caute. Și corbul ăsta nenorocit a dispărut din nou, se tângui el. Ce fac acum? Ce-mi rămâne de făcut?

Soarele cobora tot mai mult în dosul dealurilor maronii, iar umbrele lor negre se întindeau încet spre Picior-de-Muscă. Dintr-odată, se plesni peste frunte.

– Marea, strigă el. Cap sec ce sunt. Marea!

Sări atât de repede în sus, că fu cât pe ce să se împiedice de propriile lui picioare. Alergă prin albia râului sprinten ca o veveriță, se dădu de-a rostogolul pe stâncile de la mal și se aruncă în nisipul fin, spălat de valurile mării. Vuietul ei îi țiuia în urechi, iar spuma valurilor îi biciuia fața. Picior-de-Muscă se cățără pe o piatră care ieșea din mare și scuipă în apa întunecată. Încet, apăru chipul stăpânului său, tulburat de valuri. Se făcea tot mai mare și mai mare în uriașa oglindă a mării.

– Pe unde mi-ai umblat atâta timp? răcni Mandragor.

Tremura atât de tare de furie, că Pietrișu, scuturat în toate părțile, abia se mai ținea în spinarea lui.

– Nu e vina mea! strigă Picior-de-Muscă ridicând mâinile în aer. Am nimerit într-o furtună și corbul m-a lăsat baltă din nou. M-au prins oamenii și, și... Vocea i se gâtui: Și apoi m-a eliberat băiatul și m-a luat cu el și n-am putut să mă furișez și pe urmă n-am găsit apă și...

– Și, și, și! se răsti Mandragor. Încetează să mă plictisești cu vorbăria ta! Mai bine zi ce ai aflat!

– Caută Hotarul Cerului, spuse Picior-de-Muscă.

– Aaaah! răcni Mandragor. Asta știam de mult, dobitocule! Ce, ți-a mâncat corbul și creierul ăla puțin pe care îl aveai înainte să te părăsească? Și mai ce?

Picior-de-Muscă se șterse pe frunte. Era deja ud leoarcă de la spuma valurilor.

– Și mai ce? Păi, o grămadă, dar mă zăpăciți, stăpâne. Am trecut prin ceva peripeții.

Mandragor scoase un grohăit de nerăbdare.

– Lustruiește mai departe! mârâi el către pitic, care tocmai se așezase între țepii de pe spate și se pregătea să tragă un pui de somn.

– Deci, spuse Picior-de-Muscă, de la un om am auzit o poveste foarte ciudată. Despre niște dragoni care au fost atacați de un monstru ieșit din mare. Domnia Voastră erați, stăpâne?

– Nu-mi amintesc, mârâi Mandragor și închise ochii o clipă. Nu vreau să-mi amintesc, ai înțeles, picior de păianjen? Mi-au scăpat atunci. Mi-au scăpat, deși aproape că nimeriseră între colții mei. Uită povestea asta! Nu mi-o mai aminti niciodată sau te mănânc ca pe cei un' șpe frați ai tăi.

– Am și uitat-o! se grăbi să spună Picior-de-Muscă. Am uitat-o de tot. În mintea mea, a rămas în locul ei doar o gaură neagră, nimic altceva decât o gaură neagră, stăpâne. Oh, e plin capul meu de găuri din astea negre.

– Taci din gură!

Furios, Mandragor lovi cu laba în podeaua de piatră a cetății. Chipul său din oglinda apei crescu atât de mult, că Picior-de-Muscă își retrase speriat capul. Îi tremurau genunchii și inima îi bătea să-i sară din piept.

– Deci, întrebă Mandragor cu un glas amenințător de liniștit, ce ai aflat despre Hotarul Cerului? Unde vor să-l caute?

– Oh, nu știu nici ei prea bine. Vor să facă o vizită unei femei care știe foarte multe despre dragoni și care stă pe țărmul de care n-am voie să vă amintesc. Dar unde e Hotarul Cerului, nu știe nici ea și de aceea...

– De aceea, ceeee? răcni Mandragor.

– De aceea merg să-l întrebe pe un djinn, continuă Picior-de-Muscă. Un djinn albastru cu o mie de ochi. Se pare că el ştie răspunsul la toate întrebările, dar nu răspunde decât oamenilor, aşa că băiatul va trebui să se încumete să-l întrebe.

Homunculul tăcu. Spre marea lui mirare, era îngrijorat pentru tânărul om. Era un sentiment străin lui, iar Picior-de-Muscă nu pricepea deloc cum i se cuibărise în suflet.

– Aşa deci! mârâi Mandragor. Minunat. Să-l lăsăm, aşadar, pe omuleţ să rezolve treaba cu întrebarea. Ce practic! Apoi îşi strâmbă gura într-un rânjet batjocoritor. Când aflu răspunsul, picior de păianjen?

– Oh, vom călători câteva zile, răspunse Picior-de-Muscă şovăielnic. Va trebui să mai aveţi puţină răbdare, stăpâne.

– Aaah! mârâi Mandragor. Răbdare, răbdare! Nu mai am răbdare. Vreau să pornesc din nou la vânătoare. Sunt sătul până în gât de vaci şi de oi. Dă de veste ori de câte ori poţi, ai auzit? Vreau să ştiu tot timpul pe unde umblă dragonul ăsta, înţelesu-m-ai?

– Am înţeles, stăpâne! murmură Picior-de-Muscă şi îşi dădu la o parte părul ud care îi cădea pe faţă.

Chipul lui Mandragor începu să se tulbure.

– Staţi! strigă Picior-de-Muscă. Staţi, stăpâne! *Cum* să-i urmăresc? Corbul a plecat.

– Ah, îţi trece ţie ceva prin minte, se mai auzi vocea lui Mandragor, ca de la mare depărtare, în timp ce chipul lui dispărea încet. Doar eşti băiat deştept.

Se lăsă liniştea. Nu se mai auzea decât vuietul mării. Picior-de-Muscă privea nefericit spre valurile întunecate. Apoi, cu un oftat, sări de pe piatră în nisipul umed şi se căţără cu greu pe stânci. Când, în sfârşit, gâfâind, ajunse sus, îi văzu venind prin albia râului drept spre el pe Lung, Ben, Pucioasa şi pe profesor.

Homunculul se ghemui repede în spatele unui smoc de iarbă. Ce să facă? Ce să spună dacă l-ar fi întrebat unde a fost? Pucioasa aia sigur l-ar fi întrebat. Oh, de ce nu mai rămăseseră puţin în grota aia? S-ar fi furişat ca un şoricel, fără să fi observat cineva că a lipsit.

Cei trei se opriră cam la trei paşi de om de ascunzătoarea lui Picior-de-Muscă.

– Aşa, prieteni, spuse profesorul. Aici sunt proviziile pe care vi le-am promis. Îi dădu lui Ben un săculeţ plin ochi. Eu nu mai aveam prea multe, dar am mai şterpelit din corturile colegilor nişte fructe uscate. Şi ai acolo şi cremă de soare. S-o foloseşti mereu, Ben. Şi asta aici, continuă el, înfăşurându-i băiatului în jurul capului o pânză deschisă la culoare, asta poartă oamenii prin partea locului ca să se ferească de soare. Se cheamă *qaffiah*. Sper să te apere de insolaţie. Noi, feţele-palide, ne alegem prea repede cu insolaţie în partea asta a lumii. Iar în ceea ce vă priveşte pe voi, spuse el întorcându-se spre Lung şi Pucioasa, blana şi solzii vă vor apăra de soare. Şi acum, încă o dată, despre rută... Aprinse o lanternă şi se aplecă asupra hărţii, alături de Ben. După cum mi-aţi spus că zboară Lung, vă trebuie cam patru zile. Zburaţi mai întâi tot spre Sud. Noroc că nu zburaţi decât noaptea, fiindcă arşiţa este de nesuportat.

Tot drumul vostru e plin de ruine, cetăți părăginite și orașe scufundate în nisip. Multe dintre ele sunt acoperite cu totul, dar veți găsi mereu un loc în care să-l ascundeți pe Lung. Pentru că zburați de-a lungul mării, continuă el, urmărind cu degetul linia țărmului, aveți chiar și în întuneric un îndrumător foarte bun. Și, cum luna luminează destul de puternic, o să puteți distinge foarte bine și șoseaua de pe coastă, care o ține tot spre Sud. În a patra zi a călătoriei voastre, peisajul devine mai stâncos. Veți vedea orașe clădite pe stânci, aidoma cuiburilor unor păsări uriașe. Cam pe la miezul nopții, ar trebui să ajungeți la o bifurcație unde se află un indicator cu următoarele semne arabe. Profesorul le scrise cu un pix pe marginea hârtii. Din câte știu eu, dedesubt sunt transcrise și în engleză, dar e mai sigur dacă vi le scriu eu. Înseamnă „Shibam", e numele unui oraș minunat din vechime. Urmați acel drum până când face o cotitură spre Nord. Văgăuna la care veți ajunge este chiar cea pe care o căutați. Norocul vostru că Lung poate să zboare, fiindcă nici o potecă nu duce în jos. Oamenii n-au îndrăznit nici măcar să construiască un pod peste văgăuna aia. Baldovin zâmbi. Unii susțin că intrarea în peșteră e ascunsă undeva în văgăună, dar vă pot liniști eu, asta e puțin probabil. După ce ajungeți în siguranță pe fundul ei, căutați un automobil mare, căruia îi lipsesc geamurile. După ce l-ați găsit, apăsați pe claxon, vă așezați pe jos la exact șaptesprezece pași de mașină, și așteptați.

– O mașină? întrebă Ben uimit.

– Da! Profesorul ridică din umeri. Se pare că Asif a furat-o de la un șeic bogat. Cel puțin asta e cea mai nouă

poveste care circulă despre el. Este o părere greșită că duhurile și ființele fabuloase sălășluiesc doar în case dărăpănate sau peșteri. De multe ori, preferă niște adăposturi mai... să zicem mai moderne. Acum câțiva ani, căutând urme de inorog printre ruinele unui oraș, am întâlnit doi djinni care stăteau în PET-uri.

– Incredibil! murmură Ben.

– De ce? Și elfii de pământ își îngroapă cutii de conserve pe post de locuințe, strigă Pucioasa din spinarea lui Lung.

Se cățărase sus ca să verifice curelele. Furtuna o învățase că e mai bine să se lege și ea de zimții dragonului.

– Conservele sunt foarte bune și pentru speriat drumeții, explică ea mai departe. Elfii nu trebuie decât să bată în pereții lor cu ciocănelele de ghindă, chicoti Pucioasa. Să-i vedeți pe oameni ce mai sar în sus!

Profesorul clătină din cap zâmbind.

– Da, de la elfi te poți aștepta la așa ceva. Împături harta la loc și i-o dădu lui Ben. Apropo de elfi. În drumul vostru spre Sud, este posibil să dați de un soi anume. Prin locurile pe unde sunt îngropate sub nisip orașe vechi, mișună elfii de praf. Zboară încolo și încoace și or să încerce să vă abată de la drum. Nu-i ascultați, dar nu fiți nici prea grosolani cu ei! Pot să se supere foarte urât, la fel ca rudele lor din Nordul rece.

– Asta ne mai lipsea! gemu Pucioasa de sus, din spinarea lui Lung. Ce necazuri am mai avut eu cu piticaniile alea... Odată, au tras în mine cu praf de scărpinat doar pentru că mă cățărasem pe dâmbul lor să caut hribi pipărați.

Profesorul râse încet.

– Mă tem că rudele lor arabe nu se poartă deloc mai bine. Așa că e recomandabil să vă țineți departe de ei.

– S-a făcut.

Ben puse harta în buzunarul hainei și ridică privirea spre cerul senin și înstelat. Arșița din timpul zilei nu se mai făcea simțită și îl trecu un fior. Dar era plăcut să respire aerul proaspăt.

– Și încă ceva, băiatul meu! Baldovin Wiesengrund îi dădu lui Ben o carte groasă, jerpelită de atâta citit. Ia și asta cu tine! E un mic dar de bun-rămas de la mine. În cartea asta, sunt descrise cam toate ființele fabuloase despre care s-a vorbit vreodată. Poate îți va folosi în călătoria ta.

– Oh, mulțumesc mult, profesore!

Ben luă cartea zâmbind fâstâcit, îi mângâie coperta și o răsfoi puțin.

– Hai, hai, împacheteaz-o odată, îl zori Pucioasa. Nu putem rămâne aici până o termini. Ia uite ce sus a ajuns luna!

– Da, da, bine!

Ben își luă rucsacul și puse cu grijă harta și cartea profesorului printre lucrușoarele sale.

Picior-de-Muscă se ridică încet de după smocul de iarbă în dosul căruia se ascunsese. Rucsacurile! Asta era. Pucioasa nu l-ar lua cu ea, oricât de mult ar vrea băiatul. Dar, dacă s-ar ascunde în rucsacul lui Ben...

Fără să facă vreun zgomot, Picior-de-Muscă se repezi înainte.

– Hopa, ce a fost asta? întrebă Pucioasa, aplecându-se din spinarea lui Lung. Tocmai a țâșnit ceva pe aici! Or fi șoareci de deșert?

Picior-de-Muscă plonjă în rucsac și se ascunse printre lucrurile lui Ben.

– Și pentru tine am ceva, Pucioaso, spuse Baldovin Wiesengrund și băgă mâna în coș. Mi le-a dat soția mea să le gătesc, dar cred că ție îți vor fi mult mai de folos.

Și îi puse Pucioasei un săculeț în lăbuță. Curioasă, începu să-l adulmece.

– Bureți-galbeni uscați! exclamă ea. Urechiușa-babei și meloșei! Se uită la Baldovin Wiesengrund de parcă nu-i venea să creadă. Și mi le dai pe toate mie?

– Sigur! zâmbi profesorul. Nimeni nu apreciază ciupercile mai bine decât un cobold, nu?

– Așa e, spuse Pucioasa. Adulmecă încă o dată săculețul, apoi alergă cu el la rucsac.

Acesta era lângă al lui Ben, în nisip. Picior-de-Muscă nu mai îndrăzni nici să sufle când Pucioasa legă cei doi rucsaci pentru drum. Dar ea era prea amețită de mireasma ciupercilor ca să-l observe pe homunculul pitit printre puloverele lui Ben.

Ben se mai uită o dată în toate părțile.

– Da, se pare că Picior-de-Muscă chiar a plecat, murmură el.

– Norocul nostru! spuse Pucioasa în timp ce îndesa săculețul cu ciuperci în rucsacul ei, nu înainte însă de a ciuguli puțin din el. Mirosea a necazuri, crede-mă! Orice cobold simte asta imediat, dar voi, oamenii, nu observați nimic.

Picior-de-Muscă tare ar mai fi mușcat-o de degetele ei păroase, dar se abținu și nu scoase nici măcar nasul afară din ascunzătoare.

– Poate te deranja simplul fapt că era un homuncul, Pucioaso, spuse profesorul Wiesengrund. Creaturile astea nu prea sunt pe placul celor născute pe cale naturală. De multe ori, se tem de ele. De aceea, un homuncul se simte adesea singur, respins și se atașează de cel care l-a zămislit. Dar trăiește mai mult decât creatorul lui. Mult mai mult.

Pucioasa clătină din cap și își închise rucsacul.

– Homuncul în sus, homuncul în jos, spuse ea. Mirosea a necazuri, și cu asta, basta!

– E tare căpățânoasă, îi șopti Ben profesorului.

– Asta am observat și eu, îi răspunse tot în șoaptă Baldovin Wiesengrund. Apoi se îndreptă spre Lung și îl privi în ochii lui aurii.

– Pentru tine nu am decât asta, spuse el întinzându-i mâna.

În palmă ținea un solz auriu, lucios, tare și rece ca metalul. Dragonul se aplecă să-l vadă mai bine.

– Am găsit doi solzi din ăștia în urmă cu mulți, mulți ani, îi explică profesorul. Undeva, în Nordul Alpilor. Acolo tot dispăreau oi și vaci, iar oamenii știau niște povești înfiorătoare despre un monstru uriaș care venea noaptea din munți. N-am găsit atunci nimic altceva decât solzii ăștia, care seamănă mult cu ai tăi, dar se deosebesc la pipăit. Am mai găsit și niște urme, dar erau destul de șterse de ploaie și de urmele țăranilor care se agitaseră pe acolo.

În ascunzătoarea lui, Picior-de-Muscă ciuli urechile. Nu puteau fi decât solzii stăpânului său! Trei solzi pierduse Mandragor în toată viața lui și, chiar dacă își trimisese de fiecare dată corbii să-i caute, nu îi recuperase niciodată. Nu i-ar fi plăcut deloc să afle că un om a cules doi dintre solzii lui.

Homunculul scoase nasul din puloverele lui Ben ca să arunce o privire la solzii cu pricina, dar mâna profesorului era prea sus.

– N-au nici un miros, constată Lung. Ca și cum ar fi făcuți din Nimic. Dar emană așa o răceală, de parcă ar fi din gheață.

– Pot să văd și eu? întrebă Ben aplecându-se peste mâna profesorului.

Picior-de-Muscă trăgea cu urechea.

– Ia-i fără grijă, spuse profesorul Wiesengrund. Uită-te bine la ei! Sunt niște lucruri tare ciudate.

Ben luă unul din solzi din mâna lui și, cu grijă, trecu un deget peste muchia lui ascuțită. Părea din metal, și totuși era altceva.

– Cred că sunt din aur fals, îi explică profesorul. E un metal din care alchimiștii Evului Mediu tot încercau să facă aur. Bineînțeles, zadarnic. Dar trebuie să fie aliat cu ceva, pentru că e foarte, foarte dur. Nici măcar cu un diamant n-am reușit să-l zgârii câtuși de puțin. Mă rog... Baldovin Wiesengrund ridică din umeri. Luați unul cu voi! Poate găsiți un răspuns în călătoria voastră. Eu umblu cu ei la mine de atâta timp, că mi-am pierdut orice nădejde să aflu vreodată.

– Să-l iau eu? îl întrebă Ben pe dragon.

Lung încuviință din cap. Apoi, îngândurat, privi spre mare. Ben îi aruncă Pucioasei rucsacurile. Aceasta le prinse și le atârnă de spinarea lui Lung.

– S-o pornim! strigă ea. Cine știe, poate mâine aterizăm și noi o dată unde trebuie.

– Vremea e foarte bună, Pucioaso, spuse profesorul privind spre cer.

Ben se apropie de el şi îi întinse mâna emoţionat.

– La revedere! spuse el.

Profesorul Wiesengrund îi luă mâna şi i-o strânse puternic.

– La revedere, sper să ne revedem. A, da, aici! spuse el şi îi dădu lui Ben un cartonaş mic. Uitasem de ea. E cartea de vizită a Zobeidei. Dacă, după ce treceţi pe la djinn, vă hotărâţi să-i faceţi o vizită, transmiteţi-i salutările mele! În caz că veţi avea nevoie de provizii sau de altceva, o să vă ajute cu plăcere. Dacă în satul în care cercetează ea nu s-au schimbat prea multe, atunci oamenii de acolo încă mai aşteaptă cu ardoare întoarcerea dragonilor. Dar e mai bine să vă asiguraţi înainte ca Lung să apară printre colibe.

Ben dădu din cap şi puse cartea de vizită lângă celelalte „comori" ale lui. Apoi se căţără în spinarea lui Lung şi se mai uită o dată după profesor.

– Sper că mai ai cartea mea de vizită!

Ben încuviinţă din cap.

– Atunci, nu-mi rămâne decât să vă urez mult noroc! strigă profesorul Wiesengrund când Lung îşi întinse aripile. Şi gândiţi-vă bine cum puneţi întrebarea djinnului. Feriţi-vă de bazilisci şi scrieţi-mi dacă îi găsiţi pe dragoni!

– La revedere! strigă Ben şi îi făcu semn cu mâna.

Apoi Lung se avântă spre cer. Mai dădu o dată roată pe deasupra profesorului, scuipă o flacără albăstruie de rămas-bun în bezna nopţii, apoi porni la drum.

TOT SPRE SUD

În nopţile care urmară, Lung zbură mai repede ca vântul. Nerăbdarea îl mâna tot înainte. Celor doi călăreţi ai săi însă le bătea vântul atât de puternic în faţă, că Pucioasa îşi îndesase frunze în urechi, iar Ben îşi înfăşurase pânza primită de la profesor strâns în jurul capului. Nopţile erau reci, dar ziua era atât de cald, că abia puteau dormi. Se odihneau printre zidurile părăginite ale unor vechi oraşe acoperite de nisip, aşa cum îi sfătuise profesorul, departe de drumuri şi sate. În timp ce Lung şi Pucioasa dormeau la umbră, Ben stătea ore întregi neclintit printre pietre şi privea peste nisipul fierbinte, în zare, pe unde, din când în când mai treceau camioane învăluite în praf ori cămile care se legănau pe picioarele lor subţiri în arşiţa zilei. Bucuros ar fi vrut să vadă mai mult din acea ţară atât de stranie, dar numai noaptea, când Lung zbura foarte jos pe deasupra oraşelor, apuca să mai vadă cupole, turnuri zvelte şi case albe cu acoperişuri teşite, înghesuite printre zidurile vechi.

Marea Roşie se afla tot în dreapta lor. Sub ei, şerpuia o şosea nesfârşită, la poalele unui lanţ muntos la fel de nesfârşit. Dincolo de el, se întindea, până unde vedeai cu

ochii, un tărâm uscat și stâncos. Satele și orașele erau ca niște mici insule, iar pe alocuri se căscau prăpăstii adânci, aidoma unor crăpături uriașe în pustiu.

Aerul era greu de miresme necunoscute. Dar, în cea de-a doua noapte, nori negri veniră dinspre munți și îi învăluiră pe Lung și pe călăreții lui într-o ceață urât mirositoare. Și despre asta îi avertizase profesorul. Erau nori de funingine, de la puțurile de petrol din Est, care ardeau ca niște torțe, în urma unui război.

Cu puțin timp înainte să răsară soarele pârjolitor, Lung se scufundă în apele Mării Roșii să-și spele murdăria neagră de pe solzi, dar mâzga nu se ducea așa ușor. Toată dimineața următoare se căzni Pucioasa să-i curețe aripile lui Lung și să-și dea jos negreala din blană. Lui Ben, cu pielea lui netedă, îi fu mult mai ușor să se spele.

Când vru să-și scoată un tricou curat din rucsac, degetele lui aproape că atinseră capul lui Picior-de-Muscă.

Homunculul abia mai avu timp să se ghemuiască. De când plecaseră, părăsea rucsacul numai când era sigur că dormeau toți. Atunci, își întindea oasele și prindea muște și țânțari, care, din fericire, mișunau prin nisipurile fierbinți și se ascundea la loc cum se urnea vreunul dintre cei trei.

Voia să întârzie cât mai mult clipa în care avea să fie descoperit. Îi era mult prea frică de firea bănuitoare a Pucioasei. Odată, aruncase o privire la solzul pe care profesorul i-l dăduse lui Ben. Băiatul îl păstra într-un săculeț pe care îl purta mereu la gât. Picior-de-Muscă se uitase înăuntru când Ben dormea. În săculeț, mai erau o fotografie mică, o piatră, o scoică și puțin praf argintiu din

peștera baziliscului. Fără urmă de îndoială, solzul era al lui Mandragor. Nimic altceva pe lumea asta nu era atât de tare și de rece. Când Ben făcu o mișcare în somn, homunculul îl puse tremurând înapoi în săculeț și se așeză lângă băiat. Făcea la fel ori de câte ori ceilalți dormeau. Se rezema cu mare grijă de umărul micului om și citea din cartea pe care băiatul o lăsa mereu deschisă lângă el. Era cartea pe care i-o dăruise Baldovin Wiesengrund, și el citea în fiecare zi din ea, până când simțea că i se închid ochii. Era o carte plină de minuni.

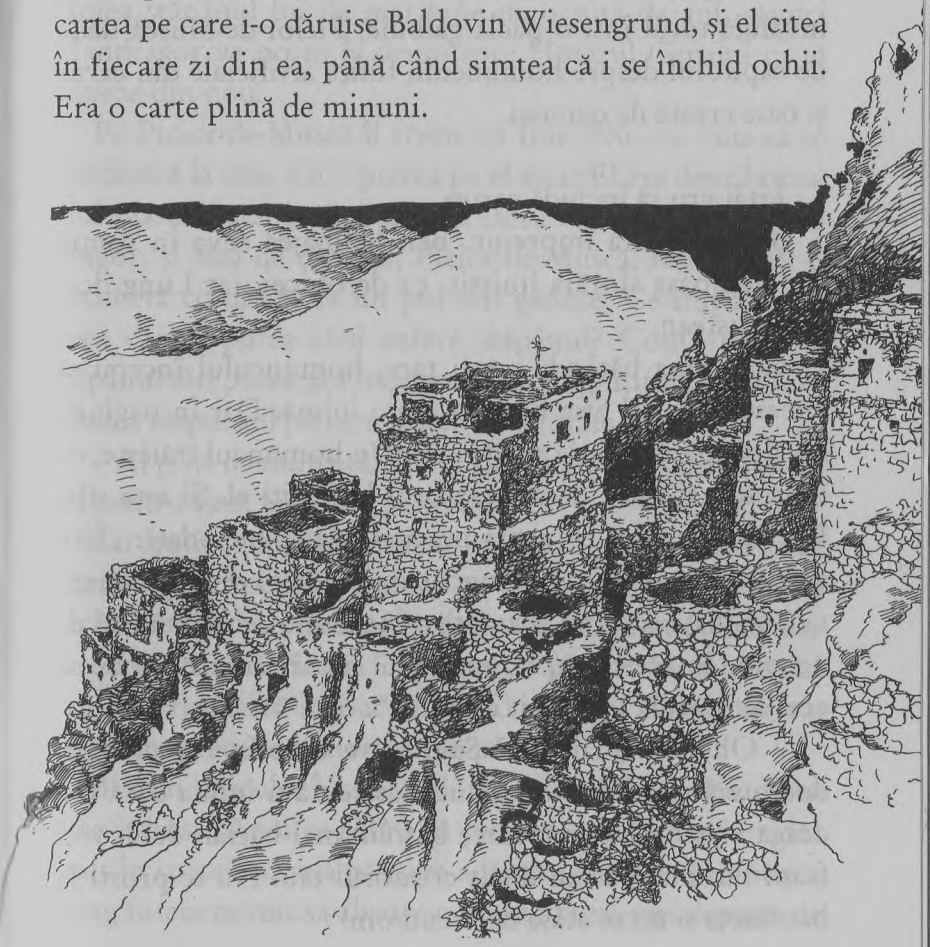

Înăuntru, era adunată toată știința oamenilor despre inorogi și duhuri ale apelor, despre Pegas, calul zburător, și despre pasărea uriașă Roc, care își hrănește puii cu oi. Cartea mai povestea și despre zâne, năluci, șerpi de mare și troli.

Capitolele, cum erau cele despre gnomi, le sărea. Pe aceia îi cunoștea mult prea bine. În sfârșit, în ziua a treia, când ceilalți dormeau duși și lumina soarelui amiezii învăluia totul într-o pâclă gălbuie, Picior-de-Muscă dădu de capitolul despre homunculi, ființe artificiale din carne și oase create de oameni.

Întâi vru să închidă cartea.

Se uită roată împrejur. Ben bălmăjea ceva în somn, dar Pucioasa sforăia liniștit, ca de obicei, iar Lung dormea buștean.

Cu inima bătându-i mai tare, homunculul începu să citească. O, da! Știa bine că are o inimă. Dar în paginile îngălbenite mai scria și altceva. „Un homuncul trăiește, de obicei, mai mult decât creatorul lui", citi el. Și asta știa. Dar despre ceea ce urma nu mai auzise niciodată: „Din câte se cunoaște, un homuncul are o durată practic nelimitată de viață dacă nu dezvoltă o înclinație deosebită față de un om. În acest caz, homunculul moare în aceeași zi cu acel om căruia i-a dăruit inima sa".

– Oh, oh! Știai asta? Să-ți intre bine în cap, Picior-de-Muscă! șopti prichindelul. Păstrează-ți inima dacă ți-e dragă viața! Ai ajuns foarte bătrân, mai bătrân decât toți frații tăi, mai bătrân decât creatorul tău. Nu te prosti la bătrânețe și nu te atașa de vreun om!

Sări în sus și lăsă cartea deschisă la pagina unde rămăsese Ben. Apoi privi spre soare. Da, era timpul să-i dea de veste stăpânului său. De două zile nu-i mai dăduse nici un semn. Dar nici nu fusese nimic de raportat.

Picior-de-Muscă se întoarse și îl privi pe micul om. Mâine. Mâine-noapte aveau să ajungă la văgăuna djinnului. Și, dacă acela chiar știa răspunsul, răspunsul după care tânjea stăpânul lui de mai bine de o sută de ani, atunci Mandragor va porni la drum spre Hotarul Cerului ca să vâneze din nou.

Pe Picior-de-Muscă îl trecu un fior. Nu, nu voia să se gândească la asta. Ce îl privea pe el asta? El era doar lustragiul platoșei stăpânului său. El făcea tot ce îi cerea Mandragor, și asta de când el, Picior-de-Muscă, ieșise dintr-o eprubetă colorată, ca un pui din găoace. Ce importanță avea că nu putea să-și sufere stăpânul? Conta doar că stăpânul său putea să-l hăpăie dintr-o înghițitură dacă nu-i aducea răspunsul pe care îl aștepta de atâta vreme.

– Ai grijă de inima ta, Picior-de-Muscă! șopti homunculul pentru sine. Și acum, la muncă!

Cu puțin timp înainte să aterizeze, Picior-de-Muscă văzuse apă clipocind undeva pe aproape, într-o cisternă veche, pe care n-o mai folosea nimeni de multă vreme, dar în care se mai strângea încă apa de ploaie. Homunculul vru s-o pornească într-acolo, când simți că Ben se mișcă. Se ascunse repede în dosul unei pietre.

Băiatul se sculă, încă somnoros, în capul oaselor, căscă și se întinse. Apoi se ridică în picioare și se urcă pe zidul înalt în spatele căruia găsiseră adăpost. În acea dimineață, Lung fusese nevoit să zboare o bucată bună mai departe de

țărm, până când dăduse peste o cetate părăsită, printre niște lipari care creșteau din pământul nisipos ai unui deal. Curtea era încă împrejmuită cu un zid, dar clădirile din spatele lui se năruiseră și fuseseră acoperite de nisip. Nu mai sălășluiau aici decât șopârle și câțiva șerpi, pe care Pucioasa îi alungase cu pietre.

Ben se așeză sus pe zid, lăsându-și picioarele să-i atârne în gol, și privi spre Sud. Munți înalți se ridicau spre cerul fierbinte și acopereau orizontul.

– Nu poate fi departe, îl auzi Picior-de-Muscă șoptind. Dacă profesorul a avut dreptate, atunci mâine suntem la văgăună.

Picior-de-Muscă se iți de după piatra lui. Pentru o clipă, vru să se arate băiatului care scruta zările, adâncit în gânduri. Dar se răzgândi imediat. Aruncând încă o privire către Pucioasa, care dormea, se strecură înapoi în rucsac și dispăru, precum o șopârlă, printre hainele lui Ben. Avea să-i dea de veste stăpânului mai târziu.

Ben mai rămase o vreme pe zid. Dar, la un moment dat, oftă și își trecu mâna peste fața arsă de soare. Apoi sări în nisip și alergă la Pucioasa.

– Hei, Pucioaso, spuse el încet și o zgâlțâi de umăr pe coboldă. Trezește-te!

Pucioasa se întinse și își mijii ochii.

– Hei, e încă lumină! șuieră ea și privi către Lung, care dormea liniștit în umbra vechilor ziduri.

– Da, dar mi-ai promis că ne gândim la întrebare. Știi tu...

– A, da, întrebarea, spuse Pucioasa frecându-se la ochi. Bine, dar doar dacă mâncăm ceva mai întâi. Căldura asta face foame.

Călca prin nisip cu tălpile ei îmblănite, îndreptându-se spre rucsac. Ben o urmă, hlizindu-se.

– Auzi, căldura! Mă pufnește râsul, spuse el cu ironie. De când am pornit la drum, am avut și ploaie, și furtuni, și mai știu și eu ce vreme, dar foame ți-a fost tot timpul.

– Ei și? Pucioasa scoase punga cu ciuperci din rucsac și se linse pe buze. Apoi așternu două frunze mari pe nisip și vărsă ciupercile pe ele. Hmm! Ce să mănânc eu acum?

Ben doar clătină doar din cap. Băgă mâna în rucsacul lui ca să scoată sticla cu apă și măslinele pe care i le dăduse profesorul. Punga alunecase până în fundul rucsacului. Căutând-o, dădu de ceva păros. Speriat, își trase mâna afară.

– Ce e? întrebă Pucioasa.

– Cred că am un șoarece înăuntru, spuse Ben.

– Un șoarece?

Pucioasa puse ciuperca deoparte, se aplecă peste rucsac și apucă repede ceva. Cu un zvâcnet scurt, îl trase afară pe Picior-de-Muscă, care se zbătea de mai mare dragul.

– Ia te uită! strigă ea. Pe cine avem noi aici?

– Picior-de-Muscă! strigă Ben surprins. Cum ai ajuns în rucsacul meu? Și, și... îl privi nedumerit pe micul homuncul, de ce n-ai spus nimic până acum?

– Oh, tinere domn! Pentru că... că...

Picior-de-Muscă încerca să se elibereze din strânsoarea Pucioasei, dar cobolda nu-i dădu drumul, oricât de mult se agita prichindelul.

– Acum ai dat în bâlbâială, așa-i? mârâi ea.

– Dă-mi drumul, monstru păros ce ești! strigă Picior-de-Muscă. Cum vrei să vă explic așa?

– Hai, dă-i drumul, spuse Ben. O să-i faci vreun rău.

Fără chef, Pucioasa îi dădu drumul în nisip.

– Mulțumesc! murmură Picior-de-Muscă.

Jignit, își aranja hăinuța.

– Deci, de ce nu ai spus nimic? îl întrebă Ben din nou.

– De ce n-am spus nimic? Din cauza ei, bineînțeles! Picior-de-Muscă arătă cu degetul tremurând spre Pucioasa. Știu că nu voia decât să scape de mine. Așa că m-am ascuns în rucsac. Și pe urmă, spuse el ciupindu-se de nas și aruncându-i o căutătură rea Pucioasei, pe urmă n-am mai spus nimic pentru că mi-era frică să nu mă arunce în mare dacă mă descoperă.

– Nici n-ar fi fost o idee prea rea! bombăni Pucioasa. Chiar deloc.

– Pucioaso!

Ben o înghionti pe coboldă cu cotul în coaste. Apoi se întoarse îngrijorat către homuncul.

– N-ar face asta niciodată, Picior-de-Muscă. Chiar nu. De fapt, e foarte drăguță. O face doar așa, așa... spuse privind-o chiorâș pe Pucioasa, face pe dura, știi?

Dar Picior-de-Muscă nu părea să fie foarte sigur de lucrul ăsta. Aruncă o privire plină de neîncredere spre Pucioasa, care îi răspunse cu o față sumbră.

– Ia de aici, spuse Ben și îi împinse homunculului câteva firimituri dintr-o lipie. Precis ți-e foame.

– Mulțumesc cu supușenie, tinere domn, dar eu, ăhm, și aici Picior-de-Muscă tuși, încurcat, eu o să prind câteva muște.

– Muște?

Ben îl privi pe omuleț cu uimire.

– Muște! Ptiu, mii de hribi-țigănești! strigă Pucioasa. Da, asta ți se potrivește, piticanie cu craci de păianjen!

– Pucioaso! strigă Ben supărat. Încetează odată! Nu ți-a făcut nimic, ai înțeles? Mai mult, te-a eliberat din cușcă. Ai și uitat?

– Da, da! spuse Pucioasa și se întoarse la ciupercile ei. Bine, uite, îți promit că n-o să-l arunc în mare, e bine așa? Dar acum hai să ne gândim la întrebarea pe care ai să i-o pui ăluia cu o mie de ochi, că doar pentru asta m-ai trezit.

– OK, încuviință Ben și scoase un bilețel mototolit din buzunarul pantalonilor. Eu mi-am notat aici ceva. Fii atentă!

– Stai puțin! îl întrerupse Pucioasa. Vrei să audă și piticania asta?

Ben oftă adânc.

– Iar începi? De ce să nu audă?

Pucioasa îl măsură pe homuncul din cap până în picioare.

– Și de ce să audă? întrebă ea cu arțag. Cred că întrebarea asta ar trebui să fie auzită de cât mai puține urechi.

– Am înțeles, mă duc, spuse Picior-de-Muscă. Am și plecat.

– Eu am încredere în tine. Și eu sunt cel care urmează să pună întrebarea asta. Deci, mă asculți, Pucioaso?

Cobolda își dădu ochii peste cap.

– Cum vrei. Dar încrederea asta oarbă a ta o să ne aducă multe necazuri. Pun rămășag pe ciupercile mele.

– Bați câmpii, Pucioaso, spuse Ben. Bați câmpii rău de tot.

Picior-de-Muscă ședea pe genunchiul lui Ben și nu știa unde să se mai uite. De multe ori în viața lui se simțise mărunt și netrebnic, dar niciodată ca acum. Îi era atât de rușine, că ar fi vrut să-i mărturisească băiatului totul, pe loc. Dar nu putu să scoată un cuvânt.

– Deci, cum ar fi așa? spuse Ben, netezind bilețelul. Nu... știi... unde... este... ascuns... Hotarul... Cerului? Șapte cuvinte.

– Hm, nu-i rău, mormăi Pucioasa. Dar sună totuși cam ciudat.

– A, mai am una, spuse Ben și întoarse bilețelul. Tot din șapte cuvinte: Știi oare unde să căutăm Hotarul Cerului?

Picior-de-Muscă coborî pe nesimțite de pe genunchiul lui Ben și făcu câțiva pași îndărăt. Imediat se întoarse Pucioasa spre el.

– Hei, încotro vrei s-o apuci acum? mârâi ea.

– Mă duc să mă plimb, față îmblănită, răspunse Picior-de-Muscă. Ai ceva împotrivă?

– Să te plimbi? Ben se uită în urma lui, mirat. Nu vrei mai bine să vin și eu cu tine? îi strigă el. Adică, vreau să spun că habar n-am ce animale își fac veacul pe aici...

Ben îi purta de grijă, iar Picior-de-Muscă simți o apăsare și mai mare pe suflet.

– Nu, nu, tinere domn, strigă el peste umăr. Sunt eu mic, dar nu și neajutorat. Și, apoi, nici nu arăt prea apetisant, așa slab cum sunt.

Apoi dispăru printr-o gaură din zid.

CORBUL

Picior-de-Muscă înaintă grăbit prin aerul fierbinte ca prin vată. Se tot oprea, ridica nasul în aer și adulmeca. Da, chiar acolo, la piciorul dealului, sub livanul cel mare, trebuia să fie intrarea în cisternă. Simțea în nări tot mai deslușit mirosul de apă. Cu greu își făcea drum prin pietriș și ierburi țepoase. Toate oasele îl dureau de la nesfârșitul joc de-a v-ați ascunselea în rucsacul lui Ben.

Numai Pucioasa era de vină, capra aia de coboldă suspicioasă și încrezută! Auzi, să râdă de el că mânca muște, în timp ce ea își îndesa ciuperci puturoase între dinți. Îi dorea să dea de una otrăvitoare care să-i dea așa niște dureri în burta ei blănoasă, încât să-i piară obrăznicia pentru totdeauna.

Între niște tufe jumulite, Picior-de-Muscă dădu de urme, probabil de la iepurii care veneau să bea apă. Se luă după ele până când o umbră mare se prăvăli peste el. Homunculul țipă speriat și se aruncă pe burtă.

Gheare negre se înfipseră în țărână, chiar lângă el, și un cioc coroiat îi ciupi haina.

– Salutare, Picior-de-Muscă, croncăni o voce cunoscută.

Homunculul ridică încet ochii.

– Corbule!

– În persoană! cârâi corbul.

Cu un oftat, Picior-de-Muscă se așeză în capul oaselor și își dădu la o parte părul ciufulit care îi cădea pe frunte. Apoi încrucișă brațele în sân și îi aruncă corbului o privire plină de reproșuri.

– Îndrăznești să te mai arăți aici? spuse el. Îmi vine să-ți smulg penele și să-mi fac o pilotă din ele. Pe toți dracii, nu e meritul tău că mai sunt în viață!

– Da, da, croncăni corbul umil. Ai dreptate. Dar ce era să fac? Au aruncat cu pietre după mine. Și tu nu te mai mișcai. Așa că mi-am găsit un loc mai sigur și nu te-am scăpat din ochi.

– Auzi, nu m-a scăpat din ochi! Picior-de-Muscă se ridică. Timp de trei nopți, în care am străbătut jumătate din lumea asta, nu te-am văzut la față. Hai, trebuie să găsesc apă.

Fără să mai spună altceva, își continuă drumul.

Corbul fâlfâia în urma lui, cătrănit.

– Ți-e ușor să vorbești, bombăni el. Crezi că e așa de ușor să te ții după un dragon? Zboară de trei ori mai repede ca vântul.

– Ei și? Picior-de-Muscă scuipă cu dispreț în țărână. Atunci de ce te hrănește stăpânul nostru cu grăunțe vrăjite încă de când ai învățat să țopăi? Și acum ține-ți clonțul! Am lucruri mai importante de făcut decât să-ți ascult ție croncănelile.

Vechea cisternă se afla sub un deal turtit. O scară de piatră ducea înăuntrul ei. Treptele erau ciobite și printre crăpăturile lor creșteau flori sălbatice. Picior-de-Muscă

coborî repede. Apa din vechiul bazin era tulbure și acoperită cu o pojghiță de praf. Homunculul respiră adânc și se duse la marginea apei.

– Spune-i că n-am avut încotro, auzi? croncăni corbul și își luă zborul spre crengile unui livan golaș.

Dar Picior-de-Muscă nu-i dădu atenție. Scuipă în apă, iar în cisternă apăru din adâncul adâncurilor un chip. Era capul lui Mandragor. Între coarnele lui, cu o figură plouată, își făcea de lucru Pietrișu, cu un pămătuf din pene de păun.

– Trei... zile! mârâi Mandragor apăsat și cu un glas amenințător de scăzut. Ce ți-am spus eu?

– N-a fost nimic de raportat, stăpâne, răspunse Picior-de-Muscă. Doar soare și praf văd de câteva zile. Am stat tot timpul în rucsacul băiatului, sunt mototolit cu totul și cu totul.

– Când ajungeți la djinn? se răsti Mandragor.

– Mâine, înghiți în sec Picior-de-Muscă. A, mai e ceva, stăpâne: s-a întors corbul. Am să călăresc din nou în spinarea lui.

– Aiurea! spuse Mandragor dezvelindu-și colții. Rămâi în rucsac! Cu cât ești mai aproape de ei, cu atât mai bine ai să auzi răspunsul djinnului. Corbul o să te urmeze, ca să fie pe aproape dacă e nevoie.

– Dar cobolda? obiectă Picior-de-Muscă. N-are deloc încredere în mine.

– Dar dragonul și băiatul?

– Ei da, spuse Picior-de-Muscă și puse capul în piept. Băiatul chiar mă apără de cobold.

Un rânjet batjocoritor se întinse pe înfiorătorul bot al lui Mandragor.

– Un mic prostănac! grohăi el. Ar trebui poate chiar să-i fiu recunoscător. Mai ales dacă mâine o să afle pentru mine unde sunt ceilalți dragoni. Aaah! spuse el și își închise ochii roșii. Ce sărbătoare o să fie pentru mine! Cum afli răspunsul, îmi dai de veste, ai înțeles? Am să pornesc de îndată la drum. Și, încă dinainte ca prostovanul ăla de dragon să se ridice din nou de la pământ, eu am să fiu la Hotarul Cerului.

Picior-de-Muscă privi uluit chipul stăpânului.

– Și cum o să faceți asta? întrebă el. E un drum foarte lung pentru Domnia Voastră.

– O, am eu căile mele, mârâi Mandragor, dar asta nu te privește pe tine, picior de păianjen. Du-te acum înapoi, până nu începe vreunul să bănuiască ceva. Eu mă duc să prind câteva vaci.

Picior-de-Muscă dădu din cap.

– Îndată, stăpâne! Dar mai e ceva, spuse el, trecându-și mâna peste o floare care creștea lângă apă. Omul cel mare, Wiesengrund, are doi dintre solzii Domniei Voastre.

Se făcu liniște. Se auzeau doar câteva cicade țârâind în iarbă.

– Ce ai spus? întrebă Mandragor.

Ochii roșii îi scânteiau.

Picior-de-Muscă își vârî capul între umeri.

– Avea doi solzi, repetă el. Acum mai are doar unul. Pe celălalt i l-a dăruit băiatului. I-am văzut, stăpâne. Trebuie să fie cei pe care i-ați pierdut în munți, cu mulți ani în urmă.

Mandragor slobozi un mârâit mânios.

– Va să zică, acolo sunt, în mâinile oamenilor. Scutură din cap, peste măsură de supărat. Scutură atât de tare, că Pietrișu abia mai avu timp să se agațe de unul dintre coarnele lui. Îi vreau înapoi! răcni Mandragor. Nimeni nu trebuie să-i stăpânească. Nimeni! Mă mănâncă pielea acolo de unde lipsesc. Nu cumva omul ăla vrea să pătrundă taina platoșei mele? Mandragor închise ochii lui roșii. Ia solzul de la băiat, ai înțeles?

Picior-de-Muscă dădu repede din cap.

Mandragor își linse colții.

– De celălalt, pe care îl are omul cel mare, mă ocup chiar eu, mormăi el. Cum ziceai că-l cheamă?

– Wiesengrund, răspunse Picior-de-Muscă. Profesor Baldovin Wiesengrund. Dar avea de gând să plece din locul despre care v-am povestit data trecută.

– Eu sunt iute! mârâi Mandragor. Foarte iute. Se scutură atât de tare, de-i zornăiră toți solzii. Șterge-o acum! Și nu-ți mai face gânduri despre coboldul bănuitor! Am să-l mănânc cât de curând ca antreu. Pe el și pe omuleț.

Picior-de-Muscă înghiți în sec. Inima îi sări din piept.

– Și pe băiat? șopti el.

– De ce nu? spuse Mandragor și căscă plictisit, astfel că Picior-de-Muscă putu să vadă până în străfundurile gâtlejului lui. Bipezii ăștia înfumurați nu-s deloc răi la gust.

Apoi, chipul lui Mandragor se tulbură și dispăru. Doar pojghița de praf mai plutea pe oglinda apei. Picior-de-Muscă se îndepărtă de marginea cisternei, se întoarse și înlemni.

Pucioasa apăruse în capătul scării, cu o sticlă goală în lăbuță.

– Ia te uită, spuse ea coborând încet treptele. Ce faci tu aici? Credeam că aveai de gând să te plimbi, nu?

Homunculul vru s-o zbughească pe lângă ea, dar Pucioasa îi tăie calea. Se uită peste umăr. Marginea cisternei era amenințător de aproape. Și el nu știa să înoate. Pucioasa îngenunche lângă el și își umplu sticla cu apa prăfuită.

– Cu cine sporovăiai mai adineaori?

Picior-de-Muscă se îndepărtă de apă cât putu. Dacă chipul stăpânului lui apărea din nou, era pierdut.

– Sporovăiam? bâigui el. Ăăă, da, sporovăiam. Cu chipul meu în oglinda apei, dacă n-ai nimic împotrivă.

– Cu chipul tău?

Pucioasa clătină din cap zeflemitor. Dar, când se întoarse, îl descoperi pe corbul care stătea în copac și îi urmărea cu privirea. Picior-de-Muscă se cățără în sus, pe scară. Dar Pucioasa îl apucă de haină.

– Așteaptă, așteaptă! Unde te grăbești așa? spuse ea. Nu cumva ai stat de vorbă cu Pană-Neagră ăla de acolo?

– Cu cine? Picior-de-Muscă își smulse haina din lăbuța ei și luă o față jignită. Chiar par unul din ăia care stau de vorbă cu păsările?

Pucioasa ridică din umeri. Se ridică în picioare și astupă sticla.

– Habar n-am, spuse ea. Dar n-ai vrea deloc să te prind făcând asta. Hei, Pană-Neagră! strigă ea privind în sus, spre corb. Ia zi, nu cumva o cunoști pe piticania asta?

Dar corbul fâlfâi din aripi și își luă zborul croncănind.

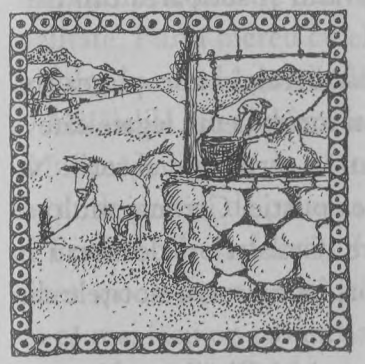

BALDOVIN WIESENGRUND ARE UN OASPETE

Baldovin Wiesengrund își făcea bagajele. Nu că ar fi avut prea mult de împachetat. Nu lua cu el în călătorie decât o geantă deșelată, în care încăpeau câteva cămăși, niște chiloți, puloverul lui preferat și un penar plin cu tot soiul de creioane. Mai avea cu el un aparat foto și un caiet gros și pătat în care își nota toate poveștile pe care le auzea. Lipea în el și fotografii, transcrieri ale inscripțiilor pe care le descoperea și desene ale unor ființe fabuloase, pe care le făcea după descrierile oamenilor care se întâlniseră cu ele. Profesorul umpluse cam o sută de asemenea caiete. Toate se găseau acasă, în camera lui de lucru, sortate după felul ființelor și după locurile unde se arătaseră.

„Ăsta de aici, gândi Baldovin Wiesengrund mângâindu-i coperțile, are să stea la loc de cinste." Înăuntru lipise o fotografie a lui Lung. Drept mulțumire că îi salvase viața, dragonul se lăsase fotografiat.

„Tare sunt curios ce o să spună Vera când o să-l vadă, oftă profesorul când puse cărțulia în geantă. Se temea mereu că dragonii ar fi dispărut."

Zâmbind fericit, luă un prosop și ieși afară în amurgul înserării să-și spele de pe față praful și sudoarea din timpul călătoriei.

Cortul lui se afla la marginea taberei, în apropierea singurei fântâni existente. Puțin mai încolo, erau legate câteva cămile și un măgar, care moțăiau în aerul cald al serii. Nu se vedea nici un om; tabăra părea pustie. Cei mai mulți se duseseră în orașul din apropiere. Ceilalți ori dormeau în corturile lor, ori scriau acasă, ori își cercetau notițele din timpul zilei.

Baldovin Wiesengrund se apropie de fântână, puse prosopul pe marginea ei și scoase o găleată cu apă minunat de rece. Fluiera încet și privea spre stelele care în acea seară erau mai numeroase decât firele de nisip de sub tălpile lui.

Dintr-o dată, cămilele și măgarul ridicară capetele speriați. Fornăiau, săreau și trăgeau cu putere de frânghiile lor. Dar Baldovin nu băgă de seamă. Era dus cu gândurile la fiica lui, întrebându-se cât o mai fi crescut în cele patru săptămâni de când nu o mai văzuse. Dar un zgomot ciudat îl trezi și pe el din visare. Venea din adâncul fântânii și suna ca un gâfâit, un gâfâit de animal foarte, foarte mare.

Speriat, profesorul puse găleata pe ghizdul fântânii și făcu un pas îndărăt. Nimeni nu știa mai bine ca el că într-o fântână pot locui adesea unele dintre cele mai neprietenoase făpturi. Dar curiozitatea profesorului fusese întotdeauna mai puternică decât prudența, așa că nu făcu ce ar fi făcut un om cu scaun la cap, adică să se întoarcă și să o ia la sănătoasa. Nu. Baldovin Wiesengrund rămase locului și așteptă curios să vadă ce avea să iasă din fântână.

Cu mâna stângă, scoase din buzunarul de la pantaloni o oglindă mică, pe care o avea mereu la el, pentru orice eventualitate. Purta mereu cu el câteva obiecte care îi puteau fi de folos în cazul unor întâlniri neplăcute.

Gâfâielile din fântână se auzeau tot mai tare, însoțite de un zornăit ciudat, de parcă o mie de inele din fier s-ar fi frecat de pereții de piatră ai puțului.

Profesorul își încreți fruntea. Cu ce ființă fabuloasă putea asocia acest zgomot? Nu-i trecea nimic prin minte, așa că mai făcu un pas îndărăt. În clipa în care un nor negru acoperi luna, din fântână ieși o labă uriașă cu solzi aurii.

Animalele făceau o larmă asurzitoare. Smulseră țărușii de care erau legate și îi târâră după ele, în deșert. Baldovin Wiesengrund stătea însă pe loc, de parcă prinsese rădăcini.

– Baldovin! murmură el pentru sine. Ia-o odată din loc, prostovane!

Mai făcu un pas înapoi, dar tot nu se urni.

Zidul gros al fântânii fu spulberat ca un morman de pietre de domino și din puț ieși un dragon gigantic. Solzii lui aurii luceau în lumina lunii precum cămașa de zale a unui uriaș. Ghearele lui negre se îngropau în nisip, iar în urma lui își târa zornăind coada plină de țepi. De unul din coarnele lui era agățat un pitic care avea în mână un pămătuf de praf.

Încet, cu pași care cutremurau parcă tot deșertul, monstrul se îndrepta spre Baldovin Wiesengrund. Ochii îi străluceau în beznă ca doi tăciuni.

– Tuuu ai ceva ce e al meeeeu! tună vocea lui Mandragor, învăluindu-l pe Baldovin Wiesengrund.

Profesorul își dădu capul pe spate și privi drept în gura larg deschisă a monstrului.

– Așa? Și cam ce ar putea fi? strigă el spre colții ascuțiți ca niște sulițe.

În același timp, strecură mâna spre buzunarul din spate, în care, în afară de oglindă, avea și o cutiuță.

– Solzul, neghiobule! șuieră Mandragor.

Răsuflarea lui înghețată îi dădu fiori lui Baldovin Wiesengrund.

– Dă-mi solzul înapoi sau te strivesc ca pe un păduche!

– Aaa, solzul! strigă profesorul, plesnindu-se cu palma peste frunte. Sigur, solzul de aur. Deci al tău era. Interesant. Foarte interesant. Dar de unde ai știut că e la mine?

– Lasă vorbăria! răcni Mandragor. Ghearele lui negre atingeau genunchiul lui Baldovin Wiesengrund. Simt că e la tine. Dă-i-l gnomului! Hai odată!

În mintea profesorului, gândurile se învălmășeau. Oare cum îl găsise monstrul ăsta? Dacă cumva știa și la cine era celălalt solz? Era în pericol și băiatul? Cum putea să-l avertizeze?

Gnomul tocmai se dădea jos de pe Mandragor. În acel moment, Baldovin Wiesengrund făcu un salt și dispăru sub trupul dragonului uriaș. Alergă spre labele lui din spate, sări pe una din ele și se agăță de platoșa solzoasă.

– Ieși afară! răcni Mandragor, învârtindu-se înfuriat în jurul cozii. Unde ești?

Piticul căzu în nisip ca o prună coaptă și se ascunse repede printre bolovani, ca să nu fie strivit de stăpânul lui,

care tropăia înnebunit. Baldovin Wiesengrund se ținea bine de piciorul lui Mandragor și râdea.

– Unde sunt? îi strigă el monstrului. Acolo unde nu poți să ajungi, bineînțeles!

Mandragor se opri, gâfâind, și încercă să ajungă cu botul la labele din spate, dar trupul lui era prea țeapăn. Reuși doar să bage capul printre labele din față și să se zgâiască de acolo la omulețul care se agățase de el ca o căpușă.

– Dă-mi solzul! răcnea Mandragor. Dă-mi-l și nu o să te mănânc. Ai cuvântul meu.

– Cuvântul tău? Aoleu!

Baldovin Wiesengrund lovi cu palma piciorul uriaș de care se agățase. Suna ca și cum ar fi ciocănit într-un cazan mare.

– Știi ceva? Cred că știu acum cine ești. Tu ești cel pe care poveștile vechi îl numesc Mandragor, nu-i așa?

Mandragor nu răspunse. Tropăia cât de tare putea ca să-l facă pe om să cadă. Dar ghearele lui se cufundau în nisipul deșertului, iar Baldovin stătea mai departe agățat de piciorul lui.

– Da, tu ești Mandragor! strigă el. Mandragor-cel-de-Aur. Cum am putut să uit poveștile despre tine? Trebuia să mi le amintesc încă de când am găsit solzii de aur. Se pare că ești mincinos, însetat de sânge și viclean, crud și vanitos. Se spune despre tine chiar că ți-ai mâncat creatorul, care, să fim cinstiți, chiar și-a meritat-o dacă a fost în stare să creeze un așa monstru ca tine.

Mandragor ascultă vorbele profesorului cu capul plecat. Își înfipse coarnele în nisip.

– Așa? mârâi el. Spune ce vrei, acuși am să te mănânc pe *tine*. Nu poți să stai o veșnicie agățat acolo. Lustragiule de platoșă! Ridică botul lui oribil și se uită împrejur. Unde ești, lustragiule de platoșă?

Pietrișu scoase capul din ascunzătoarea lui, fără nici cea mai mică tragere de inimă.

– Da, Aurimea Voastră!

– Du-te cu pămătuful tău și gâdilă-l pe omul ăla! mârâi Mandragor. Poate atunci o să cadă.

Profesorul auzi cuvintele lui și înghiți în sec.

Mai putea încă să se țină, dar degetele începuseră să-l doară și, din păcate, se gâdila foarte ușor. Nu putea spera să primească ajutor de undeva. Dacă urletele dragonului uriaș nu treziseră încă pe nimeni, nu erau prea multe șanse ca asta să se mai întâmple. Nu, trebuia să se ajute singur. Dar cum? Oricât și-ar fi bătut capul, nu găsea nici o ieșire.

Între labele din față ale lui Mandragor, apăru gnomul, cu o față morocănoasă, cu pălăria plină de nisip și un pămătuf din pene de păun în mână. Cu pas șovăielnic, se apropie de Baldovin Wiesengrund.

„Ar fi timpul să-ți vină o idee, stimabile, se gândi profesorul. Altfel draga ta soție n-o să te mai vadă niciodată."

În acea clipă, îi trecu ceva prin minte.

– Hei, piticule! șuieră el când Pietrișu ajunse cu pălăria lui mult prea mare în fața labei cu pricina și se pregătea să întindă pămătuful spre profesorul gâdilicios.

Baldovin Wiesengrund scoase cu dinții verigheta de pe deget și o scuipă înaintea gnomului. Acesta lăsă imediat

pămătuful din mână, ridică inelul și începu să-l cerceteze cu ochi de expert.

– Nu-i rău deloc, mormăi el. Aur masiv.

În aceeași clipă, profesorul se lăsă să alunece în jos. Aterizâ în nisip, chiar lângă piticul speriat.

– Ce e, Pietrișule? tună glasul lui Mandragor din întunericul nopții. Și-a dat drumul?

Gnomul vru să răspundă, dar profesorul îi astupă gura cu palma.

– Ascultă aici, Pietrișule, îi șopti el piticului în ureche. Primești inelul ăsta dacă îi spui stăpânului tău că am dispărut, da?

Piticul îl mușcă de degete.

– Oricum o să-l am, pufni el din dosul palmei lui Baldovin Wiesengrund.

– Ba n-ai să-l ai, pentru că o să mă înfulece cu inel cu tot. Deci, batem palma?

Gnomul șovăi o clipă. Apoi încuviință.

– Lustragiule de platoșă! răcni Mandragor. Ce e?

Din nou își coborî capul și, cu dinții dezveliți, aruncă o privire printre labele din față. Dar între timp se întunecase atât de mult, că nu putu să vadă ce se petrecea pe lângă labele din spate.

Baldovin Wiesengrund aruncă inelul înaintea cizmelor piticului.

– Să nu-ți treacă prin cap cumva să mă dai de gol! șopti el. Pentru că atunci îi voi spune stăpânului tău că poți fi mituit, ai înțeles?

Gnomul se aplecă după inel. Profesorul se târî însă cât putu de repede prin nisip, până la vârful cozii lui Mandragor. Se urcă pe ea, gâfâind, și se agăță de spini. Pietrișu se uită după el, cu ochii lui rotunzi. Apoi îndesă inelul sub vesta groasă.

– Lustrrrruitorrrrrule? Ce se întâmplă? răcni Mandragor din nou.

Piticul ridică pământuful de pe jos și apăru între labele din față ale stăpânului cu o față neajutorată.

– Nu mai e, Aurimea Voastră! strigă el, ridicând neputincios din umeri. A dispărut, de parcă l-ar fi înghițit nisipul.

– Ceee? Mandragor își apropie botul atât de mult de lustragiul lui de platoșă, că acesta se dădu înapoi speriat. Uuuunde e, piticule? urlă Mandragor și lovi atât de puternic cu coada, că Baldovin Wiesengrund abia mai putea să se țină, în timp ce nisipul îi zbura pe la urechi.

Gnomul se albi în jurul nasului și își strânse vesta cu mâinile.

– Nu știu! se văicări el. Nu știu, Aurimea Voastră! Când am ajuns sub burta voastră de aur, plecase deja.

Mandragor începu să scormonească în nisip.

Săpă și iar săpă, dar, oricât ar fi arat prin nisipul deșertului, Baldovin Wiesengrund era de negăsit. Pietrișu ședea pe o piatră și își tot băga mâna pe sub vestă ca să pipăie inelul profesorului.

În tot acest timp, Baldovin Wiesengrund stătea agățat de un țep din coada lui Mandragor, așteptând ocazia prielnică să sară în nisip și să se strecoare de acolo. Mai întâi, se

temuse că monstrul putea să-și verse mânia pe tabără unde, neputând să-l găsească, avea să-i mănânce pe câțiva dintre colegii lui. Dar Mandragor părea să se ferească de oameni. Și, negăsindu-l pe profesor, după ce răscolise jumătate din deșert, degajând mai multe ziduri vechi decât înaintea lui toți arheologii la un loc, Mandragor se întinse în nisip, gâfâind. Dezvelindu-și colții și zvâcnind din coadă, privea spre Răsărit.

– Lustragiule de platoșă! răcni el. Urcă-te! Trebuie să ne întoarcem. Vreau să aud ce a spus djinnul.

Baldovin Wiesengrund tresări. De spaimă, era cât pe ce să-l ciupească de coadă pe Mandragor. Monstrul spusese cumva „djinn"? Își întinse gâtul ca să audă mai bine.

– Vin, Aurimea Voastră. Vin! strigă gnomul.

Se îndreptă morocănos spre stăpân și se cățără pe platoșa lui.

– Nu cumva să n-aibă iar nimic de povestit tolomacul ăla de spion, mârâi Mandragor, în timp ce Pietrișu își lua din nou locul între coarnele lui.

– Dacă nu aflu mai repede unde e Hotarul Cerului, atunci o să mă mulțumesc să-l mănânc pe dragon împreună cu omulețul lui și cu coboldul ăla lățos. Pfui, cobolzii au un gust îngrozitor de ciuperci. Și mai sunt și prea păroși.

Baldovin Wiesengrund își ținea răsuflarea. Nu putea să creadă ce auzise.

Mandragor se întoarse și, mârâind supărat, o porni înapoi spre puț. Chiar înainte să ajungă, profesorul se lăsă în nisip și se târî cât de repede îl duceau genunchii printre resturile zidului fântânii.

La marginea găurii, Mandragor se opri și se întoarse. Cu ochii lui roșii, mai privi o dată peste nisipul răvășit, spre corturi.

– Am să te găsesc eu, omule Wiesengrund! îl auzi profesorul mârâind. Am să te găsesc și n-ai să-mi mai scapi. Dar acum e rândul dragonului argintiu.

Se înghesui înapoi în puț. Coada lui zimțată alunecă înăuntru. Din adâncuri se mai auzi un pleoscăit, apoi Mandragor dispăru.

Baldovin Wiesengrund stătea printre resturile fântânii, ca lovit de fulger.

– Trebuie să-i avertizez! murmură el. Trebuie să-i pun în gardă pe Lung și pe ceilalți. Dar cum? Și cine naiba i-a povestit lui Mandragor-cel-de-Aur despre djinn?

LA INDICATOR

În cea de-a patra noapte, ținutul pe deasupra căruia zbura Lung deveni muntos, așa cum le povestise, de altfel, profesorul. În lumina lunii, se întindea un peisaj stâncos. Pământul arăta ca un veșmânt cenușiu și mototolit. Tot mai sus se ridicau stâncile, unele dintre ele înțepând cerul ca niște spini uriași. Ben privea mirat spre orașe, care păreau crescute în pereții stâncoși, cu acoperișuri lucind în lumina lunii.

– Ca în „O mie și una de nopți", murmură el.

– Ce-i aia? întrebă Pucioasa

– „O mie și una de nopți", repetă Ben. Sunt povești, știi? Foarte multe povești. Cu covoare zburătoare, chiar și cu djinni.

– Așa deci, mormăi Pucioasa.

Era sătulă de stânci și de nisip. O dureau ochii de la atâta gri galben și maro. Voia să vadă copaci. Dorea să audă frunzele foșnind în bătaia vântului, nu tot greierii care îi spărgeau urechile. De două ori cedă Lung insistențelor Pucioasei și coborî la câte un indicator, și de fiecare dată fusese alt drum decât cel pe care îl căutau. Ben tot încerca s-o convingă, îi vâra harta sub nas, dar nerăbdarea o înnebunise de tot.

– Dar următoarea răscruce, spuse ea, e sigur aia bună, nu?

Ben dădu din cap.

– Da, precis. Dintr-odată, se aplecă mult înainte. Hei, Pucioaso! strigă el, arătând în jos. Ia uită-te acolo jos. Vezi?

Coastele întunecate care străjuiau drumul începuseră să strălucească mai puternic decât luna în oglinda mării.

– O, nu! gemu Pucioasa. Ei sunt. Mai mult ca sigur.

– Cine? întrebă Ben și se aplecă atât de tare înainte, de era cât pe ce să cadă din spinarea lui Lung. Cine, Pucioaso?

– Elfi! spuse Pucioasa și începu să tragă de cureaua ei. Lung! strigă ea. Ridică-te cât mai sus! Repede!

Mirat, dragonul încetini și se uită împrejur.

– Ce e?

– Elfi! strigă Pucioasa. Ia uită-te acolo. Mișună de elfi.

Dragonul bătu de câteva ori din aripi și se ridică mai sus.

– O, nu! strigă Ben. Nu putem zbura puțin mai jos? Tare aș vrea să-i văd mai de aproape.

– Ai înnebunit de tot? Pucioasa clătină din cap în fața unei asemenea probe de prostie omenească. Nici nu se pune problema! Se poate să aibă la ei săgețile dragostei, și atunci ai să te îndrăgostești lulea de prima cioară pe lângă care trecem, omuleț neghiob ce ești! Nu, nu, nu!

– În mod absolut excepțional, Pucioasa are dreptate de data asta, tinere domn, spuse Picior-de-Muscă.

Scosese capul printre doi nasturi ai hainei lui Ben.

– Ar trebui să fim mulțumiți dacă nu ne observă.

– O, nu! gemu Pucioasa din nou. Acolo se desparte din nou drumul. Taman acum. Și e și un indicator.

– Trebuie să zbor mai jos! strigă Lung. Altfel, Ben n-o să poată citi placa.

– Mai jos? Pucioasa dădu ochii peste cap. Minunat, n-am ce zice! Tocmai acum, când e plin peste tot de sclipicioșii ăștia. Mii de roinițe și ciuciuleți-grași, precis dăm de necaz!

Lung se lăsă jos, tot mai jos, până când aterizâ pe șoseaua asfaltată.

Când Ben vru să compare semnele profesorului cu cele de pe placă, văzu că aceasta din urmă era acoperită de roiuri de elfi. Nu erau mai mari decât fluturii-de-varză, gălbui ca nisipul, aveau aripioare strălucitoare și păr verzuliu. Zburătăceau și zumzăiau, chicoteau și fluturau din aripi în jurul indicatorului. De atâta agitație, pe Ben îl luă amețeala.

– Acum am dat de necaz, mormăi Pucioasa. Da, da, acum chiar am dat de necaz.

Un grupuleț de zgâtii neastâmpărate se desprinse de roi și zbură spre Lung. I se așezară pe zimți, pe nas și pe coarne. Câțiva elfi le dădeau târcoale Pucioasei și lui Ben, îi ciupeau de obraji, chicotind, îi trăgeau de păr și de urechi.

Picior-de-Muscă își trase capul înapoi până nu i se mai văzu decât nasul ascuțit ieșind dintre nasturii hainei lui Ben.

– Tinere domn! strigă el. Tinere domn!

Dar, în hărmălaia pe care o făceau elfii cu ciripitul și chicoteala lor, Ben nu-l auzi.

– Ei, tot atât de mult îți plac și de aproape? îi reproșă Pucioasa.

Ben dădu din cap a confirmare. Un elf îl gâdilă sub bărbie și îi scoase limba, o limbă mică și galbenă. Apoi i se

lăsă pe genunchi și îi făcu semn cu ochiul. Ben îi privea fascinat aripile.

– Hei, tu, ăla de colo! îi strigă Pucioasa peste umărul lui Ben. Ați putea să fiți atât de amabili și să eliberați puțin indicatorul? Vrem doar să vedem dacă drumul ăsta e cel pe care îl căutăm.

Elful se așeză picior peste picior, își strânse aripile și se hlizi la coboldă.

– Nu e cel bun, răspunse el cu glas ciripit. Deloc, deloc.

Mirat, Ben se aplecă spre el.

– Cum așa? întrebă el.

– Pentru că nu e bun, răspunse mica făptură și îi făcu din nou cu ochiul. În primul și al doilea și al treilea rând, nu e cel bun, așa să știi!

Apoi se puse pe chicotit, mai-mai să cadă de pe genunchiul lui Ben. Pucioasa oftă.

– Și atunci, pe ce drum ar trebui s-o luăm? întrebă Ben.

– Pe oricare, răspunse elful. Doar pe ăsta nu.

– Aha, murmură Ben nedumerit.

În acel moment, apăru un al doilea elf. Se așezase pe umărul celui dintâi și se hlizea cu gura până la urechi.

– Care-i treaba, Mukarrib?

– Vor s-o ia pe un drum greșit, ciripi Mukkarib. Bilqis, spune-le că au greșit drumul!

– E greșit, răspunse Bilqis pe loc. Aș spune chiar că e cel mai greșit dintre toate drumurile posibile, fără nici cea mai mică îndoială.

– Nu mai suport! mârâi Pucioasa. Dacă flușturaticii ăștia tâmpiți nu se dau imediat jos de pe indicator, atunci...

– Ce a spus prietenul tău? întrebă Mukkarib. Ar trebui să devenim arțăgoși acum?

Alți trei elfi veniră în zbor și se lăsară chicotind pe umerii lui Ben.

– Nu, sigur că nu! bâigui Ben. Găsește că aripioarele voastre sunt foarte drăguțe.

Elfii chicotiră, măguliți, iar unul dintre ei se lăsă în palma lui Ben. Ben ridică mica făptură ca s-o vadă mai de aproape. Nu era mai grea decât un fulg, dar, când băiatul încercă să-i atingă aripile cu cealaltă mână, toți elfii își luară zborul.

Lung întoarse capul spre ei.

– Ce facem acum, Pucioaso? întrebă el.

Micile făpturi mișunau printre zimții lui.

– Ai putea să-i gonești cu puțin foc de dragon, șuieră Pucioasa. Habar n-am ce or să facă atunci, dar trebuie să plecăm mai departe.

Dragonul încuviință din cap. Atunci, Picior-de-Muscă scose o mână din haina lui Ben și îl ciupi de mână.

– Auuu! strigă băiatul şi se uită mirat spre homuncul.

– Tinere domn! şopti Picior-de-Muscă. Tinere domn, ştiu cum putem scăpa de ei. Ridicaţi-mă!

Din fericire, elfii erau foarte ocupaţi să se dea de-a dura pe coada lui Lung. Mukarrib şi Bilqis făceau tumbe în aer, iar cei trei care se aşezaseră mai devreme pe umerii lui Ben încinseseră o horă deasupra capului Pucioasei. Ben îl scoase pe Picior-de-Muscă de sub haină şi îl puse pe umăr.

– Uraţi-mi noroc, şopti homunculul. Sper să fie ca la elfii de munte pe care îi ştiu eu.

Apoi îşi drese glasul, făcu mâinile pâlnie în faţa gurii şi strigă cât putu de tare:

– Alergaţi aiurite, albine albinoase! Bântuiţi bezmetic, bărzăuni bâzâitori! Duceţi-vă după dobitoacele deşertului! Evaporaţi-vă, eterici elfi enervanţi!

Efectul fu uluitor. Elfii se ridicară claie peste grămadă într-un roi sclipicios şi dezordonat, ciocnindu-se unii de alţii ca nişte bondari înnebuniţi şi înjurând crunt cu glasurile lor piţigăiate.

– Indicatorul! strigă Pucioasa. Văd indicatorul!

Însă nici nu apucă să termine, că elfii se şi împrăştiară din nou şi, fâlfâind din aripioarele lor, se năpustiră asupra lui Lung. Îşi scuturară părul verzui şi o pulbere argintie ninse peste Ben şi Pucioasa. Lung strănută atât de tare, că-i ieşiră scântei albăstrui pe nas.

– Mi-ai rupt vraja, faţă-îmblănită! ţipă Picior-de-Muscă. Împrăştie praf de somn. Repede. Ceva cu F, eram la F!

– F-f!... bâigui Ben, în timp ce elfii îi suflau praful lor argintiu în nas şi îl trăgeau de păr ca nişte apucaţi.

Lung strănută din nou.

– Fugiţi, falşi fluturoi fâlfâitori! strigă Ben tocmai la ţanc, căci doi elfi îl înşfăcaseră pe Picior-de-Muscă şi aveau de gând să-l târască după ei.

– Grăbiţi! zbieră homunculul agitându-şi furios pumnii. Grăbiţi, greoaie gângănii... gângănii...

– Gugumăneşti! strigă Pucioasa, scuturându-şi praful de somn din blană. Greoaie gângănii gugumăneşti! Hai, hălăduiţi, hulubi hăbăuci!

Elfii roiră din nou bezmetici. Apoi, cu un zumzet mânios, se regrupară din nou pe indicator şi spălară putina, îndreptându-se spre coastele întunecate ale munţilor. O vreme, se mai desluşi strălucirea lor în noapte, apoi dispărură cu totul. Nu se mai auzea nici un chicotit, nici un fâlfâit de aripi, nici un glas ciripit. Numai vuietul mării umplea noaptea, vuietul mării şi ţârâitul cicadelor. Apoi, din depărtare, se auzi hurducăind un camion care venea pe drumul de pe coastă.

– O maşină. Vine o maşină! strigă Pucioasa şi îl înghionti pe Ben în spinare. Hai, mai repede! Cum e cu indicatorul?

Ben compară semnele.

– Da, strigă el. Ăsta e drumul cel bun!

– Atenţie, ţineţi-vă bine! strigă Lung, apoi bătu din aripi şi se ridică de la pământ.

Maşina se apropia tot mai mult, dar, când farurile luminară indicatorul, dragonul se făcuse de mult nevăzut printre munţi.

– Totul în regulă? îi strigă Pucioasa îngrijorată. Cu câtă pulbere te-ai pricopsit?

– Cred că am strănutat-o pe toată! îi răspunse Lung. Nu sunt deloc obosit. Vouă cum vă e?

Pucioasa căscă în chip de răspuns.

– Hei, Picior-de-Muscă! Îşi itise capul peste umărul lui Ben şi privea în jos la homunculul care îşi freca ochii de somn. De unde ai ştiut-o pe asta cu elfii?

– Am avut de multe ori necazuri cu ei, răspunse somnoros Picior-de-Muscă. Dar nu ştiam dacă ţine şi cu soiul ăsta.

– Ei, uite că a ţinut, mormăi Pucioasa. Norocul nostru, altfel ne-ar fi adormit acolo, în mijlocul drumului, cu praful lor afurisit.

Căscă din nou.

Sub ei, drumul şerpuia printre stânci, iar Lung îi urma firul. Trebuia să zboare foarte atent, ca să nu-şi lovească aripile de pereţii stâncoşi.

– O dată a trebuit să tot născocesc până la litera V, continuă să povestească Picior-de-Muscă, tot mai somnoros. Dar tăntălăii ăştia nu se prind niciodată că se sare litera C.

Ben se scărpină la nas.

– Totuşi, tare m-aş fi uitat puţin la ei, murmură el. Erau atât de caraghioşi. Şi aripioarele lor, cum sclipeau ele ca baloanele de săpun.

– Ştii ceva? spuse Pucioasa şi se rezemă de zimţii lui Lung, cu ochii închişi. Dacă eşti atât de înnebunit după fâlfâicii ăştia, atunci prinde unul!

– Să prind unul? Ben se întoarse spre ea neîncrezător. Cum?

– E foarte simplu, mormăi Pucioasa. Amesteci petale de trandafir şi două linguriţe de miere într-un castronel cu puţin lapte şi laşi totul afară, într-o noapte cu lună plină.

Ben continua s-o privească neîncrezător.

– Şi pe urmă? întrebă el căscând.

Aripile lui Lung foşneau în întunericul nopţii.

– Pe urmă, răspunse Pucioasa în şoaptă, îţi garantez eu că o să vină un prostănac din ăsta fâlfâitor să-şi vâre limba în laptele dulce ca mierea şi mirosind a trandafir. Şi atunci, vâşti, arunci peste el o pânză de păianjen şi l-ai prins.

– O pânză de păianjen? Ben clătină din cap cu năduf. De unde să iau eu o pânză de păianjen?

– Ei, asta e problema ta, mormăi Pucioasa. Eu ţi-am spus doar cum să prinzi un elf. Cum o faci e treaba ta.

Ben se lăsă pe spate.

– Ah, oricum nu voiam să prind vreunul. Nu mi-a plăcut niciodată să prind ceva, murmură el. Ţie, cumva?

Dar Pucioasa dormea deja dusă. Şi Picior-de-Muscă sforăia încet, culcat în poala lui Ben. Pe nasul lui sclipea pulberea elfilor.

– Lung! strigă Ben cu glas scăzut. Chiar nu eşti obosit?

– Nici urmă, strigă dragonul înapoi. Cine ştie, poate că pulberea elfilor îi ţine pe dragoni treji.

– Pe oameni nu, murmură Ben.

Şi adormi îndată.

Numai Lung zbura neabătut în noapte, urmând drumul care avea să-i ducă pe toţi la djinnul albastru.

VĂGĂUNA DJINNULUI

Ben se trezi când Lung atingea pământul. Se uită speriat în jur. Cerul se luminase. Munții erau încă învăluiți în ceața lăptoasă a dimineții. După o cotitură strânsă, drumul se curma dintr-odată, înaintea lui căscându-se o prăpastie adâncă și stâncoasă, ca și cum acolo lumea s-ar fi rupt în două. Nici un pod nu ducea în partea cealaltă a văgăunii.

„Aici trebuie să fie, se gândi Ben. Văgăuna djinnului albastru."

Lung stătea pe marginea prăpastiei și privea în hău. De jos, se auzea un vuiet.

Ben se întoarse. Pucioasa sforăia pașnic. Și Picior-de-Muscă dormea dus. Ben îl luă cu grijă pe braț și coborî din spinarea lui Lung.

– Te-ai trezit din somnul elfilor? întrebă dragonul când Ben ajunse lângă el și îl împunse ușor cu botul. Ia te uită, cred că am găsit locuința djinnului!

Ben aruncă o privire în văgăună.

Nu era prea lată, cam de două ori mai lată decât drumul pe care îl urmaseră. Stâncile golașe ieșeau dintr-un desiș de verdeață care începea la câțiva metri mai jos.

Pietrele erau acoperite de flori, iar din fundul văgăunii, creșteau spre lumină palmieri uriași. Era întuneric acolo jos. Vuietul ajungea acum până la urechile lui Ben. Trebuie să fi fost râul despre care le povestise profesorul. Dar Ben mai auzi și alte voci. Glasuri de animale și țipete de păsări necunoscute răzbăteau din adâncul văgăunii.

– Hei, de ce nu m-ați trezit și pe mine? strigă Pucioasa de pe spinarea lui Lung, supărată.

Picior-de-Muscă, care încă dormea pe brațul lui Ben, sări în sus speriat și privi nedumerit împrejur.

– Poți să rămâi acolo sus, Pucioaso, spuse Lung întinzând gâtul în jos, spre văgăună. Zburăm imediat în jos. Dar n-o să-mi fie deloc ușor să aterizez în desișul ăla.

Dragonul plutea ca o umbră spre fundul văgăunii. Când Lung străpunse acoperișul verde al copacilor, frunzele de palmier îi zgâriară fața lui Ben. Dragonul bătu de câteva ori din aripi și se așeză ușor pe malul râului care curgea alene pe fundul văgăunii. Câteva raze de soare cădeau în apă. Ben privi în sus. Cerul părea foarte departe. Se auzeau țârâituri și șuierături, croncăneli și grohăieli, venind dintre miile de frunze. Aerul era greu și umed, iar deasupra râului, zburau roiuri de țânțari.

– Mii de ghebe-tomnatice! Pucioasa coborî din spinarea lui Lung și se cufundă până la brâu printre plantele cățărătoare. Cum să găsești ceva în jungla asta?

Privi în jur stingheră.

– Începem să căutăm, îi răspunse Lung și intră în desiș.

– Hei, hei, așteaptă-mă! strigă Pucioasa și se agață de coada lui. Ție ți-e ușor să vorbești! Tu nu te scufunzi până la bărbie în frunzele astea. Hm! Pucioasa gustă dintr-una. Sunt delicioase. Absolut delicioase.

– Vrei să te urci în spinarea mea? întrebă Lung și se întoarse spre Pucioasa.

– Nu, nu! se răzgândi Pucioasa. E în regulă. O să-mi fac eu loc. Hmm. Da. Așa... Jumulea frunză după frunză și le îndesa în rucsacul ei. Frunzele astea sunt delicioase.

Ben îl puse pe Picior-de-Muscă pe umărul lui și rânji.

– Pucioaso, spuse Lung și coada lui șfichiuia cu nerăbdare încolo și încoace. Haide odată! Poți să-ți reîmprospătezi proviziile și după ce îl găsim pe djinn.

Îi întoarse spatele. Ben îl urmă. Dispărură amândoi printre copaci.

– Câtă răutate! bombăni Pucioasa, alergând în urma lor. Ca și cum djinnul ăsta n-ar mai putea să aștepte cinci minute. Eu nu mă hrănesc cu lumina lunii. Ce, vrea să cad din spinarea lui răpusă de foame?

Lung își croia drum de-a lungul râului. Cu cât înaintau mai mult, cu atât văgăuna devenea mai îngustă. Ajunseră într-un loc unde un palmier uriaș doborât îi opri dragonului înaintarea. Rădăcinile lui se bălăngăneau în aer ferfenițite. Trunchiul lung zăcea pe câteva stânci care ieșeau din râu, transformându-l într-un fel de pod peste apă.

– Așteaptă! Ben îl așeză pe Picior-de-Muscă pe coada lui Lung, apoi se urcă pe trunchiul palmierului doborât și merse ceva timp pe el. Ia uitați-vă acolo! strigă el, arătând spre celălalt mal. Acolo, printre florile roșii.

Da, era acolo. Un automobil mare și cenușiu, năpădit de plante cățărătoare și acoperit de frunze. Pe capota lui, mai multe șopârle stăteau la soare.

Ben își făcu vânt de pe trunchiul doborât și sări pe celălalt mal. Dragonul trecu prin apa mică împreună cu Pucioasa și cu Picior-de-Muscă și se opri pe malul celălalt, în așteptare.

Ben dădu la o parte plantele cățărătoare și aruncă o privire în mașină. O șopârlă mare care stătea pe locul șoferului șuieră la el când își arătă fața în deschizătură. Băiatul sări înapoi speriat, iar șopârla se făcu nevăzută printre scaune.

– Nu are geamuri, spuse Ben încet. Exact cum a spus profesorul.

Vârî din nou capul prin fereastra laterală. Șopârla dispăruse, dar pe banchetă se încolăceau doi șerpi. Ben strânse din dinți, întinse mâna înăuntru și apăsă pe claxon. Apoi sări repede îndărăt. Stoluri de păsări se ridicară țipând asurzitor. Șopârlele fugiră de pe tăblăria încinsă și se adăpostiră printre plantele cățărătoare.

Se lăsă din nou liniștea.

Precaut, Ben se dădu înapoi. Trebuia să aștepte la șaptesprezece pași de mașină, așa îi spusese profesorul. Ben își număra pașii. Unu... doi... trei... patru... Șaptesprezece pași însemnau foarte mult. Dinadins, făcu pași nu prea mari. După ce îl făcu și pe al șaptesprezecelea, se așeză pe un bolovan și se puse pe așteptat. Lung se întinse în spatele lui, printre flori și frunze. Pucioasa și Picior-de-Muscă se așezară pe ghearele lui. Toți priveau încordați spre mașină.

Asif nu se lăsă așteptat prea mult.

Prin ferestrele mașinii, începu să iasă un fum albăstrui, care se ridica tot mai sus, până când Ben fu nevoit să dea capul pe spate ca să vadă capătul coloanei de fum. Printre coroanele palmierilor, dârele de fum se adunară într-un vârtej care se rotea tot mai repede, până când din coloana uriașă se închegă un trup albastru ca bolta cerească noaptea și atât de mare, că întunecă toată văgăuna. Pe pielea lui, pe umeri, brațe și pe burta grasă, străluceau ca niște nestemate cei o mie de ochi ai lui Asif.

Ben se dădu înapoi până când simți în spate solzii lui Lung. Pucioasa și Picior-de-Muscă se făcură mici de tot pe spinarea dragonului. Doar Lung rămase nemișcat, cu capul sus, privind spre djinn.

– Aaaah! Iaaaa te uuuuitățăă!

Djinnul se aplecă deasupra lor. O mie de ochi cu o mie de imagini le străluceau deasupra capetelor, iar răsuflarea lui Asif bătea ca un vânt fierbinte de deșert, dintr-un capăt al văgăunii în celălalt.

– Ceee aveeeem aiceaaaaaa! tună djinnul. Un dragooon, un dragooon adevăraaaat. Așaaaaaa! Glasul lui era găunos ca un ecou și răsuna din stâncă în stâncă. Diiin cauza taaaa mă mâncaaaa pielea atât de taaaare, că o miiiiie de sluuuugi trebuiau să mă scaaaarpine.

– N-am vrut asta, djinnule! strigă Lung către el. Noi am venit să-ți punem o întrebare.

– Ooooooooh! Djinnul schimonosi un zâmbet. Eu nu răspuuuund decât oamenilor.

– Știm asta! sări Ben, își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte și privi în sus la djinnul uriaș. Eu îți voi pune întrebarea, Asif!

– Ooooh! șuieră djinnul. Gândăcelul știiiie numele nostru. Și ce întrebaaaare e asta? Cunooooști condiiiițiile mele?

– Da! răspunse Ben.

– Biiiine!

Djinnul se aplecă mai mult. Răsuflarea lui era fierbinte ca aburii unei oale puse pe foc. Sudoarea i se prelingea lui Ben pe vârful nasului.

– Întreaaaaabă! șuieră Asif. Îmi mai treeeebuie încă o sluuuugă! Una care să-mi curețe urechile. Tuuuu ai chiar mărimea potriviiiiiită.

Ben înghiți în sec. Fața lui Asif era acum chiar deasupra lui. În nările lui creșteau smocuri de păr albastru, gros ca trunchiurile de copaci tineri, iar urechile lui ascuțite erau chiar mai mari decât aripile lui Lung. Doi ochi uriași și verzi, ca ai unei pisici gigantice, îl priveau batjocoritor pe Ben, care descoperi în ei propriul lui chip, mic și pierdut. În ceilalți ochi ai lui Asif, ningea peste orașe străine și vapoare se scufundau în mare.

Ben își șterse stropii de sudoare de pe vârful nasului și spuse cu voce tare:

– Știi oare unde să căutăm Hotarul Cerului?

Pucioasa închise ochii. Lung își ținea respirația, iar Picior-de-Muscă tremura din tot trupul. Cu inima bătând tot mai repede, Ben aștepta răspunsul djinnului.

– Hotaaaaarul Cerului! repetă Asif.

Se întinse încă câțiva metri spre cer, apoi începu să râdă atât de tare, că pietrele se desprinseră de pe pereții văgăunii

și se rostogoliră la vale. Burta lui grasă sălta pe deasupra capului lui Ben, mai-mai să se prăbușească.

– Omulețule, omulețule! tună djinnul și se aplecă asupra băiatului.

Lung veni în fața lui Ben să-l apere, dar Asif îl dădu la o parte cu mâna lui uriașă.

– Hotaaaaarul Cerului! repetă el încă o dată. Nu întrebi pentru tine, nu-i așaaaaa?

Ben clătină din cap.

– Nu, spuse el. Prietenii mei trebuie să afle. Dar de ce întrebi?

– De ce?

Djinnul îi propti arătătorul uriaș în piept, dar Ben nu simți unde îl atingea uriașul decât o suflare caldă.

– De ceeee? tună Asif atât de tare, că Picior-de-Muscă fu nevoit să-și acopere urechile cu mâinile. Tuuuuu ești cel dintâââââiii! Cel dintâââââiii care nu întreabă pentru el, omulețule. Cel dintâââââiii de multe mii de aaaaani, atât de multe, că nici eu nu le mai știu nuuuuumărul. Așa că voi răspunde la întrebarea ta cu o plăcere de două ori mai mare. Deși m-aș fi bucurat să te am sluuuugă.

– Tu, tu, tu... știi răspunsul?

Ben simți că i se lipește limba în gură.

– Daaaaacă știu răspuuuuunsul?

Djinnul râse din nou. Se lăsă în genunchi și îi ținu lui Ben degetul mare în față.

– Uită-te aiiiiceaaaaa! șuieră el. Uită-te în cel de-al două sute douăzeci și treilea ochi. Ce vezi?

Ben se aplecă peste degetul mare al lui Asif.

– Văd un râu! șopti el, atât de încet, că Lung fu nevoit să ciulească urechile ca să-l audă. Curge printre munți înverziți. Tot mai departe. Acum sunt mai înalți, totul e pustiu și gol. Sunt munți în forma unei...

Dar imaginea se schimbă.

– Râul curge pe lângă o casă, murmură Ben. Nu e o casă obișnuită, ci un palat.

Djinnul încuviință din cap.

– Uită-te bine la el, șuieră el. Foarte atent.

Ben făcu întocmai, până când imaginea se tulbură. Asif își întinse arătătorul.

– Ăsta de aici e ochiul al două sute cincizeci și cincilea, spuse el. Ce vezi în el?

– Văd o vale, spuse Ben. Sunt nouă munți înalți în jurul ei, cu vârfurile acoperite de zăpadă. Sunt toți cam la fel de înalți. În vale, e ceață.

– Biiine!

Asif clipi, și din nou imaginea dispăru, la fel ca imaginile din ceilalți nouă sute nouăzeci și nouă de ochi, și apăru una nouă.

Ben făcu ochii mari.

– Acolo, acolo! Emoționat, se aplecă peste degetul uriaș al lui Asif. Lung, acolo e un dragon! Un dragon ca tine! Într-o peșteră. O peșteră uriașă!

Lung respiră adânc. Făcu un pas înainte, neliniștit. Dar Asif clipi din nou. Și imaginea din cel de-al două sute cincizeci și cincilea ochi dispăru din nou, la fel ca și celelalte. Ben se ridică dezamăgit. Djinnul își trase mâna și o lăsă să

odihnească pe genunchiul lui uriaș. Cu cealaltă, își netezi mustățile lungi.

– Aaaaai ținut bine miiiiiinte ce ai văzut? îl întrebă pe băiat.

Ben dădu din cap.

– Da, bâigui el, dar, dar...

– Fii atent! Asif își încrucișă brațele în sân și îl privi cu asprime. Ai pus o întrebare. Păzeeeeește-ți limba sau ajungi sluuuuga mea!

Ben lăsă capul în jos.

Djinnul se ridică în aer ca un balon.

– Urmează Indusul și caută imaginile din ochii mei! tună Asif. Caută-le, pășește în palatul de pe coasta muntelui și sparge lumina lunii în capul dragonului de piatră! Și atunci, douăzeci de degete îți vor arăta drumul spre Hotarul Cerului. Iar argintul va fi mai de preț decât aurul.

Ben îl privea pe djinnul uriaș fără să poată spune nimic. Asif zâmbi.

– Tuuuu ai fost cel dintââââââiii! mai strigă el o dată.

Apoi se umflă ca o pânză de corabie în vânt, iar brațele și picioarele i se prefăcură în fum albastru. Asif începu să se rotească tot mai repede, trăgând ca un vârtej frunze și flori, până nu mai rămase din el decât o coloană de fum albastru. Apoi se risipi în vânt și dispăru.

– Caută imaginile, murmură Ben și închise ochii.

HOTĂRÂREA LUI PICIOR-DE-MUSCĂ

Lung și-ar fi luat zborul chiar în acea clipă. Dar soarele strălucea încă destul de sus pe cer, și, chiar dacă în râpa djinnului se lăsase întunericul, mai erau ore bune până la amurg. Căutară, așadar, un loc jos, la râu, departe de ascunzătoarea djinnului, printre frunzele care îi plăceau Pucioasei foarte mult, și așteptară să răsară luna. Dar dragonul nu putea să adoarmă. Se plimba în sus și în jos, pe malul râului.

– Lung, spuse Ben și despături harta pe un covor de flori albe, aplecându-se deasupra ei. Ar trebui să dormi. Avem drum lung până la mare.

Lung întinse capul peste umărul lui Ben și urmări cu privirea degetul băiatului, peste munți, văi și pustiu.

– Aici, îi explică Ben, aici ar trebui să ajungem la malul mării. Vezi semnele șobolanului? Drumul până acolo nu ar trebui să ne pună nici un fel de probleme. Dar asta de aici, continuă el, trecându-și mâna peste o mare uriașă care se întindea de la Peninsula Arabiei până în Delta Indusului, asta de aici mă îngrijorează. Habar n-am unde ai putea să aterizezi. Nu e nici o insulă cât vezi cu ochii. Și avem nevoie de cel puțin două nopți să ajungem dincolo.

Clătină din cap. Chiar n-am habar cum o să reușim fără să fie nevoie să amerizăm.

Lung se uită mai întâi la hartă, apoi la băiat, dus pe gânduri.

– Unde e satul în care locuiește dragonologul?

Ben arătă cu degetul un loc pe hartă.

– Aici. Chiar la gurile Indusului. N-ar fi pentru noi nici un ocol dacă îi facem o vizită. Și știi de unde izvorăște Indusul?

Dragonul clătină din cap.

– Tocmai din munții Himalaya! strigă Ben. Se potrivește, nu? Trebuie doar să găsim palatul pe care l-am văzut și pe urmă...

– Și pe urmă? Pucioasa venise lângă ei, printre florile înmiresmate. Pe urmă spargi lumina lunii în capul unui dragon de piatră. Poți să-mi spui și mie ce va să zică asta?

– Încă nu, răspunse Ben. Dar am să înțeleg și asta cândva.

– Și ce e cu cele douăzeci de degete? Pucioasa coborî glasul. Dacă individul ăla albastru și-a bătut joc de noi...

– O, nu, nu! Picior-de-Muscă se cățără în poala lui Ben. Așa se exprimă djinnii. Tânărul domn are dreptate. Vorbele își vor găsi înțelesul de la sine. O să vezi.

– Să sperăm, mormăi Pucioasa și se ghemui sub o ferigă uriașă.

Lung se întinse lângă ea și își lăsă capul pe labele din față.

– Să spargi lumina lunii, murmură el. Chiar că sună ciudat.

Căscă și închise ochii.

În umbra palmierilor, se făcu întuneric și frig. Ben și Pucioasa se sprijiniră de solzii calzi ai lui Lung și după puțin timp adormiră toți trei.

Doar Picior-de-Muscă stătea treaz, printre florile albe. Parfumul lor îi dădea amețeli. Asculta respirația liniștită a lui Ben, privea la solzii argintii ai dragonului, fața lui prietenoasă, cu totul altfel decât cea a stăpânului său, și ofta din rărunchi. O singură întrebare îl chinuia, zumzăindu-i prin cap ca un cărăbuș închis într-un borcan: să-i spună stăpânului despre răspunsul djinnului? Să-l trădeze astfel pe dragonul argintiu?

De la întrebarea asta, îl durea capul atât de tare, că își duse mâinile la tâmplele care îi zvâcneau cu putere. Nici nu furase încă solzul de la băiat. Se sprijini de spinarea lui Ben și închise ochii. Poate că somnul îi va aduce liniștea. Dar, tocmai când respirația regulată a celorlalți începuse să-l adoarmă, cineva îl trase de mânecă. Homunculul sări speriat în picioare. Să fi încercat să-l hăpăie una dintre îngrozitoarele șopârle uriașe care mișunau printre plantele cățărătoare?

Dar era corbul, care stătea printre frunze și îl trăgea cu ciocul de mânecă.

– Ce vrei? șopti homunculul supărat.

Se ridică în picioare și îi făcu corbului semn să-l urmeze într-un loc mai îndepărtat de cei trei care dormeau. Păsăroiul se legăna în urma lui.

– Ai uitat să dai de veste, croncăni el. Cât vrei să mai aștepți?

– Ce te privește asta?

Picior-de-Muscă se opri în dosul unei tufe uriașe. Aștept până ajungem deasupra mării.

– Și de ce, mă rog? Corbul ciuguli o omidă de pe crengi și se uită bănuitor la Picior-de-Muscă. N-ai nici un motiv să mai aștepți, cârâi el. Nu faci decât să-l superi pe stăpân. Ce a spus djinnul?

– Asta am să-i spun doar stăpânului nostru, răspunse Picior-de-Muscă. Trebuia să tragi mai bine cu urechea.

– Prostii! croncăni corbul. Ipochimenul ăla albastru tot creștea și tot creștea. Așa că m-am pus în siguranță.

– Paguba ta.

Picior-de-Muscă se scărpină în ureche și aruncă o privire printre crengi, spre Lung. Dar dragonul și prietenii lui dormeau duși, în timp ce umbrele din văgăună se făceau tot mai negre.

Corbul se ciuguli prin pene și se uită urât la Picior-de-Muscă.

– Te-ai făcut cam obraznic, stârpitură, cârâi el. Nu-mi place deloc. Poate ar trebui să-i spun stăpânului.

– Da, fă asta! Pe toți dracii că nu-i dai vreo noutate, spuse Picior-de-Muscă, dar inima îi bătea tot mai repede. În rest, poți să fii liniștit, eu... iar aici Picior-de-Muscă își dădu importanță, eu am să-i dau de veste chiar astăzi, pe cuvântul meu de homuncul. Trebuie doar să mai arunc o privire pe harta băiatului.

Corbul înclină capul într-o parte.

– Pe hartă? De ce?

Picior-de-Muscă se strâmbă a batjocură.

– Asta n-ai cum să înțelegi, cioc-coroiat. Și acum, dispari de aici! Dacă te vede cobolda, n-o să mă mai creadă încă o dată că nu avem nimic de-a face unul cu celălalt.

– Bine! spuse corbul, mai ciuguli o omidă și bătu din aripi. Dar eu vă urmăresc. Și sunt cu ochii pe tine. Iar tu să dai de veste.

Picior-de-Muscă se uită după corb până când dispăru printre vârfurile palmierilor. Apoi fugi spre rucsacul lui Ben, scoase harta și o despături. Da, avea să dea de veste. Imediat. Dar avea să fie o convorbire mai deosebită, foarte deosebită. Căută peste munți și mări până când privirea îi căzu pe o suprafață mare și maronie. Știa ce înseamnă „maroniu". Ben îi explicase de-a fir a păr cum putea fi citită minunea aia de hartă. „Maroniu" însemna loc fără apă. Nici un strop de apă cât vezi cu ochii și mai departe. Tocmai asta căuta Picior-de-Muscă.

– M-am săturat! murmură el. Până în gât m-am săturat să fiu spionul lui. Am să-l trimit în pustiu, în cel mai mare pustiu care există, pe legea mea!

Doar deșertul putea să-l mai țină departe pe stăpânul său de omul cel mic și de dragonul argintiu. Dacă stăpânul ar fi vrut să-l mănânce doar pe acel cobold neprietenos, mai treacă-meargă! Dar nu pe om. Nu. El, Picior-de-Muscă, nu avea să-l ajute să înfăptuiască așa ceva. Văzuse cum Mandragor îi înghițise frații, unul după altul. Văzuse cum îl înghițise și pe creatorul lor. Dar pe omul cel mic nu voia nicicum să-l vadă între dinții lui Mandragor. Niciodată.

Picior-de-Muscă își întipări bine în minte unde se afla marele deșert. Apoi se afundă în văgăună, departe de ascunzătoarea djinnului albastru, departe și de dragonul adormit.

Se aplecă deasupra râului și îi dădu raportul stăpânului.

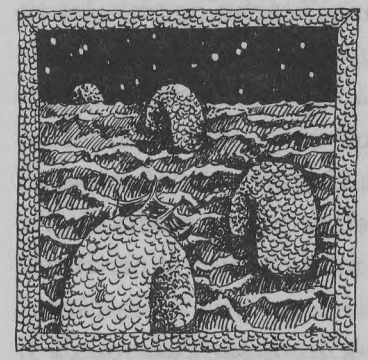

LUNA DISPĂRUTĂ

După trei zile și trei nopți lungi, Lung ajunse la țărmul Mării Arabiei și aștepta să se înnopteze. Solzii îi erau acoperiți de praf și de nisip galben. Trecuse multă vreme de când părăsise valea lui din Nord ca să caute Hotarul Cerului. Peștera lui îi părea foarte, foarte îndepărtată, iar marea care se întindea întunecată înaintea lui, nesfârșită.

Lung privi spre cer. Lumina zilei dispăruse de parcă ar fi înghițit-o valurile, doar luna se ridica deasupra apei, rotundă și argintie. Mai era destul timp până la luna neagră, craiul nou, dar oare avea să găsească el până atunci Hotarul Cerului?

– Încă zece zile, spuse Ben.

Stătea pe nisip, lângă dragon și se uita în zare, acolo unde apa și cerul se contopeau și unde, ascunsă de valuri și de munți, se afla destinația călătoriei lor.

– În cel târziu zece zile, trebuie să ajungem la palatul pe care l-am văzut în ochiul lui Asif. Nu poate fi departe.

Lung dădu din cap. Apoi îl privi pe băiat.

– Ți-e dor de casă?

Ben clătină din cap și se rezemă de solzii calzi ai dragonului.

– Nu, răspunse el. Aș putea s-o țin tot așa.

– Nici mie nu mi-e dor, spuse Lung. Dar tare aș vrea să știu ce mai fac ceilalți. Oare oamenii s-or fi apropiat mai mult? Oare gălăgia mașinăriilor lor răsună deja printre munții întunecați? Din păcate, oftă el și privi din nou spre marea pe care plutea lumina lunii, în băltoace argintii, din păcate, eu n-am o mie de ochi, ca Asif. Cine știe, poate o să găsesc Hotarul Cerului când va fi deja prea târziu pentru ceilalți.

– Ei, asta-i acum! spuse Ben mângâind ușor coasta argintie a dragonului. Ai ajuns deja până aici. După ce trecem marea, vom fi foarte aproape.

– Exact, spuse Pucioasa în spatele lor.

Fusese plecată să umple sticlele cu apă.

– Ia miroase aici, spuse ea și îi vârî lui Ben sub nas o mână de frunze țepoase. Chestiile astea înțeapă la limbă, dar sunt la fel de gustoase cum miros. Unde sunt rucsacurile?

– Aici, spuse Ben și îi împinse spre ea. Dar ai grijă de Picior-de-Muscă, să nu-l strivești. Doarme printre puloverele mele.

– Da, da, n-o să-i rup nici un picioruș, mormăi Pucioasa în timp ce îndesa frunzele în rucsacul ei.

Când se aplecă peste cel al lui Ben, Picior-de-Muscă întinse mâinile afară, căscând. Se uită în jur și își ascunse imediat capul la loc.

– Ce este? îl întrebă Ben, surprins.

– Apă! răspunse homunculul și se ghemui printre puloverele pline de nisip ale lui Ben, lăsându-și afară doar nasul. Atât de multă apă mă face nervos.

– Ei bine, o dată suntem și noi de aceeași părere, spuse Pucioasa și își aruncă rucsacul peste umărul blănos. Nici eu nu mă prea omor după apă, dar trebuie s-o trecem și gata.

– Nu știi niciodată cine poate să te vadă deasupra apei, murmură Picior-de-Muscă.

Ben îl privi mirat.

– Ce vrei să spui? Cine să ne vadă, peștii?

– Da, da, chiar ei! chicoti Picior-de-Muscă, nervos. Peștii.

Pucioasa urcă în spinarea lui Lung, clătinând din cap.

– Ce chestii poate să spună și ăsta câteodată, mârâi ea. Nici măcar elfii nu spun atâtea tâmpenii. Și ăia chiar ajung să bată câmpii rău de tot, când nopțile sunt lungi.

Picior-de-Muscă scoase limba la ea.

Ben pufni în râs.

– Să las rucsacul deschis? îl întrebă el pe homuncul.

– Nu, nu, răspunse Picior-de-Muscă, puteți să-l legați liniștit, tinere domn. Sunt obișnuit cu bezna.

– Cum spui tu.

Ben legă rucsacul la gură, se sui cu el în spinarea lui Lung și se legă în curele de zimții lui Lung. Apoi scoase busola din buzunarul pantalonilor. Dacă nu voiau să se încreadă în nasul Pucioasei, aveau nevoie de busolă în următoarele zile și nopți. Înaintea lor, se aflau sute de kilometri de apă, doar apă. Nici o coastă după care să se orienteze, doar stelele, la care nu se prea pricepea nici unul dintre ei.

– Sunteți gata? strigă Lung, apoi își mai scutură o dată nisipul deșertului de pe solzi și întinse aripile.

– Gata suntem! îi strigă Pucioasa.

Și atunci, Lung se ridică spre cerul întunecat, călăuzit de lumina lunii.

Era o noapte frumoasă, caldă și cu cer înstelat.

Lăsară în urmă țărmul muntos. Bezna înghiți curând pământul. Înaintea lor, în urma lor, la stânga și la dreapta, nu era decât apă. Din când în când, mai pâlpâiau jos, pe mare, luminițele vreunui vapor. Pescărușii țipau speriați când dădeau cu ochii de Lung.

Era cu puțin timp înainte de miezul nopții când Pucioasa scoase un țipăt speriat și se aplecă peste gâtul dragonului.

– Lung! strigă ea. Lung! Ai văzut luna?

– Ce e cu ea? întrebă dragonul.

Până atunci, nu se uitase decât la valuri, dar acum ridică privirea. La vederea lunii, aripile i se făcură grele, ca din plumb.

– Ce se întâmplă?

Ben întinse capul peste umărul Pucioasei.

– Luna! strigă ea speriată. Se face roșie.

Acum o văzu și Ben. O pojghiță arămie acoperea fața lunii.

– Ce înseamnă asta? bâigui el zăpăcit.

– Înseamnă că în curând o să dispară de tot! strigă Pucioasa. Vine o eclipsă, o mucegăită și îmbâcsită de eclipsă solzoasă! Taman acum!

Se uita disperată în jos, unde vuiau valurile înspumate.

Lung zbura tot mai încet. Dădea atât de anevoios din aripi, de parcă ar fi atârnat de ele greutăți.

– Zbori prea jos, Lung! strigă Pucioasa.

– Nu mai pot! strigă dragonul, obosit. Sunt mai slab decât un boboc de rață, Pucioaso.

Ben privi spre cer. Luna atârna ca un bănuț ruginit printre stele.

– Ni s-a mai întâmplat asta de câteva ori! țipă Pucioasa. Dar atunci zburam deasupra pământului. Ce ne facem acum?

Lung se lăsa tot mai jos. Ben simțea deja spuma sărată pe buze. Și atunci, în lumina ultimei raze roșiatice pe care luna muribundă o aruncă peste valuri, văzu în depărtare un lanț de insule mici. Ciudate insule, care ieșeau dintre valuri ca niște spinări de deal.

– Lung! strigă Ben cât putu de tare.

Vuietul mării îi smulse strigătul de pe buze, dar Lung avea auzul fin.

– Acolo, în față! strigă Ben. Acolo sunt niște insule. Încearcă să ajungi până acolo.

În aceeași clipă, umbra neagră a pământului înghiți luna.

Lung se prăbușea ca o pasăre împușcată, dar prima dintre acele ciudate insule era deja sub el. Lui Ben și Pucioasei li se părea chiar că insula iese dintre valuri spre ei. Lung mai mult căzu decât ateriză. Curelele călăreților lui fură gata să cedeze șocului. Ben își dădu seama că tremura ca frunza. Nici Pucioasei nu îi era mai bine. Lung se lăsă la pământ cu un oftat de ușurare, își strânse aripile și începu să-și lingă apa sărată de pe labe.

– Ptiu, mii de mii de ciocârle și de bureți-iepurești! Pucioasa se dădu jos din spinarea lui Lung, cu genunchii tremurând. Călătoria asta mă costă o sută de ani de viață!

Aiurea, ce spun eu? Cinci sute, o mie! Brrr! Se scutură și privi în jos, la valurile negre care se spărgeau de coasta abruptă a insulei. Era să facem o baie de toată frumusețea.

– Eu nu înțeleg! Ben aruncă rucsacurile peste umăr și coborî pe coada lui Lung. Pe hartă nu era trecut nici un fel de insule.

Cu ochii strânși, privea în întuneric la celelalte insule, care ieșeau din mare ca niște dealuri ascuțite.

– Asta dovedește ce am tot spus eu, își dădu cu părerea Pucioasa. Și anume, că harta asta nu e bună de nimic.

Privi împrejur, adulmecând.

– Ciudat, miroase a pește.

Ben ridică din umeri.

– Și ce-i cu asta? Suntem în mijlocul mării.

– Nu, nu! scutură din cap Pucioasa. Vreau să spun că insula asta miroase a pește.

Lung se ridică din nou în picioare și se uită mai atent la pământul pe care stăteau.

– Ia uitați-vă puțin, spuse el. Insula asta e acoperită cu solzi de pește, ca un...

Ridică privirea spre cei doi.

– Ca un pește uriaș! șopti Ben.

– Repede, urcați-vă în spinarea mea! strigă Lung. Repede!

În aceeași clipă, insula se cutremură.

– Fugi! strigă Pucioasa și îl împinse pe Ben spre dragon.

Alunecau pe solzii umezi ai cocoașei. Lung le întinse gâtul și, în timp ce insula se ridica tot mai sus dintre valuri, cei doi se agățară de coarnele și apoi, ținându-se de

zimți, ajunseră pe spinarea lui și, cu degete tremurânde, se legară în curele.

– Și luna? strigă Ben disperat. Luna tot n-a reapărut. Cum ai să zbori, Lung?

Avea dreptate. Doar o gaură neagră se căsca în locul unde ar fi trebuit să se afle luna.

– Trebuie să încerc! strigă dragonul și întinse aripile.

Dar, oricât se străduia, trupul lui nu se ridica în aer nici măcar cu un deget. Ben și Pucioasa își aruncară unul altuia priviri îngrozite.

Apoi, cu un fornăit puternic, în fața lor țâșni din apă un cap uriaș, împodobit cu aripioare de pește. De sub pleoapele grele și solzoase, sclipeau șugubăț doi ochi oblici și o limbă despicată juca vioi între doi dinți ca acul de ascuțiți.

– Un șarpe de mare! strigă Ben. Am aterizat pe un șarpe de mare!

Șarpele își ridică gâtul nesfârșit de lung din apă, până când capul îi ajunse deasupra lui Lung. Dragonul stătea înmărmurit pe cocoașa solzoasă.

– Ia te uită! șuieră șarpele cu glas moale și cântat. Ce vizită neașteptată în împărăția mea de sare și de apă. Ce-i aduce pe un vierme de foc, pe un băiat și pe o coboldă mițoasă atât de departe de țărm? Sigur că nu doar pofta de pește proaspăt!

Limba șarpelui dansa pe deasupra capului lui Lung, ca un animal flămând.

– Ghemuiți-vă! le șopti dragonul celor doi. Ghemuiți-vă pe după zimții mei.

Pucioasa făcu întocmai, dar Ben rămase să se holbeze la șarpe, cu gura căscată. Arăta minunat, într-adevăr minunat. Deși în acea noapte fără lună doar stelele mai luminau, milioanele lui de solzi străluceau de parcă ar fi prins în ele toate culorile curcubeului. Când șarpele îl văzu pe Ben atât de uimit, privi spre el cu un zâmbet zeflemitor. Ben nu era mai mare decât vârful limbii lui.

– Bagă odată capul la cutie! șuieră Pucioasa. Sau vrei să rămâi fără el?

Dar Ben nu o ascultă. Simțea cum Lung își încordase toți mușchii, pregătit de luptă.

– Nu căutăm nimic în împărăția ta, șarpe, strigă el, și glasul îi răsuna ca atunci când îl salvase pe Ben din mâinile acelor oameni, în fabrica părăsită. Destinația noastră e dincolo de mare.

Trupul șarpelui se cutremură ușor. Ben auzi cu ușurare că acesta râdea.

– Așa va să zică? șuieră el. Păi, din câte știu eu despre neamul vostru, ai avea nevoie de lună ca să te ridici de la pământ, așa că va trebui să rămâi cu mine până când o să apară din nou. Dar nu te îngrijora. Eu sunt aici doar din curiozitate. Dintr-o simplă curiozitate de nepotolit. Am vrut să văd de ce mă tot mănâncă solzii încă de la apusul soarelui, atât de tare cum nu m-au mai mâncat de sute de ani. O ființă fabuloasă atrage o altă ființă fabuloasă, doar știi regula, nu?

– Da, o regulă tâmpită, de care am cam început să mă satur, răspunse Lung, dar Ben observă că mușchii i se destindeau încet.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala CEZAR PETRESCU
Sector 1, Bd. Gh. Duca, 13, tel. 021 222.99.03

– Să te saturi? spuse șarpele unduindu-și trupul suplu. Regula asta tâmpită v-a scăpat pe tine și pe prietenii tăi de la înec când s-a înnegrit luna. Își coborî capul ascuțit până la înălțimea lui Lung. Deci, de unde vii? Și încotro te îndrepți? N-am mai văzut unul ca tine din ziua în care rudele tale argintii au fost deranjate de la scăldat și au dispărut din împărăția mea.

Lung ridică gâtul, drept.

– Cunoști povestea asta? întrebă el.

Șarpele zâmbi și își întinse uriașul trup printre valuri.

– Sigur că da. Mai mult, am fost acolo.

– Ai fost acolo? Lung făcu un pas îndărăt. Un mârâit surd răzbătea din pieptul lui. Deci tu erai monstrul marin! Tu i-ai alungat!

Pucioasa se agăță speriată de Ben.

– O, nu! Nu! gemu ea. Acum o să ne mănânce!

Dar șarpele privea amuzat spre Lung.

– Eu? șuieră ea. Prostii. Eu nu alung decât vapoare. A fost un dragon. Unul ca tine, dar mult, mult mai mare, cu o platoșă din solzi de aur.

Lung se uită la el, neîncrezător.

Șarpele dădu din cap.

– Ochii lui erau roșii ca luna muribundă, plini de lăcomie și însetați de sânge. Amintirea acelei întâmplări îi șterse zâmbetul de pe botul ascuțit. În acea noapte, continuă el să povestească în timp ce marea îi legăna trupul uriaș, rudele tale veniseră din munți, ca întotdeauna când era lună plină, să se scalde în mare. Eu și cu sora mea pluteam în voia valurilor, în apropiere de țărm, atât de aproape,

că puteam deslușI fețele oamenilor, care stăteau în fața colibelor așteptându-i pe dragoni. Noi ne ascundeam trupurile în apă ca să nu-i speriem, pentru că oamenii se tem de ceea ce nu cunosc, mai ales dacă acel ceva e mult mai mare decât ei. Și, în afară de asta, zâmbi el, pe noi, șerpii, nu prea ne iubesc.

Ben lăsă capul în jos, încurcat.

– Dragonii, continuă șarpele, se scăldau în valurile înspumate ale mării și păreau făcuți din lumina lunii. Îl privi pe Lung. Oamenii de pe mal zâmbeau fericiți. Neamul tău le potolește mânia, pe care altfel o poartă mereu cu ei. Voi, dragonii, le alungați tristețea. De aceea vă numesc ei aducători de noroc. Dar în acea noapte, șuieră șarpele încet, unul a venit să vâneze norocul. Când a ieșit din mare, apa s-a învolburat. Pești morți pluteau în jurul botului său uriaș. Speriați, dragonii își întinseră aripile ude, dar luna fusese acoperită dintr-odată de un stol de păsări negre. Nici un nor nu-i poate lua lunii puterea, oricât de negru ar fi. Dar păsările alea puteau. Penele lor întunecate înghițeau lumina lunii și, oricât de mult băteau din aripi, dragonii nu puteau scăpa. Ar fi fost pierduți cu toții. Atunci, împreună cu sora mea, l-am atacat pe monstru.

Șarpele tăcu o clipă.

– Și l-ați ucis? întrebă Lung.

– Am încercat, răspunse șarpele. Ne-am încolăcit în jurul platoșei lui și i-am închis botul cu trupurile noastre. Dar solzii lui aurii erau reci ca gheața și ne cutremura răceala lor. După puțin timp, a trebuit să-i dăm drumul, dar atacul nostru le-a făcut pe păsările negre să se

împrăştie, iar lumina lunii le-a dat dragonilor puterea să îşi ia zborul. Oamenii de pe mal, încremeniţi de spaimă, l-au văzut pierzându-se în întuneric, deasupra Indusului. Monstrul s-a scufundat în valuri şi, oricât de mult l-am căutat împreună cu sora mea în adâncurile întunecate, n-am găsit nici o urmă. Păsările negre s-au dus, croncănind. Dar dragonii nu s-au mai întors niciodată, deşi pe mal oamenii i-au aşteptat încă multă vreme, în nopţile cu lună plină.

După ce şarpele termină, nimeni nu mai spuse nimic.

Lung privi spre cerul întunecat.

– N-ai mai auzit nimic despre ei de atunci? întrebă dragonul.

Şarpele se unduia dintr-o parte într-alta.

– O, sunt multe poveşti. Oamenii mării şi sirenele care urcă adesea pe firul Indusului povestesc de o vale îndepărtată, foarte îndepărtată, între munţi, pe fundul căreia se zăreşte din când în când umbra câte unui dragon în zbor. Se mai spune şi că au fost ajutaţi de cobolzi să se ascundă. Iar când o privesc pe însoţitoarea ta, spuse el uitându-se spre Pucioasa, nici nu pare de necrezut, nu?

Lung nu răspunse. Era adâncit în gânduri.

– Tare aş vrea să ştiu unde e monstrul ăsta, mârâi Pucioasa. Nu-mi place deloc cum apare aşa, din senin, şi pe urmă dispare.

Şarpele îşi coborî capul până când limba lui ascuţită gâdilă urechile ascuţite ale Pucioasei.

– Monstrul e în cârdăşie cu forţele apei, coboldule, şuieră el. Toţi dragonii ştiu să înoate, deşii sunt fiinţe de foc, dar ăsta stăpânea apa. Apa îl slujeşte mai mult decât

mă slujeşte pe mine. Nu l-am mai văzut niciodată pe acel dragon, dar uneori simt o răceală în adâncurile cele mai profunde. Şi atunci ştiu că a pornit din nou la vânătoare dragonul cu platoşa aurie.

Lung tăcea în continuare.

– Auriu, murmură el. Era auriu, Pucioaso, asta nu-ţi aminteşte de nimic?

Pucioasa îl privi cu uimire.

– Nu, de ce să-mi aducă aminte? Ba nu, ia stai...

– Bătrânul dragon! spuse Lung. El ne-a spus să ne păzim de Cel-de-Aur, nu?

Atunci, Ben se plesni peste frunte.

– Auriu! strigă el. Exact! Solzi aurii! Cu mişcări grăbite, deschise rucsacul. Scuză-mă, Picior-de-Muscă, spuse el când homunculul scoase somnoros capul dintre lucruri. Caut doar săculeţul meu. De fapt, caut solzul.

– Solzul?

Dintr-odată, homunculul se trezi de tot.

– Da, vreau să i-l arăt şarpelui.

Ben scoase cu grijă obiectul auriu dintre celelalte suveniruri.

Picior-de-Muscă ieşi de la căldurică, neliniştit.

– Ce şarpe? întrebă el, iţindu-se din rucsac doar ca să dispară imediat, cu un ţipăt de spaimă, printre puloverele lui Ben.

– Hei, Picior-de-Muscă!

Ben îl apucă de guler şi îl trase, afară.

– Nu trebuie să te temi. E cam mare, dar foarte prietenos. Pe cuvântul meu.

– Prietenos? bombăni Picior-de-Muscă și se îngropă cât de adânc putu printre lucrurile din rucsac. Dacă sunt atât de mari, sunt periculoși și când sunt prietenoși.

Șarpele de mare își apropie capul, curios.

– Ce vrei să-mi arăți, micule om? întrebă el. Și ce tot șușotește în sacul ăla al tău?

– A, nu e decât Picior-de-Muscă, răspunse Ben. Apoi se urcă în spinarea lui Lung și îi întinse șarpelui palma cu solzul auriu în ea. Uită-te la ea! Ar putea fi un solz al dragonului uriaș?

Șarpele se aplecă atât de aproape, că limba lui atingea mâna băiatului.

– Da, șuieră el. Ar putea fi. Lipește-l puțin de gâtul meu!

Ben îl privi cam mirat, dar făcu întocmai. Când solzul auriu îi atinse gâtul, șarpele fu scuturat de un fior atât de puternic, că Lung abia se mai putu ține în spinarea lui.

– Da, șuieră el din nou. E un solz al monstrului ăla. Se simte ca gheața, deși arată ca aurul cald.

– E tot timpul rece ca gheața, spuse Ben. Chiar și când îl ții la soare. Am încercat eu.

Îl puse apoi cu grijă înapoi în săculeț. Din Picior-de-Muscă nu se vedea nici urmă.

– Frumosul meu văr, spuse șarpele și se întoarse către dragon. Trebuie să ai mare grijă de omulețul tău. Nu e lipsit de primejdie să ții așa ceva, care aparține unei ființe atât de hrăpărețe. Poate că va dori să și-l ia înapoi. Chiar dacă nu e vorba decât de un solz de-al lui.

– Ai dreptate, spuse Lung și se întoarse neliniștit către Ben. Poate că ar trebui să arunci solzul în mare.

Dar Ben clătină din cap.

– A, nu, te rog, spuse el. Vreau să-l păstrez, Lung. E un cadou, înțelegi? Și, în afară de asta, de unde să știe monstrul că e la mine?

Lung încuviință, îngândurat.

– Așa e. De unde să știe?

Privi spre lună. Un luciu ruginiu se vedea în locul din care dispăruse.

– Da, luna se va întoarce în curând, spuse șarpele, întâlnind privirea lui Lung. Vrei să te avânți din nou spre cer, vere de foc, sau mai bine vă trec eu marea în spinare? Atunci însă, va trebui să-mi spuneți unde vreți să ajungeți.

Lung îl privi surprins. Aripile îi erau încă foarte grele, iar oboseala îi pătrunsese în mădulare de parcă n-ar mai fi dormit de ani de zile.

– O, da, hai! spuse Ben punându-i mâna pe solzi. Lasă-l să ne ducă! Sigur n-o să se rătăcească, iar tu poți să te odihnești în timpul ăsta.

Lung întoarse capul către Pucioasa.

– Probabil că o să am rău de mare, bombăni ea. Dar cred totuși că ar trebui să te odihnești puțin.

Lung încuviință din cap, apoi se întoarse din nou către șarpe.

– Trebuie să ajungem în satul de pe țărmul căruia au fost alungați dragonii. Vizităm acolo pe cineva.

Șarpele încuviință și își lăsă capul să alunece în apă.

– Am să vă duc eu, spuse el.

PIATRA

Șarpele de mare îi purtă în spinare pe dragon și pe prietenii săi timp de două nopți și două zile, de-a curmezișul Mării Arabiei. Nu se ferea de lumina zilei pentru că nu se temea de oameni. Dar, la rugămintea lui Lung, îi duse doar pe acolo unde vapoarele nu se rătăceau niciodată. Spatele lui solzos era atât de lat, că Lung putea să doarmă pe el, Pucioasa să mănânce și Ben să alerge. Când marea era liniștită, șarpele aluneca pe apă ca pe o oglindă din sticlă verde, dar, când aceasta se învolbura, el își boltea trupul atât de sus, că pe cei trei călăreți nu-i atingea nici măcar un strop din spuma valurilor.

Pucioasa învinse răul de mare mâncând delicioasele frunze din valea djinnului. Lung dormi aproape tot timpul cât dură traversarea. Dar Ben stătea mai mult în spatele crestei înalte a șarpelui și asculta vocea lui melodioasă povestind despre toate ființele care se ascundeau sub oglinda apei. Asculta cu sufletul la gură povești despre sirene și cobolzi marini cu barbă albă și păr roșu, despre caracatițe cu opt brațe, despre regii peștilor și pisici-de-mare care cântă, despre peștișori luminoși, gnomi ai coralilor, demoni cu față de rechin și copii ai mării care

călăresc pe balene. Atât de adâncit era Ben în poveștile șarpelui, că uită de tot de Picior-de-Muscă, care stătea în rucsacul lui.

Homunculul stătea ghemuit între lucrurile lui Ben, cu inima cât un purice, auzea plescăitul Pucioasei și vocea șuierătoare a șarpelui de mare și se întreba mereu pe unde era stăpânul lui.

Oare Mandragor chiar se dusese în deșert? Oare îl mai ținea în loc nisipul? Își dăduse seama că el, Picior-de-Muscă, îl trădase sau mai căuta încă prin deșert urma lui Lung? Aproape că-i plesnea capul de atâtea întrebări fără răspuns, dar mai rău îl chinuia un sunet care îi ajunse la urechi în a doua zi a călătoriei pe spinarea șarpelui de mare. Era croncănitul răgușit al unui corb.

Răzbătea amenințător prin vuietul valurilor și șuieratul șarpelui și făcea inima lui Picior-de-Muscă să bată tot mai repede. Cu grijă, scoase capul afară din rucsacul care încă atârna pe spinarea lui Lung. Dragonul respira liniștit și dormea adânc. Sus, pe cerul albastru, unde ardea soarele nemilos, zări printre pescărușii o pasăre neagră.

Picior-de-Muscă se trase înapoi până când doar nasul îi mai ieșea afară de sub stofa aspră a rucsacului. Nu putea fi un corb oarecare, rătăcit, pe care vântul să-l fi adus în acea parte de lume, deși tare mult i-ar fi plăcut lui Picior-de-Muscă să creadă asta. Nu. Sigur nu. Oare șarpele de mare nu putea să se ridice o dată și să-l înșface cu limba, așa cum broasca prinde un țânțar?

Dar șarpele nu aruncă nici măcar o privire spre cer.

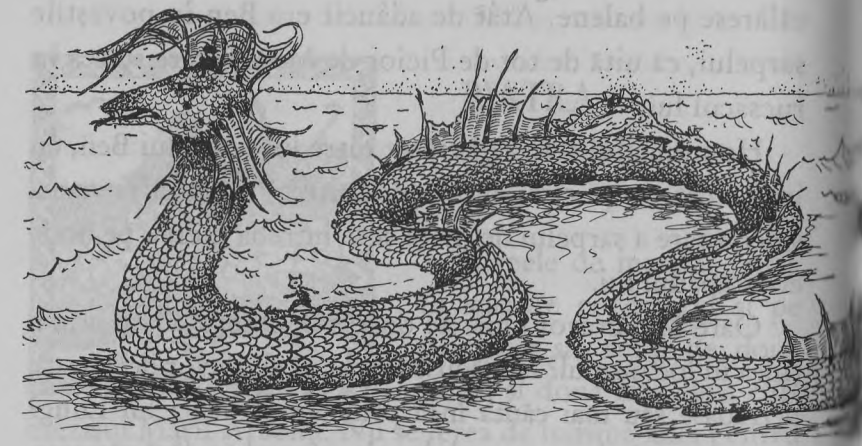

„Trebuie să născocesc o poveste bună pentru el, se gândi Picior-de-Muscă. Una foarte bună. Gândește-te bine, Picior-de-Muscă!"

Homunculul nu era singurul care observase corbul.

Noaptea, întunericul îl învăluia pe corbul cel negru, dar ziua Pucioasa nu avea cum să nu-l vadă. Se lămuri repede că pe ei îi urmărea. Făcu puțină echilibristică pe spinarea șarpelui, până ajunse în față, acolo unde ședea Ben, în umbra crestei care îi împodobea capul, ascultând o poveste despre două crăiese ale adâncurilor învrăjbite.

– Ai văzut? îl întrebă agitată Pucioasa.

Șarpele de mare întoarse surprins capul, iar Ben fu smuls din împărăția adâncurilor în care îl cufundaseră poveștile.

– Ce? întrebă el, uitându-se după o turmă de delfini care îi tăiaseră calea șarpelui.

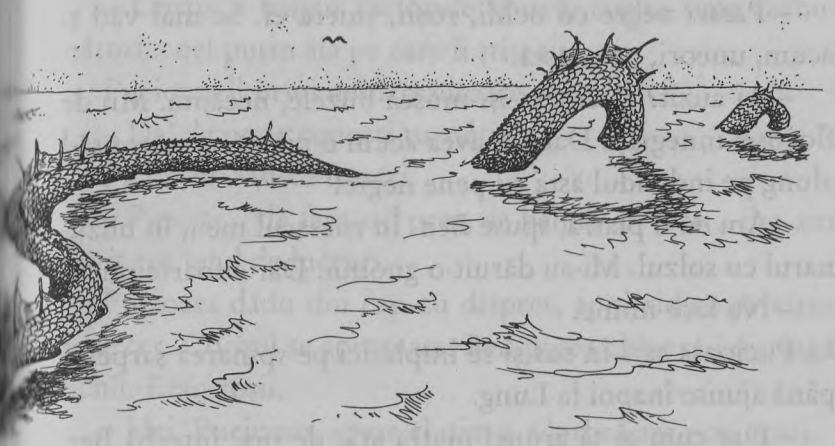

– Corbul! șuieră Pucioasa. Ia uită-te în sus! Sare în ochi, nu?

Ben privi către cer.

– Așa e! murmură el uimit. E chiar un corb.

– Ne urmărește, mârâi Pucioasa. De câtva timp, sunt sigură. Tot timpul călătoriei am simțit că ne urmărește un cioc-coroiat din ăsta. Încep să cred ce spunea șobolanul alb. Că îi trimite cineva pe corbii ăștia. Ce-ar fi ca în spatele lor să fie monstrul de aur? Dacă toți corbii ăștia sunt spionii lui?

– Nu știu ce să zic, spuse Ben, făcând ochii mici. Pare cam aiurea.

– Atunci, ce e cu corbii care au întunecat luna? întrebă Pucioasa. Când dragonii au vrut să fugă. Erau corbi, nu-i așa, șarpe?

Șarpele de mare încuviință dând din cap. Înota mai încet.

– Păsări negre cu ochii, roșii, șuieră el. Se mai văd și acum, uneori, pe coastă.

– Ai auzit? Pucioasa își mușcă buzele, necăjită. Mii de flocoșei-înnegriți! Dacă aș avea acum o piatră, aș putea să-l alung pe individul ăsta cu pene negre!

– Am eu o piatră, spuse Ben. În rucsacul meu, în buzunarul cu solzul. Mi-au dăruit-o gnomii. Dar e foarte mică.

– Nu face nimic.

Pucioasa sări în sus și se împletici pe spinarea șarpelui până ajunse înapoi la Lung.

– Dar cum ai să arunci piatra atât de sus? întrebă Ben când se întoarse cu rucsacul.

Pucioasa râse înfundat. Cotrobăi prin rucsacul băiatului până găsi punga. Într-adevăr, piatra era foarte mică, doar puțin mai mare decât un ou de porumbel.

– Hei! Picior-de-Muscă scoase nasul lui ascuțit din rucsac. Ce ai de gând cu piatra aia, față-blănoasă?

– Vreau să scap de un corb.

Pucioasa scuipă de câteva ori pe piatră, o frecă bine ca să întindă scuipatul pe ea, iar apoi mai scuipă o dată.

– Mai bine o lași baltă, șopti Picior-de-Muscă. Corbilor nu le place deloc așa ceva.

– Nu zău!?

Pucioasa ridică din umeri, jucându-se cu piatra dintr-o lăbuță în cealaltă.

– Da, chiar așa!

Picior-de-Muscă ridicase glasul atât de mult, că Lung înălță capul, iar Ben îl privi pe homuncul mirat. Până și șarpele de mare întoarse capul spre ei.

– Corbii... bâigui Picior-de-Muscă, corbii sunt răzbunători... cel puțin ăia pe care îi știu eu.

Pucioasa îl privi neîncrezătoare.

– Da' de unde cunoști tu atâția?

Picior-de-Muscă tresări.

– P-p-păi... de fapt nu prea, se bâlbâi el. Dar... dar am auzit tot felul de lucruri.

Pucioasa dădu din cap cu dispreț, apoi ridică privirea spre cer. Corbul se apropiase. Ben putea chiar să-i distingă ochii. Erau roșii.

– Hei, Pucioaso, spuse el uimit. Corbul are ochi roșii.

– Roșii? Aha. Pucioasa cântări pentru ultima oară piatra în lăbuță. Asta nu-mi place deloc. Nu. Individul trebuie să dispară.

Își luă avânt și aruncă piatra spre cer.

Piatra zbură drept spre corb, îl nimeri în aripa dreaptă și rămase lipită de pene ca un scaiete. Croncănind furioasă, pasărea cea neagră începu să zburătăcească în sus și în jos, să fâlfâie dezordonat, învârtindu-se pe cer de parcă și-ar fi pierdut simțul orientării.

– Așa, spuse mulțumită Pucioasa. Un timp, o să fie ocupat cu el însuși.

Ben se uita mirat la corbul care tot încerca să ajungă cu ciocul la aripă, până când o luă la sănătoasa, zburând parcă pe trei cărări. Curând, nu se mai vedea din el decât un punct în depărtare.

Pucioasa chicotea.

– Nimic nu se compară cu scuipatul de cobold, spuse ea și se întoarse la Lung ca să moțăie puțin în umbra lui.

Şarpele de mare îşi coborî gâtul din nou în apa rece, iar Ben îşi reluă locul sub creasta lui, ca să-i asculte poveştile. Picior-de-Muscă însă se ghemuise în rucsacul lui Ben şi era alb la faţă, gândindu-se cu disperare că şi corbii ştiau cum să-şi cheme stăpânul.

FURIA LUI MANDRAGOR

Mandragor era furios. Coada lui ţepoasă şfichiuia nisipul deşertului, ridicând nori de praf galben şi făcându-l pe Pietrişu să tuşească, îngenuncheat între coarnele sale.

– Aaah! răcni el, răscolind cu ghearele nisipul deşertului. Ce, pe toţi dracii întunecaţi din fundul fundului iadului, mi-a povestit dobitocul ăla cu picioare de păianjen? Că se ascundeau la o zi de mers de oază? Aiurea! Atunci de ce de două zile îmi tot tocesc ghearele prin nisipul ăsta fierbinte?

Se opri, gâfâind, pe creasta unei dune şi privi spre întinderea pustiului. Ochii roşii îi lăcrimau de la arşiţă, dar platoşa era tot rece ca gheaţa, deşi soarele dogorea nemilos.

– Poate a minţit djinnul! strigă Pietrişu.

Fără să se oprească o clipă, curăţa nisipul de pe solzii aurii ai lui Mandragor, dar vântul deşertului era mai iute, mult mai iute decât el. Încheieturile lui Mandragor scrâşneau şi trosneau de parcă de luni întregi nu fuseseră unse.

– Se prea poate! mârâi Mandragor. Sau poate că prostănacul ăla de homuncul a înţeles totul pe dos.

Se uită la soarele care pârjolea totul. Pe deasupra lor, se roteau vulturi. Mandragor deschise botul și suflă spre ei un damf puturos. Ca loviți de fulger, se prăbușiră drept în gâtlejul lui Mandragor.

– Nimic altceva, doar cămile și vulturi! plescăi el. Când om găsi și noi ceva gustos?

– Aurimea Voastră, spuse Pietrișu, culegând câteva pene de vultur dintre colții lui Mandragor. Știu că aveți mare încredere în piciorul de păianjen dar... își șterse sudoarea de pe frunte... ce ar fi dacă...

– Dacă ce? întrebă Mandragor.

Gnomul își aranjă pălăria pe cap.

– Cred că piciorul ăla de păianjen alb ca varul v-a mințit, spuse el cu multă importanță în glas. Da, asta cred eu.

Mandragor se opri ca lovit de trăsnet.

– Cum?

– Pun rămășag pe orice, spuse Pietrișu, scuipând în barbă. Glasul lui suna tare ciudat ultima dată când v-a dat de veste.

– Prostii! Mandragor își scutură nisipul de pe solzi și porni mai departe. N-ar îndrăzni să facă el una ca asta. E un iepure fricos. Face ce îi spun de când a apărut pe lumea asta. Nu, cu creierul lui de muscă, a înțeles el ceva pe dos, asta e tot.

– Cum credeți, Aurimea Voastră! mârâi gnomul în barbă.

Se strâmbă urât, apoi se apucă din nou să lustruiască. Aurimea Voastră are întotdeauna dreptate. Dacă spuneți că n-ar îndrăzi, atunci chiar n-ar îndrăzni. Iar noi năduşim mai departe aici, în pustiu.

– Taci din gură! scrâșni Mandragor și privi împrejur. Oricum, el era un lustragiu de platoșă mult mai bun. Tu uiți mereu să-mi tai ghearele. Și nici nu știi să povestești faptele mele de vitejie.

Un nor uriaș de praf se lăsă la vale pe dune. Mii de năluci luminoase roiau în jurul lor și îi ciripeau lui Mandragor în ureche mii de căi de a ieși din deșert. Pietrișu abia prididea să le gonească din jurul stăpânului.

– Hei, nu-mi mai tot da cu pământuful în ochi, lustragiule de platoșă, grohăi Mandragor și înghiți o duzină de năluci luminoase care făcuseră imprudența să ajungă printre colții lui. Cum să mai văd dacă e ceva apă în pustiul ăsta blestemat dacă tu te agiți atâta?

Se opri din nou în loc și privi țintă înainte, peste nisipurile care se întindeau până dincolo de orizont, ca o mare galbenă.

– Aaarrr, îmi vine să-mi ies din platoșă de furie. Nici un strop de apă cât vezi cu ochii. Așa nu mai ies nicicând de aici! Niciodată n-am fost într-un loc atât de uscat!

Mandragor tropăia de furie, dar în nisip nu se auzea cine știe ce zgomot impresionant.

– Trebuie să sfâșii ceva cu colții, chiar acum! răcni el. Să sfâșii, să rup, să strivesc!

Pietrișu se uită îngrijorat împrejur. Nu se prea vedea nimic de sfâșiat, în afară de el. Dar Mandragor părea să caute ceva mai mare. Cu ochii scurgându-i-se, se uită în jur, până când privirea i se opri pe un cactus care creștea din nisip ca un stâlp. Se îndreptă spre el, mârâind fioros.

– Nu faceți asta, Aurimea Voastră! strigă Pietrișu, dar era deja prea târziu.

Mandragor își înfipsese dinții în cactus și sări urlând îndărăt. Mii de țepi mici i se înfipseseră în gingii, singura parte a trupului neacoperită de platoșă.

– Scoate-mi-le, lustragiule de platoșă! răcni el. Scoate chestiile astea care mă înțeapă și mă ard!

Pietrișu coborî repede pe botul lui mare, se așeză pe colții din față și se puse pe treabă.

– Are să mi-o plătească! urla Mandragor. Fiecare țeapă în parte are să mi-o plătească cap sec ăla de homuncul. Trebuie să găsesc apă. Apă! Trebuie să ies din deșertul ăsta!

Atunci, în jurul cactusului mușcat, se ridică un fel de perdea de nisip și în aerul încins se închegă o ființă care părea că-și schimbă înfățișarea cu fiecare bătaie de vânt. Picioarele de nisip îi creșteau până când înaintea lui Mandragor se întrupă o cămilă cu un călăreț înfășurat în mantii. Veșmântul său era alcătuit din mii și mii de fire de nisip, la fel ca și tot restul, de altfel.

– Vrei apă? șopti călărețul.

Glasul lui scrâșnea ca nisipul.

Pietrișu se dădu peste cap și sări din gura stăpânului cu un țipăt speriat. De mirare, Mandragor închisese gura.

– Tu cine ești? mârâi el la călărețul de nisip.

Cămila transparentă se mișca sub nasul dragonului uriaș și nu părea să se teamă de el.

– Sunt un om de nisip! scrâșni ciudata ființă. Și te mai întreb o dată: vrei apă?

– Da! grohăi Mandragor. Ce întrebare tâmpită, daaa!

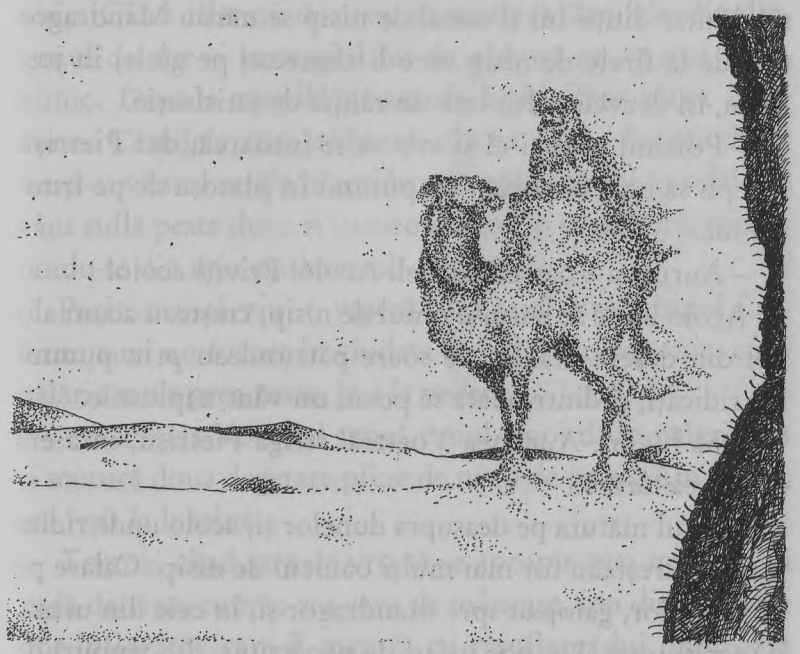

Omul de nisip se umflă în vânt ca o pânză de corabie.

– Îți voi da apă, șopti el. Dar, de la tine, eu ce primesc?

De furie, Mandragor scuipă țepi de cactus.

– Ce primești de la mine? N-am să te mănânc! Asta primești de la mine.

Omul de nisip râse. Gura lui era doar o gaură pe fața lui de nisip.

– Ce primesc de la tine? mai întrebă el o dată. Spune odată, uriaș de tablă!

– Promite-i orice! îi șopti Pietrișu în ureche.

Dar Mandragor își aplecase coarnele, mâniat. Se aruncă înainte, cu platoșa zăngănind, și apucă. Se auzi un scrâșnet

surd între dinții lui și omul de nisip se nărui. Mandragor tuși de la firele de nisip care îi alunecau pe gâtlej în jos. Apoi, își dezveli colții într-un rânjet de satisfacție.

– Poftim! grohăi el și vru să se întoarcă, dar Pietrișu începu să bată ca turbat cu pumnii în platoșa de pe fruntea lui.

– Aurimea Voastră! țipa el. Acolo! Priviți acolo!

Acolo unde se năruise omul de nisip, creșteau acum alți doi din deșert. Razele de soare pătrundeau prin pumnii lor ridicați, și dintr-odată se porni un vânt năprasnic.

– Să fugim, Aurimea Voastră! strigă Pietrișu, însă era deja prea târziu.

Vântul mătura pe deasupra dunelor și, acolo unde ridica nisipul, creșteau tot mai mulți oameni de nisip. Călare pe cămilele lor, galopau spre Mandragor și, în cele din urmă, îl înconjurară. Un nor uriaș, de nepătruns, din trupuri de nisip îl învălui.

Mandragor mușca în jurul lui ca un câine turbat, apuca după picioarele subțiri ale cămilelor și după mantiile fluturânde ale călăreților. Dar, cu fiecare om de nisip pe care îl apuca, creșteau alți doi din solul deșertului. Alergau călare pe cămilele lor în jurul dragonului de aur, tot mai repede și mai repede. Îngrozit, Pietrișu își trase pălăria peste ochi. Mandragor mârâia și răcnea, lovea cu ghearele și tot dădea să apuce cu colții lui înfiorători. Dar tot ce putea apuca era nisipul care îi scrâșnea printre dinți și îi zgâria cerul gurii și gâtlejul. Cu fiecare ocol pe care îl dădeau călăreții, Mandragor se mai scufunda puțin, până când și capul îi dispăru, gâfâind și strănutând, îngropat sub masele de

nisip. Când călăreții de nisip își struniră cămilele, din dragonul de aur și lustragiul lui de platoșă nu se mai zărea nimic. Doar o movilă uriașă de nisip, care zăcea între dune. Cămilele mai adăstară câteva clipe, fornăind, în timp ce vântul umfla mantiile călăreților. Apoi, o rafală de vânt suflă peste dune și oamenii de nisip se năruiră, contopindu-se din nou cu deșertul.

Puțin mai târziu, o viperă care se târa pe nisipul fierbinte auzi un foșnet în ciudata movilă. Un cap mic, cu o pălărie mult prea mare, ieși la vedere.

– Aurimea Voastră! strigă capul, apoi dădu pălăria jos și scutură două degetare pline de nisip de pe ea. Am reușit, am ieșit la lumină.

Tocmai când șarpele vru să se apropie mai mult, ca să vadă dacă nu cumva era ceva de mâncare, ieși din nisip un bot înfiorător care îl mătură cu răsuflarea lui puturoasă până dincolo de următoarea dună.

– Haide, lustragiule de platoșă! mârâi Mandragor. Dezgroapă-mă! Și scoate-mi nisipul ăsta blestemat din ochi!

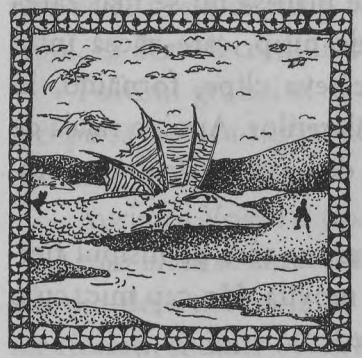

ÎN DELTA INDUSULUI

Norii acoperiseră luna și stelele când șarpele de mare se îndrepta spre coasta pakistaneză. Ben distinse în întuneric colibele de pe plaja netedă, bărcile trase la mal și gura unui fluviu uriaș, care se revărsa în mare prin nenumărate brațe.

– Aici este! șuieră șarpele de mare către băiat. Aici veneau dragonii până să-i alunge monstrul. Fluviul de acolo e Indusul, numit de unii și Sfântul Sindh. Mergeți în susul lui și veți ajunge în munții Himalaya.

Șerpui pe lângă sat, spre gura fluviului. În fața câtorva colibe, ardeau felinare. Pământul dintre brațele fluviului era neted și mâlos, acoperit de păsări albe, cu ciocul ascuns în pene. Când șarpele de mare întinse capul pe un banc de nisip, își luară zborul, speriate. Țipetele păsărilor sfâșiară liniștea nopții.

Ben sări de pe capul șarpelui în nisipul umed și aruncă o privire spre sat, dar acesta nu se vedea din spatele dealurilor.

– Acolo, în stufăriș, spuse șarpele de mare ridicând capul, acolo poate să se ascundă Lung, până afli dacă semenii tăi din sat mai iubesc dragonii.

– Îți mulțumim, spuse Lung și o lăsă pe Pucioasa să coboare din spinarea lui. Tare bine mi-a prins puțină odihnă!

Șarpele se aplecă cu un șuierat ușor.

– Apa e foarte mică aici, spuse către Ben. Poți să mergi prin ea ca să ajungi în sat. Aș putea să te las acolo, dar mă tem că pescarii s-ar speria de mine și n-ar mai ieși cu zilele în larg.

Ben încuviință.

– Mai bine pornesc chiar acum, spuse el. Hei, Picior-de-Muscă! Deschise rucsacul. Poți să scoți nasul afară, am ajuns la țărm.

Homunculul ieși somnoros dintre hainele calde și scoase capul afară numai ca să-l vâre repede la loc.

– La țărm! La țărm? boscorodi el. Nu văd decât apă peste tot.

Ben clătină din cap.

– Vrei să vii cu mine în sat sau rămâi aici cu Lung și cu Pucioasa?

– Cu Pucioasa? O, nu! răspunse Picior-de-Muscă speriat. Mai bine vin cu tine.

– OK.

Ben închise rucsacul la loc.

– Noi ne ascundem aici, spuse Pucioasa arătând spre un banc de nisip pe care stuful crescuse foarte des. Dar de data asta nu mai uit să șterg urmele noastre.

Ben încuviință din cap. Când se întoarse să-și ia rămas-bun de la șarpele de mare, plaja era goală. Departe, pe mare, mai putu să deslușească trei cocoașe strălucitoare.

– O, șopti el dezamăgit. A și plecat.

– Cine vine repede pleacă repede, spuse Pucioasa îndesându-şi o frunză de stuf între dinţii ascuţiţi.

Lung se uită spre cer, la luna care tocmai ieşea dintre nori.

– Nădăjduiesc că femeia aceea chiar a găsit ceva care să înlocuiască lumina lunii, murmură el. Cine ştie dacă n-o să ne mai lase baltă, cum s-a întâmplat deasupra mării? Oftă şi o atinse uşor pe Pucioasa cu botul. Hai să ne ştergem urmele!

Se apucară de lucru repede şi în linişte.

Ben însă porni împreună cu Picior-de-Muscă în căutarea Zobeidei Ghalib, dragonolog.

O REVEDERE NEAŞTEPTATĂ

Păsările se roteau pe cerul nopţii scoţând ţipete ascuţite, în timp ce Ben păşea prin apa caldă a fluviului. Pe bancurile de nisip, se târau broaşte-ţestoase uriaşe, care ieşeau din mare să-şi depună ouăle. Dar Ben nu le dădea atenţie.

Oftând, mai aruncă o privire la cartea de vizită a dragonologului, pe care i-o dăduse Baldovin Wiesengrund. Nu prea avea cum să-i folosească. Pe ea erau doar două adrese, una din Londra şi cealaltă din Karachi, şi numele ei, Zobeida Ghalib. Ben se mai uită o dată spre mare. O fâşie luminoasă plutea deasupra orizontului. Cu degetele ei fierbinţi, ziua începuse să alunge întunericul nopţii.

– Poate că dacă arăt cartea de vizită câtorva copii, gândi Ben cu voce tare, o să se găsească vreunul care să-mi arate unde stă.

Picior-de-Muscă îl ciupi de ureche. Ieşise din rucsac şi se instalase comod pe umărul lui Ben.

– N-or să poată citi cartea de vizită, spuse el.

– Cum aşa? se încruntă Ben. Eu pot s-o citesc: Zo-be-i-da Gha-lib.

– Minunat! chicoti Picior-de-Muscă. Ar trebui să le citiți numele. Mai nimeni n-o să înțeleagă scrisul ăsta aici. Asta, presupunând că vreun copil din satul ăsta știe să citească. Cartea de vizită este scrisă cu litere europene, tinere domn! Aici se scrie cu totul altfel. Cercetătoarea de dragoni i-a dat profesorului o carte de vizită în limba lui, nu în limba ei, înțelegeți?

– Aha!

Ben se uită mirat la homuncul – și se împiedică de o broască-țestoasă care îi tăiase calea.

– Da văd că știi multe lucruri, Picior-de-Muscă!

– Păi da. Picior-de-Muscă ridică din umeri. Am petrecut nopți nesfârșite în biblioteca stăpânului meu. Am citit cărți despre magie și despre istoria oamenilor, am studiat biologia, atât cât poți s-o studiezi din cărțile oamenilor, apoi astronomia, astrologia, geografia, grafologia și diverse limbi.

– Serios?

Ben urca panta lină a dealului care ascundea satul. Curând, văzu primele colibe. În fața lor, erau întinse la uscat plasele pescarilor. Foșnetul mării se stingea pe o plajă lată, unde se înșiruiau mai multe bărci. Printre ele, Ben văzu bărbați cu turbane pe cap.

– Cunoști limba care se vorbește aici? îl întrebă el pe homuncul.

– Urdu? Picior-de-Muscă se strâmbă ușor. Sigur că da, tinere domn. Am învățat-o când mă preocupau marile religii ale lumii. Urdu nu e chiar limba mea preferată, dar mă descurc.

– Minunat!

Lui Ben îi căzuse un bolovan de pe inimă. Dacă Picior-de-Muscă pricepea limba care se vorbea aici, atunci nu va fi greu s-o găsească pe cercetătoarea de dragoni.

– Cred că, deocamdată, ar fi mai bine să nu te vadă nimeni, spuse el. Crezi că poți să te ascunzi printre lucrurile mele, astfel încât să-mi traduci ce spun ei?

Picior-de-Muscă dădu din cap și coborî înapoi în rucsac.

– E bine așa? șopti el. Puteți să mă auziți, tinere domn?

Ben încuviință. Coborî dealul și ajunse la un țarc pentru capre. Găinile se împleticeau printre picioarele lui, iar câțiva copii se jucau în fața colibelor turtite. Țopăiau în jurul unor femei voioase și curățau pește și râdeau. Ben încetini pasul.

Copiii îl văzură primii. Curioși, se apropiară de el, începură să-i vorbească toți de-a valma și îl luară de mâini, trăgându-l după ei. Cei mai mulți erau mai mici decât Ben. Fețele le erau la fel de întunecate ca ochii, iar părul lor era negru ca smoala.

– Cum se spune „bună ziua"? șuieră Ben peste umăr.

Copiii se uitau la el mirați.

– *Salam aleikum,* șopti Picior-de-Muscă. *Khuea hasiz!*

– *Salam aleikum. Khu...* ăăă... *khuea hasiz,* repetă Ben cât putu el de bine.

Copiii izbucniră în râs, îl bătură pe umeri și începură să vorbească și mai repede ca înainte.

Ben ridică mâinile în aer.

– Stați așa! strigă el. Nu, nu, nu înțeleg. Stați o clipă. Întoarse capul. Cum se spune „vin de departe"? șopti el din nou peste umăr.

Copiii se uitară uimiți la rucsacul lui. Spre disperarea lui Ben, Picior-de-Muscă ieșise afară și i se cățăra în creștet, agățându-se de părul și urechile lui. Odată ajuns sus, făcu o plecăciune.

– O dimineață binecuvântată! strigă el într-un urdu cam stricat. Venim ca prieteni și am vrea să vizităm pe cineva aici.

– Picior-de-Muscă! șuieră Ben. Coboară imediat de acolo! Ai înnebunit?

Mai toți copiii se dădură îndărăt, speriați. Numai doi dintre ei, un băiat și o fată, rămaseră locului, uitându-se cu uimire la omulețul de pe capul străinului, care vorbea în limba lor. Și câțiva oameni mari își dădură seama că se întâmpla ceva deosebit. Lăsară lucrul, se apropiară și încremeniră când dădură cu ochii de homuncul.

– Fir-ar să fie, Picior-de-Muscă! gemu Ben. N-a fost o idee foarte bună. Acum, poate că or să mă ia drept un vrăjitor sau așa ceva.

Dar, dintr-odată, toți izbucniră în râs. Se înghionteau unii pe alții, ridicau copiii în aer și arătau cu degetul spre homunculul care stătea țanțoș pe creștetul lui Ben și făcea plecăciune după plecăciune.

– O, mulțumescu-vă, mulțumescu-vă! strigă el în urdu. Stăpânul meu și cu mine suntem încântați de primirea prietenoasă pe care ne-o faceți. Ați avea, rogu-vă, bunătatea să ne arătați unde sălășluiește Zobeida Ghalib, cunoscătoarea de dragoni?

Oamenii ridicară din sprâncene. Picior-de-Muscă vorbea un urdu învechit, la fel de vechi precum cărțile din care

învățase limba. Într-un târziu, băiatul care stătea lângă Ben întrebă:

– Vreți să mergeți la Zobeida Ghalib?

Ben se bucură să audă numele cercetătoarei și, uitând că pe capul lui stătea Picior-de-Muscă, încuviință din cap. Homunculul își pierdu echilibrul și căzu în mâna băiatului străin. Acesta îl privi cu respect, apoi îl puse cu grijă în mâna lui Ben.

– Zău așa, tinere domn! șopti homunculul netezindu-și hainele. Era cât pe ce să-mi rup gâtul.

– Scuze, spuse Ben și îl puse pe umărul lui.

Băiatul care îl prinsese pe Picior-de-Muscă îl luă pe Ben de mână și îl trase după el. Toată suflarea satului îi urmă de-a lungul malului, pe lângă colibe și bărci, până la o căsuță aflată mai deoparte.

În fața intrării, se afla un dragon din piatră, cu o coroană de flori albastre în jurul gâtului. Deasupra intrării, era pictată luna plină, iar pe acoperiș fluturau trei dragoni de hârtie cu niște cozi foarte lungi.

– Zobeida Ghalib, zise băiatul și arătă spre intrarea acoperită cu o pânză colorată.

Apoi mai spuse ceva.

– Lucrează noaptea și doarme ziua, traduse Picior-de-Muscă, pentru că cercetează misterul lunii negre. Dar acum are pe cineva în vizită, așa că ar trebui să fie trează. Trebuie să sunăm la clopoțelul acela.

Ben dădu din cap.

– Spune-i că îi mulțumim mult, îi șopti el lui Picior-de-Muscă.

Homunculul traduse. Sătenii zâmbiră şi se dădură un pas înapoi, dar nu plecară. Ben ajunse împreună cu Picior-de-Muscă înaintea intrării şi trase de şnur. Clinchetul celor doi clopoţei sperie două păsări de pe acoperişul colibei, care îşi luară zborul croncănind.

– Fir-ar să fie! strigă Ben, speriat. Erau corbi, Picior-de-Muscă!

În acel moment, o mână dădu la o parte pânza colorată, iar Ben rămase mut de uimire.

– Domnule profesor! bâigui el. Ce faceţi aici?

– Ben, băiatule! strigă Baldovin Wiesengrund şi îl trase înăuntru în colibă, zâmbind cu gura până la urechi. Ce mă bucur să te văd! Unde sunt ceilalţi?

– O, s-au ascuns jos, la râu, răspunse Ben încurcat şi se uită împrejur.

Într-un colţ al micii încăperi în care îl trăsese profesorul, stăteau în jurul unei mese joase, pe nişte perne, o femeie scundă şi o fată cam de vârsta lui.

– Bună, spuse Ben tot mai încurcat.

Picior-de-Muscă făcu o plecăciune.

– O, spuse fata întorcându-se spre homuncul. Eşti un elf foarte ciudat. N-am văzut niciodată unul ca tine.

Picior-de-Muscă zâmbi măgulit şi făcu o nouă reverenţă.

– Nu sunt nicidecum un elf, scumpă domniţă. Sunt un homuncul.

– Un homuncul?

Fata se uită mirată spre Baldovin Wiesengrund.

– El e Picior-de-Muscă, Ginevra, explică profesorul. A fost creat de un alchimist.

– Adevărat? Ginevra îl privi cu admiraţie pe homuncul. N-am văzut niciodată un homuncul. Din ce animal te-a făcut alchimistul?

Picior-de-Muscă ridică din umeri.

– Acest lucru nu mi-e cunoscut, nobilă domniţă.

– Ginevra, îi întrerupse profesorul pe cei doi, luându-l pe Ben pe după umeri, îmi dai voie să ţi-l prezint pe tânărul meu prieten Ben? Ai auzit deja câte ceva despre el. Ben, ea este fiica mea, Ginevra.

Ben se înroşi ca o pătlăgică.

– Salut, murmură el.

Ginevra îi zâmbi.

– Tu eşti călăreţul dragonilor, nu-i aşa? întrebă ea.

– Călăreţul dragonilor? Femeia care şedea la masa scundă lângă Ginevra îşi încrucişă braţele. Dragul meu Baldovin, n-ai vrea să mi-l prezinţi şi mie, în sfârşit, pe băiatul ăsta admirabil?

– Ba cum să nu, sigur că da! Baldovin Wiesengrund îl îndrumă pe Ben spre una dintre pernele de lângă masă şi se aşeză lângă el. Acesta, draga mea Zobeida, este prietenul meu Ben. Călăreţul dragonilor, de care ţi-am povestit atâtea lucruri. Ea, dragă Ben, spuse el arătând spre femeia bondoacă îmbrăcată în haine colorate, cu părul cărunt împletit într-o coadă lungă care îi ajungea până în talie, ea este celebra cercetătoare de dragoni Zobeida Ghalib.

Doamna Ghalib plecă ochii, zâmbind.

– Este o mare onoare pentru mine, călăreţule, spuse ea în limba lui Ben. Baldovin mi-a povestit lucruri uluitoare despre tine. Se pare că nu eşti doar un călăreţ de dragoni,

ci și prieten cu un cobold și, după cum văd, ai pe umăr un homuncul. Sunt foarte fericită că te afli aici. Baldovin nu era sigur că veți ajunge, așa că de două zile așteptam îngrijorați sosirea voastră. Unde... se uită la Ben cu nerăbdare, unde e prietenul tău, dragonul?

– Foarte aproape, răspunse Ben. El și Pucioasa se ascund jos, la râu. Am vrut să văd mai întâi dacă pot veni fără grijă la voi, așa cum m-a sfătuit domnul profesor, spuse el privind spre Baldovin Wiesengrund.

Zobeida Ghalib încuviință.

– A fost o idee foarte bună. Deși nu cred că în satul ăsta ar avea de ce să se teamă. Fiindcă, trebuie să știi, nu ești primul călăreț de dragoni care ajunge aici. Dar despre asta vom vorbi mai târziu. Se uită la el zâmbind. Mă bucur că ai procedat așa. Sosirea unui dragon ar fi dezlănțuit atât de multă agitație, că poate nici n-ați mai fi ajuns până la căsuța mea. Știi...

Zobeida Ghalib turnă ceai într-o ceșcuță și i-o întinse lui Ben. Brățările de la mâna ei zornăiau aidoma clopoțeilor de la intrare.

– ... pentru tine, dragonul a devenit ceva obișnuit, dar inima mea bate mai tare doar când mă gândesc că mă voi întâlni cu el. Și tot așa e și cu sătenii.

– O, și pentru mine este în continuare ceva deosebit, șopti Ben, aruncând o privire scurtă spre Ginevra, care îi zâmbea lui Picior-de-Muscă.

Homunculul îi trimise fetei o bezea.

– Ar trebui să-l aduci pe Lung cât mai curând încoace, spuse Baldovin Wiesengrund. Trebuie să vă povestesc la toți trei câte ceva. Se frecă la nas. Din păcate, întâlnirea

noastră nu e întâmplătoare. Am venit la Zobeida ca să vă avertizez.

Ben îl privi mirat.

– Să ne avertizați?

Profesorul dădu din cap.

– Da, într-adevăr. Își scoase ochelarii și se apucă să-i curețe. Am avut o întâlnire foarte neplăcută cu Mandragor-cel-de-Aur.

De spaimă, Picior-de-Muscă uită și să respire.

– Cel-de-Aur? strigă Ben. Ai lui sunt solzii de aur. Știți că el i-a gonit pe dragoni din mare? El, nu un monstru marin.

– Da, am aflat asta de la Zobeida. Baldovin Wiesengrund dădu din cap. Ar fi trebuit să-mi dau seama mai demult că așa îl cheamă. Mandragor-cel-de-Aur. Există câteva povești îngrozitoare despre el, dar toate sunt vechi de sute de ani. În afară de cea care s-a petrecut aici, în larg.

Picior-de-Muscă se agita pe umărul lui Ben.

– Îți spun sincer, băiete, continuă profesorul, și acum îmi tremură genunchii când mă gândesc la monstrul ăla. Numai cunoștințelor mele despre gnomi le datorez faptul că sunt acum aici. Mai ai solzul de aur pe care ți l-am dat?

Ben dădu din cap.

– E al lui, nu-i așa?

– Da, și nu sunt sigur dacă ar trebui să-l păstrezi. Dar îți voi povesti totul după ce va veni și Lung cu Pucioasa. Aș zice că e timpul să-i aduci aici. Ce părere ai, Zobeida?

Se uită întrebător la dragonolog.

Zobeida Ghalib dădu din cap.

– De săteni, nu aveți de ce vă teme, spuse Zobeida, iar străini se rătăcesc pe aici foarte rar.

– Dar ce e cu corbii? întrebă Picior-de-Muscă.

Toți se uitară la el mirați.

– Așa e, corbii! strigă Ben. Uitasem cu totul de ei. Erau doi pe acoperișul colibei. Credem că sunt spioni. Iscoadele lui... cum îi spuneați?

– Mandragor, răspunse Baldovin Wiesengrund.

Schimbă o privire îngrijorată cu Zobeida.

– Da, corbii aceia.

Specialista în dragoni își frământa mâinile. Ben văzu că avea la fiecare deget câte un inel cu pietre diferite.

– Și eu îmi fac de câtva timp tot felul de gânduri despre ei. Erau deja aici când am ajuns eu. De obicei, stau sus, la mormânt. Dar, câteodată, am impresia că mă urmăresc oriunde m-aș duce. Bineînțeles că mi-am amintit vechea poveste cu păsările negre care întunecau luna pentru a-i împiedica pe dragoni să fugă de Mandragor. Am încercat să-i gonesc de câteva ori, dar de fiecare dată reveneau, după numai câteva minute.

– Pucioasa are ea o metodă cu care îi gonește, spuse Ben ridicându-se dintre perne, și nu se mai întorc niciodată. Mă duc să-i chem pe cei doi.

– O metodă foarte periculoasă, murmură Picior-de-Muscă.

Ceilalți îl priviră uimiți.

– Dragul meu Picior-de-Muscă, spuse profesorul. Știi mai multe despre acești corbi?

– Nu, de ce? Picior-de-Muscă se făcu mic de tot. Nu, cred numai că n-ar trebui stârniți. Corbii pot fi foarte răi, spuse el și își drese glasul. Mai ales cei cu ochi roșii.

– Aha, dădu din cap profesorul. Am auzit și eu despre asta. În ceea ce privește bănuiala ta că ar fi spioni, spuse el, mergând cu Ben spre ușă. Mandragor știa de vizita voastră la djinn. Am avut chiar impresia că avea pe cineva în apropierea voastră, care îi povestea tot ce făceați. Mi-am tot bătut capul să înțeleg cine putea să fie și am...

– Corbii? îl întrerupse Ben speriat. Corbii să-i fi povestit totul? Dar la djinn n-am văzut nici un corb.

Picior-de-Muscă se înroși, apoi se făcu alb ca hârtia. Începu să tremure din toate încheieturile.

– Hei, Picior-de-Muscă, ce se întâmplă? întrebă Ben îngrijorat.

– Ăăă, ăăă... Picior-de-Muscă își sprijini palmele de genunchi și nu îndrăzni să-l privească pe Ben în ochi. Am văzut eu unul, se bâlbâi el. Un spi... un corb, da. Sigur. În palmieri, în timp ce dormeați. N-am vrut să vă trezesc.

Ce bine că nimeni nu putea să-i audă inima, care bătea să-i spargă pieptul.

– Asta e grav, murmură Baldovin Wiesengrund. Dar, dacă Pucioasa știe cum să-i gonească, n-ar trebui să ne facem prea multe griji, chiar dacă prietenul nostru homuncul nu pare prea încântat de metodele cobolzilor. Cobolzii și homunculii nu prea se împacă, nu-i așa, Picior-de-Muscă?

Picior-de-Muscă reuși să afișeze un zâmbet chinuit. Ce putea să spună? Că acei corbi vrăjiți sunt foarte răzbunători? Că Pucioasa aruncase poate cu prea multe pietre? Că stăpânul său avea foarte mulți corbi?

Ben ridică din umeri și dădu la o parte pânza de la intrarea în colibă.

– Mă duc să-l aduc pe Lung, spuse el. Dacă sunt corbii aici, oricum or să-l vadă, mai devreme sau mai târziu.

Zobeidă Ghalib se ridică dintre perne.

– Vom da drumul la pisici pe acoperișuri, spuse ea. Și sub fiecare copac. Poate așa îi vom ține la distanță, ca să nu vă mai spioneze.

– Bine.

Ben făcu o plecăciune stângace în fața ei, mai aruncă o privire spre Ginevra, apoi ieși afară. Sătenii așteptau în fața colibei. Se uitară la el, curioși.

– Spune-le că ne întoarcem imediat, îi șopti Ben lui Picior-de-Muscă. Și spune-le că aducem un dragon cu noi.

– Cum spui tu, spuse homunculul și traduse.

Un murmur de mirare străbătu mulțimea. Oamenii se dădură în lături, iar Ben porni la drum împreună cu Picior-de-Muscă.

DRAGONUL

Cerul strălucea în lumina blândă a dimineții, iar soarele încă nu dogorea cu toată puterea când Lung, însoțit de Ben și de Pucioasa, se apropie de sat. Stoluri de pescărușI se roteau pe deasupra dragonului, vestindu-i sosirea cu țipete ascuțite.

Sătenii îl așteptau deja. Stăteau în fața colibelor, cu copiii în brațe. Tot țărmul era presărat cu petale de flori, pe acoperișuri fluturau dragoni de hârtie și până și cei mai mici copiii erau îmbrăcați cu hăinuțele cele mai bune. Sus, pe spinarea dragonului, Ben se simțea ca un rege. Se tot uita după corbi, dar nu descoperi niciunul. Pisicile sătenilor, albe, galbene, tigrate ori pătate, erau însă peste tot, pe acoperișuri, în fața colibelor și pe crengile celor câțiva copaci. Lung trecu pe lângă oameni și pisici, pe covorul de petale, până îl văzu pe Baldovin Wiesengrund. Când se opri înaintea profesorului, făcură toți câțiva pași înapoi. Numai Zobeida Ghalib și Ginevra rămaseră pe loc.

– Dragul meu Lung, spuse Baldovin și făcu o plecăciune adâncă. Mă bucur la fel de mult ca prima oară să te văd. Pe soția mea ai s-o cunoști mai târziu, acum pot să ți-o prezint pe Ginevra, fiica mea. Lângă ea e Zobeida

Ghalib, cea mai mare cercetătoare de dragoni din lume. Ea te va ajuta să păcălești luna neagră.

Lung se întoarse spre ea.

– Știi tu cum? întrebă el.

– Eu așa cred, Asdaha! Zobeida Ghalib făcu o plecăciune, zâmbind. Asdaha, așa te numim în limba noastră. *Khuea hasiz.* Dumnezeu să te aibă în pază! Știi, chiar așa mi-am închipuit ochii tăi.

Șovăind puțin, ridică mâna și îi atinse ușor solzii.

În acea clipă, copiii lăsară teama la o parte. Se dădură jos din brațele părinților și îl înconjurară pe Lung ca să-l mângâie. Lung îi lăsă, și, pe rând, îi împunse pe toți ușor cu botul. Copiii se ascundeau pe după picioarele lui, iar cei mai curajoși se agățară de zimții de pe coadă și i se cățărară în spinare. În tot acest timp, Pucioasa se uita neliniștită în mulțimea de oameni. Urechile îi zvâcneau nervos și nici măcar ronțăitul unei ciuperci nu putu s-o mai liniștească. Se obișnuise să fugă din calea oamenilor, să se ascundă ori de câte ori îi auzea sau mirosea. Datorită lui Ben, se mai obișnuise puțin cu ei, dar, în fața unei asemenea mulțimi de oameni, inima ei de coboldă bătea aproape dureros de tare.

Când, în spatele ei, răsări primul băiat străin, se sperie atât de tare, că îi căzu ciuperca din lăbuță.

– Hei, hei! îl repezi ea pe băiat. Jos cu tine, omulețule!

Băiatul se ascunse înfricoșat în spatele unui zimț.

– Lasă-l, Pucioaso, o liniști Ben. Nu vezi că Lung n-are nimic împotrivă?

Pucioasa răspunse cu un mârâit suspicios și își strânse rucsacul mai tare între lăbuțe.

Dar pe băiat nu-l interesa rucsacul. El nu avea ochi decât pentru cobolda îmblănită. Întrebă ceva, cu glas scăzut. În spatele lui mai apărură doi copii.

– Ce vrea? mârâi Pucioasa. Nu înțeleg aproape deloc limba acestor oameni.

– A întrebat, traduse Picior-de-Muscă, dacă nu cumva ești un mic demon.

– Un ce?

Ben rânji.

– Asta e așa, un fel de duh rău.

– Așa deci, spuse Pucioasa și făcu o față fioroasă. Nu, nu sunt! se răsti ea la copiii care stăteau pitiți după zimții lui Lung. Sunt un cobold. Un cobold de pădure.

– *Dubidai?* întrebă o fată, arătând spre blănița Pucioasei.

– Și asta ce mai vrea să însemne?

Cobolda strâmbă din nas.

– Cred că așa li se zice aici cobolzilor, fu de părere Picior-de-Muscă. Dar se miră că ai doar două brațe.

– Doar două? Pucioasa scutură din cap. Dar ce, ei au mai multe?

Un băiat mai mic întinse curajos mâna, șovăi o clipă, apoi mângâie ușor lăbuța Pucioasei. Ea tresări, dar pe urmă îl lăsă. Băiatul spuse ceva.

– Așa, așa, mormăi Pucioasa. Asta am reușit să înțeleg. Omulețul cu pielea ca de hrib spune că arăt ca Zeița-Pisică. Acum ce mai aveți de zis?

Își mângâie cu mândrie blănița bălțată.

– Hai, Pucioaso, spuse Ben. Să facem puțin loc aici sus. Noi stăm și așa destul în spinarea lui Lung, dar pentru copiii de aici e ceva cu totul nou.

– Ce? Să cobor de aici? Nu, nu, spuse ea speriată, agățându-se de zimții lui Lung. Nu, eu rămân frumos aici. Tu n-ai decât să cobori, să te calce semenii tăi în picioare.

– Bine, atunci rămâi acolo, pricinoaso!

Ben îl puse pe Picior-de-Muscă în rucsac, apoi, făcându-și loc printre copii, se dădu jos din spinarea lui Lung.

Dragonul lingea vârful nasului unei fetițe care tocmai îi atârnase de coarne o coroană de flori. Tot mai mulți copii se cățărau în spinarea lui Lung, se agățau de zimții lui, trăgeau de curelele cu care se legau călăreții și îi mângâiau solzii calzi de argint. Pucioasa ședea în mijlocul agitației cu lăbuțele în sân, ținând bine de rucsac.

– Pucioasa e supărată, îi șopti Ben dragonului în ureche.

Lung privi peste umăr și dădu din cap, în zeflemea.

Și oamenii mari îl înconjurară pe Lung, îl atingeau și încercau să-i prindă privirea. Lung se îndreptă spre Zobeida Ghalib, care privea zâmbind copiii din spinarea lui.

– Spune-mi cum poți înșela luna, zise el.

– Pentru asta, ar trebui să mergem într-un loc mai liniștit, răspunse cercetătoarea. Să mergem acolo unde am găsit dezlegarea tainei.

Ridică mâinile. Brățările zornăiră, iar inelele de pe degetele ei străluciră în lumina soarelui. Se făcu liniște. Toate vocile amuțiră. Copiii se dădură jos din spinarea lui Lung și nu se mai auzea decât vuietul valurilor mării. Zobeida Ghalib strigă ceva către săteni.

– Am să merg cu dragonul la mormântul călărețului dragonilor, traduse Picior-de-Muscă. Am de vorbit cu el lucruri foarte importante, care nu trebuie să ajungă la urechile cui nu trebuie.

Sătenii se uitară spre cer. Zobeida Ghalib le povestise de corbi. Dar cerul era liber, doar un stol de pescărușI albi zbura spre fluviu. Un bătrân ieși în fața celorlalți.

– Atunci, noi vom pregăti sărbătoarea! traduse Picior-de-Muscă. Sărbătoarea întoarcerii dragonilor și a călărețului lor.

– O sărbătoare? întrebă Ben. Pentru noi?

Zobeida se întoarse spre el zâmbind.

– Bineînțeles! N-or să vă lase să plecați înainte să se termine sărbătoarea. Oamenii de aici cred că un dragon aduce un an de noroc. De noroc și de ploaie, care pentru ei este aproape cea mai mare bucurie.

Ben se uită spre cer.

– Nu stă să plouă, spuse el.

– Cine poate ști? Norocul dragonilor vine ca vântul, răspunse Zobeida. Dar acum vino cu mine!

Se întoarse și, cu mâna încărcată de inele, îi făcu semn lui Lung s-o urmeze.

Chiar când să plece, Ginevra Wiesengrund îi bătu ușor pe laba din față.

– Te rog, spuse ea. Crezi că ți-ar fi greu dacă... știu și eu, ai putea să...

Lung își aplecă gâtul.

– Urcă, spuse el. Pot să duc și zece de mărimea ta și nu simt mai nimic.

– Și cum e cu mărimea mea? strigă Zobeida Ghalib cu mâinile în șold. Mă tem că asta e cam mult chiar și pentru un dragon.

Lung mai aplecă gâtul o dată. Atunci Zobeida își strânse poalele și i se cățără cu vioiciune în spinare, ținându-se de zimții crestei lui.

Pucioasa le urmări cu o privire întunecată. Dar, când Ginevra îi întinse mâna și îi spuse: „Bună, mă bucur foarte mult să te cunosc!", fața ei îmblănită se lumină îndată.

În timp ce Lung se îndrepta împreună cu călărețele lui spre un deal aflat în spatele colibelor, Ben îl urma pe jos, însoțit de Baldovin Wiesengrund și Picior-de-Muscă.

– Păi da, spuse profesorul, mergând în urma cozii lui Lung, care se târa prin nisip, Ginevrei îi place să călărească și pe cămile sau pe elefanți. Eu sunt mulțumit dacă mă pot ține și pe spinarea unui măgar. A, era să uit, zise el punându-i lui Ben o mână pe umăr, soția mea ne așteaptă la mormânt. Acolo poate o să ne povestești prin ce peripeții ați mai trecut de la ultima noastră întâlnire. Vera abia așteaptă să vă cunoască, pe tine, pe Pucioasa și, mai ales, pe Picior-de-Muscă. Cobolzi a mai văzut, dar și-a dorit mereu să întâlnească un homuncul.

– Ai auzit, Picior-de-Muscă? întrebă Ben și întoarse capul spre omulețul de pe umărul său.

Dar homunculul era cufundat în gândurile lui. Vedea înaintea ochilor fețele bucuroase ale sătenilor când Lung se îndrepta spre colibele lor. Mai fusese de două ori în sate de-ale oamenilor, împreună cu stăpânul lui. Dar Mandragor

nu aducea niciodată noroc, ci împrăștia numai groază, iar asta părea să-i placă foarte mult.

– Ce e, Picior-de-Muscă? întrebă îngrijorat Ben.

– Nimic, nimic, tinere domn, răspunse homunculul trecându-și o mână peste frunte.

Profesorul îl luă pe Ben pe după umeri.

– Ah, plesnesc de curiozitate. Spune-mi numai atât! Privi spre cer, dar nu se vedea nici urmă de corbi. Totuși, coborî glasul. Djinnul știa răspunsul? I-ai pus întrebarea cum trebuie?

Ben zâmbi.

– Da, dar s-a exprimat cam misterios.

– Misterios. E tipic pentru flăcăii ăia, totuși... Profesorul scutură din cap. Nu, nu, îmi povestești mai târziu, când va fi și Vera de față. Merită să audă și ea ce ai de povestit. Fără ea, nu m-aș fi suit pentru nimic în lume în avionul ăla blestemat care ne-a adus aici. În afară de asta, de la povestea asta cu spioni, am devenit foarte precaut.

Picior-de-Muscă tresări fără să vrea la auzul cuvântului „spioni".

– Dragul meu Picior-de-Muscă, spuse profesorul. Arăți cam bolnav. Oare nu-ți prea prieste zborul?

– Și mie mi se pare că nu arată prea bine, spuse Ben privindu-l din nou pieziș, plin de îngrijorare.

– Nu, nu, se încurcă homunculul. Zău așa, n-am nimic. Nu-mi prea place căldura, nu sunt obișnuit cu ea, spuse el ștergându-și sudoarea de pe frunte. Eu am fost creat pentru întuneric. Întuneric și frig.

Ben îl privi uimit.

– Cum așa? Tu nu vii din Arabia?

Picior-de-Muscă îi aruncă o privire speriată.

– Din Arabia? Eu, ăăă... așa e, dar...

Baldovin Wiesengrund îl scuti pe homuncul să mai răspundă.

– Iertați-mă că vă întrerup, spuse el arătând înainte, dar aproape că am ajuns la mormânt. E acolo sus. Și uite-o și pe Vera! Îi făcu un semn, apoi, speriat, lăsă repede mâna în jos. Vai de mine! I-ai văzut, băiete?

– Da, răspunse Ben, încrețindu-și fruntea. Ne așteaptă doi corbi grași.

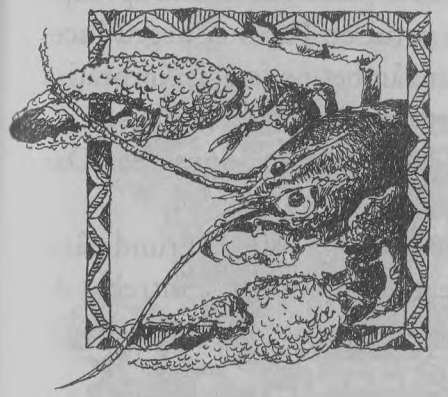

LA MORMÂNTUL CĂLĂREȚULUI DRAGONILOR

Mormântul călărețului dragonilor se afla pe coama unui deal turtit. După coloanele lui cenușii, părea mai degrabă un templu. Din toate cele patru zări ducea câte o scară la el. Călărețele lui Lung coborâră din spinarea lui la picioarele scării nordice. Zobeida Ghalib îl conduse pe Lung pe treptele mâncate de vreme. Ginevra o trăgea după ea pe Pucioasa și îi făcu cu mâna mamei ei, care îi aștepta în picioare între coloane. Trei pisici care se jucau la picioarele ei o zbughiră care încotro când zăriră dragonul.

Mormântul părea foarte vechi. Cupola de piatră, sprijinită pe coloane, era încă în stare bună. Dar camera mortuară de dedesubt se surpase în câteva locuri. Zidurile erau împodobite cu flori și ramuri din piatră albă.

Când Lung urcă scara, cei doi corbi care stăteau pe cupolă își luară croncănind zborul. Dar rămaseră pe aproape, ca două puncte negre pe cerul senin. Maimuțele care ședeau pe ultimele trepte o luară la sănătoasa țipând și se adăpostiră în copacii de la poalele dealului. Lung intră însoțit de Zobeida între coloanele mormântului și își plecă gâtul în fața soției profesorului.

Vera Wiesengrund îi întoarse plecăciunea. Era aproape la fel de înaltă și subțire ca soțul ei. Părul ei negru începuse să încărunțească. Cu un zâmbet pe față, își îmbrățișă fiica, apoi, pe rând, privi spre dragon și spre Pucioasa.

– Ce minunat să vă văd pe toți aici, spuse ea. Dar călărețul dragonului unde este?

– Aici, draga mea! strigă Baldovin Wiesengrund când ajunse cu Ben pe ultima treaptă. Tocmai m-a întrebat de ce locul acesta se numește „mormântul călărețului dragonilor". Vrei să-i povestești tu?

– Nu, mai bine îi povestește Zobeida, răspunse Vera Wiesengrund.

Îi zâmbi lui Ben, apoi se așeză cu el pe spinarea unui dragon de piatră care străjuia mormântul.

– Povestea călărețului dragonilor era aproape uitată când a descoperit-o Zobeida Ghalib, îi șopti ea băiatului.

– Da, așa e. Deși este adevărată. Zobeida Ghalib ridică o clipă privirea spre cer. Trebuie să fim cu ochii pe corbii ăștia, murmură ea. Pisicile nu i-au speriat deloc. Dar acum să trecem la poveste...

Se sprijini de capul dragonului de piatră.

– Deci, acum vreo trei sute de ani, trăia în satul ăsta un băiat, nu mai mare decât tine. În fiecare noapte cu lună plină, ieșea pe țărm și privea la dragonii care veneau din munți ca să se îmbăieze în lumina lunii. Într-o noapte, a sărit în mare, a înotat până la ei și i s-a suit unuia în spinare. Dragonul nu părea să fi fost deranjat de asta, iar băiatul a rămas călare pe spinarea lui până când dragonul s-a ridicat din apă și și-a luat zborul, împreună cu el.

Mai întâi, familia lui s-a întristat, dar, de fiecare dată când se întorceau dragonii, venea și băiatul înapoi, an de an, până când a încărunțit. Atunci s-a întors în sat ca să-și mai vadă o dată frații, cu copiii și cu nepoții lor. Dar, de cum s-a întors, a căzut bolnav, atât de bolnav, că nimeni nu-i putea veni în ajutor. Într-o noapte, când frigurile îl chinuiau tot mai tare, un dragon a coborât din munți. A venit, deși nu era o noapte cu lună. S-a așezat în fața colibei călărețului dragonilor și a învăluit-o în foc albastru de dragon. Abia când a început să se crape de ziuă a zburat înapoi în munți. Călărețul dragonilor însă s-a însănătoșit și a mai trăit mulți, mulți ani, atât de mulți, că nimeni nu se mai ostenea să-i numere. Cât timp a trăit, ploaia cădea din

belşug pe câmpuri, iar plasele pescarilor erau mereu pline. Când, în cele din urmă, a murit, oamenii au construit acest mormânt, în semn de cinstire pentru el şi pentru dragoni. În noaptea care a urmat înmormântării, a venit din nou un dragon şi a suflat focul său pe zidurile albe. De atunci, se spune că toţi bolnavii care ating aceste pietre se vindecă. Când răceala nopţii se lasă peste pământ şi oamenii îngheaţă de frig, ei găsesc aici un loc călduros, pentru că pietrele sunt tot timpul calde, ca şi cum focul dragonului ar sălăşlui în ele.

– E totul adevărat? întrebă Ben. Povestea cu pietrele calde? Le-aţi încercat vreodată?

Zobeida Ghalib zâmbi.

– Bineînţeles, spuse ea. E totul întocmai cum spune povestea.

Ben atinse zidul vechi, apoi puse mâna pe una din florile de piatră care îl împodobeau. Apoi se uită spre Lung.

– Nu mi-ai spus niciodată că ai asemenea puteri, zise el. Ai vindecat vreodată pe cineva?

Dragonul dădu din cap aprobator şi se aplecă spre el.

– Sigur. Cobolzi, animale rănite, pe toţi care au stat în focul meu. Oameni, niciodată. Acolo de unde venim eu şi Pucioasa, oamenii cred că focul dragonilor arde şi distruge. Ce, tu credeai altceva?

Ben clătină din cap.

– Nu vreau să vă deranjez de la poveştile voastre, mârâi Pucioasa, dar ia uitaţi-vă puţin spre cer!

Corbii se întorseseră şi se roteau pe deasupra cupolei de piatră a mormântului.

– E timpul să-i alungăm pe flăcăii ăştia.

Pucioasa se aşează lângă Ben, pe dragonul de piatră şi se apucă să cotrobăie în rucsac.

– De când a trebuit să scăpăm de corbii ăia de deasupra mării, nu mai merg nicăieri fără o mână de pietricele din astea.

– A, vrei să încerci cu scuipat de cobold, spuse Vera Wiesengrund.

Pucioasa rânji.

– Chiar asta am de gând. Fii atentă aici!

Tocmai când voia să-şi scuipe în palmă, Picior-de-Muscă sări de pe umărul lui Ben pe cel al Pucioasei.

– Pucioaso, strigă el agitat. Pucioaso, lasă-l pe Lung să scuipe foc pe piatra asta!

– Cum aşa? Pucioasa îl privi mirat. Apoi strâmbă din nas. Ce vrei, măi piticanie? Nu te băga unde nu-ţi fierbe oala! Asta aici este vrăjitorie de cobolzi, ai înţeles?

Ţuguie buzele, gata să scuipe pe pietre.

– Urecheată căpăţânoasă! strigă Picior-de-Muscă disperat. Nu vezi că ăştia sunt corbi mai ciudaţi? Sau caşti ochii doar când e vorba să deosebeşti o ciupercă de alta?

Pucioasa mârâi ameninţător la el.

– Ce tot bleotocăreşti acolo? Un corb e un corb.

– Nu, tocmai că nu! strigă Picior-de-Muscă dând din mâini ca un apucat. Un corb nu e întotdeauna un corb, domnişoară Ah-ce-deşteaptă-sunt-şi-cum-le-ştiu-eu-pe-toate! N-ai să faci altceva decât să-i înfurii cu pietricelele tale tâmpite. Or să zboare la stăpânul lor şi or să-i spună tot, unde ne aflăm, iar el o să ne găsească şi...

– Liniștește-te! spuse Ben și îl bătu pe homuncul pe umeri. Ce ar trebui să facem?

– Focul dragonului! strigă Picior-de-Muscă. Am citit în carte. În cartea profesorului. Focul poate...

– Poate transforma ființele vrăjite în ceea ce sunt de fapt, spuse Baldovin Wiesengrund privind îngândurat către cer. Da, așa se spune. Dar de unde știi tu că ăia de sus sunt corbi vrăjiți, dragul meu Picior-de-Muscă?

– Eu, eu...

Picior-de-Muscă simți că Pucioasa îl privea cu suspiciune. Se cățără repede înapoi pe umărul lui Ben.

Dar și băiatul îl privea surprins.

– Ce-ți veni, Picior-de-Muscă? întrebă el. Doar din cauza ochilor roșii?

– Da, exact, strigă homunculul ușurat. Din cauza ochilor roșii. Exact. Se știe doar că toate vietățile vrăjite au ochi roșii.

– Zău? Vera Wiesengrund îl privi pe soțul ei. Ai auzit vreodată de așa ceva, Baldovin?

Profesorul clătină din cap.

– Și tu ai ochi roșii, mârâi Pucioasa uitându-se spre homuncul.

– Bineînțeles, o repezi Picior-de-Muscă. Un homuncul este o ființă vrăjită, nu?

Pucioasa îl privea cu o neîncredere la fel de mare.

– Dar încercați asta, pur și simplu, spuse Ginevra. Trăncăniți și iar trăncăniți. Corbii ăștia chiar sunt ciudați. Încercați și gata! Poate că Picior-de-Muscă are dreptate.

Lung se uită îngândurat, mai întâi la fată, apoi la corbi.

– Da, să încercăm, spuse el, apoi întinse capul peste umărul Pucioasei și suflă încet o ploaie de scântei albăstrui pe pietrele din lăbuța ei.

Pucioasa se uită cu fruntea încrețită la scânteile care se stingeau încet, lăsând în urmă pe pietre o strălucire albastră.

– Scuipat de cobold și foc de dragon, murmură ea. Ei, ce-o fi o fi.

Scuipă pe fiecare piatră și le frecă bine.

Corbii se apropiaseră și mai mult.

– Ei, așteptați numai puțin! strigă Pucioasa. Luați de aici, daruri de cobold pentru voi!

Sări pe capul dragonului de piatră, ținti, își luă avânt și aruncă. Întâi o piatră, apoi pe cealaltă.

Amândouă nimeriră drept la țintă.

Dar de data asta nu rămaseră acolo. Corbii se scuturară croncănind înfiorător și se năpustiră asupra Pucioasei.

– Fir-ar!... strigă ea și dintr-un salt se adăposti în spatele dragonului de piatră. Muscariță și pălăria-șarpelui! Ai să mi-o plătești, Picior-de-Muscă!

Lung își descoperi colții și se așeză înaintea oamenilor. Corbii țâșniră peste cupola de piatră și începură să se clatine.

– Se transformă! strigă Ginevra scoțând capul de după Lung. Își schimbă înfățișarea! Uitați-vă!

Văzură toți.

Ciocurile coroiate se pleoștiră, penele negre se transformară în clești care clămpăneau în încercarea de a se apuca de ceva. Mici trupuri împlătoșate se zvârcoleau în timp ce

pământul nemilos le atrăgea la el. Se prăbuşiră pe una din trepte şi se rostogoliră la vale pe scara roasă de vreme, dispărând apoi în desişul de ciulini de la picioarele dealului.

– Mii de popinci şi de pitoance! şopti Pucioasa. Homunculul avea dreptate.

Pucioasa se ridică, năucită.

– S-au prefăcut în raci!

Ben îl privi pe profesor. Nu-i venea să-şi creadă ochilor.

Baldovin Wiesengrund dădu din cap, îngândurat.

– Erau raci, spuse el. Asta, înainte să-i fi transformat cineva în corbi. Interesant, foarte interesant, nu-i aşa, Vera?

– Absolut, răspunse soţia lui şi se ridică, oftând.

– Ce facem acum cu ăştia doi? întrebă Pucioasa, păşind pe treapta pe care se prăbuşiseră corbii transformaţi. Să-i prind?

– Nu e nevoie, spuse Zobeida Ghalib. Odată cu vraja dispare şi amintirea stăpânului lor. Devin animale normale. Focul dragonului scoate adevărata lor natură la suprafaţă. Nu-i aşa, Lung?

Lung ridică privirea spre cerul albastru.

– Da, răspunse el. Aşa e. Părinţii mei mi-au povestit asta cu mult, mult timp în urmă, dar nu văzusem încă niciodată aşa ceva. Nu mai există prea multe lucruri vrăjite pe lumea asta.

Picioarele homunculului tremurau atât de tare, că şi le ascunse sub haină. Oare el în ce s-ar transforma dacă l-ar nimeri focul dragonului? Dragonul îi simţi privirea şi întoarse capul spre el. Picior-de-Muscă se uită repede în

altă parte, dar Lung nu-şi dădu seama că se temea. Era prea adâncit în alte gânduri.

– Dacă acei corbi erau iscoadele lui Mandragor, spuse el, atunci trebuie să-i fi vrăjit chiar el. Un dragon care face dintr-o fiinţă de apă una de aer?

Se uită nedumerit la Zobeida Ghalib.

Cercetătoarea de dragoni învârtea un inel pe deget, îngândurată.

– Nici o legendă nu povesteşte despre vreun dragon cu asemenea puteri, răspunse ea. Este într-adevăr foarte, foarte ciudat.

– În legătură cu Mandragor, sunt multe lucruri ciudate, spuse Baldovin Wiesengrund. Se sprijini de o coloană. Le-am povestit asta numai Verei şi Zobeidei: când m-a vizitat, a ieşit dintr-o fântână. Deci din apă. Ciudat pentru o fiinţă de foc, nu vi se pare? De unde a venit?

Toţi tăceau, neştiind ce să spună.

– Şi ştiţi care e lucrul cel mai curios? continuă Baldovin Wiesengrund. Faptul că Mandragor n-a venit el însuşi aici.

Toţi se uitară la el speriaţi.

– De asta am venit eu! strigă Baldovin. Monstrul a venit la mine ca să-şi recupereze solzul. Aşa că, m-am gândit eu, o să-i facă o vizită şi lui Ben. Poate o să-l atace şi pe Lung, pentru că îi place să vâneze dragoni. Dar nu o face. În schimb, trimite iscoade care să tragă cu urechea. Pune să supravegheze satul şi pe Zobeida. Ce are de gând?

– Cred că ştiu eu, spuse Lung.

Privi în vale, spre marea scăldată de lumina soarelui.

– Mandragor nădăjduieşte că-l vom duce la Hotarul Cerului. Că vom găsi dragonii care i-au scăpat atunci.

Ben îl privi speriat.

– Sigur că da, strigă Pucioasa. Nu ştie unde s-au ascuns. Când i-a surprins deasupra mării, i-au scăpat, pentru că a intervenit şarpele de mare, iar de atunci le-a pierdut urma.

Lung clătină din cap. Se uită întrebător spre oameni.

– Ce să fac? Suntem atât de aproape de destinaţie, dar cum pot fi eu sigur că nu ne va urmări până acolo? Cum pot fi eu sigur că în urma mea, la adăpostul întunericului, n-o să zboare vreun corb de cum voi porni mai departe?

Ben era năucit.

– Aşa e, murmură el. Probabil că ştie deja de mult ce a spus djinnul. Picior-de-Muscă a văzut un corb în văgăuna aia. Fir-ar să fie! Plesni cu palma peste spinarea dragonului de piatră. I-am fost de mare ajutor monstrului! Ne aştepta. Până şi pe djinn l-am descusut pentru el.

Nimeni nu spunea nimic. Soţii Wiesengrund se uitau unul la altul îngrijoraţi.

Apoi Picior-de-Muscă spuse ceva. Încet, atât de încet, că Ben abia putu să-l înţeleagă.

– Mandragor nu ştie ce a spus djinnul, tinere domn.

Cuvintele ieşiră singure din gura lui Picior-de-Muscă. Ca şi cum s-ar fi săturat să tot fie înghiţite.

Toţi întoarseră privirile spre el. Toţi.

Pucioasa făcu ochii mici, ca o pisică flămândă.

– De unde ştii tu asta, piticanie? mârâi ea cu un glas ameninţător de liniştit. De unde ştii tu atât de bine?

Picior-de-Muscă nu se uită spre ea. De fapt, nu se uita la nimeni. Inima îi bătea să-i sară din piept.

– Pentru că *eu* eram spionul lui, răspunse el. Eu eram spionul lui Mandragor.

TRĂDĂTORUL PICIOR-DE-MUSCĂ

Picior-de-Muscă închise ochii strâns. Aștepta ca Ben să-i dea brânci de pe umărul lui, ca Lung să-l preschimbe cu focul lui într-o ploșniță. Nimic nu se întâmplă. Se lăsase liniștea între vechile coloane. Un vânt fierbinte sufla peste țărm și peste mare, ciufulindu-i părul homunculului.

Cum nu se întâmpla nimic, Picior-de-Muscă deschise ochii din nou și privi într-o parte. Ben se uita la el îngrozit, atât de îngrozit și de dezamăgit, că privirea lui îi sfâșia inima.

– Tu? bâigui Ben. Tu? Dar... dar ce e cu corbii?

Picior-de-Muscă se uita în jos, la picioarele lui subțiri ca ața, pe care le vedea tot mai neclar, pentru că ochii i se umpluseră de lacrimi. Picături mari i se prelingeau pe nasul ascuțit, curgându-i pe mâini și în poală.

– Corbii sunt ochii lui, hohoti homunculul. Dar eu sunt urechea lui. Eu sunt spionul de care auzise profesorul. Eu am trădat. Eu i-am spus că profesorul are doi solzi de-ai lui, că voi căutați Hotarul Cerului, că vreți să-l întrebați pe djinnul albastru, doar...

Nu reuși să continue.

– De... parcă... aș... fi... știut! șuieră Pucioasa. Sări cu ghearele scoase la homuncul.

– Lasă-l! strigă Ben și o împinse înapoi.

– Cum?

Blana Pucioasei se zburlise toată de furie.

– Tot îl mai aperi? Deși a recunoscut cu gura lui că ne-a trădat monstrului? Mârâi, își descoperi colții și făcu iar un pas înainte. Miroseam eu de mult că nu e ceva în regulă cu piticania asta. Dar tu și Lung, voi doi erați topiți după individul ăsta. Ce i-aș mai reteza capul cu dinții!

– Ba n-ai să faci absolut nimic, Pucioaso! strigă Ben și puse o mână în fața lui Picior-de-Muscă. Încetează să te joci de-a sălbatica! Vezi doar că îi pare rău.

Cu grijă, îl luă pe Picior-de-Muscă de pe umăr și îl puse în palmă. Lacrimile i se prelingeau mai departe de pe nas. Ben scoase din buzunar o batistă prăfuită și îl șterse cu ea pe față.

– Era stăpânul meu, bâigui homunculul. Îi lustruiam solzii. Îi tăiam ghearele și îi povesteam de mii de ori faptele lui de vitejie, pe care nu se mai sătura să le asculte. Am fost lustragiul platoșei lui încă de când am fost făcut nici eu nu știu din ce. Începu iar să hohotească. Cine știe, poate că sunt și eu un rac cu foarfece clămpănitoare. Cine știe? Oricum, pe mine m-a adus pe lume același om care l-a creat și pe Mandragor. Cu multe sute de ani în urmă, ani întunecați, reci și singuratici. Unsprezece frați am avut, iar Mandragor i-a mâncat pe toți. Picior-de-Muscă își acoperi fața cu mâinile. Și pe creatorul nostru l-a mâncat.

Și vrea să vă mănânce și pe voi. Pe voi și pe toți dragonii. Pe toți.

Ginevra veni lângă Ben. Își dădu la o parte o șuviță de păr de pe frunte, apoi se uită spre homuncul cu milă.

– De ce vrea să mănânce toți dragonii? întrebă ea. Doar e și el un dragon, nu?

– Nu e dragon! răspunse Picior-de-Muscă înecându-se de plâns. Are doar înfățișarea unui dragon. El a fost făcut să vâneze dragoni. Ca o pisică, născută să vâneze șoareci.

– Cum? Baldovin Wiesengrund se uită neîncrezător peste umărul lui Ben. Mandragor nu e un dragon? Dar atunci ce e?

– Nu știu, șopti Picior-de-Muscă. Nu știu din ce vietate l-a făcut alchimistul. Platoșa lui este din metal indestructibil, dar ce e dedesubt, nu știe nimeni. Creatorul nostru i-a dat înfățișare de dragon ca să se poată apropia de ei când e la vânătoare. Toți dragonii știu că e mai bine să fugă din fața oamenilor, dar nici un dragon nu va fugi de un alt dragon.

– Asta așa e! Zobeida Ghalib încuviință din cap, îngândurată. Dar pentru ce avea nevoie alchimistul de un monstru care omoară dragoni?

– Pentru experimentele lui. Picior-de-Muscă își șterse lacrimile cu un colț al hainei. Era un alchimist foarte priceput. Cum puteți vedea și în cazul meu, știa cum să creeze viață. Dar voia și mai mult. Voia să facă aur, ca toți alchimiștii acelor vremuri. Aurul îi înnebunește pe oameni, nu-i așa?

Vera Wiesengrund o mângâie pe Ginevra pe creștet și încuviință din cap.

– Da, cel puțin pe unii dintre oameni, spuse ea.

– Așadar, creatorul meu, continuă Picior-de-Muscă cu un tremur în glas, a descoperit că, pentru a face aur, îi trebuia neapărat ceva anume. Avea nevoie de coarne de dragon măcinate. Coarnele de dragon sunt dintr-un material mai rar decât fildeșul. Dar toți cavalerii pe care îi însărcinase să-i aducă coarne nu reușeau să doboare destui dragoni. Avea nevoie de mult mai mult pentru experimentele lui, așa că și-a zămislit un omorâtor de dragoni numai pentru el. Picior-de-Muscă privi către Lung. I-a dat înfățișarea unui dragon adevărat, dar l-a făcut mult, mult mai mare și mai puternic decât ei. Doar de zburat nu putea să zboare, pentru că alchimistul îi făcuse lui Mandragor o platoșă foarte grea, dintr-un metal de nepătruns, pe care nici focul dragonilor n-o putea distruge. Apoi l-a trimis la vânătoare. Picior-de-Muscă tăcu o clipă și privi către mare, unde se vedeau bărcile pescarilor plutind pe valuri. I-a prins pe toți, continuă homunculul. Se năpustea asupra lor ca furtuna. Creatorul meu putea experimenta acum zi și noapte. Apoi, dintr-odată, toți dragonii dispărură. Mandragor i-a căutat peste tot, până când i s-au tocit ghearele și au început să-l doară încheieturile. Creatorul meu era turbat de furie. Curând, a trebuit să renunțe la toate experimentele. Dar și-a dat repede seama că nu asta era cea mai mare problemă a lui. Mandragor începuse să se plictisească și, cu cât se plictisea mai tare, cu atât mai arțăgos devenea. Atunci alchimistul a creat corbii vrăjiți, care aveau să cutreiere lumea în căutarea dragonilor dispăruți. Totul a fost în zadar. Atunci, de furie, Mandragor i-a

înghițit mai întâi pe toți frații mei. Doar pe mine m-a lăsat în viață, pentru că avea nevoie de cineva care să-i curețe platoșa. Când ajunse cu povestirea aici, Picior-de-Muscă închise ochii. Apoi, într-o zi, continuă el cu voce joasă, după ce un corb s-a întors din nou fără vreo veste, Mandragor-cel-de-Aur l-a înghițit și pe creatorul nostru, iar cu el, și taina originii lui. Însă dragoni, ridică homunculul privirea spre Lung, dragoni mai caută și astăzi. Ultimii pe care îi găsise i-au scăpat. Șarpele de mare și propria lui nerăbdare l-au făcut să-și scape prada. Acum e mai deștept și așteaptă răbdător să-l duceți *voi* la destinație.

Picior-de-Muscă tăcu. Și cu el, toți ceilalți.

O musculiță se lăsă pe picioarele subțiri ale homunculului. Picior-de-Muscă o alungă, ostenit.

– Unde e acum? întrebă Ben. E prin apropiere?

Pucioasa se uita neliniștită împrejur. La asta, nu se gândise nimeni. Dragonul de aur putea fi foarte aproape. Dar Picior-de-Muscă clătină din cap.

– Nu, răspunse el. Mandragor e departe, foarte departe. I-am povestit despre răspunsul djinnului, dar, și aici un mic zâmbet lumină fața plânsă a lui Picior-de-Muscă, dar eu l-am mințit. Pentru prima oară în viața mea, eu, Picior-de-Muscă, l-am mințit pe Mandragor-cel-de-Aur.

– Nu zău?! întrebă Pucioasa, neîncrezătoare. Și noi ar trebui să te credem, nu? De ce să-l fi mințit dintr-odată, dacă erai așa un spion formidabil și ne-ai dus atât de bine de nas?!

Picior-de-Muscă o privi cu dușmănie.

– Sigur nu din cauza ta! răspunse el cu obidă. N-aș vărsa o lacrimă dacă te-ar mânca pe tine!

– Pfu, *pe tine* o să te mănânce! i-o aruncă Pucioasa, înfuriată. Asta dacă chiar l-ai mințit.

– L-am mințit! strigă Picior-de-Muscă cu vocea tremurândă. L-am trimis în Marele Deșert, departe, foarte departe de aici, pentru că... își drese glasul și privi încurcat către Ben, pentru că voia să-l mănânce și pe omul ăsta mic. Tânărul domn a fost mereu bun cu mine. Fără să aibă nici un motiv. A fost foarte prietenos. Nimeni nu s-a mai purtat așa cu mine. Picior-de-Muscă își trase nasul și privi în jos, spre genunchiul lui ascuțit. Apoi adăugă încet, foarte încet: De aceea am hotărât ca de acum încolo el să fie stăpânul meu. Sigur, dacă vrea.

Homunculul îl privi pe Ben cu teamă.

– Stăpânul lui! Ha, mânătarca-dracului! Pucioasa chicoti în zeflemea. Ce onoare! Și pe el când ai să-l trădezi?

Ben se așeză din nou pe dragonul de piatră și îl puse pe Picior-de-Muscă pe genunchiul lui.

– Lasă prostiile cu stăpânul, spuse el. Și nu-mi mai tot spune „tinere domn". Putem fi prieteni. Pur și simplu, prieteni. E bine?

Picior-de-Muscă surâse. O lacrimă i se prelinse pe nas. Dar era o lacrimă de bucurie.

– Prieteni, repeta el. Da, prieteni.

Baldovin Wiesengrund își drese glasul și se aplecă spre cei doi.

– Picior-de-Muscă, spuse el. Ce spuneai mai înainte? Că l-ai trimis pe Mandragor în deșert? În care deșert?

– În cel mai mare pe care l-am putut găsi pe harta voastră, răspunse homunculul. Numai deșertul îl poate ține o vreme în loc, știți? Căci... Picior-de-Muscă coborî glasul, ca și cum fostul său stăpân ar fi fost acolo, în umbra cupolei de piatră. Căci el vede și vorbește prin apă. Doar apa îi dă putere și mobilitate. Așa că l-am trimis într-un loc unde nu prea e apă.

– Este un stăpân al apei, spuse încet Lung.

– Cum?

Baldovin Wiesengrund îl privi mirat.

– Asta a spus șarpele de mare pe care l-am întâlnit în călătoria noastră, îi explică dragonul. Ne-a spus că Mandragor avea mai multă putere asupra apei chiar și decât el.

– Dar cum? întrebă Ginevra, privindu-l curioasă pe homuncul. Știi ce înseamnă asta?

Picior-de-Muscă clătină din cap.

– Din păcate, nu cunosc toate tainele pe care i le-a împărtășit alchimistul. Dacă eu sau oricare dintre slujitorii lui scuipăm în apă sau aruncăm o piatră în ea, apare chipul lui Mandragor. Vorbește de parcă ar fi lângă noi, chiar dacă e în cealaltă parte a pământului. Cum face asta, nu știu.

– Aha, deci asta ai făcut acolo, la cisternă! strigă Pucioasa. Când îmi povesteai că te-ai fi întreținut cu chipul tău oglindit în apă. Lăcustă trădătoare ce ești!

– Pucioaso, ajunge! o întrerupse Lung, apoi îl privi pe homuncul. Picior-de-Muscă puse capul în piept.

– Da, are dreptate, murmură el. Atunci am vorbit cu stăpânul meu.

– Asta ar trebui să faci și de acum înainte, spuse Zobeida Ghalib.

Picior-de-Muscă se întoarse spre ea uimit.

– Poate așa mai poți repara ce ai stricat cu trădarea ta, îi explică cercetătoarea.

– Da, tocmai la asta mă gândeam și eu, Zobeida! Baldovin Wiesengrund lovi cu pumnul în palmă. Picior-de-Muscă ar putea fi un fel de agent dublu. Ce părere ai, Vera?

Soția lui încuviință.

– Nu-i deloc o idee rea.

– Agent dublu? Ce e aia? întrebă Pucioasa.

– Simplu. Picior-de-Muscă se preface că e în continuare spionul lui Mandragor, îi explică Ben, dar de fapt e spionul nostru. Înțelegi?

Pucioasa își încreți fruntea.

– Sigur că da! Picior-de-Muscă ar putea să-l îndepărteze în continuare de noi! strigă Ginevra. Curioasă, se uită la homuncul. Ai face asta? Adică nu e prea periculos?

Picior-de-Muscă clătină din cap.

– Nu, nu, răspunse el. Dar mă tem că Mandragor știe de mult că l-am trădat. Nu uitați de corbi!

– Aiurea, ăia s-au prefăcut la loc în raci, spuse Pucioasa dând din mână a lehamite.

– Are mai mulți corbi decât ăia doi, față blănoasă! răspunse Picior-de-Muscă sâcâit. De exemplu, ăla cu care te-ai jucat cu pietre, deasupra mării. Era păsăroiul pe care călăream eu și, de câtva timp, devenise foarte suspicios. Piatra aruncată de tine trebuie că l-a supărat peste măsură.

– Ei şi? mârâi Pucioasa.

– Dar tu chiar n-ai nimic altceva decât blană în capul ăla al tău? strigă Picior-de-Muscă. Chiar nu poţi să-ţi închipui că, de supărare, se va duce să-l caute pe fostul meu stăpân? Nu crezi că pe Mandragor l-ar pune pe gânduri dacă i-ar povesti cum am traversat Marea Arabiei pe spinarea unui şarpe de mare? Deşi eu i-am spus că dragonii se ascund într-un deşert aflat la mii de kilometri depărtare?

– Oh! murmură Pucioasa şi se scărpină după urechi.

– Nu! Picior-de-Muscă clătină din cap. Nu ştiu dacă e o idee aşa bună să mai iau legătura cu el. Nu-l subestimaţi pe Mandragor! Apoi se întoarse către Lung, care îl privea îngrijorat. Nu ştiu de ce cauţi tu Hotarul Cerului, dar cred că ar fi bine să te întorci de unde ai venit. Altfel, îl vei conduce pe duşmanul vostru cel mai mare la ţelul visurilor sale mârşave.

Lung îi întoarse tăcut privirea lui Picior-de-Muscă. Apoi spuse:

– Am pornit în călătoria asta lungă ca să găsesc o nouă patrie, pentru mine şi pentru dragonii care, cu mult timp în urmă, au fugit din calea lui Mandragor şi a oamenilor şi s-au aşezat undeva în Nord. Acolo, aveam un ţinut doar al nostru, izolat, o vale umedă şi rece, dar puteam trăi în linişte. Acum oamenii vor s-o aibă. Hotarul Cerului este pentru noi singura speranţă. Unde în altă parte să găsesc un loc care să nu le aparţină deja oamenilor?

– Deci de asta eşti aici, spuse încet Zobeida Ghalib. De asta cauţi tu Hotarul Cerului, după cum am aflat de la Baldovin. Dădu din cap. Da, munţii Himalaya, unde s-ar afla

acel loc, nu le aparţin oamenilor. Poate de aceea n-am găsit eu Hotarul Cerului, pentru că sunt om. Cred însă că tu poţi să-l găseşti. Dar cum putem să-l împiedicăm pe Mandragor să te urmărească până acolo?

Baldovin Wiesengrund clătină din cap, nedumerit.

– Nici să se întoarcă acasă nu poate, murmură el, pentru că l-ar atrage pe Mandragor spre dragonii din Nord. Încurcată situaţie, prietenul meu!

– Da, fără îndoială! Zobeida Ghalib oftă. Dar cred că trebuia ca lucrurile să se petreacă aşa. N-am apucat să termin povestea călăreţului dragonilor. Veniţi cu mine, vreau să vă arăt ceva.

Îl luă pe Ben de mână şi îl trase după ea în mormântul pe jumătate surpat.

MANDRAGOR AFLĂ TOT

– Scuipă! pufni Mandragor. Scuipă odată, pitic netrebnic!

Stătea întins între dune și zvâcnea din coadă, iar în jurul lui se ridicau munții de nisip din care îl eliberase Pietrișu. Norocul lui Mandragor fusese că gnomii erau obișnuiți cu săpatul.

Pietrișu strânse cu greu o picătură de salivă din gura sa uscată, pe care o scuipă cu buzele țuguiate în castronul pe care îl cioplise dintr-un cactus ciopârțit.

– Nu are rost, Aurimea Voastră! se burzului el. Vedeți aici! Soarele ne va prăji de tot până adun eu destul lichid.

– Scuipă! mârâi Mandragor, apoi produse și el o bălțoacă de scuipat, verde ca otrava.

– Uiuiuuu! strigă Pietrișu, aplecându-se peste castron atât de mult, că pălăria lui fu cât pe ce să cadă înăuntru. Colosal, Aurimea Voastră! O baltă de scuipat! Ce spun eu, un adevărat lac! Chiar funcționează! De necrezut! Și soarele se oglindește în ea. Să sperăm că n-o să se evapore pe loc!

– Pune-te în așa fel, încât să-i faci umbră, cap sec! mârâi Mandragor.

Apoi mai scuipă o dată. Fleoșc! O bălțoacă verzulie aproape că umplu castronul din cactus. Pleosc, plici!

își dădu și Pietrișu partea lui. Scuipară și scuipară până când se uscă și gâtlejul lui Mandragor.

– La o parte! mugi el, îmbrâncindu-l pe gnom în nisipul fierbinte.

Apoi fixă bălțoaca cu unul din ochii lui roșii. Zeama verde se tulbură mai întâi, dar, după câteva clipe, începu să lucească aidoma unei oglinzi. În castronul din cactus apăru apoi silueta unui corb.

– În sfârșit! croncăni corbul și lăsă să cadă piatra pe care o ținuse în cioc până atunci. Unde ați fost până acum, stăpâne? Am aruncat în mare mai multe pietre decât sunt stele pe cer. Trebuie să-l mâncați pe cobold, pe loc! Ia uitați-vă aici!

Revoltat, ridică aripa stângă, pe care încă mai era lipită piatra pe care i-o aruncase Pucioasa. Scuipatul de cobold ținea foarte mult timp.

– Ei, hai, nu te mai văicări atâta! mârâi Mandragor. Lasă coboldul! Zi mai bine unde e Picior-de-Muscă. Ce a făcut când îl spiona pe djinn? Și-a băgat cumva stafide în urechi? Nici măcar un vârf de coadă de dragon n-am găsit în pustiul ăsta unde m-a trimis el.

Corbul căscă ciocul, îl închise cu un plescăit sec, apoi îl căscă din nou.

– Pustiu? Cum așa, pustiu? cârâi el mirat. Despre ce vorbiți, stăpâne? De mult a trecut dragonul argintiu marea, cu Picior-de-Muscă cu tot. Ultima oară, i-am văzut pe spinarea unui șarpe de mare. Cum, nu v-a spus asta? Ridică din nou aripa, într-un gest acuzator.

– Coboldul a vrăjit pietrele. De asta v-am şi chemat. Picior-de-Muscă n-a clintit nici un deget să-l împiedice pe blănosul ăla.

Mandragor îşi încreţi fruntea.

– Deasupra mării? mârâi el.

Corbul se aplecă înainte.

– Stăpâne? strigă el. Maestre, dintr-odată vă văd foarte rău.

Mandragor mai scuipă o dată în castronul de cactus, sâcâit.

– Da, strigă corbul. Acum vă văd din nou mai bine.

– Deasupra cărei mări? se răsti la el Mandragor.

– O ştiţi bine, stăpâne! strigă corbul. Ştiţi şi şarpele. Vă mai amintiţi de noaptea în care i-aţi vânat pe dragonii ăia care înotau? Sunt sigur că e vorba de acelaşi şarpe care v-a reţinut atunci.

– Taci! răcni Mandragor. De furie, era să sfarme cu laba castronul de cactus. Sforăia fioros şi scormonea cu ghearele în nisip. Nu, nu-mi amintesc! Şi ai face bine să nu-ţi aminteşti nici tu. Şterge-o, trebuie să cuget!

Corbul se dădu îndărăt înspăimântat.

– Bine, dar coboldul? croncăni el încet. Ce e cu coboldul?

– Piei din ochii mei!!! răcni Mandragor.

Imaginea corbului dispăru, iar băltoaca verde nu mai oglindea decât soarele nemilos al deşertului.

– Pi... cior... de... Mus... că! mârâi Mandragor. Se ridică în picioare şi şfichiui cu coada prin nisip. Păduche împuţiiit! Lepădătură cu picioare de păianjen! Minte de gânganie năsoasă! A îndrăznit să mă mintă pe miiiineeee!

Ochii lui Mandragor scânteiau de furie. Am să-l fac terci! urlă el. Îl strivesc ca pe o nucă, pe urmă am să-l înghit cum i-am înghiţit pe fraţii lui! Aaaarh! Căscă fălcile şi răcni atât de tare, că Pietrişu se aruncă în nisip cu pălăria trasă peste urechi, tremurând ca varga. Urcă în spinarea mea, lustragiule de platoşă! se răsti Mandragor.

– Îndată, Aurimea Voastră! murmură gnomul.

Cu genunchii încă înmuiaţi de sperietură, încălecă pe coada stăpânului său, apoi i se căţără în spinare atât de repede, că era cât pe ce să-şi piardă pălăria.

– Mergem acasă, în sfârşit, Aurimea Voastră? întrebă el.

– Acasă? Mandragor hohoti încet. Mergem la vânătoare. Dar mai întâi ai să-i povesteşti trădătorului ăla de Picior-de-Păianjen despre sfârşitul meu înfiorător în pustiu.

– Care sfârşit? întrebă Pietrişu, nedumerit.

– Am ruginit, dobitocule! îl repezi Mandragor. Ruginit, împotmolit în nisip, îngropat, uscat şi pârjolit de soare, găseşti tu ceva! Trebuie doar să sune cât mai adevărat, cât să-l facem pe micul trădător să ţopăie de bucurie şi să ne conducă fără să aibă habar la prada noastră.

– Dar... Gâfâind, Pietrişu se căţărase până pe capul stăpânului său. Dar cum o să-l găsim pe Picior-de-Păianjen ăsta?

– Lasă asta în grija mea, răspunse Mandragor. Cred că ştiu încotro se îndreaptă dragonul argintiu. Dar acum avem nevoie de o întindere mare de apă pentru minciunile tale. Iar dacă nu faci în aşa fel încât să creadă fiecare vorbuliţă pe care i-o vei turna, spuse Mandragor cu un rânjet înfiorător, atunci o să te mănânc, gnomule.

Pietrișu se făcu mic.

Mandragor își înmuie o gheară neagră în băltoaca de scuipat și dispăru ca o nălucă din Marele Deșert. Rămaseră în urma lui numai niște urme de gheare uriașe în nisip. Și pământuful de praf al lui Pietrișu. Însă vântul deșertului le acoperi de îndată pe toate.

ÎNTOARCEREA CĂLĂREȚULUI DRAGONILOR

În mormântul călărețului dragonilor, era întuneric, deși afară soarele pârjolea pământul. Numai câteva raze pătrundeau prin crăpăturile zidurilor, luminând desenele de pe pereții mormântului. Încăperea de sub cupola de piatră era atât de mare, că Lung avea chiar loc de întors înăuntru. O mireasmă stranie și grea se ridica de la frunzele putrede care acopereau podeaua de piatră din jurul sarcofagului.

– Uită-te aici, spuse Zobeida Ghalib aducându-l pe Ben lângă ea. Vezi semnele astea? spuse ea trecându-și palma peste lespedea de piatră a sarcofagului.

Ben dădu din cap.

– Mi-a trebuit mult timp să le descifrez, continuă Zobeida. Multe semne erau roase de vântul sărat care bate dinspre mare. Nimeni din sat nu știa ce scrie aici. Nici unul nu-și amintea vechile povești. Numai ajutată de două femei foarte bătrâne, cărora bunicile lor le povestiseră despre călărețul dragonilor, am reușit să readuc la viață vorbele de mult uitate, iar astăzi, când te-am văzut împreună cu Pucioasa intrând în sat călare pe Lung, pentru o clipă ele au devenit realitate.

– Ce scrie acolo? întrebă Ben.

Bătăile inimii i-o luaseră razna atunci când doamna Ghalib îl trăsese după ea în camera mormântului. Nu-i plăceau cimitirele, îl înfricoşau. Şi acum, era în interiorul unui mormânt. Dar mireasma care se ridica de la frunze îl liniştise.

– Aici scrie, răspunse Zobeida Ghalib, urmărind rândurile aproape şterse cu degetele ei pline de inele, că într-o zi, călăreţul dragonilor se va întoarce sub înfăţişarea unui băiat cu piele palidă ca luna plină, care îi va salva pe prietenii lui, dragonii, de un duşman foarte puternic.

Ben privi neîncrezător spre sarcofag.

– Scrie asta aici? Dar... bâigui el, căutându-l pe profesor cu privirea.

– Sunt vorbele unei prezicătoare din acele vremuri? întrebă Baldovin Wiesengrund.

Zobeida Ghalib încuviinţă din cap.

– Era acolo când a murit călăreţul dragonilor. Unii spun că ar fi fost chiar vorbele lui.

– Să se întoarcă? Dar era şi el om, nu? întrebă Pucioasa, apoi chicoti. Voi, oamenii, nu vă întoarceţi niciodată de pe lumea cealaltă. Vă rătăciţi acolo. Vă rătăciţi şi uitaţi cu totul de lumea din care aţi venit.

– De unde ştii că aşa e cu toţi oamenii? întrebă Zobeida Ghalib. Ştiu, tu te poţi duce pe lumea cealaltă ori de câte ori vrei. Toate fiinţele fabuloase pot asta, în afară de cele care suferă o moarte năprasnică. Dar unii oameni cred că şi noi trebuie doar să cunoaştem moartea ceva mai bine

ca să ne întoarcem oricând dorim. Deci, cine ştie, poate că în Ben e ceva din primul călăreţ al dragonilor.

Băiatul se privi cu o uşoară teamă.

– Ei, asta-i acum! chicoti Pucioasa în batjocură. L-am găsit după nişte lăzi. Printre cutii de carton şi lăzi, la celălalt capăt al lumii, şi nu ştia nici de dragoni, nici de cobolzi, nici de nimic.

– Aşa e, spuse Lung şi întinse gâtul peste umărul lui Ben. Dar a devenit un călăreţ al dragonilor, Pucioaso, un adevărat călăreţ. Nu sunt prea mulţi ca el în lume. Niciodată n-au fost mulţi, nici atunci când dragonii zburau liberi, fără a fi nevoiţi să se ascundă. Cred că, şi aici Lung ridică ochii şi privi împrejur, indiferent dacă în el e ceva din călăreţul dragonilor sau nu, acum e aici şi chiar ne poate ajuta să-l biruim pe Mandragor. Şi un lucru e chiar cum scrie acolo, continuă el, suflându-i părul care îi atârna peste faţă. E palid ca luna. Şi, în clipa asta, cred că e şi mai palid.

Ben îi zâmbi încurcat.

– Pfff! pufni Pucioasa, adulmecând una din frunzele frumos mirositoare pe care le ridicase de pe jos. Şi eu călăresc pe dragon. De când mă ştiu. Dar de asta nu vorbeşte nimeni.

– Palidă ca luna nu eşti, în nici un caz, spuse Picior-de-Muscă uitându-se la faţa ei îmblănită. Tu eşti mai degrabă de culoarea norilor de ploaie, dacă mă întrebi pe mine.

Pucioasa scoase limba la el.

– Doar că pe tine nu te întreabă nimeni.

Baldovin Wiesengrund își drese glasul. Îngândurat, se sprijini de vechiul sarcofag.

– Draga mea Zobeida, spuse el. Presupun că ne-ai arătat inscripția asta veche pentru că ești de părere ca Lung să nu se întoarcă acasă, cu toate că e urmărit de ceva înspăimântător.

Cercetătoarea de dragoni încuviință.

– Chiar așa e. Lung a ajuns deja atât de departe și atâția i-au fost de ajutor până acum. Nu pot să cred că toate astea au fost pentru nimic. Și cred că e timpul ca dragonii să-l alunge pe Mandragor pentru totdeauna, în loc să se tot ascundă de el. Oare nu e acum cea mai bună ocazie? întreabă ea și se uită în jur. Avem un dragon care nu mai are nimic de pierdut, o coboldă care alungă corbii vrăjiți, un băiat care e un adevărat călăreț de dragoni și despre care povestește și o veche profeție și un homuncul care cunoaște aproape toate tainele stăpânului său. Ridică mâinile în aer și toate brățările îi zornăiră. Și mai sunt și oameni care își doresc ca dragonii să se rotească din nou pe cer. Da, cred cu tărie că Lung trebuie să-și continue călătoria. Și am să-i spun cum poate păcăli luna.

Se făcu liniște în mormântul călăreţului dragonilor. Toți îl priveau pe Lung, încordați. Lung lăsă ochii în jos, îngândurat. Apoi ridică din nou privirea, se uită împrejur și încuviință din cap.

– Voi zbura mai departe, spuse el. Poate că e adevărat ce scrie pe piatra asta. Poate că e vorba chiar de noi. Dar, înainte s-o pornim din nou la drum, Picior-de-Muscă va încerca să afle pe unde e stăpânul său acum.

Aruncă o privire întrebătoare spre homuncul.

Picior-de-Muscă simți cum picioarele încep să-i tremure, dar dădu din cap că da.

– Am să încerc, șopti el. Așa de adevărat cum mă cheamă Picior-de-Muscă și am ieșit dintr-o retortă.

Când se întoarseră, satul părea pustiu. Văpaia amiezii subjugase oamenii și animalele. Aerul părea prea gros pentru a mai putea fi respirat. Și copiii se făcuseră nevăzuți. Dar în colibe se pregătea prânzul, iar din spatele pedelelor colorate răzbătea larmă de glasuri.

– Toți cei din sat se așteaptă ca tu să le fi adus noroc, îi spuse Zobeida Ghalib lui Lung în drum spre coliba ei. Ei cred că norocul se scurge de pe solzii dragonului precum praful de aur și că se așază pe acoperișuri și pe plasele pescarilor unde rămâne mult timp după ce tu și prietenii tăi vă veți lua zborul.

– Trebuie să plecăm încă din noaptea asta, spuse Lung. Cu cât mai repede plecăm, cu atât mai greu îi va fi lui Mandragor să ne urmărească.

Zobeida Ghalib era de acord.

– Da, așa e. Dar, dacă vrei să te ajut să păcălești luna, atunci, în noaptea asta, trebuie să aștepți până când ajunge sus, pe bolta cerească. Vino!

Îl duse pe Lung împreună cu ceilalți în spatele colibei. Pe pământul uscat, îngrădise o parcelă pe care creșteau flori cu frunze spinoase și boboci închiși.

– Cele mai multe plante, le explică Zobeida Ghalib sprijinindu-se de gard, trăiesc, după cum bine știți, din

lumina soarelui. Florile astea sunt altfel, ele se hrănesc cu lumina lunii.

– Uimitor, murmură Baldovin Wiesengrund.

Vera se ridică pe vârfuri şi aruncă o privire peste gard, să vadă mai bine acele plante deosebite.

– N-am auzit niciodată de o asemenea plantă, Zobeida, spuse ea. Unde le-ai descoperit?

Dragonologul zâmbi.

– Am găsit seminţele lor sus, în mormântul călăreţului dragonilor. Plantele, care mai mult ca sigur au crescut cândva acolo, s-au făcut de mult praf şi pulbere, dar seminţele lor erau peste tot în jurul sarcofagului. Aşa că eu le-am strâns, le-am ţinut în apă câteva zile şi pe urmă le-am semănat aici. Rezultatul puteţi să-l vedeţi şi voi. Frunzele pe care aţi călcat la mormânt sunt resturi ale ultimei mele recolte. Usuc florile tot acolo, ca să obţin seminţe noi. Le-am numit „floarea-dragonului", cum altfel? Zobeida Ghalib zâmbi din nou şi mângâie unul din bobocii strâns închişi. Se deschid doar la lumina lunii. Florile lor miros atât de tare, că fluturii de noapte roiesc în jurul lor, descriind parcă nişte lampioane. Dar cel mai grozav e că, atunci când luna le luminează mai mult, ele strălucesc şi mai tare, până când lumina lunii se strânge pe frunzele lor ca picăturile de rouă.

– Incredibil! Baldovin Wiesengrund privea fascinat florile-dragonului. Ai descoperit toate astea întâmplător sau ţi-a povestit cineva despre planta asta minunată?

– Ştii, Baldovin, răspunse Zobeida Ghalib, oare ce e cu adevărat întâmplător? Mi-am amintit poveşti străvechi, în

care dragonii zburau şi ziua. Dar asta nu găseşti decât în poveştile foarte, foarte vechi. Cum aşa, m-am întrebat? Cum se face că, de la un moment dat, dragonii nu au mai putut zbura decât la lumina lunii? Am căutat un răspuns în inscripţiile de pe mormânt şi, din întâmplare, am descoperit acolo seminţele. Cred că acel călăreţ al dragonilor era pe urmele acestei taine. În fond, dragonul care l-a vindecat cu focul lui a venit într-o noapte fără lună, nu? Îl privi pe Lung în ochii lui aurii. Cred că florile astea îi dăduseră putere. Cred că roua care se strânge pe ele conţine puterea lunii.

– Crezi doar? Pucioasa se strecurase pe sub gard şi adulmeca frunzele ţepoase. Dar de încercat, nu le-ai încercat niciodată, nu?

Dragonologul clătină din cap.

– Cum aş fi putut? Lung e primul dragon pe care l-am întâlnit în viaţa mea. Şi nici o altă fiinţă nu se poate ridica de la pământ doar cu ajutorul luminii lunii.

– Ai auzit? Pucioasa se întoarse spre Lung. S-ar putea să cazi de sus ca un bolovan dacă te încrezi doar în chestiile astea ţepoase.

Lung îşi scutură aripile.

– Poate nici n-o să avem nevoie de ajutorul lor. Poate vom fi ajuns de mult la Hotarul Cerului până să mai vină o dată luna neagră. Dar ce facem dacă se mai întâmplă o dată ce s-a întâmplat deasupra mării? Ce facem dacă luna ne trădează tocmai când zburăm pe deasupra munţilor?

Pucioasa fu scuturată de un fior.

– Da, da, bine. Ai dreptate.

Smulse o frunză și începu s-o ronțăie, neîncrezătoare.

– N-are gust rău. Dar mai degrabă de izmișoară decât de lumina lunii, dacă mă întrebi pe mine.

– Trebuie să le mănânc? o întrebă Lung pe Zobeida Ghalib.

Ea clătină din cap.

– Nu, trebuie doar să lingi roua de pe frunzele lor. Dar, pentru că n-am cum să-ți dau florile, de când mi-a povestit Baldovin de tine, am început să strâng roua lunii de pe frunze. Asta am să fac și la noapte, așa că vei lua cu tine o sticluță plină. Dacă luna te părăsește, atunci unul din prietenii tăi va trebui să-ți toarne câteva picături pe limbă. Ai să-ți dai seama singur cam de cât ai nevoie. Roua o să rămână limpede precum apa doar până la următoarea lună plină. Dacă mai ai nevoie și pentru drumul spre casă, va trebui să-mi mai faci o vizită.

Lung dădu din cap, apoi privi îngândurat în zare.

– Abia aștept, spuse el încet. Vreau să văd, în sfârșit, Hotarul Cerului.

NUMAI MINCIUNI

Lui Picior-de-Muscă îi plăceau foarte mult sărbătoarea oamenilor, râsetele, dansul, copiii care se hârjoneau în nisip, în timp ce luna desenase un drum luminos de-a curmezișul mării.

Homunculul ședea alături de Ben, Pucioasa și familia Wiesengrund, lângă coliba Zobeidei Ghalib. Lung se întinsese pe țărm și abia dacă îi mai vedeau capul, atât de mare era mulțimea sătenilor adunați în jurul lui. Mereu voia câte cineva să-i mângâie solzii, să se cațăre pe spinarea zimțată sau să se așeze între labele lui. Dragonul îi lăsă bucuros pe toți să-și facă cheful, dar Pucioasa îl cunoștea mult prea bine și și dădea seama că abia își mai putea stăpâni nerăbdarea.

– Vedeți cum îi zvâcnesc urechile? spuse ea în timp ce își îndesa o înghițitură de orez între fălci.

Orezul era pregătit cu stafide, migdale dulci și mirodenii atât de gustoase, că Pucioasa simți pentru prima oară în viață că nu s-ar sătura niciodată de această mâncare a oamenilor.

– Când urechile îi zvâcnesc așa, plescăi ea cu gura plină, înseamnă că e nerăbdător, chiar foarte nerăbdător.

Vedeți cuta aia de deasupra nasului? Vă spun eu, dacă ar fi după el, acum ar sări în picioare și și-ar lua zborul.

– O va face cât de curând, spuse Zobeida Ghalib și se așeză lângă ei. Ținea în mână o butelcuță din sticlă roșie, care strălucea argintiu.

– Am strâns toate picăturile de pe frunzele florilor-dragonului. Mai mult nu pot face pentru voi. Ia-le, călăreț de dragoni, spuse ea și îi dădu butelcuța lui Ben. Păstreaz-o cu grijă! Sper să nu aveți nevoie de ea, dar sunt sigură că vă poate fi de ajutor.

Ben dădu din cap și puse sticluța cu roua lunii în rucsac. Împachetase deja harta șobolanului. Vorbise cu Baldovin Wiesengrund despre poveștele djinnului. Profesorul îi explicase lui Ben că palatul pe care îl văzuse în ochiul djinnului nu putea fi decât o mănăstire pe care ei o cunoșteau dintr-o altă călătorie. Se afla nu departe de locul unde Indusul o cotea spre Răsărit, undeva în inima munților Himalaya. Era o zonă cu multe pete albe pe harta lui Gilbert Codițăcenușie.

– Ce crezi, dragonologule, întrebă Pucioasa în timp ce își curăța câteva boabe de orez din blană, oare un cobold flămând ar putea să-și ia pentru drum niște mâncare de-a oamenilor?

Zobeida Ghalib izbucni în râs.

– Sigur că da, spuse ea. La urma urmei, toți vrem să-ți păstrezi forțele. Cine știe câți corbi vrăjiți va trebui să mai dobori.

– Da, cine știe, murmură Pucioasa și ridică ochii spre cer.

Nu vedea cu ochii ei ageri nici cel mai mic punct negru printre stele, dar nu prea avea încredere în liniștea asta. Noaptea era o ascunzătoare bună pentru penele negre.

– Hei, Picior-de-Muscă, spuse ea și îl apucă pe homuncul de mânecă. Caută-ți un smârc! E timpul să stai de vorbă cu stăpânul tău.

Picior-de-Muscă stătea pe genunchiul lui Ben, privind îngândurat spre oamenii care sărbătoreau. La vorbele Pucioasei, tresări.

– Ce ai spus?

– Mandragor! repetă Pucioasa. Vechiul tău stăpân! Află dacă mai e în deșert. În curând, trebuie să pornim.

– A, da.

Picior-de-Muscă se făcuse mic de tot.

– Să vin și eu? întrebă Ben.

– Ați face asta, tinere domn?

Picior-de-Muscă îl privi pe băiat cu recunoștință.

– Sigur.

Ben îl așeză pe homuncul pe umăr și se ridică.

– Dar, dacă îmi mai spui o singură dată „tinere domn", atunci plec și te las să vorbești cu monstrul de unul singur.

Picior-de-Muscă dădu din cap și se agăță de puloverul băiatului.

– Bine, rezolvați voi asta, strigă Baldovin Wiesengrund în urma lor. Eu și Zobeida îl vom elibera pe Lung de admiratorii lui.

Ben îl duse pe Picior-de-Muscă spre câmpul cu florile-dragonului. Lângă gard, era un mic bazin, de unde

Zobeida lua apa cu care stropea florile când arșița le pleoștea frunzele. Era acoperit cu folie neagră din plastic pentru ca prețioasa apă să nu se evapore.

Ben îl lăsă jos pe Picior-de-Muscă, dădu folia la o parte și se așeză pe gard. Florile-dragonului se deschiseseră și frunzele lor țepoase străluceau în noapte.

– Dacă e încă în deșert, întrebă Ben, atunci poate să-ți răspundă?

Homunculul clătină din cap.

– Nu, fără apă nu poate. Dar nu cred că Mandragor mai e în deșert.

– De ce?

– Așa simt eu, murmură Picior-de-Muscă.

Apoi ridică o piatră.

Ben se foia pe gard.

– Dacă totuși apare, spuse el, poate să mă vadă, ce crezi?

Picior-de-Muscă clătină din cap. Cu picioarele tremurându-i, se apropie de marginea bazinului. Chipul lui apărea în oglinda apei mai palid decât luna. Dar mireasma florilor se răspândea în aerul rece al nopții și îi mai potolea bătăile inimii.

– Rămâi întunecată, șopti homunculul. Rămâi întunecată, apă!

Apoi aruncă piatra. Pleosc! Undele strălucitoare tulburară ochiul de apă. Picior-de-Muscă își ținea răsuflarea. În bazinul întunecat, apăru un chip. Dar nu era al lui Mandragor.

– Pietrișu!

Picior-de-Muscă sări îndărăt, surprins.

– O, Picior-de-Muscă, în sfârșit, dai și tu un semn de viață! Gnomul își dădu pălăria mult prea mare pe spate. Lacrimi mari îi șiroiau pe față. Stăpânul, Aurimea Sa... Își ridică scurtele brațe în aer și le lăsă să cadă, neputincios. El, el, el...

– Ce? Ce-i cu el? bâigui Picior-de-Muscă.

Ben se aplecă, peste măsură de curios.

– S-a scufundat! gemu Pietrișu. În nisip! Țuști, și nu mai era! Ooooh! Își dădu ochii pe spate și continuă cu glas răgușit: A fost atâââât de îngrozitoooor, Picior-de-Muscă! Scrâșnete, trosnete și pe urmă, dintr-odată... Gnomul se aplecă atât de tare, că nasul lui părea să fi atins apa... dintr-odată, liniște. Liniște de mormânt. Se îndreptă din

nou şi ridică din umeri. Ce puteam eu să fac? Nu puteam să-l dezgrop, sunt mult prea mic pentru asta!

Picior-de-Muscă se uită îngândurat la gnomul care plângea cu sughiţuri. Nu putea să creadă ce povestea Pietrişu. Chiar era posibil ca toate grijile lor să se fi scufundat în nisipul unui pustiu îndepărtat?

– Pietrişule, unde te afli? îl întrebă Picior-de-Muscă pe gnomul care acum îşi tot trăgea nasul.

– Eu? Pietrişu se şterse la nas cu mâneca. Am avut noroc. A trecut o caravană pe unde Aurimea Sa... începu el din nou să hohotească, unde s-a scufundat Aurimea Sa. M-am agăţat de piciorul unei cămile. Aşa am ajuns într-un oraş, un oraş al oamenilor, plin de aur şi diamante. Minunat, îţi spun, un loc minunat!

Picior-de-Muscă dădu din cap. Privea în apă, muncit de tot soiul de gânduri.

– Şi tu? întrebă gnomul. Tu unde eşti acum?

Picior-de-Muscă vru să deschidă gura, dar în ultima clipă îşi înghiţi răspunsul.

– Noi, spuse el, abia am reuşit să ieşim din deşert. Am găsit tot atâţia dragoni câţi aţi găsit şi voi. Acel djinn nenorocit a minţit.

– Da. Ce ticălos, mii de bolovani!

Pietrişu se uita fix la Picior-de-Muscă, dar homunculul abia putea vedea ochii gnomului fiindcă marginile uriaşei pălării îi acopereau privirea.

– Ce o să faceţi acum? întrebă Pietrişu. Pe unde vrea dragonul argintiu să mai caute?

Picior-de-Muscă ridică din umeri şi îşi luă cea mai indiferentă faţă de care era în stare.

– Habar n-am. E abătut, ceva de groază. L-ai mai văzut pe corb?

Pietrişu clătină din cap.

– Nu, de ce? Apoi privi împrejur. Trebuie să închei acum, şuieră el. Cu bine, Picior-de-Muscă. Poate ne vom revedea într-o bună zi.

– Da, murmură Picior-de-Muscă în timp ce chipul lui Pietrişu se topea încet în apa întunecată.

– Uraaa! Ben sări de pe gard, îl ridică în aer pe Picior-de-Muscă, îl aşeză pe capul lui şi începu să dănţuiască în jurul florilor-dragonului.

– Am scăpat, am scăpat! cânta el. Am scăpat, scăpat, scăpat! În nisip s-a scufundat! În ţărână, în pământ! Şi de-aia îmi vine să cânt! Ei, drăcie! Se sprijini de gard, râzând din toată inima. Ai auzit? Sunt un adevărat poet! He-he! Îl dădu pe Picior-de-Muscă jos de pe cap, ţinându-l acum în faţa ochilor. De ce nu spui nimic? Nici măcar nu pari să te bucuri. Nu cumva ţineai la mâncătorul ăla de dragoni?

– Nu! Picior-de-Muscă scutură din cap, ofensat. Doar că... spuse el frecându-şi nasul ascuţit, doar că e prea frumos ca să fie adevărat, înţelegi? Timp de sute de ani mi-am mâncat amarul cu el, m-am temut de el, iar acum, spuse el privindu-l pe Ben în ochi, acum se scufundă aşa, dintr-odată, în nisip? Nu! scutură el din cap. Nu, nu pot să cred asta.

– Ei, asta-i acum! Ben îl împunse uşor cu degetul în pieptul îngust. Gnomul nu părea să mintă. Deşertul e plin de nisipuri mişcătoare. Am văzut aşa ceva la televizor. Nisipul ăsta poate înghiţi o cămilă ca şi cum ar fi un purice, zău aşa!

Picior-de-Muscă dădu din cap.

– Da, am auzit şi eu asemenea lucruri. Totuşi...

– Nici un totuşi, spuse Ben şi îl aşeză pe umăr. Ne-ai salvat pe toţi. În fond, tu l-ai trimis în pustiu. Ce faţă crezi că o să facă Pucioasa când o să-i povestim?! Abia aştept.

Apoi o luă la fugă cât îl ţineau picioarele, înapoi pe ţărm, să dea tuturor vestea cea bună.

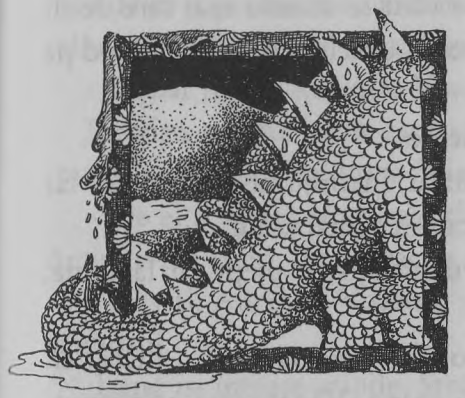

OCHI ÎN OCHI

– Bine jucat! mârâi Mandragor. Foarte bine jucat, piticule. Nenorocitul ăla cu picioare de păianjen te-a crezut.

Ridică botul din apă şi se urcă pe mal, fornăind. Un stol de păsări se ridică fâlfâind şi umplu cerul nopţii cu ţipete ascuţite. Pietrişu se agăţă de un corn şi privi îngrijorat în jos, la râul negru ca tuşul care spăla solzii lui Mandragor.

– Şi cum ar arăta acum o mică recompensă? întrebă el. Daţi-mi un solz, Aurimea Voastră!

– Pentru câteva minciunele? Pff! Taci din gură! grohăi Mandragor.

Pietrişu bombănea în barbă, jignit.

– Acum, îi voi lua urma! mârâi Mandragor.

– Urma cui?

– Urma dragonului argintiu, ce, ai pietriş în cap?

– Dar acolo sunt oameni, spuse gnomul îngrijorat, aranjându-şi pălăria pe cap. O mulţime de oameni. Dacă vă văd? Solzii Aurimii Voastre strălucesc în lumina lunii!

– Tacă-ţi clanţa!

Mandragor păşea prin mâl, îndreptându-se spre dealul pe care se afla satul. Acolo, sărbătoarea era încă în toi.

Muzica și râsetele aduse de vânt se auzeau mai tare decât vuietul mării. Mandragor ciuli urechile și urcă gâfâind pe creasta dealului.

Dragonul argintiu era acolo.

Lung stătea pe malul mării, înconjurat de oameni, iar Ben și Pucioasa tocmai urcau în spinarea lui.

Mandragor trăgea aerul nopții în piept cu lăcomie, adulmeca și fornăia.

– Da, acum îi știu mirosul. I-am luat urma, mârâi el. Acum nu mai poate să-mi scape. Vânătoarea a început. În sfârșit!

Se linse pe botul lui înfricoșător. Pofta de vânătoare ardea în el ca focul. Nerăbdător, se lăsa când pe un picior, când pe celălalt.

– Și cum o să-l urmărim? întrebă gnomul, curățând câțiva stropi de mâl de pe fruntea lui împlătoșată. El poate să zboare, Aurimea Voastră, nu?

– Prostii! spuse Mandragor scuturând disprețuitor din cap. Un singur drum duce de aici spre munți, iar drumul ăla e fluviul. El zboară, iar eu înot. Drumul e același. Și i-am luat deja mirosul. O să-l găsesc oriunde. Vântul o să-mi șoptească mereu unde se află.

Jos, pe țărm, Lung se întoarse cu spatele la marea care strălucea argintiu în lumina lunii și privi spre Nord. Oamenii din jurul lui se dădură îndărăt. Doar patru rămaseră locului, un bărbat slab și înalt, două femei, una mică, cealaltă mai mare, și un copil. Dragonul se aplecă spre ei.

– Dar e profesorul, mârâi Mandragor. Ăla care are solzul meu. Ce dracu' caută aici?!

– Habar n-am, Aurimea Voastră!

Pietrișu se căută sub cămașă, unde își atârnase de un șnur verigheta lui Baldovin Wiesengrund.

– De el o să mă ocup mai târziu, mormăi Mandragor. Acum n-am timp, las distracția pe altă dată.

– Priviți, Aurimea Voastră, șopti Pietrișu. Dragonul își ia zborul.

Lung își întinse aripile. Străluceau ca și cum ar fi fost țesute din lumina lunii.

– Să-i dăm drumul, bolborosi Mandragor. Spre Hotarul Cerului, dragul meu dragon-copoi. Caută-i pe ceilalți!

În acea clipă, Ben întoarse privirea spre deal.

Solzii lui Mandragor străfulgerară atât de puternic în lumina lunii, că Ben fu nevoit să închidă ochii. În clipa următoare, fulgerul auriu dispăru. Un nor mare de ploaie acoperise luna. Crestele dealurilor fură înghițite de întuneric.

Mandragor râse încet.

– Vezi, piticule? mârâi el. Avem și norii de partea noastră.

Dragonul argintiu bătu de câteva ori din aripi și se ridică ușor ca o pasăre spre cerul întunecat. Se roti de câteva ori pe deasupra colibelor, în timp ce oamenii de pe mal îi făceau cu mâna, apoi se pierdu în noapte.

Mandragor se uită încă o clipă după el, apoi alunecă gemând pe coasta dealului și se scufundă din nou în fluviu. Înota, fără să scoată vreun sunet, prin apa întunecată,

zburătăcind pelicani și păsări flamingo și apucând tot ce-i zbura prin fața botului.

– Aurimea Voastră! șopti Pietrișu. Eu nu știu să înot.

– Nici nu trebuie.

Mandragor ridică nasul din apă.

– Ah, e deasupra noastră, mârâi el. Nu înaintează prea repede pentru că vântul bate dinspre munți. Asta e foarte bine.

– Aurimea Voastră!

Pietrișu se ținea strâns de cornul lui Mandragor.

– Ce mai e?

– Aurimea Voastră cunoaște râul ăsta? Ați mai înotat în el?

– Da, mârâi Mandragor. Atunci când mi-au scăpat dragonii din cauza șarpelui ăla afurisit. Am înotat în sus și în jos pe râul ăsta. Mi-am tocit ghearele în munții ăștia blestemați din care izvorăște. N-am găsit nici urmă de ei. Nimic. Nici măcar un vârf de coadă de dragon, nici un solz. Se topiseră în aer. Dar acum, spuse el lovind cu coada în apă atât de tare, că valurile ajunseră până la malurile îndepărtate, acum o să mă ducă ăla de sus drept la ei. Și, dacă nici el nu-i găsește, atunci o să-l vânez doar pe el. Mai bine decât nimic.

Pietrișu asculta numai cu o ureche ce spunea stăpânul. Pe râu, era liniște, se auzea numai zgomotul apei, care plescăia și vâjâia, aluneca și se spărgea de solzii lui Mandragor.

– Știți din ce sunt făcuți munții din care vine râul? întrebă gnomul. Cum e în măruntaiele lor? Se găsește aur? Aur și pietre scumpe?

– Nu știu, mârâi Mandragor și apucă un pește mare, care fusese atât de nesocotit, încât sărise din apă drept în fața lui. Așa ceva nu-i interesează decât pe oameni și gnomi.

Tot restul nopții înotară în susul râului fără să scoată o vorbă. Lung le-o luase înainte, dar asta nu-l neliniștea deloc pe Mandragor. Luna avea să facă loc luminii răsăritului de soare, iar dragonul urma să-și caute o ascunzătoare peste zi. Mandragor însă avea să se îngroape adânc în apa râului, atât de adânc, încât să-i rămână afară doar coarnele, de care se ținea gnomul, și să poată trage aer în piept, apoi ar fi așteptat până când mirosul dragonului i-ar fi ajuns din nou la nări.

Nu, Lung nu mai avea cum să-i scape.

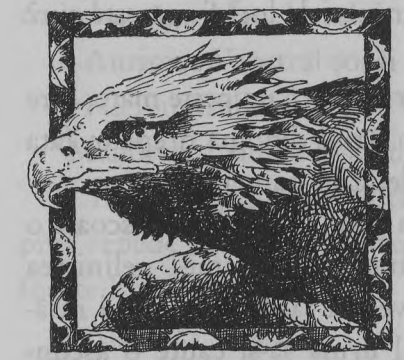

RĂPIREA

– Acolo sunt! strigă Ben. I-am văzut în ochii lui Asif! Sigur! Îi vezi, Lung?

Emoționat, arăta spre Est, unde lumina roșie a răsăritului de soare cădea pe niște munți cu o formă mai puțin obișnuită. Zburaseră timp de două nopți peste câmpii încinse, lacuri pline de păsări, cetăți străvechi pe munți înverziți, care arătau de parcă timpul s-ar fi oprit în loc. Unele locuri i se păreau cunoscute lui Ben. Pe unele i se părea că le văzuse în ochii djinnului. Dar de munții aflați înainte lor își aducea bine aminte. Arătau ca spinarea zimțată a unui dragon care doarme.

– Ai grijă să nu rupi curelele de cât te tot foiești, bombăni Pucioasa, în timp ce Lung se lăsa încet în jos.

– Sunt sigur, Pucioaso! strigă Ben. În spatele munților, trebuie să se afle mănăstirea.

– Sunt încă foarte departe! strigă Lung. Dar măcar în apropierea lor putem ajunge.

Cu câteva bătăi din aripi, trecu pe deasupra fluviului învolburat, care își croia drum printre malurile stâncoase. Luna începea să pălească, însă Lung zbură mai departe, până când ajunse deasupra dealurilor dinaintea Munților Dragonilor, care se întindeau ca niște labe uriașe în câmpie.

Se roti de câteva ori în aer, până găsi o creastă stâncoasă pe care să se așeze. În spate, vuia fluviul. În față, munții se ridicau spre cer, mai întâi lin, apoi din ce în ce mai abrupt. Vârfurile lor se înșiruiau ca zimții din spinarea unui dragon uriaș. Munții din depărtare erau și mai înalți, iar coastele lor înzăpezite străluceau în lumina soarelui de dimineață.

Lung ateriză printre stânci, căscă și își întinse mădularele ostenite, apoi îi lăsă pe Ben și Pucioasa să coboare.

– Se pare că suntem pe drumul cel bun, spuse Pucioasa privind împrejur. Nici urmă de oameni. Doar drumul ăla de jos, de-a lungul râului, care arată de parcă n-ar fi fost folosit de sute de ani.

– Tare sunt obosit! murmură Lung și se lungi în umbra unei stânci mari. În ultimele zile, am dormit prea puțin și am vorbit prea mult.

– Te trezim noi când se întunecă, spuse Ben. Privi peste vale, la munții asemenea spinării dragonilor, și își aminti pe dată toate imaginile pe care le văzuse în ochii djinnului. Nu poate fi departe, murmură el. Sunt sigur. Ciudat. Mi se pare că am mai fost odată aici.

– Păi chiar așa, spuse Pucioasa în zeflemea. Ești doar călărețul dragonilor care se întoarce, nu?

– Hai, las-o baltă!

Ben luă două pateuri delicioase, din cele primite de la Zobeida Ghalib, și se așeză lângă Lung, cu harta despăturită. Dragonul adormise.

– Pe partea ailaltă a văii e totul galben, murumură Ben și mușcă dintr-un pateu. Ce să însemne asta? Îngândurat,

îndepărtă câteva firimituri de pe hartă. De fapt, tot aia e. Rămânem aproape de râu.

Picior-de-Muscă scoase capul din rucsac și, cu ochii cârpiți de somn, privi în jur.

– Unde suntem? întrebă el.

– Pe drumul cel bun, răspunse Pucioasa cotrobăind prin rucsac. Ce porcărie! S-a vărsat o sticlă cu apă. Iar cealaltă e ca și goală! Îl înghionti pe Ben, care stătea aplecat asupra hărții. Hei, călăreț al dragonilor, dacă toate ți se par atât de cunoscute pe aici, poate știi și unde găsim niște apă, nu?

– Apă? Ben se uită în sus îngrijorat. Împături harta, o puse în rucsac și privi împrejur. Mă duc să caut. Ce zici, Picior-de-Muscă, ai chef să vii cu mine?

– Am și ajuns, spuse homunculul și ieși din rucsac. O să vedeți, sunt neîntrecut când e vorba să găsesc apă.

– Păi da, știm cu toții și de ce, mârâi Pucioasa.

– Haide, Pucioaso, nu începe iar cu ciondăneala. Ben îl așeză pe Picior-de-Muscă pe umăr, agăță sticlele de apă pe după gât și își înfășură în jurul capului pânza pe care o primise de la profesor. Pe curând, spuse el.

– Pe curând, murmură Pucioasa și se ghemui lângă Lung. Ciuperci n-are rost să căutați. În pustietatea asta, nu crește nici cea mai amărâtă prahaghiță. Plescăi încă o dată, apoi se puse pe sforăit.

– Ce e o prahaghiță? îi șopti Ben lui Picior-de-Muscă. N-aș ști ce e nici dacă mi-ar țopăi în palmă.

– Prahaghița e o ciupercă foarte gustoasă, șușoti Picior-de-Muscă. Există foarte multe soiuri.

– Așa? Ben îl privi cu admirație. Dar văd că te pricepi și la ciuperci! Mă mir tot timpul câte pot să încapă în căpșorul ăla mic al tău. Al meu e gol ca sticlele astea. Spune-mi și celelalte soiuri!

Picior-de-Muscă le enumeră pe drum: prahaghița-perlată, prahaghița-de-plumb, prahaghița-cafenie, prahaghița-pară, și nu uită nici de prahaghița-ariciului.

Ben găsi o coastă mai puțin abruptă încrezându-se cu totul în nasul lui Picior-de-Muscă. Foarte curând dădură peste un izvor. Apa răbufnea dintre stânci bolborosind, apoi își croia drum la vale. Ben îl așeză pe Picior-de-Muscă pe o piatră, îngenunche lângă izvor și cufundă sticlele în apa limpede.

– Tare aș vrea să știu de ce șobolanul a hașurat toată partea de peste vale cu galben, murmură el.

Nu se vedea nici un animal pe coasta acelor munți. Umbra lor întunecată cădea peste vale.

– Nu știu, tinere domn, spuse Picior-de-Muscă și alunecă de pe piatra pe care ședea. Dar cred că ar trebui să ne întoarcem cât mai repede la ceilalți.

– Ei, asta-i acum! Ben înșurubă dopurile sticlelor cu apă și le agăță din nou în jurul gâtului. Iar mi-ai spus „tinere domn". Data viitoare te ciupesc de nas.

Ben vru să-l urce pe Picior-de-Muscă pe umărul lui, dar auzi deasupra lui un foșnet. O umbră căzu pe stâncile dimprejur, de parcă nori negri ar fi acoperit soarele. Ben se uită în sus și se lipi speriat de peretele de stâncă.

O pasăre uriașă se îndreptă spre el, întinse ghearele și îl culese de pe stâncă ca pe un gândac.

– Tinere domn! zbieră Picior-de-Muscă. Tinere domn!

Ben încercă să muşte ghearele păsării uriaşe. Se zbătea ca o râmă în cârlig, dar nu-i folosea la nimic. Pasărea scoase un ţipăt răguşit şi se ridică în aer cu tot cu pradă.

– Picior-de-Muscă! strigă Ben din aer. Picior-de-Muscă, adu-l pe Lung! Adu-l pe Lung!

Pasărea uriaşă îl ducea tot mai departe, spre Munţii Dragonilor.

Picior-de-Muscă rămase împietrit preţ de câteva clipe. De groază, nu mai răsufla, privind în urma păsării uriaşe. Un suspin adânc urcă din pieptul lui. Apoi îşi veni în fire şi se căţără repede, ca un păianjen, pe stânci.

„Mai repede, Picior-de-Muscă, mai repede!“ gâfâia el. Prăpastia de sub el îl îngrozea atât de tare, încât i se făcu rău. Se tot poticnea, îşi pierdea echilibrul, aluneca la vale. Degetele subţiri i se umplură de julituri, la fel şi genunchii ascuţiţi. Inima îi bătea tot mai repede şi mai repede, însă nici nu băgă de seamă. Se gândea numai la aripile uriaşe ale păsării, care cu fiecare bătaie îl duceau pe băiat tot mai departe. Când Picior-de-Muscă zări, în sfârşit, vârful cozii lui Lung ieşind dintre stânci, scoase un sughiţ de uşurare.

– Ajutor! strigă el cu răsuflarea tăiată. Ajutor, repede!

Scutură cu amândouă mâinile coada dragonului adormit, apoi o trase pe Pucioasa de blană până când rămase cu smocuri de păr în mâini. Lung deschise adormit ochii. Pucioasa sări în sus, de parcă ar fi muşcat-o şarpele.

– Ai înnebunit? se răsti ea la homuncul. Ce...?

Nu apucă să spună mai mult.

– Tânărul domn! urlă Picior-de-Muscă cu glas ascuţit. Repede, vă rog! Repede! O pasăre uriaşă... L-a înşfăcat o pasăre uriaşă!

Dintr-un salt, Lung fu în picioare.

– Unde? întrebă el.

– A zburat spre Munţii Dragonilor! strigă Picior-de-Muscă. Trebuie să zbori după ei!

– Dar nu se poate! gemu Pucioasa arătând spre cer. Lung nu poate să zboare. Luna a apus de mult.

– Scoate sticluţa, spuse Lung. Hai, grăbeşte-te!

Cu lăbuţele tremurându-i, Pucioasa scoase din rucsacul lui Ben sticluţa cu roua lunii şi picură trei stropi din ea pe limba lui Lung. Acesta închise ochii o clipă, îi deschise din nou şi se duse până la marginea prăpastiei.

– Repede, urcaţi-vă în spinarea mea! spuse el când vântul îi pătrunse sub aripi. Trebuie să încercăm.

Pucioasa înşfăcă rucsacurile şi pe Picior-de-Muscă şi se căţără în spinarea lui Lung. Dragonul întinse aripile şi... îşi luă zborul.

– Funcţionează! strigă Picior-de-Muscă şi se agăţă de braţele îmblănite ale Pucioasei. Slavă cerului!

Lung se simţea puternic, ca şi cum pe cer ar fi strălucit luna plină. Zbura ca săgeata printre stânci, tot mai sus, în timp ce umbra lui gonea peste munţii luminaţi de soare. Curând, ajunseră la Munţii Dragonilor. Cinci vârfuri se ridicau spre cerul albastru, aruncându-şi umbrele în vale. Lung căută cu privirea împrejur.

– Mii de bureţi-iepureşti! gemu Pucioasa. O pasăre uriaşă e mai greu de găsit pe aici decât o trufă în pădure.

– Trebuie să-l găsim! se tângui Picior-de-Muscă dând din mâinile lui mici. Vă rooog!

Lung intră în prima văgăună.

– Ben! strigă Pucioasa. Răspunde, Ben!

– Răspundeţi odată, tinere domn! strigă Picior-de-Muscă.

Lung dădu capul pe spate şi scoase un răget puternic, cum Pucioasa nu mai auzise la el vreodată. Strigătul dragonului răsună printre stânci, mătură văgăunile şi se stinse abia în depărtare, dar nici măcar urechile Pucioasei nu auziră vreun răspuns.

– Am citit despre pasărea asta! ţipă Picior-de-Muscă. În cartea profesorului. Este pasărea Roc. Noi am atras-o, la fel ca pe bazilisc şi pe şarpele de mare! Ce nenorocire!

– Vorbeşti prea mult, piticanie! se răsti la el Pucioasa. Nu ne ajută cu nimic numele păsării. Trebuie să-l găsim, aşa că închide gura şi deschide ochii!

– Da, da, se tângui Picior-de-Muscă. Dar dacă l-a mâncat deja pe tânărul domn?

Nu primi nici un răspuns.

ÎN CUIBUL PĂSĂRII URIAŞE

Pasărea nu-l mâncase încă pe Ben.

Îl purta tot mai departe, printre munţi. Ben nu îndrăznea să privească în jos. Mai întâi, încercase să se eliberze din ghearele ascuţite, dar acum se ţinea disperat de ele, de teamă ca nu cumva pasărea să găsească o pradă mai acătării şi să-i dea drumul.

În spinarea lui Lung, nu ameţise niciodată, dar acum era cu totul altceva. Atârna neajutorat în aer, singur între cer şi pământ.

Devenise hrană pentru păsări. Nu aşa îşi închipuise sfârşitul călătoriei. Ben strânse din dinţi, dar tot îi clănţăneau. Nici el nu ştia bine dacă era de la vânt ori de frică. Pasărea se îndreptă spre un perete de stâncă plin de crăpături, se ridică mai sus şi îl lăsă să cadă.

Băiatul scoase un ţipăt şi căzu într-un cuib uriaş, care stătea pe vârful unei stânci asemenea unei coroane jumulite. Era făcut din trunchiuri de copac smulse din rădăcini. În mijlocul lui, pe o pernă din pene, şedea un pui. O întâmpină pe mama lui cârâind, cu ciocul căscat, dar aceasta îşi întinse aripile din nou şi se întoarse să caute şi alte prăzi.

Puiul își întoarse capul golaș, pe care creșteau doar câteva tuleie de puf, și se holbă la Ben cu ochi flămânzi.

– La naiba! murmură Ben. O, la naiba!

Se uită disperat în jur. Nu avea decât o singură posibilitate să scape de clonțul înfometat. Sări în picioare și se strecură, prin mormanul de pene, spre marginea cuibului.

Puiul cârâi supărat când văzu că-i scapă prada. Lovea cu ciocul lui uriaș după Ben, care abia mai avu timp să sară într-o parte. Îngrozit, se îngropă mai adânc în stratul de pene și se furișă pe sub ele până când dădu cu degetele de marginea cuibului. Însă, tocmai când voia să se adăpostească printre trunchiurile de copaci, puiul îl apucă de picior. Cu ultimele puteri, Ben și-l smulse din ciocul tăios și se ascunse între bușteni.

Puiul zvâcni din cap, se ridică destul de stângaci și începu să ciocănească în marginea cuibului cu clonțul. Ben se retrăsese adânc printre crăci, astfel că ciocul nu putea să ajungă la el. Însă puiul ciugulea tot mai mânios. Smulgea trunchiuri întregi, dar, de câte ori reușea să-și facă loc spre ascunzătoarea lui Ben, acesta se târa spre următorul spațiu liber. Crăcile și crengile îl înțepau din toate părțile, îi zgâriau și îi sfâșiau hainele, dar tot era mai bine decât să ajungă în ciocul flămând al păsării.

După ce puiul jumulise în furia lui cam jumătate din marginea cuibului, Ben auzi un răget puternic. Răsuna atât de tare și de mânios, că puiul își întoarse repede gâtul golaș.

„Ăsta e Lung! se gândi Ben. Precis!"

Inima începu să-i bată mai tare, dar de data asta, de bucurie. Apoi auzi cum cineva îl striga pe nume.

– Pucioaso! strigă el. Pucioasoooo, sunt aiiiici! Aici sus!

Puiul întoarse din nou capul spre el. Dar Ben își făcu totuși loc printre crăci, până când reuși să se uite în vale. Îl văzu pe Lung venind. Foșnind, din aripi, se îndrepta ca o săgeată spre cuibul uriaș. Pucioasa ședea în spinarea lui și își agita pumnii.

– Venim! strigă ea. Nu te lăsa mâncat!

Cu bătăi puternice din aripi, Lung se așeză pe marginea cuibului, la câteva palme de locul unde se ascunsese Ben printre trunchiuri. Puiul de pasăre uriașă se dădu înapoi speriat. Cârâia răgușit și își căsca amenințător ciocul. Ben constată cu îngrijorare că Lung nu era mult mai mare decât puiul. Dar, când încercă să mai dea cu clonțul după Ben, dragonul își arătă colții și mârâi atât de amenințător, încât îl făcu din nou să se retragă.

Ben se strecură printre crăci, scoțându-și capul lângă gheara lui Lung.

– Oh, tinere domn! strigă Picior-de-Muscă aplecându-se cu îngrijorare de pe spinarea lui Lung. Sunteți nevătămat?

– Da, dar nu pentru mult timp!

Pucioasa se prinse de gâtul lui Lung și îl apucă pe Ben de mână.

Hainele lui Ben se agățau în crengile ascuțite, dar Pucioasa reuși să-l tragă afară dintre ele și să-l împingă pe spinarea lui Lung. Picior-de-Muscă se agăță de haina lui Ben și cercetă îngrijorat cerul. Dar mama puiului nu se vedea nicăieri.

Lung mai mârâi o dată amenințător la puiul de pasăre uriașă, apoi întinse aripile și se avântă din nou în zbor.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala CEZAR PETRESCU
Sector 1, Bd. Gh. Duca, 13, tel. 021.222.99.03

Se îndepărtă repede de acel loc, se roti și pluti în josul văgăunii. Dar nu ajunse prea departe.

– Acolo! strigă Picior-de-Muscă și arătă cu degetul tremurând în față. Se întoarce!

Pasărea uriașă se îndrepta chiar spre ei, cu o capră-de-munte în gheare. Vârfurile aripilor ei colosale atingeau peretele de stâncă.

– Întoarce-te! strigă Ben către Lung. Întoarce-te, e mult, mult mai mare decât tine!

Dar dragonul șovăi.

– Lung, întoarce-te! strigă și Pucioasa. Sau vrei să ne aduni de pe jos după ce te lupți cu ea?

În urma lor, țipa puiul. Mama îi răspunse cu un țipăt furios. Lăsă prada din gheare și se năpusti asupra dragonului, cu penele zburlite și cu ghearele gata să apuce. Ben putea deja să-i vadă albul ochilor. Atunci Lung se întoarse brusc.

– Țineți-vă bine! strigă el.

Apoi se lăsă să cadă ca un bolovan, spre vale, unde văgăuna era prea îngustă ca pasărea să-i urmeze.

Picior-de-Muscă se uită înspăimântat împrejur. Pasărea uriașă era chiar deasupra lor, aruncând o umbră neagră asupra lui Lung. Se lăsă și ea în jos, dar aripile ei se loviră de stânci. Cu un țipăt mânios, se ridică și mai încercă o dată. Cu fiecare picaj, ajungea tot mai aproape de dragon.

Lung simți cum îl lăsau puterile. Avea aripile tot mai grele și începu să se clatine.

– Și-au pierdut efectul! strigă Pucioasa și se întoarse disperată. Repede! Repede! Sticluța!

Ben o scoase din rucsac și i-o puse Pucioasei în lăbuță. Pucioasa desfăcu cureaua și se târî mai în față.

– Vin! strigă ea, agățându-se de gâtul lung al dragonului. Lung, întoarce capul!

Ben îl auzi pe puiul păsării uriașe cum zbiera tot mai disperat. Mama lui încercă încă o dată să coboare în văgăună. Degeaba. Cârâi răgușit și se întoarse.

– Zboară înapoi, strigă Ben. Zboară înapoi la puiul ei, Pucioaso!

– Ce? strigă Pucioasa. Nu putea să se gândească la asta puțin mai devreme? Cu brațele tremurând, stătea spânzurată de gâtul dragonului în zbor și îi picură un strop de roua lunii pe limbă.

Lung simți cum își recapătă pe loc forțele.

– Mai poți să te ții, Pucioaso? strigă el, lăsându-se tot mai jos.

– Da, da, strigă cobolda. Zboară mai departe, cât mai departe de păsăroiul ăsta nenorocit!

Văgăuna se îngusta tot mai mult, până ajunse să fie puțin mai largă decât o crăpătură între pereții de stâncă. Lung țâșni prin ea ca prin urechile acului. Dincolo de văgăună, se întindea o vale largă și pustie, ca o căldare plină de pietre, străjuită de munți. Arăta de parcă nu pusese nimeni piciorul vreodată acolo. Doar vântul se juca cu smocurile de iarbă uscată.

Lung ateriză la poalele unui munte rotund ca spinarea unei pisici înfuriate. Vârfuri acoperite de zăpadă străluceau sub razele soarelui.

Cu un oftat de ușurare, Pucioasa se desprinse de gâtul lui Lung și se rostogoli în iarbă.

– Nu mai fac așa ceva câte zile oi avea! gemu ea. În nici un caz! Mii de ghebe și de râșcoave, ce rău îmi e!

Se așeză pe pământ, smulse un smoc de iarbă de pe pietre și îl îndesă în gură.

Ben coborî din spinarea lui Lung cu Picior-de-Muscă pe brat. Încă îi mai răsuna în urechi cârâitul puiului. Pantalonii lui erau zdrențe, pe mâini era plin de zgârieturi, iar pânza arăbească rămăsese undeva printre crăcile cuibului uriaș.

– Aoleu, măiculiță! chicoti Pucioasa când îl văzu. Arăți de parcă ai fi vrut să ștergi mure de la zâne.

Ben culese câteva frunze uscate din păr și rânji cu gura până la urechi.

– Mamă, ce m-am mai bucurat când v-am văzut!

– Mulțumește-i lui Picior-de-Muscă, spuse Pucioasa și puse sticluța cu roua lunii înapoi în rucsac, printre lucrurile lui Ben. Lui Picior-de-Muscă și dragonologului. Fără licoarea aia, Lung ar fi trebuit să umble pe jos ca să te caute.

Ben îl luă pe Picior-de-Muscă pe brațul lui și îi atinse ușor nasul.

– Mulțumesc mult! spuse el.

Apoi mângâie gâtul lui Lung și o înghionti ușor pe Pucioasa.

– Mulțumesc, spuse el din nou. Chiar credeam că o să sfârșesc ca hrană pentru păsări.

– N-am fi permis noi asta! plescăi Pucioasa și își șterse buzele. Uită-te mai bine pe harta asta deșteaptă și vezi

unde am ajuns, spuse ea arătând spre munții dimprejur. Ți se pare că ai mai fost și pe aici, demult de tot?

Ben se uită în jur și clătină din cap.

– Auzi râul? întrebă el îngrijorat.

Pucioasa ciuli urechile.

– Nu, de mult nu-l mai aud, dar știa de acolo, spuse ea arătând spre vârfurile înzăpezite, sunt parcă mult mai aproape.

– Așa e, murmură Ben.

Lângă el căsca și se întindea Lung.

– Aoleu, bâigui Ben. Iar n-ai mai apucat să dormi.

– Nu este nimic, spuse Lung căscând din nou.

– Cum adică „nu este nimic"? întrebă Pucioasa clătinând din cap. Trebuie să dormi, cine știe peste câți munți mai ai de zburat?! Probabil că pe cei mai anevoioși îi avem încă înaintea noastră. Cum vrei să-i treci, când tu casti tot timpul? Sui câțiva pași pe coasta muntelui și se uită atent în jur. Aici! strigă ea la un moment dat de undeva de sus. Aici e o peșteră. Haideți!

Lung și Ben urcară obosiți într-acolo.

– Sper să nu fie iarăși locuința vreunui bazilisc înfiorător, murmură dragonul, în timp ce Pucioasa se făcu nevăzută în întuneric. Sau are vreunul din voi o oglindă?

URMA PIERDUTĂ

– Unde e? mârâi Mandragor și scoase capul afară din apa învolburată.

Munții întunecați acopereau cerul, iar râul îi lovea de parcă ar fi vrut să-i dea la o parte. Fiecare val întunecat care se spărgea de solzii lui Mandragor amenința să-l târască după el și pe Pietrișu, care abia se mai ținea pe fruntea împlătoșată.

– Aurimea Voastră! cârâi gnomul, tot scuipând apă înghețată. Când ne întoarcem la mal? Un gnom nu e un pește.

Cămașa lui de lână mustea de apă și îi clănțăneau dinții. De șapte ori fusese nevoit să-și pescuiască pălăria din râu.

– La mal? se răsti Mandragor. Vrei să mă lupt acum și cu oamenii?

Pietrișu privi înainte dârdâind. Un pod suspendat traversa râul înspumat. Case mici se ghemuiau la poalele munților și un drum șerpuia de-a lungul malului, printre stâncile uriașe, acoperit pe alocuri de pământul alunecat de pe munți la ultima ploaie. Nu era nimeni pe pod, doar două păsări stăteau pe frânghiile roase. Un autobuz singuratic înainta pe stradă, iar printre case mișunau puzderie de oameni.

– Unde e? mârâi Mandragor din nou. Nu putea să ajungă mai departe! Imposibil!

Adulmeca aerul răcoros al serii. Zilele pe Acoperișul Lumii erau fierbinți, dar, cum dispărea soarele, se lăsa un ger năprasnic, de parcă munții și-ar fi trimis în vale suflarea lor înzăpezită.

– A trecut cam mult timp de când l-ați mirosit ultima oară, spuse Pietrișu, scurgând apa de pe borurile pălăriei. Chiar foarte mult timp.

– Da, da, știu, mârâi Mandragor și înotă mai departe până când umbra podului căzu pe el. Până să ajungem la munții ăștia, era totul în ordine, apoi, dintr-odată, le-am pierdut urma. Aaarrr! Scuipă mânios în apa învolburată. Probabil că n-a urmat firul râului.

Pietrișu strănută și își frecă palmele înghețate.

– Aurimea Voastră s-a înșelat. Zboară peste munți. Cum o să-l urmăriți acolo?

– Mai taci din gură!

Mandragor își cufundă din nou capul în apă și se întoarse. Curentul îl luă cu el, înapoi spre Sud. Locul unde pierduse urma lui Lung nu era prea departe.

– Aurimea Voastră! strigă dintr-odată gnomul. Păzea! Drept spre noi vine un vaporaș.

Mandragor ridică botul cu un zvâcnet.

– Aaaaah! Numai bine! mârâi el. Am să-l înghiontesc puțin. Ține-te bine, lustragiule de platoșă. Să vezi ce-o să ne mai distrăm. Îmi place atât de mult să-i aud pe bipezii ăștia cum chițăie. Se opinti împotriva curentului și cufundă capul adânc în apă. Un singur ghiont o să fie de

ajuns! murmură el. În apă, oamenii sunt ca niște gângănii neajutorate.

Era un vaporaș îngust, care lupta din greu împotriva curentului. Când ajunse foarte aproape, Mandragor scoase capul afară și se uită la oameni. Cei mai mulți dintre ei priveau spre casele de pe mal. Doar un bărbat înalt și subțire și o fată se uitau spre munții care dispăreau încet în amurg.

– Ia te uită, piticule! Mandragor își retrase capul și începu să se scuture de râs. Pe cine avem noi aici? Ăsta e chiar profesorul care mi-a furat un solz. Ce surpriză!

Cu câteva lovituri din coadă, se dădu într-o parte, până când platoșa atinse malul stâncos.

Vaporașul lunecă pe lângă el, fără ca oamenii să-și fi dat seama din ce primejdie scăpaseră. Doar fata se uita spre locul de unde pândea Mandragor. Îl trase de mâncă pe tatăl ei, strigă ceva, dar glasul îi fu înghițit de vuietul râului. Baldovin Wiesengrund nu făcu altceva decât s-o mângâie absent pe cap, neluându-și privirea de la munți.

– Ah, deci totuși nu-i scufundați! oftă Pietrișu, care se agățase cu toată puterea de un corn al dragonului de aur. Foarte înțelept, Aurimea Voastră, foarte înțelept! N-am fi avut decât necazuri pe urmă. Apoi observă că stăpânul schimbase din nou direcția. Hei, încotro? strigă el, ciufulindu-și nervos barba. Credeam că ne întoarcem, Aurimea Voastră! Înapoi la locul unde i-ați pierdut urma!

– Nu mai vrem asta, răspunse Mandragor, înotând în susul râului de parcă nici n-ar mai fi simțit curentul potrivnic. Un bun vânător se încrede în nasul lui, iar al

meu îmi spune că am să-l găsesc pe dragonul argintiu dacă mă țin după slăbănogul ăla. Ai înțeles acum?

– Nu, zise el îmbufnat, apoi strănută de trei ori.

– N-are nimic, mârâi Mandragor. Voi, gnomii, sunteți cârtițe, nu vânători. Cred că nu poți să prinzi nici măcar un cârcâiac. Așa că ține-ți clanța și ai grijă să nu te ia râul! S-ar putea să mai am nevoie de tine.

Apoi urmări vaporașul oamenilor în noaptea care se lăsa încet.

– Dar chiar l-am văzut! îi spuse Ginevra tatălui ei, care stătea sprijinit de balustradă și privea munții.

– Poți vedea multe într-o apă învolburată, scumpa mea, răspunse Baldovin Wiesengrund zâmbind. Mai ales într-un fluviu sacru ca ăsta.

– Dar arăta exact cum mi l-ai descris! strigă Ginevra. Cu solzi aurii și ochi îngrozitor de roșii.

Baldovin Wiesengrund oftă.

– Asta nu dovedește altceva decât că mama ta avea dreptate. Nu trebuia să-ți povestesc atât de multe despre monstrul ăla înfiorător.

– Prostii! strigă Ginevra și lovi îmbufnată în balustradă. Mereu mi-ai povestit multe și de-aia nu văd peste tot zâne sau bazilisci, nu?

Baldovin Wiesengrund o privi îngândurat.

– Nu, într-adevăr, recunoscu el.

Stelele străluceau deasupra munților înzăpeziți. Se făcuse frig de-a binelea. Profesorul strânse mai bine fularul de la gâtul fiicei. Apoi o privi drept în ochi.

– Mai povestește-mi o dată exact ce ai văzut.

– Scosese capul din apă, spuse Ginevra. Era foarte aproape de mal. Ochii îi străluceau ca două mingi de foc și avea, spuse ea ridicând mâinile deasupra capului, două coarne oribile, iar de unul dintre ele se ținea un pitic! Un pitic ud leoarcă!

Tatăl ei respiră adânc.

– Ai văzut tu toate astea?

Ginevra dădu din cap mulțumită.

– Voi m-ați învățat să mă uit mereu cu atenție la orice.

Baldovin Wiesengrund încuviință.

– Da, așa e, ai fost o elevă foarte bună. Ai fost prima care a zărit zânele din curtea noastră. Apoi privi îngândurat spre râu. Asta ar însemna că Mandragor nu s-a scufundat în nisip, murmură el. Chiar este o veste proastă. Va trebui să-i spunem lui Lung, când ne vom vedea la mănăstire.

– Crezi că ne urmărește? întrebă Ginevra.

– Cine?

– Mandragor.

– Pe noi? Tatăl ei o privi speriat. Sper că nu.

Petrecură tot restul nopții uitându-se peste balustradă în apa întunecată a râului. Dar noaptea îl ascundea pe Mandragor de privirile lor.

O VATRĂ VECHE

– Îmi pare rău, spuse Ben aplecându-se cu un oftat peste harta șobolanului. Habar n-am unde suntem. Cât am zburat pe deasupra râului, era totul foarte clar, dar acum, ridică el din umeri, acum am putea fi oriunde.

Arătă cu degetul toate petele albe, care se căscau ca niște găuri pe hartă, la Est de Indus.

– Frumos, n-am ce zice! gemu Pucioasa. Ce o să creadă profesorul dacă nu ajungem la mănăstire la timp?

– E numai vina mea, murmură Ben în timp ce împăturea harta. Dacă nu veneați după mine, acum ați fi ajuns deja.

– Da, și tu ai fi fost mâncare de păsări, răspunse Pucioasa. Las-o baltă!

– Culcați-vă odată și dormiți, mormăi Lung din cel mai întunecat cotlon al peșterii.

Se făcuse covrig, ținând botul pe vârful cozii și ochii închiși. Zborul pe lumină îl obosise mai mult decât trei nopți obișnuite de călătorie. Nici măcar grija că rătăciseră drumul nu putea să-i alunge somnul de pe pleoape.

– Da, ai dreptate, murmură Ben, apoi se întinse pe podeaua rece a peșterii, cu capul pe rucsac.

Picior-de-Muscă se culcă lângă el, cu mâna băiatului pe post de pernă.

Doar Pucioasa rămase nehotărâtă pe loc, adulmecând.

– Nu vă miroase nimic? întrebă ea.

– Ce? mormăi somnoros Lung. Ciuperci?

– Nu! Miroase a foc.

– Ei și?

Ben deschise un ochi.

– Sunt vetre vechi peste tot. Probabil că e un adăpost foarte des folosit.

Pucioasa clătină din cap.

– Unele nu sunt chiar așa de vechi, spuse ea. Ăsta de aici, de exemplu.

Cu lăbuța, dădu la o parte câteva crengi arse.

– Are cel mult două zile, iar asta e și mai proaspătă. De câteva ore.

– Bine, atunci n-ai decât să stai de veghe, oftă Lung, pe jumătate adormit. Trezește-mă dacă vine cineva!

Apoi adormi îndată.

– De câteva ore? Ești sigură?

Ben se frecă la ochi, alungându-și somnul, apoi se așeză lângă ea.

Picior-de-Muscă se sprijini de brațul său, căscând.

– Care dintre ele, față îmblănită? întrebă el.

– Păi uite, asta de aici! spuse Pucioasa și arătă spre un morman minuscul.

– Doamne, gemu Ben și se culcă la loc. Arată ca vatra unei râme, Pucioaso.

Se întoarse pe o parte și căzu într-un somn adânc, ca și Lung.

– A unei râme, auzi!

Pucioasa își luă rucsacul bombănind și se așeză la intrarea în peșteră. Picior-de-Muscă o urmă.

– N-am somn, spuse el. Am dormit atât de mult în ultimul timp, că îmi ajunge pentru următorii o sută de ani. Se așeză lângă Pucioasa. Îți faci griji din cauza vetrei?

– Cred că, oricum, e mai bine să țin ochii și urechile deschise, mârâi Pucioasa, apoi scoase din rucsac punga cu ciupercile primite de la profesor.

Picior-de-Muscă îndrăzni să facă un pas afară. Valea se prăjea sub soarele amiezii. Nu se auzea nici un sunet.

– Cam așa cred că arată pe lună, spuse homunculul.

– Pe lună? spuse Pucioasa, ronțăind la un hrib. Eu mi-o închipui cu totul altfel, cețoasă și umedă. Și foarte rece.

– Aha.

Picior-de-Muscă privi în jur, dus pe gânduri.

– Sper că vatra nu e de la elfi de praf, murmură Pucioasa. Adică nu, elfii de praf nu fac focul. Dar trolii? Există troli de munte de mărimea ta?

– N-am auzit de așa ceva.

Picior-de-Muscă înhață un țânțar care bâzâia pe acolo și, acoperindu-și gura ușor jenat, îl mâncă.

În acel moment, pucioasa duse degetul la buze. Aruncă rucsacul înapoi în peșteră, apoi îl înșfăcă pe Picior-de-Muscă și se ascunseră în spatele stâncilor.

Picior-de-Muscă auzi un zumzet ușor, apoi o bufnitură. Prin fața peșterii, rula un avion mic și plin de praf.

Era verde ca broasca și acoperit pe toată suprafața cu amprente de lăbuță. Pe aripi era vopsit un semn care Pucioasei i se păru foarte cunoscut.

Cu un zvâcnet, carlinga se deschise și din ea coborî un șobolan cenușiu. Era atât de gras, că arăta ca un caltaboș strâns într-un costum de aviator.

– Frumoasă aterizare, îl auziră spunând Pucioasa și Picior-de-Muscă. Impecabilă! Lola Codițăcenușie, ești o aviatoare dată naibii, asta ești!

Șobolanul, de fapt șobolănița, stătea cu spatele la intrarea în peșteră. Scoase din avion câteva suluri de hârtie, prăjini și un binoclu.

– Unde oi fi pus cartea? bombăni ea. Mii de trăsnete în elice, unde o fi?

Pucioasa îl luă pe Picior-de-Muscă de braț, duse degetul la buze și ieși din ascunzătoare.

– Îți zice Codițăcenușie? o întrebă ea.

Șobolănița se întoarse speriată, lăsând să-i scape toate lucrurile din mână.

– Ce? Cine? Cum? bâigui ea, apoi sări în avion și încercă să pornească motorul.

– Stai, stai! strigă Pucioasa sărind în fața micului avion și apucându-l de elice. Unde fugi așa? Ai cumva vreo rubedenie pe nume Gilbert, un șobolan alb ca o ciupercă de bălegar?

Șobolănița o văzu pe Pucioasa și îi mai veni inima la loc. Opri motorul avionului și scoase nasul ascuțit din carlingă.

– Îl cunoști pe Gilbert? întrebă ea.

– Am cumpărat o hartă de la el, răspunse Pucioasa. Ștampila pe care a aplicat-o pe hartă arată la fel ca semnul de pe aripile avionului tău. Oricum, chiar cu harta asta și tot ne-am rătăcit.

– O hartă? Șobolănița ieși cu totul din carlingă și sări pe pământ. O hartă a regiunii ăsteia? Se uită spre peșteră și apoi la Pucioasa. Ia zi, nu cumva acolo, în peșteră, ai un dragon?

Pucioasa rânji.

– Ba bine că nu!

Lola Codițăcenușie dădu ochii peste cap și șuieră printre dinți:

– Deci din cauza voastră trebuie să hălăduiesc pe coclaurile astea! bombăni ea. Mersi, ce să zic!? Mulțumesc urât de tot!

– Din cauza noastră? se miră Pucioasa. Cum așa?

– De când ați fost la Gilbert, spuse șobolănița, adunându-și lucrurile care îi scăpaseră pe jos la apariția neașteptată a Pucioasei, de atunci nu-l mai preocupă altceva în afară de petele alea albe de pe hartă! Mă sună taman când eram și eu în concediu în India, la fratele meu, și mă înnebunește de cap cu tânguielile lui! Lola, trebuie să zbori în Himalaya! Lola, fă-i hatârul ăsta bătrânului tău unchi! Lola, trebuie să scap de petele albe de pe harta mea! Te rog, Lola! Șobolănița icni sub greutatea echipamentului ei, pe care îl duse în umbra peșterii. Mai bine ai pune mâna să mă ajuți, în loc să te zgâiești așa la mine! se răsti ea la Pucioasa. Împinge avionul în peșteră, altfel se încinge de poți să prăji ouă de struț pe el.

– Bucățică ruptă din unchiu-său! mârâi Pucioasa.

Îl lăsă jos pe Picior-de-Muscă şi se duse după avion. Era atât de uşor, că putu să-l care sub braţ. Când ajunse cu el în peşteră, o găsi pe Lola Codiţăcenuşie încremenită înaintea lui Lung.

– Mii de tunete! şopti ea. E chiar un dragon!

– Dar tu ce credeai? Ai grijă să nu-l trezeşti, trebuie să doarmă bine, altfel nu mai plecăm de aici. Pucioasa lăsă jos avionul şi se uită cu atenţie la el.

– De unde ai avionul? întrebă ea cu glas scăzut.

– Dintr-un magazin de jucării, şopti Lola Codiţăcenuşie fără să-şi ia ochii de la dragon. Sigur că am mai meşterit eu la el. Zboară meserie. Nici munţii nu-i pun vreo problemă. Mai făcu un pas spre dragon. Ridicată pe lăbuţele din spate, nu era mai mare decât o gheară de-a lui Lung. Frumos, şopti ea. Dar cu ce se hrăneşte? Îngrijorată, se întoarse către Pucioasa. Sper că nu cu şobolani.

Pucioasa chicoti.

– Nu, poţi să fii liniştită. Doar cu lumina lunii. De altceva nu are nevoie.

– Aha, lumina lunii. Şobolăniţa dădu din cap. Interesantă sursă de energie! Cu ceva timp în urmă, am încercat să construiesc baterii pe bază de lumină lunară, dar n-am izbutit. Se întoarse şi îl zări pe Ben, care dormea la intrarea în peşteră, epuizat după pătania cu pasărea uriaşă. Aveţi cu voi şi un om? se miră ea. Unchiul meu nu mi-a spus decât de tine şi de dragon. Nici de ăsta micu' n-a pomenit, spuse ea, arătând spre Picior-de-Muscă.

Pucioasa ridică din umeri şi, apropiindu-se de avionul Lolei, împinse o pală a elicei, care începu să se învârtă, zumzăind uşor.

– Cu ăştia doi ne-am pricopsit pe drum, spuse ea. Din când în când, mai fac necazuri, dar altfel sunt în regulă. Ăla micu' e un furuncul.

– Homuncul! o corectă Picior-de-Muscă şi făcu o plecăciune înaintea Lolei Codiţăcenuşie.

– Aha, spuse ea măsurându-l din cap până în picioare. Nu mi-o lua în nume de rău, dar semeni mai degrabă cu un om de jucărie.

Picior-de-Muscă zâmbi încurcat.

– E oarecum adevărat, spuse el. Îmi permiteţi să vă întreb cât de departe aţi ajuns în munca de cartografiere a regiunii?

– Sunt aproape gata, răspunse Lola trecându-şi lăbuţa prin mustăţi. M-am întors doar ca să notez toate măsurătorile mele de astăzi.

Pucioasa o privi, plăcut surprinsă.

– Deci cunoşti locurile pe aici.

– Mai încape vorbă? Şobolăniţa ridică din umeri. Cunosc fiecare piatră nenorocită din zona asta.

– Chiar aşa?

Pucioasa se duse la Ben şi-l scutură cu putere.

– Scoală-te! îi şuieră ea în ureche. Scoală odată, e cineva aici care ne poate arăta drumul. Drumul spre mănăstire.

Ben se întoarse şi se uită la Pucioasa cu ochii cârpiţi de somn.

– Ce e? Cine e aici?

Pucioasa arătă spre Lola. Şobolăniţa cea grasă făcu un pas înapoi, dar puse lăbuţele în şold şi, plină de curaj, îl privi pe om în ochi. Ben se ridică în capul oaselor şi se uită în jos spre ea.

– De unde mai vine şi asta? întrebă el mirat.

– Asta? În faţa ta e Lola Codiţăcenuşie, spuse şobolăniţa, jignită.

– E nepoata şobolanului alb! şuieră Pucioasa. A trimis-o Gilbert să măsoare regiunea pentru el. Vino! îl trase ea pe Ben de mânecă. Vorbim despre toate astea afară, în faţa peşterii, ca să nu-l trezim pe Lung.

Afară era încă zăpuşeală, dar în umbra unei stânci mari, aflată lângă intrarea în peşteră, era suportabil.

– Scoate harta, spuse Pucioasa.

Ben se conformă şi desfăcu harta înaintea şobolăniţei.

– Poţi să ne spui unde ne aflăm acum? o întrebă Pucioasa pe Lola.

Şobolăniţa păşi pe harta unchiului ei şi se uită în jur, încreţindu-şi fruntea.

– Să vedem, murmură ea. Da, e clar.

Ridică lăbuţa şi o puse pe un ţinut situat la Sud-Est de Indus.

– Aici sunteţi, între munţii ăştia, în Valea Pietrelor, cum am numit-o eu.

– Căutăm o mănăstire, spuse Ben. E pe coasta unui munte, într-un loc în care valea Indusului e lată şi înverzită. E mare, cu multe clădiri şi cu steaguri care flutură în vânt.

– Hm! Lola dădu din cap şi îl privi pe băiat. Cunosc, cunosc. Foarte bună descriere. Probabil că ai mai fost acolo, nu?

– Nu, spuse Ben clătinând din cap. Am văzut-o în cel de-al două sute douăzeci şi treilea ochi al djinnului.

Lola Codiţăcenuşie îl privi o clipă cu gura căscată.

– Aşa? spuse apoi. Mda, deci, cum spuneam, cunosc locul. E plin de călugări raşi în cap, mici şi mari. Oameni foarte prietenoşi. Şi foarte ospitalieri. Dar beau un ceai îngrozitor de scârbos.

– Poţi să ne duci acolo? întrebă Ben

– Bineînţeles. Lola Codiţăcenuşie ridică din umeri. Dar avionul meu nu cred că poate să zboare la fel de repede ca dragonul.

– Probabil că nu!

Lung întinse gâtul său lung afară din peşteră, căscă şi se uită curios în jos, la şobolanul cel gras. Speriată, Lola pică în fund.

– Este, este... bâigui ea, este mai mare decât credeam.

– Mărime medie, interveni Pucioasa. Există dragoni mai mici şi alţii mai mari decât el.

– Lung, ea e Lola, îi explică Ben. E nepoata lui Gilbert Codiţăcenuşie. Ce întâmplare formidabilă! Lola ne poate duce la mănăstire.

– Întâmplare e bine spus, mormăi Lola fără să-şi poată lua ochii de la dragon. Numai din cauza voastră sunt acum în munţii ăştia.

– Ai dreptate, strigă Picior-de-Muscă. Nu e o întâmplare, e mai degrabă ceva predestinat.

– Pre... ce?

– O întâlnire dinainte stabilită, spuse Picior-de-Muscă. Ceva care pur şi simplu trebuia să se întâmple. Pentru mine este un semn bun. Foarte, foarte bun.

– Aha. Pucioasa ridică din umeri. Spune-i cum vrei, în orice caz, Lola poate să ne scoată de aici. Se uită spre cer.

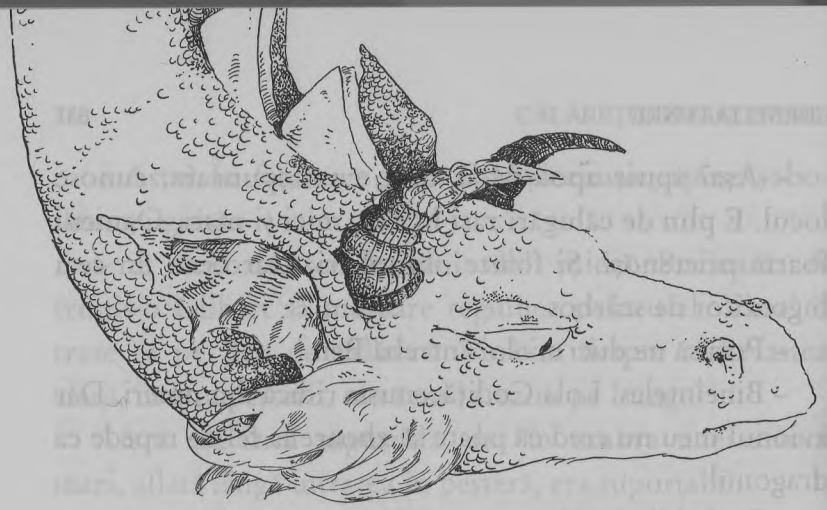

– Ar trebui s-o pornim cât mai curând. Oricum, roua lunii ar trebui s-o păstrăm pentru situații de urgență. Decolăm imediat cum răsare luna, de acord?

Lung încuviință.

– O cunoști pe Roza Codițăcenușie? întrebă el. Trebuie să fie mătușa ta.

– Sigur că o cunosc.

Lola se dădu la o parte de pe hartă, ca Ben s-o poată împături la loc.

– Am cunoscut-o la o reuniune de familie. Atunci am auzit pentru prima oară de dragoni.

– Și aici? întrebă Ben aplecându-se înainte. Ai văzut prin munții ăștia și ceva dragoni?

– Aici? Lola Codițăcenușie clătină din cap. Nu, nici măcar un vârf de coadă de dragon. Deși am zburat prin toate cotloanele. Știu de ce întrebi. Voi căutați Hotarul Cerului. Dar nu pot să vă spun decât că nu am văzut un asemenea loc. Am văzut vârfuri acoperite de zăpadă cât cuprinde. Dar nici un dragon. Nici urmă de ei.

– Asta nu... nu se poate! bâigui Ben. Am văzut valea. Și un dragon într-o peșteră uriașă.

Lola Codițăcenușie îl privi neîncrezătoare.

– Unde ai văzut toate astea? îl întrebă ea. În ochiul djinnului tău? Nu, crede-mă, acolo nu e nici un dragon. Mănăstiri, vaci lățoase, câțiva oameni, în rest, nimic. Chiar nimic.

– Era o vale între niște vârfuri înzăpezite și acoperite de neguri. Iar peștera era minunată! spuse Ben.

Dar Lola scutură din cap.

– Sunt aici sute de văi și atât de multe vârfuri înzăpezite, de poți să înnebunești dacă te apuci să le numeri. Dar dragoni? Nu, nu, îmi pare rău. Asta am să-i spun, de altfel, și unchiului Gilbert. Hotarul Cerului nu există, și cu asta, gata. Și nu există nici o vale a dragonilor ascunsă pe undeva. Totul nu e nimic altceva decât un basm frumos.

MĂNĂSTIREA

Pe la miezul nopții, ajunse și Lung din nou pe cursul Indusului. Lumina stelelor se oglindea jucăuș în unda apei. Era o vale largă și mănoasă. Ben putu să deslușească în întuneric ogoare și colibe. Pe celălalt mal al fluviului, la mare înălțime, pe coasta unui munte, se afla mănăstirea. Zidurile ei văruite străluceau ca hârtia în lumina lunii descrescătoare.

– Ăsta e! șopti Ben. Așa arăta, chiar așa.

Avionul Lolei Codițăcenușie zbura alături de ei, huruind. Șobolănița deschise carlinga și se întinse spre Ben.

– Ei? strigă ea prin zgomotul elicei. Asta e?

Ben încuviință din cap.

Mulțumită, Lola închise carlinga la loc și o luă înainte. Avionul ei era mai rapid decât crezuseră, dar pentru Lung fusese totuși cel mai ușor zbor din toată călătoria. Dragonul lăsase fluviul în urmă și plana pe deasupra văii, îndreptându-se spre zidurile mănăstirii.

Mai multe clădiri, unele mai mici, altele mai mari, se înghesuiau pe stânci. Ben zări întâi socluri înalte din piatră, fără ferestre, apoi pereți oblici cu ferestre înguste și întunecate, acoperișuri plate, ziduri și drumeaguri pietruite, în pantă.

– Unde să aterizez? strigă Lung către șobolăniță.

– Pe terasa din fața clădirii principale! îi strigă Lola. De oamenii de aici nu ai de ce să te temi. Oricum, la ora asta dorm duși cu toții. Eu o iau înainte.

Avionul plonjă cu un zumzăit puternic spre sol.

– Ia te uită! strigă Pucioasa în timp ce Lung se rotea pe deasupra terasei din fața clădirii mari. Acolo jos, e chiar profesorul!

Dragonul se lăsă în jos. O siluetă înaltă se ridică de pe trepte și se îndreptă spre Lung.

– Doamne, ce griji mi-am făcut, strigă Baldovin Wiesengrund. Unde ați rămas atâta timp?

Vocea lui răsuna puternic printre vechile ziduri, dar încă nu se clintea nimic. Doar câțiva șoareci o luară la fugă.

– Ah, a trebuit să-l împiedicăm pe omulețul nostru să sfârșească în măruntaiele unei păsări uriașe, răspunse Pucioasa în timp ce cobora din spinarea lui Lung.

– Cum?

Profesorul se uită speriat la Ben.

– Ei, n-a fost chiar așa de grav, spuse Ben, lăsându-se să alunece pe coada dragonului.

– N-a fost atât de grav? strigă profesorul când Ben ajunse lângă el. Ești plin de zgârieturi.

– Zgâriat, dar nu mâncat, constată Pucioasa. E ceva, nu?

– Dacă pui problema așa...

Baldovin Wiesengrund făcu un pas îndărăt, cât pe ce să calce pe avionul șobolăniței.

– Hei, hei! țipă ea cu glas ascuțit. Mai cu grijă, omule mare, da?

Profesorul se întoarse uimit. Lola Codiţăcenuşie coborî din carlingă. Dintr-un salt, fu înaintea lui.

– Am auzit multe despre dumneavoastră, domnule profesor! spuse ea.

– Da? Sper că numai lucruri bune.

Baldovin Wiesengrund se lăsă în genunchi şi dădu mâna cu şobolăniţa.

– Încântat, adăugă el. Cu cine am plăcerea?

Lola chicoti, flatată.

– Codiţăcenuşie, răspunse ea. Lola Codiţăcenuşie, pilot, cartograf şi, de data asta, şi ghid.

– Ne cam rătăciserăm, spuse Pucioasa alăturându-se celor doi. Ţie cum ţi-a mers, profesore?

– O, noi am avut o călătorie fără peripeţii. Baldovin Wiesengrund se ridică cu un icnet. Însă Ginevra susţine... se scărpină în cap, privind spre ferestrele mănăstirii, de fapt, nici nu ştiu dacă ar trebui să vă spun asta.

– Ce susţine? întrebă Ben.

Picior-de-Muscă se sprijinea pe obrazul lui, căscând.

– Ginevra... profesorul îşi drese glasul, Ginevra spune că l-ar fi văzut pe Mandragor.

– Unde? strigă Pucioasa.

De spaimă, lui Picior-de-Muscă îi rămase căscatul în gât. Lung şi Ben schimbară priviri îngrijorate.

– Ce se întâmplă? întrebă Lola, făcându-şi loc printre picioarele lungi şi uitându-se curioasă când la unul, când la altul.

– Ne urmăreşte cineva! mârâi Pucioasa. Credeam că am scăpat de el, dar probabil că ne-am înşelat.

– Ce-ar fi să fac un zbor de recunoaştere? întrebă Lola, dornică să ajute şi ea cumva. Spuneţi-mi doar cum arată urmăritorul vostru şi pe unde ar putea să-şi facă veacul, şi am şi decolat.

– Ai face tu asta? întrebă Lung.

– Sigur că da! Şobolăniţa îşi trecu lăbuţa peste urechi. Cu cea mai mare plăcere. În sfârşit, fac şi eu altceva decât să măsor pentru unchiuleţul meu tot soiul de munţi tâmpiţi şi văi plictisitoare. Deci, ce trebuie să caut? Cobold, om, dragon sau ceva ca ăsta micu'? Un fomincul sau cam aşa ceva?

Lung clătină din cap.

– Este un dragon, răspunse el. Unul mult mai mare decât mine, cu solzii din aur...

– Cu el e şi un gnom, adăugă Baldovin Wiesengrund. Un pitic cu o pălărie foarte mare. Fiica mea susţine că i-a văzut pe amândoi jos, la râu, la Vest de podul suspendat, unde drumul a fost întrerupt de o alunecare de teren.

– Da, da, cunosc, spuse Lola Codiţăcenuşie, blazată. Decolez chiar acum şi mă duc să văd despre ce e vorba.

Într-o clipă, şobolăniţa cea grasă fu din nou în avion. Motorul porni şi micul aparat se ridică spre cerul înstelat. După puţin timp, se făcu nevăzut chiar şi pentru ochii ageri ai Pucioasei.

– Foarte vioaie fata, spuse profesorul cu admiraţie. E liniştitor să ştii că a plecat în recunoaştere pentru noi. De unde o cunoaşteţi?

– O, șobolanii sunt peste tot, răspunse Pucioasa uitându-se împrejur. Nu trebuie decât să aștepți puțin, și îți și taie calea unii.

– E nepoata șobolanului care ne-a vândut harta, explică Ben. A trimis-o unchiul ei să cartografieze niște pete albe din munții ăștia. Ridică privirea spre profesor. Lola e de părere că Hotarul Cerului nu există.

Baldovin Wiesengrund îi întoarse îngândurat privirea.

– Asta spune ea? În locul tău, aș lua în considerare doar ce a spus djinnul. Imediat ne vom apuca să descifrăm indicațiile lui. Vino cu mine! Îl luă pe Ben pe după umeri și îl conduse spre scara cea mare, care ducea spre clădirea principală a mănăstirii. Vreau să vă prezint pe cineva. I-am povestit de expediția voastră și vă așteaptă deja de mult timp.

Lung și Pucioasa urcară după ei pe scara cea lungă.

– Acesta este ceea ce se cheamă un *dukhang*, le explică Baldovin Wiesengrund când ajunseră în fața unei uși grele, împodobită cu figuri stranii și cu o clanță meșteșugită. Este locul de rugăciune și de adunare al călugărilor. Dar să nu credeți că e ca în bisericile noastre. Aici se râde foarte mult, e un loc vesel.

Apoi deschise ușa cea grea.

Atât de înaltă era sala în care intraseră, că până și Lung putea să se ridice în două picioare. Întunericul era alungat de nenumărate opaițe, care pâlpâiau în marea încăpere. Șiruri de coloane înalte susțineau tavanul. Pereții erau pictați, iar între rafturile pline de cărți străvechi atârnau tablouri mari, atât de colorate și de ciudate, că Ben ar fi

zăbovit înaintea fiecăruia. Dar profesorul mergea mai departe. Între coloane, se aflau bănci joase. Pe prima dintre ele ședea un om mărunțel, îmbrăcat cu un veșmânt roșu-aprins și cu păr cărunt, tuns foarte scurt. Când profesorul și Ben se apropiară de el, un zâmbet se întinse pe fața acestuia.

Lung îi urma, cu pas ușor șovăielnic. Pentru a doua oară în viața lui călca într-o clădire a oamenilor. Lumina celor o mie de opaițe făcea să-i strălucească solzii. Ghearele zgâriau podeaua, iar coada pe care o târa în urma lui scotea un foșnet ușor. Pucioasa se ținea aproape, cu o lăbuță pe solzii calzi ai lui Lung. Urechile îi zvâcneau, iar privirea îi alerga de la o coloană la alta.

– Copaci, îi șopti ea lui Lung. Aici au copaci de piatră.

Când ajunseră în fața călugărului, acesta făcu o plecăciune.

– Dați-mi voie să fac prezentările, spuse Baldovin Wiesengrund. El este Preacuviosul Lama al acestei mănăstiri, călugărul cel mai înalt în rang.

Preacuviosul Lama începu să vorbească cu voce joasă.

– Fiți bine-veniți în Mănăstirea Pietrelor Lunii! traduse Picior-de-Muscă pentru Ben. Ne bucurăm foarte mult. Conform credinței noastre, venirea unui dragon vestește un eveniment fericit. Dar la fel de mare este bucuria să primim, în sfârșit, printre noi din nou după atâta vreme, un călăreț al dragonilor.

Ben se uită mirat, mai întâi la călugăr, apoi la profesor.

Baldovin Wiesengrund încuviință.

– Da, da, ai înţeles bine. Călăreţul dragonilor, al cărui mormânt ni l-a arătat Zobeida, a fost şi el aici. Chiar de mai multe ori, dacă am înţeles bine ce spunea prietenul nostru. Au şi o pictură care aminteşte de acest lucru – e agăţată acolo.

Ben se întoarse şi se îndreptă spre nişa indicată de profesor. Între două rânduri de rafturi, se afla o stampă care înfăţişa un dragon cu un băiat în spinare, iar în spatele lui era o mogâldeaţă mai mică.

– Pucioaso! strigă Ben făcându-i semn coboldei să se apropie. Ia uite, arată aproape la fel ca tine, nu?

Şi Lung veni mai aproape. Curios, întinse capul peste umărul lui Ben.

– Chiar aşa, Pucioaso, spuse el uimit, arată chiar ca tine.

– Păi da, spuse Pucioasa şi ridică din umeri, neputând totuşi să-şi ascundă un zâmbet plin de mândrie. Doar se ştie că dragonii au avut întotdeauna o slăbiciune pentru cobolzi.

– O diferenţă tot ar fi, ciripi Picior-de-Muscă de pe umărul lui Ben. Ăsta de aici are patru braţe.

– Patru braţe? Pucioasa se apropie şi mai mult de stampă. Aşa e! murmură ea, dar cred că nu e nimic deosebit. Ia uitaţi-vă puţin împrejur! În toate picturile, au aproape toţi mai multe braţe.

– Asta aşa e, spuse Ben uitându-se împrejur. Multe picturi înfăţişau personaje cu mai multe braţe. Ce să însemne asta oare? se întrebă el.

– Veniţi să vedeţi ceva! strigă în acel moment profesorul. Călăreţul dragonilor a lăsat ceva aici.

Cuviosul Lama îi duse la un mic sipet din lemn, care se afla într-o nişă de lângă altarul sălii de rugăciune.

– Acestea, continuă Picior-de-Muscă să traducă, sunt sfintele pietre ale lunii, pe care călăreţul dragonilor le-a dăruit mănăstirii. Aduc noroc şi sănătate şi ţin duhurile rele departe de valea noastră.

Pietrele erau albe ca laptele şi nu depăşeau mărimea pumnilor lui Ben. În miezul lor, străluceau de parcă ar fi adăpostit lumina lunii.

– Sparge lumina lunii! şopti Ben şi privi către Lung. Mai ţii minte? Crezi că djinnul vorbea despre una dintre pietrele astea?

Dragonul dădu din cap, îngândurat. Baldovin Wiesengrund îi traduse Preacuviosului Lama vorbele lui Ben. Călugărul zâmbi şi îl privi pe Ben în ochi.

– Spune că după masa de dimineaţă îi va da călăreţului dragonilor ceea ce este al lui, îi şopti Picior-de-Muscă în ureche lui Ben. Ca să poată înfăptui lucrarea pentru care a venit.

– Adică îmi dă mie una dintre pietrele sfinte?

Ben se uită întrebător, mai întâi la Lung, apoi la preacuviosul lama.

Călugărul încuviinţă din cap.

– Da, cred că ai înţeles bine, spuse Baldovin Wiesengrund.

Ben se înclină gânditor în faţa călugărului.

– Mulţumesc, foarte drăguţ din partea dumneavoastră. Dar nu credeţi că, dacă sparg o piatră, se va risipi norocul?

Profesorul îi traduse Preacuviosului Lama întrebarea lui Ben.

Călugărul izbucni în râs. Apoi îl luă pe Ben de mână și îl trase spre el.

– Călăreț al dragonilor, traduse Picior-de-Muscă, nici o piatră nu poate cuprinde atât de mult noroc cât aduce venirea unui dragon. Dar trebuie să dai tare, pentru ca piatra lunii să se spargă, fiindcă cei pe care îi vei chema dorm adânc și cu plăcere. După micul dejun, îți voi arăta capul dragonului.

Ben îl privi pe călugăr cu uimire.

– I-ați povestit totul? îl întrebă pe profesor în șoaptă. Adică tot ce a povestit djinnul?

– N-a fost nevoie, șopti Baldovin Wiesengrund. Știa de mult totul. Se pare că împlinești profeție după profeție. Ești în miezul unei povești străvechi, băiatule.

– Incredibil, murmură Ben și mai aruncă o privire sipetului cu pietrele lunii.

Apoi îl urmă, împreună cu ceilalți, pe Preacuviosul Lama afară, în curte. Roșu-aprins, soarele se ridica deasupra munților acoperiți de zăpadă. Printre clădirile mănăstirii, era plin de călugări. Ben constată cu uimire că mulți erau mai tineri decât el.

– Sunt și copii cu ei, îi șopti el lui Baldovin Wiesengrund.

Profesorul încuviință din cap.

– Bineînțeles. Oamenii de aici cred că fiecare dintre noi trăiește mai multe vieți pe pământ. Fiecare dintre acești

copii ar putea fi deci mai bătrân decât cel mai vârstnic dintre călugări. O credință interesantă, nu ți se pare?

Ben încuviință, oarecum nedumerit.

Dintr-odată, printre călugări se stârni agitație. Lung scosese capul afară, pe ușa *dukhang*-ului. Cei mai mulți dintre călugări rămaseră țintuiți locului. Preacuviosul Lama ridică mâinile și le adresă câteva cuvinte.

– Le-a spus că norocul se va scurge de pe solzii lui Lung ca zăpada lunii, șopti Picior-de-Muscă, că tu și Pucioasa sunteți călărețiii dragonului și că aveți nevoie de ajutorul lor.

Ben dădu din cap și se uită apoi la toate acele fețe care priveau spre Lung cu mirare, nicidecum cu teamă.

– Ben, îi șopti Baldovin Wiesengrund, la micul dejun vom mânca tsampa, un fel de făină din orz prăjit și măcinat, și vom bea ceai fierbinte cu unt. E foarte sănătos și util la înălțimile astea, dar, când guști prima oară din ele, poate să ți se facă greață. Cred că e mai bine să transmit scuzele tale Preacuviosului Lama și să-i ții de urât Ginevrei cât timp durează masa, nu? Ginevra are precis un mic dejun mai pe placul tău.

Ben se uită spre Preacuviosul Lama, care îi întoarse privirea și îi zâmbi. Apoi șopti ceva la urechea lui Picior-de-Muscă.

– Preacuviosul Lama spune că înțelege puțin limba noastră, traduse homunculul, și că nu va considera o impoliteță din partea ta dacă vei renunța să te înfrupți din tsampa și ceaiul cu unt și vei alege să-i ții companie fiicei profesorului.

– Mulțumesc, bâigui Ben și îi zâmbi la rândul lui Preacuviosului Lama. Picior-de-Muscă, spune-i că îmi place foarte mult aici și... întoarse privirea spre munții care se înălțau dincolo de vale, și că aici mă simt oarecum acasă, deși e cu totul altfel decât locul de unde vin. Cu totul altfel. Spune-i asta, da? Dar cu vorbe mai potrivite.

Picior-de-Muscă se întoarse spre Preacuviosul Lama, care îl ascultă cu atenție pe homuncul, pentru ca apoi să răspundă cu un zâmbet larg pe față.

– Peacuviosul Lama spune că, după părerea lui, este foarte posibil ca tu să mai fi fost odată aici, îi transmise Picior-de-Muscă lui Ben. Într-o altă viață.

– Vino, călăreț al dragonilor, spuse Baldovin Wiesengrund, înainte să-ți plesnească tărtăcuța de atâta înțelepciune, te duc la Ginevra. După micul dejun, vin eu după tine.

– Ce părere ai, Baldovin, eu și Pucioasa ce să facem? întrebă Lung întinzându-și gâtul peste umărul profesorului.

– O, oamenii aceștia se vor supune tuturor dorințelor tale, Lung, răspunse Baldovin Wiesengrund. Ce-ar fi să te culci în *dukhang*? Nimeni nu te va deranja, dimpotrivă, te vor copleși cu rugăciunile lor, astfel încât îți va fi cu neputință să nu găsești Hotarul Cerului.

– Și eu? întrebă Pucioasa. Eu ce o să fac cât timp doarme Lung și voi beți ceai cu unt? Mie nu-mi plac nici ceaiul, nici untul, și cu atât mai puțin ceaiul cu unt.

– Te duc și pe tine la Ginevra, spuse profesorul. În camera noastră, e un pat minunat de moale și or să-ți placă precis și biscuiții ei.

Apoi îi luă pe cei doi și coborâră împreună treptele, trecură prin mulțimea de călugări, care îi privea cu venerație, și ajunseră la o căsuță aflată la poalele zidului înalt al *dukhang*-ului.

Lung însă îl urmă pe Preacuviosul Lama în marea sală de rugăciuni, se cuibări între coloane și se cufundă într-un somn adânc, în timp ce călugării se așezau în jurul lui, murmurând rugăciuni prin care cereau ca tot norocul de pe pământ și din ceruri să se prelingă de pe solzii dragonului.

RAPORTUL ȘOBOLĂNIȚEI

Pucioasei îi plăcu atât de mult micul dejun de la Ginevra, încât mâncă de una singură aproape jumătate din ce era pe masă. Lui Ben nu părea să-i pese, oricum nu-i era foame. Agitația din ultimele zile și gândul la ce avea să urmeze îi alungaseră pofta de mâncare. Așa se întâmpla de fiecare dată când era emoționat.

Când Pucioasa, care se întinsese ghiftuită pe patul Ginevrei, începu să sforăie zgomotos, Ben și fata se strecurară afară din încăpere și se așezară pe unul dintre zidurile joase din curtea mănăstirii să privească râul care curgea jos, în vale. Fâșii de negură mai pluteau încă printre munți, dar soarele urca pe deasupra vârfurilor acoperite de zăpadă, încălzind ușor aerul proaspăt al dimineții.

– E frumos aici, nu-i așa?

Ben dădu din cap. Picior-de-Muscă picotea în poala lui. Jos, în vale, oamenii munceau pe câmpurile verzi. De sus, nu păreau mai mari decât cărăbușii.

– Unde e mama ta? întrebă Ben.

– În Templul Zeilor Mânioși, răspunse Ginevra arătând spre o clădire zugrăvită în roșu, care se afla mai la dreapta

de *dukhang*. Fiecare mănăstire are un asemenea templu. Cel de alături este al zeilor pașnici, dar cei mânioși sunt socotiți foarte folositori, fiindcă arată atât de fioros, încât țin departe duhurile rele. Se pare că mișună prin munții ăștia.

– Aha, spuse Ben privind-o pe fată cu admirație. Ce multe lucruri știi!

– Ah, ridică Ginevra din umeri, nu-i de mirare cu asemenea părinți, nu? Mama copiază picturile de pe pereții templelor. Când ne vom întoarce acasă, o să le arate oamenilor bogați și o să-i îmbrobodească să dea bani pentru restaurarea lor. Știi, călugării n-au bani pentru așa ceva, iar picturile sunt foarte vechi.

– Aha, spuse Ben din nou. Cu un colț al jachetei, îl înveli pe Picior-de-Muscă, care dormea dus. Mare noroc ai cu părinții tăi!

Ginevra se uită pieziș la el, curioasă.

– Tati spune că tu n-ai părinți.

Ben luă o pietricică din zid și începu s-o frământe între degete.

– Așa e, niciodată n-am avut.

Ginevra îl privi îngândurată.

– Dar acum îl ai pe Lung, spuse ea, pe Lung și pe Pucioasa. Zâmbi și arătă spre micul homuncul. Și pe Picior-de-Muscă.

– Așa e, spuse Ben. Dar asta e altceva. Făcu ochii mici și se uită spre Vest, unde fluviul dispărea printre munți. Cred că se întoarce Lola, vezi?

Aruncă piatra peste zid și se aplecă înainte.

– Lola? întrebă Ginevra. Șobolanul de care povesteai?

Ben încuviință din cap. Se auzea un huruit ușor, care se apropia tot mai mult, până când micul avion ateriză lângă ei, pe zid. Lola Codițăcenușie deschise carlinga și ieși cu greu afară.

– Nimic! trâmbiță ea, sări pe o aripă și de acolo coborî pe zid. Nimic, absolut nimic. După mine, putem ridica alarma.

Picior-de-Muscă se trezi, se frecă la ochi și, buimac, se uita la șobolăniță.

– A, tu ești, Lola? mormăi el somnoros.

– Chiar eu, fomincule, răspunse șobolănița, apoi se întoarse spre Ginevra. Și ea, dacă mi se permite să întreb, ea cine e?

– Ea e Ginevra, o prezentă Ben. E fiica profesorului care era să calce pe avionul tău. Crede că l-a văzut pe Mandragor.

– Precis l-am văzut, spuse Ginevra, mie-n sută!

– Poate. Lola Codițăcenușie deschise o ușiță de sub aripa avionului și scoase de acolo un sufertaș. Acum însă, bestia aia a dispărut cu totul. Am zburat și în susul râului, și în josul râului, atât de jos, încât peștii mă luau drept vreo gâză și apa îmi uda carlinga. Dar n-am văzut picior de dragon auriu sau de gnom. Nimic, nici cel mai mic solz.

– Norocul nostru, răsuflă Ben ușurat. Credeam că e din nou pe urmele noastre. Mulțumesc, Lola!

– Pentru puțin, răspunse șobolănița. Oricând cu plăcere. Îndesă câteva firimituri de pâine între dinți și se

întinse pe zid. Ah, oftă ea, cu boticul ascuțit în aer, leneveala este cel mai grozav lucru. Bine că nu mă vede unchiulețul! Și-ar face noduri în coadă de supărare.

Ginevra tăcea. Încruntată, privea spre fluviu.

– Și totuși eu sunt gata să pun pariu că monstrul ne pândește de acolo, de jos, spuse ea.

– Aiurea, e îngropat în nisip, spuse Ben. Mai mult ca sigur. Trebuia să-l auzi pe gnom! Sigur nu ne-a mințit. Haide! o împunse el cu cotul. Mai povestește-mi ceva despre templul acela.

– Care din ele?

– Cel al zeilor mânioși.

– Gokhang, murmură ea. Așa se numește. Bine, dacă vrei neapărat...

Când Baldovin Wiesengrund coborî treptele marii săli de rugăciune, însoțit de Lung și Preacuviosul Lama, îi găsi pe Ben și pe fiica sa tot pe zid, cu Lola Codițăcenușie sforăind între ei, în timp ce Picior-de-Muscă tocmai se împiedica de propriile picioare. Copiii erau atât de adânciți în discuția lor, încât nici nu-i auziră pe ceilalți apropiindu-se.

– N-aș vrea să vă deranjez, spuse Baldovin Wiesengrund când ajunse lângă cei doi, dar este timpul ca Ben să spagă lumina lunii. Preacuviosul Lama a adus cu el una dintre pietrele sfinte.

Călugărul deschise pumnii lăsând să se vadă piatra albă, care strălucea chiar și în lumina zilei. Ben coborî de pe zid și o luă cu grijă din mâinile Preacuviosului Lama.

– Unde e Pucioasa? întrebă Lung căutând-o cu privirea.

– În patul meu, răspunse Ginevra. S-a umflat cu mâncare şi acum sforăie.

– Aşa deci, se hlizi tatăl ei. Şi ce a raportat prietena noastră, şobolăniţa?

– Nici urmă de Mandragor, răspunse Ben uitându-se cu atenţie la piatra lunii. În lumina soarelui, i se părea mai întunecată.

– Ei, asta ar trebui să ne liniştească. Baldovin Wiesengrund o privi pe fiica sa. Nu-i aşa?

Ginevra ridică din sprâncene.

– Nu ştiu.

– Hai, veniţi, spuse Baldovin Wiesengrund luându-i pe fiica lui şi pe Ben de braţ. Să le chemăm şi pe Pucioasa şi Vera. Pe urmă, călăreţul dragonului va dezlega ghicitoarea djinnului. Pot să vă spun că de mult n-am mai fost atât de curios. Oare cine o să apară când Ben va sparge piatra?

PIETRIŞU ARE DE LUCRU

Lola Codiţăcenuşie se înşelase. Mandragor era pe aproape. Îngropat adânc în mâl, pândea de pe fundul Indusului, chiar în umbra mănăstirii. În acel loc, râul era atât de adânc, încât strălucirea solzilor săi de aur nu răzbătea până la suprafaţă. Aştepta cu răbdare întoarcerea lustragiului de platoşă.

Înainte ca Mandragor să se scufunde în mâl, la adăpostul întunericului, Pietrişu sărise pe mal şi se ascunsese între nişte smocuri de iarbă. Şi, când, după o zi lungă şi încă o jumătate de noapte, Lung veni din munţi şi ateriză între zidurile albe ale mănăstirii, gnomul purcese la drum. Merse printre câmpuri şi pe lângă colibe până ajunse la poalele muntelui pe care se afla mănăstirea. Apoi începu să se caţăre.

Muntele era înalt, foarte înalt, dar Pietrişu era gnom. Iubea căţăratul aproape la fel de mult ca aurul. Pietrele muntelui şopteau şi murmurau sub degetele lui, ca şi cum doar pe el l-ar fi aşteptat. Povesteau despre peşteri uriaşe cu stâlpi din nestemate, despre filoane de aur şi făpturi ciudate care sălăşluiau în măruntaiele muntelui. Pietrişu chicotea de fericire în timp ce urca râpa stâncoasă.

Putea să se cațăre așa o veșnicie, dar, odată cu primele raze ale dimineții răsărind de după vârf, ajunse sus pe zidul neted care împrejmuia mănăstirea și aruncă o privire în curte.

Pietrișu mai apucă să-i vadă pe Lung și pe prietenii săi intrând în *dukhang*. Gnomul îi urmă, urcă chiar treptele, dar ușa grea de la intrarea în sală era deja închisă când ajunse el sus. Oricât încercă cu degetele lui scurte, dar puternice să o deschidă, măcar puțin, atât cât să poată intra, ușa nu se clinti.

– Bine, bolborosi gnomul uitându-se în jur. Ghinion, dar tot vor ieși de aici la un moment dat.

Căută o ascunzătoare din care să supravegheze scara și curtea. Nu fu deloc greu să găsească o gaură în zidăria veche.

– Minunat, șopti Pietrișu în timp ce se înghesuia printre pietre. Parcă ar fi făcută pentru mine.

Apoi se puse pe așteptat. Își alesese bine ascunzătoarea. Când Lung și ceilalți ieșiră afară din sala de rugăciuni, Pietrișu putu să vadă mai întâi numai nenumărate picioare de călugări, în sandalele lor scâlciate. Dar, când toți se aflau la rugăciune în *dukhang*, Ben și Ginevra se așezară lângă zid, la doar o aruncătură de băț de el.

Așa află Pietrișu că un șobolan zburător plecase în căutarea stăpânului său și că nu îl găsise, că băiatul îl credea pe Mandragor scufundat pe vecie în nisipul deșertului. Gnomul mai văzu piatra din mâna călugărului și auzi și de ghicitoarea djinnului. Văzu cum Ben luase piatra din mâna lui și, când Lung și călăreții lui îl urmară pe călugăr pentru a descifra ghicitoarea djinnului, Pietrișu se strecură pe urmele lor.

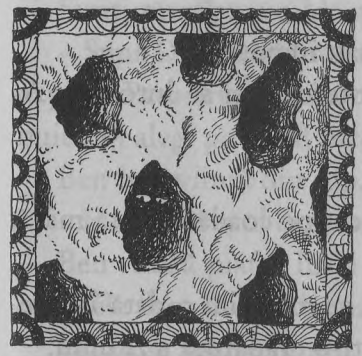

BURR-BURR-CHAN

Preacuviosul Lama îi conduse pe oaspeți în cealaltă parte a curții, unde se aflau Gonkhang și Lhakhang, adică Templul Zeilor Mânioși și Templul Zeilor Pașnici. Gonind de la un zid la altul, îi urmărea Pietrișu, spionul lui Mandragor.

Când trecură pe lângă templul roșu, Preacuviosul Lama se opri.

– Acesta este Templul Zeilor Mânioși, traduse Vera Wiesengrund vorbele lui. Ei țin toate relele departe de mănăstire și de sat.

– Cum ar fi? întrebă Pucioasa, uitându-se neliniștită împrejur.

– Duhuri rele, răspunse Preacuviosul Lama. Viscole, avalanșe, alunecări de teren, molime...

– Foametea, adăugă Pucioasa.

Preacuviosul Lama zâmbi.

– Da, și asta.

Apoi porni mai departe.

Pe Pietrișu îl trecu un fior straniu. Cu genunchii înmuiați, se strecură pe lângă peretele roșu. Sufla tot mai repede și i se părea că mâini nevăzute se întindeau după el

din zidul templului, gata să-l prindă și să-l tragă în bezna de dincolo de ele.

Cu un țipăt ascuțit, făcu un salt înainte.

– Ce a fost asta? întrebă profesorul și se întoarse. Ai auzit, Vera?

Soția lui dădu din cap că da.

– S-a auzit ca și cum ai fi călcat pe coadă o biată mâță, Baldovin.

Profesorul clătină din cap și se mai uită o dată împrejur. Pietrișu se ascunsese însă într-o crăpătură a zidului.

– Poate erau duhurile rele, spuse Ginevra.

– Tot ce se poate, fu de părere tatăl ei. Veniți, cred că Preacuviosul Lama a ajuns unde trebuia să ajungem.

Bătrânul călugăr se oprise acolo unde zidul mănăstirii se sprijinea de peretele stâncos al muntelui. Stânca arăta aici ca un șvaițer plin de găuri. Ben și Pucioasa își dădură capetele pe spate. Peste tot, numai găuri, toate atât de mari, încât amândoi puteau trece prin ele fără nici o problemă.

– Ce e asta? îl întrebă Ben pe Preacuviosul Lama.

Din nou, Picior-de-Muscă făcu serviciile de traducător.

– Sunt locuințe, răspunse călugărul. Locuințele celor pe care îi vei chema în ajutor. Nu se prea arată. Doar puțini dintre noi au dat vreodată ochii cu ei. Se pare însă că sunt făpturi prietenoase. Și au fost aici cu mult înaintea noastră.

Preacuviosul Lama se apropie de peretele de stâncă și îl trase pe Ben după el. Din cauza întunericului, băiatul nu văzuse că din stâncă ieșeau două capete de dragon din piatră.

– Seamănă cu Lung, șopti Ben. Lung bucățică ruptă.

Simți răsuflarea caldă a dragonului în ceafă.

– Sunt Dragonul Începutului și Dragonul Sfârșitului, îi explică Preacuviosul Lama. Pentru ce ai tu de gând, trebuie să-l alegi pe cel al începutului.

Ben încuviință din cap.

– Hai, călăreț al dragonului, arunc-o! șuieră Pucioasa.

Ben ridică piatra lunii și o azvârli cu toată puterea în coarnele dragonului de piatră.

Piatra se sparse în mii de frânturi. Și tuturor li se păru că aud niște hurducături care dispăreau încet în inima muntelui. Apoi se lăsă liniștea. Se puseră pe așteptat.

Munții își aruncau umbra peste mănăstire, iar soarele se lăsa în jos, îndărătul lor. Un vânt rece începu să sufle dinspre vârfurile înzăpezite. Dintr-odată, sus, deasupra capetelor celor care stăteau în așteptare, apăru, într-o deschizătură din stâncă, o siluetă.

Era un cobold. Arăta aproape la fel ca Pucioasa, doar că avea blana mai deasă și mai deschisă la culoare. Și avea patru brațe, patru brațe cu care se sprijinea de stâncă.

– Douăzeci de degete, Picior-de-Muscă, șopti Ben. Are douăzeci de degete, exact cum a spus djinnul.

Homunculul încuviință din cap.

Coboldul străin le aruncă tuturor o privire plină de neîncredere, îi măsură scurt pe oameni, apoi văzu dragonul. Nu mai avea ochi decât pentru Lung.

– Ia te uită! strigă el în limba ființelor fabuloase, pe care o înțelegea însă orice altă făptură, om sau animal. Deci, în cele din urmă, v-ați răzgândit? După atâția ani? Credeam că ați

mucegăit cu toţii în ascunzătoarea aia a voastră. Coboldul străin scuipă plin de dispreţ spre stânci. Cum de s-au hotărât să te trimită ca să ne chemi în ajutor? Şi ce-i cu coboldul ăla ciudat de lângă tine? Unde-i sunt celelalte braţe?

– N-am decât două, se răţoi Pucioasa, aşa cum are orice cobold cumsecade, măi popenchi-solzos ce eşti. Şi nu ne-a trimis nimeni! Am venit aici de bunăvoie. Ceilalţi nu îndrăzneau, dar de mucegăit, n-a mucegăit nici unul!

– Ooo! spuse străinul şi rânji. Popenchi-solzos! Măcar te pricepi la ciuperci. Numele meu e Burr-burr-chan, pe tine cum te cheamă?

– O cheamă Pucioasa, răspunse Lung făcând un pas înainte. Şi, într-un fel, ai nimerit-o: suntem aici fiindcă avem nevoie de ajutor. Venim de foarte, foarte departe ca să găsim Hotarul Cerului, iar un djinn ne-a spus că ne poţi călăuzi la el.

– De foarte, foarte departe? Burr-burr-chan îşi încreţi fruntea îmblănită. Ce înseamnă asta?

– Înseamnă, izbucni Pucioasa, că am dat ocol jumătate de glob pământesc doar ca să ascultăm obrăzniciile tale.

– Potoleşte-te, Pucioaso, spuse Lung şi o împinse deoparte cu botul. Apoi ridică din nou privirea spre Burr-burr-chan. Venim dintr-o vale aflată departe, la Nord-Vest, unde neamul meu s-a stabilit cu multe sute de ani în urmă, când lumea începea să devină a oamenilor. Acum au întins mâna şi spre acea vale, şi a trebuit să găsim o nouă patrie pentru noi. Aşa că m-am aşternut la drum ca să găsesc Hotarul Cerului, locul de unde se trag toţi dragonii. Am venit să te întreb dacă ştii acel loc.

– Sigur că-l ştiu, răspunse Burr-burr-chan, îl cunosc cum îmi cunosc propria blană, chiar dacă n-am mai fost de mult pe acolo.

Ben îşi ţinu răsuflarea.

– Există? strigă Pucioasa. Chiar există acel loc?

– Tu ce credeai?

Burr-burr-chan strâmbă din nas, apoi se uită neîncrezător la Lung.

– Tu chiar nu vii de acolo? Mai există și alți dragoni pe lume?

Lungă încuviință din cap.

– Ne duci acolo? întrebă el. Ne arăți unde este Hotarul Cerului?

Coboldul tăcu preț de câteva clipe, care păreau să nu se mai termine. Cu un oftat, se așeză în deschizătura din care apăruse și-și lăsă picioarele să se bălăngăne în gol.

– De ce nu? spuse el într-un târziu. Dar, îți spun de pe acum, n-o să te prea bucuri de rudele tale.

– Asta ce mai vrea să însemne? întrebă Pucioasa.

Burr-burr-chan ridică din umeri și își încrucișă cele patru brațe în sân.

– Vrea să însemne că au devenit niște papă-lapte cu toții. Niște molâi, căței cu coada între picioare, asta sunt. De mai bine de cincizeci de ierni n-am mai fost pe acolo, dar, când i-am văzut ultima oară, așa erau. Se aplecă spre Pucioasa. Închipuie-ți că nu vor să-și mai părăsească peștera! Nici măcar noaptea! Când am fost la ei, erau fleșcăiți ca niște frunze veștede pentru că le lipsea lumina lunii. Ochii le erau tulburi ca băltoacele de la atât întuneric, aripile pline de praf pentru că nu le mai foloseau, burțile umflate pentru că mâncau licheni în loc să bea lumina lunii. Da, da, uitați-vă speriați la mine! Burr-burr-chan dădu din cap. E trist ce a mai rămas din dragoni. Coboldul se aplecă înainte și coborî glasul. Știți de cine se ascund? Nu de oameni, nici vorbă! Se ascund de dragonul de aur. Chiar din noaptea în care a ieșit din mare ca să-i vâneze.

– Știm asta, spuse Ben și veni lângă Lung. Dar unde se ascund? Într-o peșteră?

Burr-burr-chan se întoarse spre el, surprins peste măsură.

– Și tu cine oi mai fi, flăcăiaș? Alb ca mucegaiul și în compania unui dragon? Să nu spui că ai venit până aici în spinarea lui.

– Chiar asta a făcut, răspunse Lung și-l împunse pe Ben ușor cu botul.

Burr-burr-chan fluieră printre dinți.

– Călărețul dragonilor. Tu ai spart piatra care m-a chemat?

Ben încuviință din cap.

Preacuviosul Lama spuse ceva în șoaptă.

– Da, da, știu. Burr-burr-chan se scărpină în cap. Povestea aia veche: argintul va fi mai de preț decât aurul când călărețul dragonilor va reveni. Coboldul făcu ochii mici și-l măsură pe Ben din cap până în picioare. Da, dragonii se ascund într-o peșteră, spuse el încet. O peșteră minunată, undeva în adâncul munților numiți Hotarul Cerului. Noi le-am săpat acea peșteră, noi, dubidaii, cobolzii acestor munți. Dar nu le-am săpat-o ca să se îngroape de vii în ea. Când au hotărât asta, noi le-am refuzat prietenia și ne-am întors aici. La despărțire, le-am spus că nu există decât o singură cale de împăcare: în ziua când ne vor chema în ajutor cu piatra lunii ca să-l înfrângă pe dragonul de aur, atunci ne vom reîntoarce. Privi către Lung. Te voi duce până acolo, dar nu rămân, pentru că tot nu ne-au chemat.

– Dragonul de aur e mort, răspunse Lung. S-a scufundat în nisipul unui deşert îndepărtat. Nu trebuie să se mai ascundă.

– Ba n-a murit! strigă Ginevra.

Toţi îşi întoarseră privirile spre ea. Burr-burr-chan îşi ciuli urechile îmblănite.

– Nu ai nici o dovadă ca să susţii asta, spuse Baldovin Wiesengrund.

– EU L-AM VĂZUT! Ginevra împinse bărbia înainte cu încăpăţânare. Cu ochii mei l-am văzut. N-am născocit nici un solz. Şi nici pe piticul de pe capul lui nu l-am visat, orice aţi spune voi. Cel-de-Aur nu s-a scufundat în nisip! Ne-a urmărit pe râu în sus. Şi pun pariu pe colecţia mea de papuci de zâne că acum e undeva pe-aproape şi aşteaptă să vadă ce vom face.

– Interesant, spuse Burr-burr-chan. Dintr-un salt, era pe capul dragonului de piatră. Ascultaţi-mă, zise el şi ridică toate cele patru braţe. Vă voi duce la Hotarul Cerului. Sunteţi mai aproape de el decât vă închipuiţi. Trebuie doar să zburaţi peste muntele ăsta, spuse el bătând în stâncă, şi îl veţi vedea chiar acolo unde răsare soarele. E un lanţ muntos frumos ca hulubariţele albe. În valea dindărătul lui s-au ascuns dragonii. N-aţi găsi însă intrarea în peşteră nici dacă ar fi sub nasul vostru. Numai dragonii şi dubidaii o cunosc, şi eu vă voi arăta-o. Am aşa o mâncărime în blană, cum se întâmplă doar înaintea unor evenimente de seamă, a unor aventuri palpitante. Burr-burr-chan îşi linse buzele şi privi spre cer. Cum apune soarele, pornim la drum.

Apoi sări într-o gaură din stâncă şi se făcu nevăzut.

RĂMAS-BUN ŞI LA DRUM!

– Auzi, dubidai! bombăni Pucioasa, după ce plecă Burr-burr-chan. Ăsta să fie un cobold? Ştiu şi eu... Poate că ne duce chiar între colţii lui Mandragor.

– Prostii! spuse Ben şi o trase uşor de urechile ei ascuţite. Bucură-te, coboldă pricinoasă ce eşti! Am reuşit! Ne duce la Hotarul Cerului! Şi, dacă Mandragor îşi arată moaca lui urâtă pe acolo, atunci o să-l alungăm înapoi în mare!

– Nu zău? strâmbă din nas Pucioasa. Ştii ceva? Cred că ai luat-o razna, omuleţule!

Preacuviosul Lama şopti ceva către familia Wiesengrund.

– Ce a spus? îl întrebă Ben pe Picior-de-Muscă.

– Cel mic îl va învinge pe cel mare, răspunse homunculul, iar cel blajin pe cel năprasnic.

– Să sperăm, mormăi Pucioasa. Apoi, dintr-odată, întoarse capul şi începu să adulmece. Pfu! Aici miroase a gnomi. Ăştia cu pălăriile lor caraghioase ciocănesc chiar toţi munţii.

– Ce spui tu? întrebă Ginevra speriată.

– Miroase a gnomi, repetă Pucioasa.

– Unde? şuieră Ben şi o apucă de braţ. Unde mai exact?

În acelaşi moment, o mogâldeaţă ieşi dintr-o crăpătură şi o luă la goană cu viteza fulgerului.

– Pietrişu! ţipă Picior-de-Muscă, cât pe ce să cadă de pe umărul lui Ben. E Pietrişu, noul lustragiu de platoşă al lui Mandragor! Prindeţi-l! Prindeţi-l repede! O să-i spună totul!

Se luară toţi după el, dar se împiedicară unul de celălalt, ţinându-şi calea unul altuia. Când ajunseră pe terasa din faţa sălii de rugăciune, gnomul dispăruse.

Pucioasa cercetă toate cotloanele întunecate, amuşinând şi blestemând. Câţiva călugări, care tocmai se întorceau de la cules de vreascuri, o priveau miraţi. Când Preacuviosul Lama îi întrebă dacă nu zăriseră vreo mogâldeaţă mică fugind, arătară spre zidul pe care sforăia Lola Codiţăcenuşie, lângă avionul ei.

Ben şi Ginevra alergară într-acolo, se aplecară peste zid unul lângă celălalt, iscodind cu privirea adâncimile râpei. Dar nu, pe coasta muntelui nu se mişca nimic suspect.

– Fir-ar să fie! bodogăni Ben. Ne-a scăpat!

– Cine? întrebă Lola Codiţăcenuşie, ridicându-se în capul oaselor, încă toropită de somn.

– Un spion, răspunse Ben. Se întoarse spre Lung. Şi acum? Ce putem face? O să-i povestească totul lui Mandragor.

Dragonul clătină doar din cap.

– Un spion? întrebă şobolăniţa, nevenindu-i să creadă ce auzea. Ce fel de spion?

– Ăla pe care nu l-ai văzut tu în zborul de recunoaştere, se răsti Pucioasa la ea şi ridică nasul în vânt. Pur şi simplu, nu pot să-l mai miros pe trâmbiţa-piticilor ăla! E aici ceva care îmi astupă nările! Se uită în jurul ei. Apoi arătă spre un morman de bulgări maronii de lângă zid. Ce-i aia?

– Bălegar, răspunse Baldovin Wiesengrund. Balegă de iac uscată, dacă vrei să ştii mai exact.

Preacuviosul Lama dădu din cap şi spuse câteva cuvinte. Picior-de-Muscă traduse:

– Spune că au nevoie de bălegar ca să se încălzească, pentru că lemnul e greu de găsit pe aici.

Pucioasa oftă.

– Cum să mai miros ceva? strigă ea disperată. Cum să-l mai pot mirosi pe piticul ăla blestemat dacă totul duhneşte aici a bălegar de iac? Oricine o fi ăsta.

– Să cobor pe stâncă, tinere domn? întrebă Picior-de-Muscă.

Dar Ben clătină din cap.

– Nu, e prea periculos, oftă el. Ne-a scăpat, n-avem ce-i face.

– Să poată să alerge atât de repede cu picioarele alea scurte!? exclamă Vera Wiesengrund. Incredibil. Da, gnomii sunt foarte vioi, mai ales pe munte.

– Asta, atâta timp cât nu le ia nimeni pălăria, spuse Picior-de-Muscă în timp ce se căţăra pe zid ca să se uite în prăpastie.

O clipă, i se păru că aude un gâfâit. Dar îl luă ameţeala şi îşi trase capul înapoi.

– Ce se întâmplă dacă le iei pălăria? întrebă Ben.

– Îi apucă ameţeala, răspunse Picior-de-Muscă şi se sui înapoi pe braţul lui Ben.

– Asta se întâmplă când nu crezi ce-ţi spun copiii, murmură Baldovin Wiesengrund. O luă pe Ginevra pe după umeri. Trebuie să-mi cer iertare. Tu aveai dreptate şi eu sunt un orbete bătrân.

– A, nu face nimic, răspunse Ginevra. Păcat că am avut dreptate.

Lung îşi întinse gâtul peste zid şi privi în jos, spre râu. Soarele se oglindea în apa cafenie.

– Trebuie să i-o luăm înainte lui Mandragor, spuse el. Gnomul a auzit, de bună seamă, tot ce a spus Burr-burr-chan, şi cei doi vor porni imediat la drum.

– Aha, deci aţi aflat unde e Hotarul Cerului şi spionul ăla a auzit tot! Lola Codiţăcenuşie sări în picioare. Ei şi? Dragonul ăsta nu poate să zboare, nu? O să fie o joacă de copil pentru Lung să scape de el.

Dar Picior-de-Muscă clătină întristat din cap.

– Nu-ţi închipui că e atât de simplu. Mandragor cunoaşte şi alte căi, spuse el şi se lovi cu palma peste genunchi. De ce a trebuit oare Burr-burr-chan să descrie atât de amănunţit locul unde se află dragonii?

– Nu poate găsi intrarea în peşteră, spuse Ginevra. Burr-burr-chan a spus că nimeni nu o poate găsi.

– Da, asta dacă nu-l ducem noi pe Mandragor până acolo, mârâi sumbru Pucioasa.

Toţi tăcură.

– Era prea frumos să se fi scufundat în nisip, murmură Ben.

Preacuviosul Lama îi puse o mână pe umăr şi spuse ceva. Ben se uită întrebător la Picior-de-Muscă.

– Ar fi prea uşor, călăreţule, traduse Picior-de-Muscă.

Ben scutură din cap.

– Se prea poate, spuse el. Dar mi-ar fi plăcut şi mie să fie măcar o dată mai uşor.

Ben şi ceilalţi se obişnuiseră destul de repede cu aerul rarefiat de pe Acoperişul Lumii, dar călugării insistară să le dea provizii şi haine călduroase pentru zborul pe deasupra munţilor uriaşi. Până şi Pucioasa fu de acord să se apere de frigul de deasupra norilor cu haine omeneşti trase peste blana ei. Un băiat cam de vârsta lui Ben îi duse pe acesta şi pe profesor la o casă de la marginea mănăstirii, unde călugării ţineau provizii şi haine. Abia pe drum îşi dădu Ben seama cât de mare era mănăstirea şi cât de mulţi oameni trăiau aici.

– Am fi vrut atât de mult să venim şi noi, spuse Baldovin Wiesengrund în timp ce mergeau în urma tânărului călugăr. Adică eu, Vera şi Ginevra. Dar mă tem că în întreprinderea asta, oamenii nu au ce căuta. Îl bătu pe umăr pe Ben.

– Bineînţeles, în afară de călăreţul dragonilor.

Ben zâmbi. Călăreţul dragonilor. Toţi călugării pe care îi întâlnea se înclinau înaintea lui. Nici nu mai ştia încotro să se uite.

– Ştii deja ce vrei să faci după? întrebă profesorul fără să-l privească pe Ben. Adică după ce veţi fi găsit Hotarul Cerului, după ce totul se termină cu bine şi... îşi drese glasul şi trecu mâna prin părul lui cărunt, şi după ce Lung se întoarce să-şi aducă semenii. Vrei să rămâi cu dragonii pentru totdeauna?

Se uită la el încurcat.

Ben ridică din umeri.

– Nu ştiu. Nu m-am gândit încă la asta. Deocamdată, pentru mine nu există nici un înainte şi nici un după, înţelegeţi?

Profesorul încuviinţă din cap.

– Da, da, cunosc sentimentul. Apare când e pe cale să se întâmple ceva important. Dar, îşi drese el din nou glasul, dacă, după toate aventurile astea, vrei să te întorci printre oameni, privi el spre cer, Vera ţine foarte mult la tine, iar Ginevra s-a plâns de nenumărate ori că nu are un frate. Aşa că poate... îl privi pe Ben şi se înroşi. Poate ai vrea să ne consideri pentru o vreme familia ta. Ce părere ai?

Ben îl privi pe Baldovin Wiesengrund fără să fie în stare să scoată o vorbă.

– Sigur, e doar o propunere, se grăbi să spună profesorul. Una dintre ideile mele trăsnite. Dar...

– Mi-ar face mare plăcere, îl întrerupse Ben. Foarte mare plăcere.

– A, da? răsuflă uşurat Baldovin Wiesengrund. Asta este o mare bucurie. Dar acum aşteptarea ni se va părea şi mai grea. Noi... zâmbi el către băiat. Noi vrem să-l căutăm pe Pegas. Mai ţii minte?

Ben dădu din cap.

– Mi-ar plăcea să-l caut cu voi, spuse el şi îl luă pe Baldovin Wiesengrund de mână.

Când se lăsă seara, totul era pregătit de plecare. Ben şi Pucioasa erau înfofoliţi în haine de iarnă, cu căciuli ţuguiate şi călduroase pe cap, mănuşi şi veste groase. Picior-de-Muscă stătea în poala lui Ben, înfăşurat într-o bucată de blană de miel. Pe cap, avea un vârf de deget de mănuşă. În rucsacul Pucioasei mai erau caise uscate şi un termos cu ceai de unt fierbinte – pentru orice eventualitate, cum spusese Preacuviosul Lama, zâmbind când o văzuse pe Pucioasa mirosind scârbită fiertura.

Lung nu avea de ce să se teamă de frig şi nici călugării nu păreau să-l simtă. În veşmintele lor subţiri, îl conduseră pe dragon până la peşterile dubidailor. În lumina făcliilor, Lung strălucea asemenea lunii. Lola Codiţăcenuşie zbura zumzăind în faţa lui. Şobolăniţa hotărâse să-l însoţească pe dragon. Le făcea călugărilor cu mâna de parcă toată agitaţia ar fi fost din pricina ei.

Burr-burr-chan îl aştepta deja pe Lung. Stătea în aceeaşi gaură de unde apăruse la prânz, dar de data asta nu mai era singur. Din toate celelalte găuri îi priveau dubidai. Veniseră toţi dubidaii să-l vadă pe dragonul sosit de departe. Când Lung ajunse la poalele muntelui cu peşteri şi privi în

sus, se ridică un murmur. Capete blănoase, mai mari și mai mici, se iteau din peșteri și îl priveau pe dragonul argintiu.

Burr-burr-chan aruncă rucsacul peste umeri, coborî stâncile și urcă în spinarea lui Lung ca și cum n-ar fi făcut altceva toată viața.

– Mai e loc și pentru bagajul meu? întrebă el când se așeză în fața Pucioasei.

– Dă-l încoace, mormăi Pucioasa și-i agăță rucsacul lângă al ei. Ce ai înăuntru? Pietre?

– Ciuperci! îi șopti Burr-burr-chan în ureche. Cele mai bune ciuperci de pe lumea asta. Pot să pun pariu că n-ai mâncat ceva mai bun de când ești.

– Nu prea pot să cred asta, mârâi Pucioasa în timp ce se lega cu curelele. Dacă sunt din munții ăștia, precis scârțâie între dinți.

Burr-burr-chan rânji doar.

– Ia de aici, spuse el și îi puse Pucioasei câteva ciuperci foarte mici în lăbuță. Nu sunt prea gustoase, dar sunt bune împotriva răului de înălțime. Dă-i și omului, și celor doi prichindei. Dragonul n-are nevoie de așa ceva, dar voi, ceilalți, trebuie neapărat să le mâncați.

Pucioasa dădu din cap și vârî o ciupercă în gură.

– Chiar că nu-s prea gustoase, murmură ea și dădu restul mai departe.

Burr-burr-chan își puse toate cele patru lăbuțe din față pe solzii calzi ai lui Lung.

– Ah, aproape că uitasem ce minunat e să călărești pe un dragon, șopti el.

Lung se întoarse spre el.

– Sunteți gata? întrebă dragonul.

Burr-burr-chan confirmă din cap.

– Am mai prins o curea pe locul tău, strigă Ben din spate. Leagă-te cu ea!

Burr-burr-chan își trecu cureaua peste burta îmblănită.

– A, mai era ceva, îl bătu Pucioasa pe umăr. De dragonul ăla de aur, se pare că tot n-am scăpat. Gnomul lui ne-a spionat pe când tu ne descriai atât de amănunțit drumul spre Hotarul Cerului. Înțelegi ce înseamnă asta, nu?

Burr-burr-chan se scărpină pe burtă, îngândurat.

– Da, ar trebui să ajungem acolo înaintea lui, nu-i așa? spuse el și se aplecă spre gâtul lui Lung. Ce vei face? îl întrebă pe dragon. Ce vei face când Cel-de-Aur o să-și facă apariția la Hotarul Cerului? Ai să te ascunzi, împreună cu ceilalți?

Lung întoarse capul spre el.

– N-am să mă mai ascund niciodată, spuse el.

– Ba sigur că da! strigă Pucioasa, speriată. Sigur că te vei ascunde! Până când o să plece. Ce altceva să faci?

Lung nu răspunse.

– Sunteți gata? îi întrebă el din nou pe cei de pe spinarea lui.

– Gata! strigă Burr-burr-chan și alunecă puțin mai în față. Să-i trezim pe dragoni din somnul lor!

Călugării cu făclii se dădură înapoi, iar Lung întinse aripile. Secera lunii era destul de subțire, de aceea băuse

câteva picături din roua lunii. Își simțea aripile ușoare ca penele păsărilor.

– Mult noroc! le ură Baldovin Wiesengrund.

– Să vă întoarceți cât mai repede! strigă Vera, iar Ginevra îi aruncă lui Ben o tabletă de ciocolată.

O prinse înainte să cadă în poala Pucioasei. Lola Codităcenușie porni motorul avionului și Lung se ridică pe cerul de deasupra mănăstirii. Trecu de muntele pe coasta căruia se ridica aceasta și se îndreptă ca o săgeată spre vârfurile înzăpezite care străjuiau cerul la Răsărit.

URMĂRITORII

Pietrișu se ascunsese printre stânci, cam la un metru mai jos de zid, într-o crăpătură care era atât de strâmtă, încât fusese nevoit să se strecoare în ea cu capul vârât între umeri. Se ghemuise acolo ținându-și răsuflarea și tremurând de frică, cu spatele lipit de stânca rece. Simțise răsuflarea fierbinte a dragonului și scrâșnise din dinți de furie când homunculul trădător se oferise să coboare pe stânci. Să fi venit doar piciorul ăsta de păianjen. I-ar fi dat un brânci în prăpastie, unde aștepta Mandragor, ascuns în mâl. Dar Picior-de-Muscă nu venise. Nu îndrăznea stârpitura.

Când Pietrișu nu mai auzi nici un glas de sus, se lăsase deja întunericul. Muntele îi șoptea în ureche povestea lui, dar gnomul se smulse din vraja acestuia, ieși din crăpătura care îl salvase și coborî în vale. Coborâșul pe întuneric era mai anevoios decât la lumina zilei, dar Pietrișu își croi drum.

Ajuns jos, o luă la goană printre colibe. Oare merita să se furișeze înăuntru ca să caute inele, lanțuri de aur, monede sau pietre scumpe? Dar colibele nu miroseau a belșug, așa că Pietrișu fugi mai departe, pe lângă staule cu capre și oi, peste câmpuri, până la râul unde îl aștepta Mandragor cufundat în apa murdară.

Pe mal, se mai uită o dată împrejur. Era liniște. Oamenii dormeau, obosiți de munca câmpului din timpul zilei. Animalele lor se adăpostiseră de frig în grajduri, iar fiarele sălbatice care dădeau târcoale n-aveau altceva în minte decât prada. Pietrișu rupse o crenguță dintr-o tufă și lovi cu ea ușor în oglinda apei.

– Aurimea Voastră! strigă el încet. Aurimea Voastră, m-am întors.

Mandragor ieși din râu strănutând.

– Ce ai aflat? mârâi el scuturându-și mâlul de pe solzi.

– Totul! răspunse Pietrișu cu mândrie. Dragonii s-au ascuns, Aurimea Voastră, de aceea nu i-ați mai găsit de atâta timp! Într-un munte s-au ascuns, într-o peșteră. Când i-ați căutat, ar fi trebuit să luați un gnom cu Aurimea Voastră. Noi găsim orice peșteră!

– Și unde e peștera asta? întrebă Mandragor plin de nerăbdare.

– Trebuie să treceți dincolo de muntele ăsta, răspunse Pietrișu umflându-se în pene. De muntele ăsta pe care au tuflit mănăstirea. Apoi o luați spre Răsărit și... rânji el, și dați de munții pe care ei îi numesc Hotarul Cerului. Intrarea în peșteră este în valea de dincolo de ei.

Mandragor se ridică, neîncrezător. Apa curgea în cascade de pe trupul său uriaș.

– Acolo să fie? mârâi el. Știu valea. Am cotrobăit-o până am rămas aproape fără gheare. Ha! Își trecu limba peste dinți și hohoti. Un loc mai bun nici că puteau găsi, prostănacii!

– Cum vine asta, Aurimea Voastră? întrebă Pietrișu curios.

– Ai să vezi în curând! fornăi Mandragor mulțumit. Dragonul argintiu a plecat?

Pietrișu ridică din umeri și aruncă o privire piezișă la solzii lui Mandragor, mânjiți de mâl.

– Se prea poate. Voia să-și ia zborul de cum se lasă întunericul. Dar o să-l găsiți ușor. Stați să vă curăț întâi solzii, Aurimea Voastră. Păcat de aur, abia se mai vede...

– Lasă aurul! se răsti Mandragor la el. Vino încoace și intră în gura mea!

Împinse botul său înfiorător la mal și îl deschise cât putu de mult.

– Nu, nu! Pietrișu se dădu înapoi cu hotărâre. Doar nu vreți să mă înghițiți din nou!

– Cum altfel? mârâi Mandragor. Trebuie să mă scufund adânc și pentru multă vreme. Așa că haide odată!

– Dar nu-mi place chiar deloc acolo jos, bombăni Pietrișu, căruia i se înmuiaseră deja picioarele, îndreptându-se spre dinții colosali ai lui Mandragor.

– Cum așa, credeam că vouă, gnomilor, vă plac peșterile. Ce, pântecele meu e altfel? răspunse Mandragor răutăcios. Hai, sari odată!

– Nu-mi place! repetă Pietrișu.

Apoi își luă pălăria într-o mână și sări, printre colții înfiorători, pe limba uriașă. Iar Mandragor îl înghiți.

HOTARUL CERULUI

Lung zbura. Cele nouă vârfuri înzăpezite care alcătuiau Hotarul Cerului străluceau în depărtare ca și cum ar fi reținut lumina stelelor. În urma dragonului, zbura și avionul șobolăniței.

Lung se simțea puternic, de parcă ar fi curs lumina lunii prin venele lui. Se simțea ușor, ca și cum ar fi fost făcut din același material ca și noaptea. În sfârșit, se apropia de destinație. Inima îi bătea puternic și îl făcea să străbată aerul mai repede decât o făcuse vreodată, atât de repede, încât șobolănița nu mai putu să țină pasul cu el și ateriză pe coada lui.

– Iuhuuu! striga Burr-burr-chan, iuhuuu, uitasem de tot ce bine e să călărești un dragon!

Cu două dintre lăbuțele din față, se ținea de curea, iar cu celelalte două, scotoci în rucsac, de unde scoase o ciupercă. Mirosea atât de bine, încât Pucioasa uită o clipă de toate grijile și se aplecă adulmecând peste umărul lui Burr-burr-chan.

– Mii de ghebe și pitarci! spuse ea lingându-și buzele. Ce neam de ciupercă e asta? Miroase a praz, a...

– E un shiitake, răspunse Burr-burr-chan plescăind din limbă. Un shiitake veritabil. Vrei să guști?

Scoase încă unul din rucsac și îl aruncă peste umăr, în poala Pucioasei.

– E practic să ai patru brațe, murmură ea, apoi adulmecă ciudata ciupercă și mușcă din ea cu sfială.

– Foarte practic, răspunse Burr-burr-chan, apoi privi înainte. Hotarul Cerului creștea tot mai înalt în bezna nopții.

– Tot respectul, am și ajuns. Dragonul tău e un zburător excelent, pe legea mea!

– A tot avut ocazia să se antreneze în ultimele săptămâni, plescăi Pucioasa, dând ochii peste cap de plăcere. Ia zi, ciupercile astea cresc pe pietre?

– Ei, asta-i acum! Burr-burr-chan râse atât de tare, că Lung întoarse capul să vadă ce se petrece.

– Tare mai e glumeață cobolda ta, pufni Burr-burr-chan. Zău așa!

– Vezi să nu-ți muște vreo două dește din alea douăzeci cobolda aia glumeață! se răsti Pucioasa.

Burr-burr-chan se întoarse spre ea, cu un rânjet larg pe față.

– Nici o ciupercă nu crește pe piatră, spuse el. Asta crește pe lemn, de fapt pe lemn o și cultivăm. În peșterile noastre. Voi nu faceți la fel?

– Nu, mârâi Pucioasa. Și ce-i cu asta?

Înciudată, îl înghionti pe cobold în spinare.

– Pucioaso, lasă cearta! strigă Lung la ea. Trebuie să mă gândesc.

– Auzi la el, trebuie să se gândească, mormăi ea. La ce, mă rog? Ce să facă dacă vine monstrul după noi? Ce e atâta de gândit? Doar n-o vrea să se lupte cu el!? Ptiu!

Neliniştită, scuipă spre pământ.

– Cum adică să lupte?

Ben îşi iţi capul peste umerii ei.

– Ah, las-o baltă, mârâi Pucioasa. Am gândit cu voce tare.

Apoi nu-şi mai luă ochii de la munţii care se apropiau tot mai mult.

Ben trase căciula din deget de mănuşă mai adânc pe capul lui Picior-de-Muscă şi îl înfăşură mai bine în blana de miel. Cu cât Lung urca mai sus, cu atât se făcea mai frig, şi Ben fu foarte recunoscător călugărilor pentru hainele groase pe care i le dăduseră. Ar fi vrut să se bucure că ajunseseră atât de aproape de destinaţie, dar gândul la Mandragor îi tulbura de fiecare dată bucuria.

Deodată, Ben simţi ceva pe umăr. Se întoarse speriat şi abia reuşi s-o apuce pe Lola de coadă.

– Hei, Lola, ce cauţi aici? întrebă el.

– Ei drăcie, voiai să mă arunci jos, sau ce? răspunse şobolăniţa clănţănind din dinţi. În avionul meu e prea frig. Încălzirea merge doar în timpul zborului. Nu mai ai puţin loc şi pentru mine în rucsacul tău?

– Ba da, sigur că da. Ben aşeză şobolăniţa tremurândă printre lucrurile lui. Dar ce ai făcut cu avionul?

– L-am legat bine de coada lui Lung, răspunse Lola.

Cu un geamăt de uşurare, se cuibări în rucsac până nu i se mai văzură decât vârfurile urechilor şi botul ascuţit.

– Să zbor mai sus, Burr-burr-chan? strigă Lung, în timp ce vântul şuiera tot mai puternic pe lângă ei.

– Da! îi strigă Burr-burr-chan. Trecătoarea pe care trebuie s-o traversăm e ceva mai sus. Nu există alt drum spre vale!

În timp ce Lung urca tot mai sus, Ben îşi auzea bătăile inimii. Noaptea apăsa cu pumnii ei negri în tâmplele lui. Îi venea din ce în ce mai greu să respire. Pucioasa se ghemuise ca un pisoi. Doar Burr-burr-chan stătea drept şi părea mulţumit. Era obişnuit cu înălţimile mari. Se născuse în munţii pe care oamenii îi numesc Acoperişul Lumii.

Vârfurile albe de zăpadă erau acum atât de aproape, încât lui Ben i se părea că trebuie doar să întindă mâna pentru a le putea atinge. Lung se îndreptă spre trecătoarea dintre cele mai ascuţite vârfuri. Stânci negre se îngemănau cu noaptea, turle de piatră se ridicau peste tot în drumul lui, ţinându-le calea. Când Lung ajunse chiar între cei doi munţi, vântul se năpusti asupra lui ca un lup flămând, îi intră sub aripi şi îl aruncă spre stânci ca pe o frunză veştedă.

– Păzea! strigă Burr-burr-chan.

Dar Lung se redresase deja. Din toate puterile, se împotrivea vântului, până se eliberă din strânsoarea ghearelor nevăzute. Vârtejuri de zăpadă zburau împrejurul lor, acoperindu-i pe el şi pe călăreţi. Lui Ben îi clănţăneau dinţii.

– O scoatem la capăt! strigă Burr-burr-chan. Vedeţi acolo? Ăla e punctul cel mai înalt.

Lung ţâşni peste el, lăsă în urmă urletele vântului şi pătrunse în valea dragonilor. Între munţi, se întindea un

lac rotund ca luna. Pe malurile lui creșteau florile albastre ale Zobeidei Ghalib. Străluceau în întuneric de parcă stelele de pe cer ar fi căzut în acea vale.

– Mii de râșcovi și părușei! șuieră Pucioasa.

– Noi numim acest lac Ochiul Lunii! strigă Burr-burr-chan, în timp ce Lung se avânta spre oglinda lucioasă a apei.

– Zboară până dincolo, unde...

– Nu, nu zbura într-acolo! strigă Picior-de-Muscă cu glas ascuțit. Se strecură afară din blana de miel. Ascultă, măi prostănac blănos, răcni el la Burr-burr-chan, tu nu ne-ai spus nimic de lac! Nici o vorbă!

– Prostănac blănos? Burr-burr-chan se întoarse supărat. Dar homunculul nu-i dădu atenție.

– Ia-o în sus, Lung! țipă el trăgând de curele. Lacul ăsta e o poartă! O poartă deschisă!

Dar Lung înțelesese deja. Cu bătăi puternice de aripi, se avântă în sus, spre malul celălalt. Îngrijorat, se uita în jos, dar acolo nimic nu se clintea. Doar câțiva fulgi de zăpadă, pe care îi înghițea apa neagră a lacului. Dragonul se lăsă pe o platformă de stâncă, la sute de metri deasupra florilor strălucitoare. Tremurând, își strânse aripile argintii.

– Nu văd nimic, Lung! șopti Pucioasa scrutând întunecimile. Chiar nimic. Apoi se întoarse spre Picior-de-Muscă cu chef de arțag.

– Stârpitura asta o să ne înnebunească pe toți de cap. Cum să fi ajuns fostul lui stăpân atât de repede aici, aud?

– Lasă-l în pace, o întrerupse Ben. Nu vezi că e aproape înghețat?

Cu degetele țepene, în ciuda mănușilor groase pe care le primise de la călugări, Ben apucă termosul și îi turnă puțin ceai pe gât lui Picior-de-Muscă. Apoi luă și el o înghițitură. Aproape că i se făcu rău de la gustul ciudat, dar simți cum se răspândește în trupul lui o căldură plăcută.

Lung nu-și mai lua privirea de la oglinda lacului.

– Oricum, avem un avans față de el! șuieră Pucioasa. Pentru că monstrul ăla nu poate să zboare.

– Doar dacă n-ar fi apă aici am avea un avans, urecheată năroadă ce ești! sudui Picior-de-Muscă. De la ceai, îi mai trecuse tremuratul. Aia acolo jos e apă sau nu? Eu atât vă spun: mai mult ca sigur e deja aici și ne urmărește chiar în clipa asta.

Tăcură toți, speriați.

– Atunci avem o problemă, mârâi Burr-burr-chan. N-ar trebui să vă arăt intrarea în peștera dragonilor dacă Mandragor ne urmărește, nu?

– Nu! scuturâ Lung din cap. A aflat deja prea multe cu ajutorul nostru. Am putea merge la peșteră doar dacă am ști că Mandragor nu a ajuns încă aici. Se uită îngrijorat spre lac. Oare să-l fi călăuzit chiar noi? murmură el.

Valea era mai frumoasă decât în toate visele sale. Lung privi Hotarul Cerului, apoi marea de flori albastre, acoperite de roua lunii, le mirosi parfumul, care urca până la el. Apoi închise ochii și simți că în apropiere erau și alți dragoni. Simțea asta la fel de bine ca mireasma florilor, ca aerul rece al nopții.

Lung deschise din nou ochii. Erau acum întunecaţi de furie. Lăsă să-i scape un mârâit din gâtlej. Prietenii îl priveau cu teamă.

– Zbor până jos, spuse dragonul. Eu singur. Dacă Mandragor e acolo, va ieşi afară.

– Aiurea! strigă Pucioasa. Ce tot spui? Iar dacă iese, ce faci, te pui tu singur cu el? O să te mănânce dintr-o singură înghiţitură, iar noi ne vom petrece tot restul zilelor pe stânca asta fără ciuperci. Pentru asta am dat ocol pământului? Nu. Dacă e să coboare cineva, atunci trebuie să fie cineva pe care să nu-l vadă!

– Are dreptate, Lung, spuse Ben. Unul dintre noi trebuie să afle dacă Mandragor ne pândeşte acolo jos. Şi, dacă chiar e acolo, trebuie să-i distragem cumva atenţia, pentru ca tu şi Burr-burr-chan să puteţi ajunge neobservaţi la peştera dragonilor.

– Chiar aşa!

Dintr-un salt, Lola Codiţăcenuşie ieşi din rucsac, sări pe genunchii lui şi deschise larg lăbuţele scurte.

– Mă ofer voluntară! Chestiune de onoare! Nici o problemă! Misiunea ideală pentru mine.

– Pfu! Pucioasa o împunse dispreţuitor în piept. Ca să ne spui iar că nu e aici, ca data trecută?

Şobolăniţa îi aruncă o privire veninoasă.

– Oricine mai greşeşte, cap de blană, şuieră ea. Dar de data asta îl iau cu mine şi pe homelunchi. El cunoaşte cel mai bine toate vicleniile fostului său stăpân, nu?

Picior-de-Muscă înghiţi în sec.

– Eu? întrebă el. Eu? În avion? Dar eu...

– E o idee foarte bună, Picior-de-Muscă! strigă Ben. Sunteţi amândoi atât de mici, că n-o să vă observe.

Pe Picior-de-Muscă îl trecură fiori reci.

– Şi dacă îl vedem? întrebă el cu vocea tremurândă. Dacă chiar e acolo jos? Cine o să-i distragă atenţia?

– Nici o problemă, homelunchiule! spuse Lola. Ochii îi luceau. Dacă îl descoperim, fac un looping. Apoi îi distragem atenţia, iar Lung va zbura cât de repede poate el la peşteră şi se va ascunde în ea.

– Îi distragem atenţia? întrebă Picior-de-Muscă, cu vocea tot mai stinsă. Cum?

– Ai olecuţă răbdare! Lola îl trase o palmă pe spate, încât aproape că se dădu de-a berbelecul pe spinarea lui Lung.

– Tu te uiţi doar, de pilotat, pilotez eu.

– M-ai liniştit, ce să zic! murmură Picior-de-Muscă. Mai am doar o întrebare. Ce e ăla un looping?

– E o tumbă în aer, răspunse Lola. Dă ca o mâncărime în stomac. De nedescris.

– Nu zău?

Picior-de-Muscă se frecă nervos la nas.

– Nu-i un plan tocmai rău, mormăi Burr-burr-chan. Ar putea reuşi.

– Nu ştiu, zău, mârâi Pucioasa. Nu-mi place că lăsăm totul în seama piticaniilor astea.

– Ei aş! Vrei tu să zbori până acolo, faţă blănoasă? întrebă Lola. Hai să-i dăm drumul, fomincule! îl luă de mână pe Picior-de-Muscă. Hai să ne facem utili! Se mai

întoarse o dată către Lung. E practic să ai cu tine şi câţiva mai mici, aşa ca noi, nu? Lung încuviinţă din cap.

– Foarte practic, răspunse el. Ştii ceva, şobolăniţo? Cred că lumea va fi într-o zi a celor mici.

– N-am nimic împotrivă, răspunse Lola.

Apoi, trăgându-l pe Picior-de-Muscă după ea peste poala lui Ben, o luă pe spinarea lui Lung în jos până la locul unde legase avionul. Desfăcură lanţurile subţiri, Lola deschise carlinga şi cei doi se căţărară în avion. Picior-de-Muscă mai aruncă o privire spre Ben şi zâmbi forţat. Ben îi făcu semn cu mâna. Lola porni motorul. Huruitul lui răsuna în noapte asemenea cântecului greierilor. Avionul cu cei doi cercetaşi la bord se îndreptă spre Ochiul Lunii.

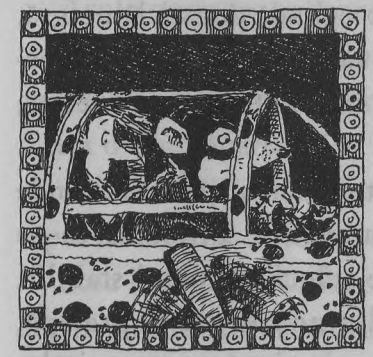

OCHIUL LUNII

– Da' mare mai e lacul ăsta! strigă Lola prin zgomotul motorului.

– Da, şopti Picior-de-Muscă. Mare ca marea.

Privi afară şi îşi ascultă clănţănitul dinţilor. Motorul huruia în urechile lui, iar genunchii i se loveau unul de celălalt. Să zboare într-o maşinărie din tablă! Cât de îngrozitor! Nimic altceva decât puţin metal şi o aparatură gălăgioasă între el şi hău. Ar fi vrut să se întoarcă pe spinarea puternică a lui Lung, la căldurică, în poala lui Ben, în rucsac, oriunde ar fi vrut să fie, doar în maşina asta infernală nu.

– Hei, raportează! Vezi ceva suspect, homelcule? întrebă şobolăniţa.

Picior-de-Muscă înghiţi în sec. Dar frica nu prea poţi s-o înghiţi.

– Nu, răspunse el cu voce tremurândă. Nimic. Nimic în afară de stele.

Stelele se oglindeau în apă asemenea unor licurici.

– Zboară mai aproape de mal, îi strigă Picior-de-Muscă Lolei. Acolo îi place lui să se ascundă. Se îngroapă în mâl.

Lola întoarse brusc şi zbură din nou spre mal. Picior-de-Muscă simţi că i se întoarce stomacul pe dos.

Lacul se întindea sub ei ca o oglindă din sticlă neagră. Avionul zbura acum paralel cu suprafaţa apei. Era întuneric beznă. Numai florile de pe mal străluceau, misterios, în tonuri de albastru.

Picior-de-Muscă se uită peste umăr înspre locul unde aterizase Lung. Dar nu-l mai vedea. Probabil că se ascunsese deja şi aştepta între stânci semnalul stabilit. Picior-de-Muscă se întoarse din nou şi privi spre apă. Dintr-odată, aşa, ca din senin, simţi un tremur ciudat în piept.

– E aici! strigă el speriat.

– Unde?

Lola se opinti în manşă şi aruncă o privire în bezna de afară. Dar nu putu să descopere nimic suspect.

– Nu ştiu unde! strigă Picior-de-Muscă. Dar simt, simt foarte bine.

– Tot ce se poate.

Lola îşi lipi nasul de geamul carlingii. Acolo jos, apa se învolburase, de parcă s-ar fi scufundat un bolovan foarte mare.

Ambală motorul.

– Am să sting farurile, mormăi ea. Trebuie să vedem mai de aproape ce se petrece acolo.

Lui Picior-de-Muscă începură să-i tremure genunchii. Doar gândul de a-l revedea pe fostul stăpân îi îngheţa sângele în vine. Lola zbura şerpuit spre locul suspect.

Nu avea nevoie de faruri, vedea la fel de bine noaptea ca Picior-de-Muscă, iar lumina stelelor îi era îndeajuns.

Acolo unde apa se învolburase şi unde acum valuri agitate se spărgeau de mal, florile erau culcate la pământ, ca şi cum cineva şi-ar fi croit drum prin desişul lor. Trebuie să fi fost o fiinţă foarte mică. O fiinţă pitică.

– Acolo! Picior-de-Muscă sări de pe scaun şi dădu cu capul de tavanul carlingii. Acolo jos aleargă Pietrişu.

Lola îndreptă avionul spre mal. Gnomul scoase capul dintre florile strălucitoare şi se uită speriat la acel ceva zgomotos care venea direct spre el. Nu stătu prea mult pe gânduri şi o rupse la fugă înapoi, spre apă.

Lola Codiţăcenuşie întoarse avionul brusc şi îl ajunse din urmă pe gnom când era deja la marginea lacului. Pietrişu alerga cât putea de repede cu picioarele lui scurte.

– Apucă-l, fomeluncule! strigă Lola.

Deschise carlinga şi zbură atât de jos, că trenul de aterizare al avionului atingea florile. Picior-de-Muscă îşi adună tot curajul şi scoase o mână afară, gata să-l apuce de guler pe Pietrişu. Însă, în aceeaşi clipă, apa se învolbură şi o gură mare ieşi dintre valuri, înşfăcându-l pe gnom din fugă.

Hap şi gata!

Lola smuci avionul şi Picior-de-Muscă căzu înapoi în scaunul lui.

– L-a mâncat! strigă şobolăniţa, căreia nu-i venea să creadă ce văzuse. Pur şi simplu l-a mâncat!

– S-o întindem! urlă Picior-de-Muscă. S-o întindem cât mai repede de aici!

– Ușor de zis, greu de făcut, strigă Lola luptându-se disperată cu manșa.

Micul avion se clătina periculos. Nu putea să se îndepărteze destul de dinții strălucitori ai lui Mandragor, care tot încercau să-l apuce. Tot scotea capul din apă, înfuriat pe drăcia zumzăitoare.

Picior-de-Muscă se uita agitat pe ferestruica din spate. Ce era cu Lung? Oare își luase deja zborul?

– N-ai făcut loopingul! se văită el. Ăla era semnul.

– Nu prea are cum să nu vadă monstrul ăsta! strigă Lola înapoi. L-or fi văzut și fără semnul nostru blestemat!

Avionul împroșcă fum înecăcios. Motorul i se îneca.

Picior-de-Muscă tremura din toate încheieturile. Se mai uită o dată în urmă. Văzu ceva argintiu apărând printre stânci.

– Zboară! urlă Picior-de-Muscă, ca și cum dragonul l-ar fi putut auzi. Zboară până nu te vede!

Și Lung își luă zborul. Deschise aripile și se îndreptă cu toată viteza spre lac.

– Nu! strigă Picior-de-Muscă speriat. Lola, Lola! Lung vine încoace.

– Fir-ar să fie! blestemă șobolănița în timp ce se căznea să evite ghearele lui Mandragor. Crede că trebuie să ne ajute! Ține-te bine, Picior-de-Muscă!

Lola întoarse botul avionului în sus și făcu un looping pe deasupra botului căscat al lui Mandragor, apoi urcă mai

sus și mai făcu unul, și încă unul, până când lui Picior-de-Muscă i se întoarse stomacul pe dos. Homunculul se uită în jos, unde fostul său stăpân se agita în apă, apoi privi în cealaltă direcție și îl văzu pe Lung cum plutea în aer, nemișcat.

– Zboară! Te rog, zboară la peșteră! șopti Picior-de-Muscă deși de frica lui Mandragor, inima îi bătea să-i sară din piept, iar răgetele monstrului îi spărgeau urechile.

– Ei, ce e? Se întoarce înapoi? strigă Lola în timp ce efectua o spirală aproape sinucigașă în jurul gâtului lui Mandragor.

Lung se întoarse. Cu viteza unei săgeți, se îndepărta, în timp ce dragonul de aur nu avea ochi decât pentru drăcovenia mică și gălăgioasă care avea impertinența să-și bată joc de el.

– A zburat, strigă Picior-de-Muscă cu vocea gâtuită de bucurie. A zburat înapoi, spre munți.

– Minunat, răspunse Lola, apoi acceleră și trecu printre picioarele lui Mandragor.

Acesta dădu cu amândouă labele din față după avion, dar platoșa lui era prea grea, astfel încât se prăbuși din nou în apă, gâfâind.

Picior-de-Muscă îl văzu pe Lung urcând tot mai sus, până când ajunse la o coastă acoperită de zăpadă. În acel loc, se făcu nevăzut, așa, ca și cum n-ar fi fost vreodată acolo.

– Șobolănițo! strigă homunculul. Am reușit. Lung a dispărut. E în peșteră.

Cu un oftat, se lăsă pe spate în scaun.

– Poți să te întorci.

– Să mă întorc? strigă Lola. Tocmai acum, când distracția e în toi? Abia acum ne dezlănțuim.

Nici nu termină de vorbit, că întoarse avionul și o luă spre coarnele lui Mandragor.

– Ce faci? strigă îngrozit Picior-de-Muscă.

Mandragor ridică neîncrezător capul, făcu ochii mici și fixă chestia aia zburătoare care se repezea spre el ca un bondar înfuriat.

– Încă o tură, numai una! strigă Lola. Cu toată puterea, înainte!

Zbură atât de aproape de fruntea lui Mandragor, încât Picior-de-Muscă se ghemui între scaune și își acoperi fața cu mâinile.

– Iuhuuuu! chiui șobolănița în timp ce trecea printre coarnele lui Mandragor. Asta e cu totul altceva decât să măsori munții! Iuhuuu!

Dragonul de aur se întoarse fornăind. Se învârti, dădu să muște o dată, și încă o dată, și de fiecare dată nu prindea între dinți decât aerul rece al nopții.

– Ohohooo! strigă Lola și începu să gonească în jurul lui Mandragor, până când acesta ajunse să se învârtă ca un urs mânat de ursari.

– Ohohooo! Fostul tău stăpân a cam îmbătrânit, nu-i așa, fomeluncule? Oricum, prea vioi nu e el. Prin geamul carlingii, îi mai făcu o dată cu mâna. La revedere! Întoarce-te înapoi în mâl, prostănacule, să prinzi rugină.

Apoi îndreptă avionul în sus, spre cer, iar Picior-de-Muscă nu mai știa nici unde-i erau picioarele, nici unde-i era nasul.

– Tariii, taraaaa, holariiii, holariooo! Șobolănița bătu mulțumită în bordul avionului. Te-ai descurcat de minune, bătrâne! Excepțional, aș spune.

– Ei, ce zici, holduncule? zise Lola bătând vesel darabana pe mânșă. Meritățm un mic dejun ca lumea?

– O, da, murmură Picior-de-Muscă.

Se uită în urmă, la fostul lui stăpân, care îi urmărea cu ochii lui roșii ca și cum ar fi putut să-i culeagă din aer. Oare îl recunoscuse pe Picior-de-Muscă când se aplecase să-l prindă pe Pietrișu?

Homunculul se ghemui.

– Nu mai vreau să-l văd niciodată! șopti el și strânse din pumni. Niciodată să nu-l mai văd, niciodată!

Chiar de-ar mai fi zburat de o sută de ori în jurul botului lui Mandragor, chiar de-ar fi scăpat de două sute de ori dintre dinții lui, de-ar fi scuipat de trei sute de ori pe capul său înzăuat, tot i-ar mai fi fost frică de el. Mereu.

– Am să aterizez acolo unde am ajuns mai devreme, spuse Lola. De acord?

– De acord, murmură Picior-de-Muscă și oftă din rărunchi. Și apoi? Cum îi găsim pe ceilalți?

– Ei, se hlizi Lola dând un ultim ocol. Or să ne găsească ei. Acum meritățm și noi un mic dejun ca lumea. Își mângâie urechiușele, mulțumită. Cred că am

muncit pentru o săptămână întreagă, nu-i așa, homiluncule?

Picior-de-Muscă dădu aprobator din cap.

Jos, Mandragor se retrase din nou în apele lacului. Se scufundă și dispăru, ca și când n-ar fi fost decât un vis urât.

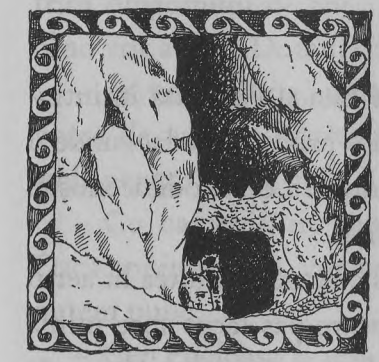

PEȘTERA DRAGONILOR

Lung stătea în zăpadă și se uita în jos, spre lac. Era foarte departe, dar ochii lui de dragon vedeau foarte bine cum se agita Mandragor în apă, încercând să doboare acel mic obiect care zbura în jurul lui, bătându-și joc de el.

– Vino, spuse Burr-burr-chan și coborî din spinarea lui Lung. Doar ai văzut semnul. Se descurcă ea. Iar noi trebuie să ne grăbim, până când monstrul nu se uită din nou spre noi.

Dubidaiul o porni grăbit prin zăpadă. Ben și Pucioasa îl urmară până ajunseră la un perete de stâncă înzăpezit și foarte înalt. Burr-burr-chan se opri în fața lui.

Lung veni lângă el și îl privi întrebător.

– Și?

Burr-burr-chan chicoti.

– V-am spus eu. E sub nasul vostru, dar voi n-o vedeți.

Puse degetul într-un punct de pe peretele neted.

– Aici, vezi adâncitura? Sprijină-te cu umărul în ea și împinge în stâncă.

Lung făcu întocmai. Abia ce împinse puțin piatra acoperită de gheață, că stânca se dădu la o parte. Înaintea lor,

se deschidea un tunel întunecat. Lung vârî capul înăuntru, cu grijă.

– Hai, înăuntru toată lumea!

Burr-burr-chan îi împinse pe Ben și Pucioasa în intrarea întunecată. Lung mai aruncă o privire spre lac, unde îl văzu pe Mandragor scos din minți de Lola Codițăcenușie. Apoi se întoarse și dispăru în tunel.

Îl întâmpină o dâră de miros cunoscut. Plutea în aerul rece, dar care se încălzea cu fiecare pas făcut spre inima muntelui. Era chiar mirosul lui Lung, puternic și proaspăt ca aerul de deasupra norilor, mirosul dragonilor. Se simțea dintr-odată ca și cum s-ar fi întors acasă.

Tunelul ducea în adândul muntelui. Cotea când la stânga, când la dreapta. Pe alocuri, se deschideau galerii mai înguste, numai bune pentru cobolzi. Din unele, venea miros plăcut de ciuperci. Pucioasei îi chiorăia stomacul, dar mergea mai departe, cu mult curaj.

– Aici nici măcar nu e întuneric, spuse Ben când ajunseseră deja foarte departe în măruntaiele muntelui. Cum e posibil?

– Piatra lunii, răspunse Burr-burr-chan. Am folosit piatra lunii pentru pereți. Ea absoarbe lumina lunii ca un burete. Trebuie doar să lași din când în când să intre puțină lumină de la lună sau să sufli puțin foc de dragoni prin tunel, și ajunge pentru mulți ani de zile. Dar e mult mai întuneric decât ultima oară când am fost aici.

Se uită la pereții strălucitori și ridică din umeri.

– Probabil că nu mai lasă să intre lumina lunii tot de frica dragonului de aur. Tare sunt curios ce-or să spună când vor afla că Domnia Sa se bălăcește în lacul din vale!

– Se vor înfuria, mormăi Pucioasa, ciupindu-se nervoasă de urechi. Foarte tare chiar. Nici n-or să vrea să audă pentru ce am venit.

– Cu oamenii, nu putem să ne luptăm, spuse Lung. Dacă gonim o sută, vor veni o mie. Dar cu Mandragor ne putem pune.

– Ce? Pucioasa îi ieși în față. Iar începi? Vorbești de luptat. Am făcut atâta amar de drum ca să găsim un loc liniștit! Să te lupți cu monstrul ăsta? Pfu!

– E destul de greoi, spuse Burr-burr-chan în spatele ei. I se taie cam repede răsuflarea din cauza armurii grele. Și nici nu pare prea isteț. Ați văzut doar cât de ușor l-a dus de nas o șobolăniță...

– Prostii! Pucioasa se întoarse spre el cu arțag. Prostii, prostii, prostii! E de douăzeci de ori mai mare decât Lung.

– Mai mare! Burr-burr-chan ridică din umeri. Și ce dacă?

– Nu te mai enerva, Pucioaso, spuse Lung și o împinse pe coboldă ușor într-o parte. Hai să mergem mai departe!

– Da, bine, mârâi supărată Pucioasa. Dar încetați să mai vorbiți de lupte, bine?

Porniră mai departe în tăcere. O vreme, tunelul mai coborî spre adâncurile muntelui, apoi, după o cotitură strânsă, se deschise înaintea lor o peșteră mare. Miile

de pietre de lună din tavan răspândeau o lumină mată. Stalactitele atârnau ca niște țurțuri de spumă înghețată, iar din podea creșteau stalagmite.

Ben făcu câțiva pași, uimit. Nu mai văzuse niciodată un asemenea loc. Aici, în inima muntelui, pietrele parcă prinseseră viață. I se părea că se află printre plante ciudate, copaci și dealuri, toate din piatră strălucitoare.

– Ei? spuse Pucioasa din spatele lui. Unde sunt toți dragonii?

– S-au ascuns, răspunse Burr-burr-chan. Mai mult ca sigur.

Lung șovăi puțin, apoi păși în peșteră. În urma lui, venea Pucioasa, apoi Burr-burr-chan și Ben. În mijlocul peșterii, printre dealuri zimțate din piatră, Lung se opri.

– Unde sunteți? strigă el.

Nu primi nici un răspuns. Nu auzi decât ecoul vocii sale.

– Heeei! Alooo! strigă Pucioasa. Am străbătut jumătate din lumea asta, puteți măcar să scoateți nasurile afară și să ne urați bun venit!

Dar nu primi nici un răspuns.

Se auzi numai un foșnet în desișul de stalactite și stalagmite dintr-un cotlon îndepărtat al peșterii. Pucioasa ciuli urechile.

– Ai auzit? îi șopti ea lui Lung.

Lung dădu aprobator din cap.

– E cam întuneric aici, spuse el. Am să fac mai multă lumină.

Întinse gâtul său lung și scuipă foc. Flăcările albastre se prelinseră șuierând printre pietre și se ridicară spre tavan. Întreaga peșteră se lumină atât de tare, că Ben fu nevoit să-și țină ochii întredeschiși. Pietrele lunii străluceau din tavan, pereții scânteiau, iar în vârful stalactitelor și stalagmitelor focul dragonului se adunase în mici flăcări pâlpâinde.

– Da! strigă Burr-burr-chan ridicând brațele în aer. Da, chiar așa trebuie să arate aici.

Lung închise gura și privi împrejur.

– Lung, șopti Ben și îi atinse solzii. Acolo, în spate, e cineva. Îi vezi ochii?

– Știu, răspunse dragonul. I-am văzut de mult. Să așteptăm.

Preț de câteva clipe, nu se întâmplă nimic. Focul lui Lung pâlpâia printre pietre. Apoi, din noianul de stalactite din fundul peșterii, se desprinse un dragon. Era ceva mai mic decât Lung, cu mădulare mai fine, dar solzii îi străluceau la fel de argintiu.

– E o dragoniță, îi șopti Pucioasa lui Ben. O recunoști după coarne. Sunt drepte, nu îndoite înainte, ca ale lui Lung.

Ben dădu din cap.

Dragonița adulmecă și apoi se îndreptă cu pași șovăielnici spre Lung. Preț de câteva răsuflări, stătură tăcuți unul în fața celuilalt.

– Nu ești auriu, spuse dragonița într-un târziu, cu voce aspră.

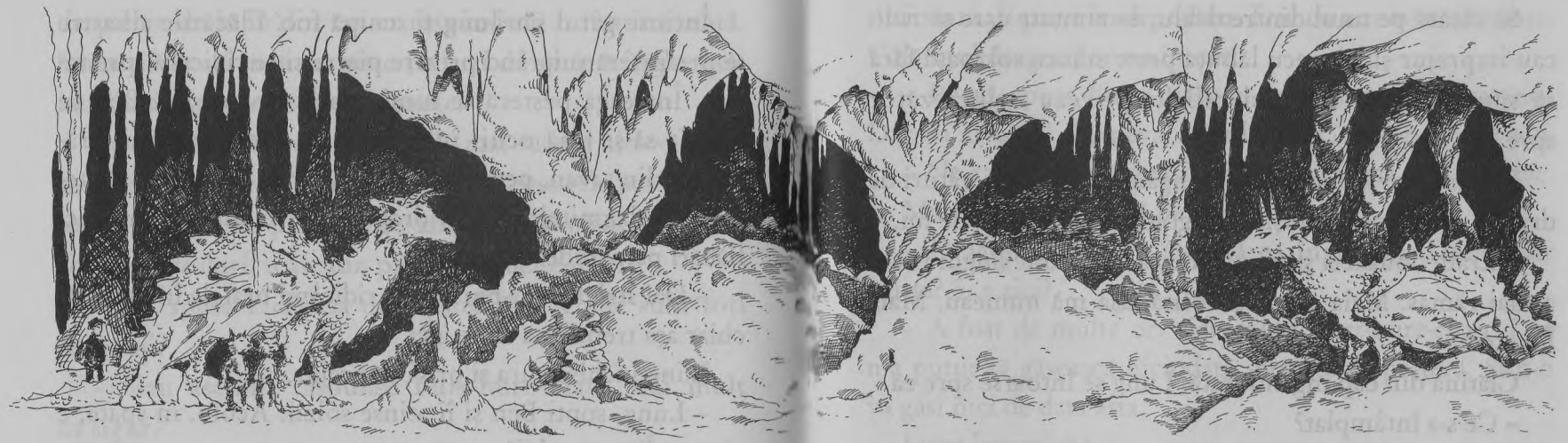

Lung clătină din cap.

– Nu, răspunse el. Sunt ca tine.

– Eu... nu eram sigură, spuse dragonița cu sfială. Pe Cel-de-Aur nu l-am văzut niciodată cu ochii mei. Dar am auzit lucruri îngrozitoare despre el. Se pare că e foarte viclean și umblă cu tot soiul de vietăți mici după el.

Se uită curioasă, mai întâi la Pucioasa, apoi la Burr-burr-chan.

– Sunt cobolzi, spuse Lung. Precis ai auzit de ei.

Dragonița ridică din sprâncene.

– Se spune că ne-ar fi trădat când aveam mai multă nevoie de ei.

– Ceee? strigă Burr-burr-chan indignat. Noi...

Lung se întoarse spre el și clătină din cap.

– Nu te enerva, spuse el. E timp, mai târziu.

– Unde sunt ceilalți? întrebă Ben ieșind din umbra lui Lung.

Surprinsă, dragonița se dădu câțiva pași înapoi.

– Călărețul dragonilor, șopti ea. S-a întors călărețul dragonilor!

Ben plecă privirea în pământ, încurcat.

– Unde sunt ceilalți? Dragonița se aplecă spre el și aproape că-l atinse cu nasul. Sunt aici, uită-te împrejur!

Ben se uită în toate părțile, încurcat.

– Unde?

– Aici, răspunse dragonița și arătă cu capul în spatele ei.

Pucioasei îi scăpă un fluierat.

– Da, șopti ea. Are dreptate. Sunt toți aici.

Se cățără pe unul dintre dealurile zimțate care se ridicau împrejur și își trecu lăbuța peste stânca solzoasă fără să spună nimic. Lung și ceilalți priveau neîncrezător spre ea.

Ben întinse și el mâna și mângâie ușor cozi și gâturi de dragon din stâncă cenușie. Dragonița veni în spatele lui.

– Eram douăzeci și trei, spuse ea. Dar sunt singura care a mai rămas. Maia cea nesocotită, așa mă numeau, Maia lunateca.

Clătină din cap îngândurată. Lung se întoarse spre ea.

– Ce s-a întâmplat?

– N-au mai vrut să iasă afară, răspunse Maia cu glas scăzut. N-au mai zburat în lumina lunii. Încet-încet, au început să se transforme. I-am avertizat, le-am spus că a uita de lună este mai periculos decât o întâlnire cu dragonul de aur. Dar n-au vrut să asculte. Erau tot mai obosiți, tot mai prost dispuși. Râdeau de mine când mă strecuram afară, la lumina lunii, sau când, în nopțile cu lună plină, zburam până la lac. Povesteau mereu vechea istorie cu dragonul de aur care ne va omorî pe toți dacă nu ne vom ascunde. „Vezi că e afară! spuneau de fiecare dată când voiam să ies. Ne așteaptă." Dar niciodată nu era acolo. Eu spuneam: „Mai e o poveste, amintiți-vă, cea cu călărețul dragonilor care se va întoarce când argintul va fi mai de preț decât aurul. Atunci, îl vom învinge împreună pe dragonul de aur." Dar ei clătinau de fiecare dată din cap și spuneau că acel călăreț ar fi murit și nu se va întoarce

niciodată. Îl privi apoi pe Ben. Dar eu am avut dreptate. Călărețul dragonilor s-a întors.

– Poate, spuse Lung uitându-se la dragonii împietriți. Dar s-a întors și altcineva: Mandragor Cel-de-Aur este aici.

– Ne-a urmărit până aici, adăugă Pucioasa. E jos, în lac.

Maia îi privi speriată pe cei doi.

– Dragonul de aur? întrebă ea îngrozită. Deci chiar există? Și e aici?

– A fost de multe ori aici, spuse Burr-burr-chan. Dar n-a putut să găsească niciodată intrarea în peșteră. Și n-o va găsi nici de data asta.

Lung încuviință.

– Noi l-am adus până aici. Îmi pare rău, spuse el coborând privirea. Eram atât de nerăbdător să găsesc locul ăsta, încât l-am adus pe Mandragor până în pragul vostru. Dar nu mă mai ascund de el. Am să...

– Să ce? întrebă Maia.

Solzii i se cutremurară.

– Am să mă lupt cu el, răspunse Lung. Am să-l alung de aici. Pentru totdeauna. M-am săturat să mă tot ascund!

Ben și cobolzii se uitară speriați unii la alții.

– Vrei să te lupți cu el.

Maia îl privi pe Lung în ochi.

– De sute de ori mi-am dorit asta. Ba nu, de mii de ori. Ori de câte ori îmi povesteau ceilalți cum îi vâna. Mâncătorul de dragoni, apărat de pielea lui din aur, înarmat cu o mie de dinți flămânzi. E chiar atât de fioros cum povesteau ei?

– Nu exagerau deloc, mârâi Pucioasa.

Lung încuviinţă.

– E groaznic, dar mă voi lupta cu el.

– Da, murmură Maia. Tăcu din nou, se uită împrejur, în peştera luminată după atâta timp. Am să te ajut, spuse ea. Împreună, poate vom reuşi. Asta le tot spuneam şi celorlalţi: împreună suntem mai puternici decât el. Dar ei se temeau prea tare. Clătină din cap cu tristeţe. Uitaţi-vă ce a făcut frica din ei, spuse ea arătând spre dragonii prefăcuţi în stană de piatră. Vedeţi cum stau ghemuiţi, nemişcaţi, fără viaţă? Nu vreau să sfârşesc astfel! Ştii ce cred eu? Făcu câţiva paşi spre Lung. Trebuie să-l atrageţi încoace. Aşa trebuie să se întâmple. Şi noi doi îl vom învinge. Aşa cum spune şi vechea legendă: când se va întoarce călăreţul dragonilor, argintul va fi mai de preţ decât aurul.

– Aşa, carevasăzică voi doi! Pucioasa strâmbă din nas, jignită. Nu credeţi că aţi mai avea nevoie de ceva ajutor în luptă?

– Nici pe mine nu m-au pus la socoteală, spuse Ben.

– Avem nevoie de orice ajutor, spuse Lung şi o împunse pe Pucioasa uşor cu botul în burtica îmblănită.

– Bun, atunci deja cinci. Ba nu... Pucioasa se aşează pe o coadă de dragon împietrit. Şapte! Uitasem de Picior-de-Muscă şi de şobolăniţă.

– Picior-de-Muscă şi Lola! strigă Lung speriat. Cei doi sunt încă undeva pe-afară.

– Mii de bureţi-băloşi! Burr-burr-chan sări în picioare. Aşteaptă precis în primul nostru loc de aterizare. Până acolo, duce un tunel-ciupercărie. Vino, Pucioaso, să-i aducem şi pe ei!

– Stai puţin, trebuie să ies din hanţele astea de oameni!

Pucioasa se dezbrăcă repede de hainele pe care i le dăduseră călugării pentru zbor, apoi o luară amândoi din loc. Ben rămase în peşteră cu cei doi dragoni.

– O şobolăniţă şi un picior de muscă? întrebă Maia, curioasă.

Lung dădu din cap.

– Împreună, nu sunt mai mari decât o ureche de-a ta, dar sunt foarte curajoşi.

Tăcură câteva clipe, privind spre dragonii împietriţi.

– Oare pot fi treziţi din nou la viaţă? întrebă Ben.

Maia clătină din cap.

– Cum vrei să aduci lumina lunii până aici?

– Poate cu roua lunii!

Ben se uită întrebător spre Lung.

– Roua lunii? întrebă Maia.

– Da, trebuie s-o ştii, răspunse Lung. Se strânge, în nopţile cu lună, pe florile albastre care cresc lângă lac. Dacă le lingi frunzele, poţi zbura şi în timpul zilei. Nu ştiai asta?

Maia clătină din nou din cap.

– Lăsaţi asta, spuse Ben. Cum să strângem rouă când Mandragor pândeşte din lac?

– Mai am câțiva stropi, spuse Lung. Dar nu ne-ar ajunge. Și, cine știe, poate vom avea nevoie de ei.

– Așa e, murmură Ben, mângâind dezamăgit solzii dragonilor împietriți.

NU

– Nu, nu ies afară, spuse Pietrișu.

Stătea în burta stăpânului, pe sipetul de aur în care se afla inima lui Mandragor, și privea supărat în fiertura cu care-și mistuia prada dragonul de aur. Nori de aburi puturoși se ridicau de acolo și îl mușcau de nas.

– Ieși afară, lustragiule de platoșă, se auzi din nou un urlet de sus.

– Nu! strigă Pietrișu pe gâtul uriaș, în sus. Întâi îmi promiteți că nu mă mai înghițiți! Pentru că eu m-am săturat. Ce se întâmplă dacă odată nimeresc pe calea greșită? Dacă data viitoare ajung în fiertura aia?

Îl trecură fiorii uitându-se din nou în jos, la fiertura care bolborosea și șuiera.

– Nu vorbi prostii! veni mânios de sus răspunsul lui Mandragor. Pe trădătorul de Picior-de-Muscă l-am înghițit de o mie de ori și niciodată n-a nimerit pe altă cale.

– Da, da, mormăi Pietrișu, aranjându-și pălăria pe cap. Poți să spui ce vrei. Apoi strigă în sus: și mai sunt și zguduit, după toată bălăceala aia în apă. Până la urmă, ați prins sau nu gărgăunele ăla de tablă? Că acolo jos, în fiertură, nu-l prea văd.

– A scăpat! mârâi Mandragor. Pietrișu simți cum tot acel trup tremura de furie. A ajuns sus pe munte, unde era mai devreme și dragonul argintiu.

– Aha. Pietrișu se scărpină în barbă, cu năduf. Și unde e acum? V-a arătat unde e ascunzătoarea dragonilor?

– Nu! șuieră Mandragor. A dispărut. Și acum, ieși odată afară! Trebuie să te cațări până în locul unde a aterizat gărgăunele de tablă. Ai văzut doar cine era în ea! Trădătorul cu picioare de păianjen! Aaarrr! Am să-l zdrobesc ca pe un carcalac, dar, mai întâi, o să ne ducă la stăpânul lui.

– Așa? Pietrișu încă mai făcea pe supăratul. Și eu ce capăt dacă îi găsesc? Pe el și gărgăunele de tablă?

Vârî mâna sub cămașă și mângâie verigheta lui Baldovin Wiesengrund.

– Îndrăznești să întrebi? răcni Mandragor. Ieși afară sau te scutur până ajungi în fiertură!!!

– Da, da, bine! Pietrișu se ridică blestemând și suduind și începu să se cațăre pe gâtlejul stăpânului său. Înțeleg prea bine de ce l-a părăsit Picior-de-Muscă, mormăi el în barbă. Zău că-l înțeleg!

PRIZONIERUL

– Au uitat de noi! se văită Picior-de-Muscă, plimbându-se în sus și în jos. Ce nerecunoscători!

– Ei, asta e acum! spuse șobolănița, amestecând cu lingura într-o oală pusă la fiert pe o lampă de camping minusculă.

Soarele urca pe cerul înnourat, iar printre munți, ceața devenea tot mai deasă. Fâșiile albe ascundeau totul, florile, lacul... Și pe Mandragor. Dacă mai era acolo. Lola gustă din zeama care bolborosea în oală se linse pe bot și amestecă mai departe cu lingura.

– Așază-te odată, fomincule! Ți-am spus deja de o mie de ori, or să vină după noi. Cel târziu, când o să se întunece. Nici nu știu de ce te tot plângi. Avem aici tot ce ne trebuie: mâncare, ceva cald de băut. Am chiar și saci de dormit. Doi, ca să vezi, ce practic!

– Dar eu îmi fac griji, se tângui Picior-de-Muscă. Cine știe cum or fi dragonii ăștia de pe aici? Poate sunt ca ăia din basmele vechi. Poate că se hrănesc cu pui de om.

Șobolănița chicoti.

– Zău așa! Crede-mă, băiatul știe să aibă grijă de el. Iar dacă nu poate, e și Lung pe acolo să-l ajute. Ca să nu mai vorbim de cobolzii ăia îmblăniți.

Picior-de-Muscă oftă şi privi încă o dată spre ceaţa care acoperea valea.

– Toţi fomolunculii sunt aşa ca tine? întrebă Lola.

– Cum adică? mormăi Picior-de-Muscă, fără să se întoarcă.

– Atât de negativişti! Lola luă o lingură de supă şi sorbi cu grijă. Ptiu, drace! mormăi ea. Iar am făcut-o potroacă.

Brusc, îşi ridică nasul ascuţit şi începu să adulmece. Urechile începură să-i zvâcnească.

Picior-de-Muscă o privi speriat.

– Vrei să mănânci ceva? întrebă Lola cu voce mai tare ca de obicei.

Apoi arătă discret cu lăbuţa în spatele ei. Acolo se afla avionul, blocat cu câteva pietre. În dosul roţilor, se mişca ceva.

Picior-de-Muscă îşi ţinu răsuflarea.

– Să mănânc? se bâlbâi el. Ăăă, da, cu plăcere.

Se îndreptă spre avion aşa, ca din întâmplare.

– Bine, mă duc să aduc farfurii, spuse şobolăniţa şi se ridică.

Apoi, dintr-un salt, ajunse între roţile avionului, trăgând de un picior gros. Picior-de-Muscă îi sări în ajutor şi împreună traseră de sub avion un pitic care dădea din mâini şi din picioare.

– Pietrişu! strigă speriat Picior-de-Muscă. Iarăşi gnomul ăsta!

Pietrişu nu-i dădu atenţie. Muşca, lovea cu pumnii şi cu picioarele şi aproape că o aruncă pe Lola în prăpastie.

Gnomii sunt puternici, mult mai puternici decât un şobolan sau un homuncul cu nas palid. Dar, tocmai când reuşise să se elibereze din strânsoarea Lolei, Picior-de-Muscă îi trase pălăria din cap.

Gnomul se potoli de îndată. Închise ochii, se clătină o clipă pe marginea râpei şi se lăsă să cadă în fund. Picior-de-Muscă apucă pălăria înainte să se rostogolească la vale şi şi-o puse pe cap. Îi alunecă până pe nas, dar nu se simţea deloc rău sub ea. Chiar dimpotrivă. Merse spre prăpastie, până când vârfurile încălţărilor ajunseră peste marginea ei, şi nu-i fu deloc frică.

– Uimitor, murmură el, apoi se întoarse şi trase pălăria pe spate, astfel încât să poată vedea pe sub borurile ei. Munţii arătau dintr-odată cu totul altfel. Străluceau şi sclipeau în mii de culori. Picior-de-Muscă se uită mirat împrejur.

– Hei, fobluncule, ajută-mă puţin! Lola trase un şnur lung din salopeta ei. Trebuie să-l legăm, ce, vrei să se întoarcă la stăpânul lui? Bine că ţi-ai amintit de pălăria lui, eu uitasem cu totul.

– Ziua bună, Pietrişu, spuse Picior-de-Muscă şi se aşeză pe burta piticului, în timp ce Lola îl lega fedeleş. Eşti un spion foarte harnic. Mult mai harnic decât am fost eu timp de trei sute de ani.

– Trădătorule! mârâi gnomul şi îl scuipă pe Picior-de-Muscă în piept. Dă-mi înapoi pălăria!

Picior-de-Muscă ridică din umeri.

– De ce aș face-o? Se aplecă peste gnom. Știu foarte bine de ce îl slujești atât de sârguincios pe fostul meu stăpân. Te orbește aurul solzilor lui. Dar cum vrei să ajungi la el fără să te mănânce înainte? Vrei să-l jumulești în somn? Nu te-aș sfătui! Știi bine cât de mult ține la fiecare dintre solzi. Ai uitat că a vrut să-l mănânce pe profesor pentru unul singur? Tu ce crezi? Își apropie capul și mai mult de gnom. Se teme că ar putea afla cineva din ce e făcută platoșa? Sau se teme și mai tare să nu afle cineva ce conține sipetul pe care el îl numește inimă?

Pietrișu strânse din dinți și se uită în foc.

– Ce facem cu el? întrebă Lola. Ai vreo propunere inteligentă, ciofluncule?

– Îl luăm cu noi, ce altceva? se auzi o voce din spate.

Lola și Picior-de-Muscă se întoarseră, speriați. Dar nu era decât Pucioasa, apărută dintr-odată lângă stânci. Peste umărul ei, se hlizea Burr-burr-chan.

– Voi de unde ați mai apărut? întrebă Picior-de- Muscă, uimit. Ați găsit peștera dragonilor?

– Am găsit-o, răspunse Pucioasa, iar voi l-ați prins pe micul spion, după cum văd. Nu-i rău deloc. Închipuiți-vă, spuse ea mușcând dintr-o ciupercă zbârcită pe care o ținea în lăbuță, în drum spre voi, am descoperit câteva răsaduri de ciuperci, rămase din vremea când dubidaii mai trăiau prin locurile astea. Muntele e ciuruit de tunelele lor. Se linse pe buze, apoi îl măsură pe Picior-de-Muscă de sus până jos. Ce-i, piticanie, ai pălărie nouă?

Homunculul ridică marginea pălăriei.

– E o pălărie uimitoare, spuse el.

– Uimitor e cum l-ați dus de nas pe Mandragor, spuse Burr-burr-chan. Mii de nicorețe și de roinițe, n-a fost rău deloc! Și acum i-ați mai capturat și iscoada.

Lola își trecu lăbuța peste urechi.

– O nimica toată, spuse ea.

– Bine, pe nimicul ăsta îl car eu. Voi luați restul, spuse Burr-burr-chan privind încă o dată spre vale. Ceața se ridica încet. Păsări negre dădeau roată printre fâșiile de abur alb. Nenumărate păsări negre ieșeau și apoi dispăreau din nou în ceață.

– Ciudat, murmură coboldul. N-am mai văzut niciodată pe aici asemenea păsări negre. De unde or fi apărut?

Pucioasa și Picior-de-Muscă țâșniră lângă el.

– Corbii! mârâi Pucioasa. Chiar așteptam să apară din nou.

– I-a chemat pe toți! gemu Picior-de-Muscă și se ascunse în spatele ei. O, o, acum suntem pierduți! Or să ne vadă! Or să ne culeagă pe rând de pe stâncă!

– Ce tot spui acolo? Șobolănița veni lângă ei și îi scăpă un fluierat ascuțit, care îl făcu pe Picior-de-Muscă să se ghemuiască devenind mic de tot. Ia te uită! Corbi cât vezi cu ochii! Unchiul meu mi-a povestit de câteva exemplare absolut neprietenoase. Să fie tot din ăia?

Picior-de-Muscă confirmă din cap.

– Corbi vrăjiți. Iar de data asta sunt atât de mulți, încât Pucioasa nu va putea să-i gonească cu câteva pietre.

– S-o ștergem de aici, spuse Pucioasa și îl trase pe Burr-burr-chan de pe marginea râpei. S-o ștergem până nu ne descoperă.

– Mandragor-cel-de-Aur o să vă mănânce pe toți! zbieră Pietrișu și încercă să-l muște pe Burr-burr-chan de picior.

Dar coboldul chicoti.

– Trebuie mai întâi să-și care platoșa până, sus, spuse el și-l aruncă pe Pietrișu peste umăr ca pe un sac.

– Stăpânul tău tot n-a aflat unde e intrarea secretă, adăugă Pucioasa.

– O s-o afle el! urlă gnomul, dând din mâini și din picioare. O să vă strivească pe toți ca pe gângănii. O să vă...

Burr-burr-chan îi înfundă barba în gură. Apoi dispăru cu prizonierul în tunelul prin care venise.

– Haide, piticanie! spuse Pucioasa și îl luă pe Picior-de-Muscă pe braț. Altfel, chiar că te vor prinde corbii.

Lola stinse focul cu picioarele, îi dădu Pucioasei mica oală cu supă și încărcă tot restul în avion.

– Dacă vrei, poți zbura cu mine, hobilungule! strigă ea, apoi se cățără în carlingă și dădu drumul la motor.

– Nu, mersi, răspunse Picior-de-Muscă și se agăță mai tare de brațul Pucioasei. Cred că zborul cu tine mi-a ajuns pentru tot restul vieții.

– Cum vrei!

Șobolănița închise carlinga, își luă zborul pe deasupra capetelor lor și, cu un zumzăit ușor, plonjă în tunel. Pucioasa mai aruncă o privire îngrijorată la corbii care dădeau roată văii. Apoi păși și ea înăuntru, trase piatra peste intrare, astfel încât nimic nu mai trăda existența tunelului dubidailor.

PLANUL

Burr-burr-chan îl duse pe Pietrișu, legat fedeleș, într-o peșteră mai mică, departe de peștera principală. De acolo, nici măcar urechile lui de gnom nu puteau auzi ce se punea la cale împotriva stăpânului său în peștera dragonilor. Pietrișu își scuipă barba și începu să înjure cât îl țineau bojocii în urma coboldului. Dar Burr-burr-chan chicoti doar.

Când se întoarse în peștera cea mare, ceilalți ședeau în cerc, tăcuți și destul de încurcați. Burr-burr-chan se așeză lângă Pucioasa.

– Ei? o întrebă în șoaptă. Încă nu v-a venit nici o idee, așa-i?

Pucioasa clătină din cap.

– Jos în vale nu putem să-l atacăm, spuse Lola Codițăcenușie. Poate oricând să se ascundă în lac.

– Poate pe coasta munților? propuse Picior-de-Muscă. Acolo îl încurcă greutatea platoșei.

Dar Lung clătină din cap.

– E greu de atacat, spuse el. Ne-am putea prăbuși printre stânci.

Pucioasa oftă.

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala CEZAR PETRESCU

– Atunci, ar trebui să-l atragem undeva. Într-o vale unde nu e apă.

– Știu și eu... murmură Ben.

Vorbeau și iar vorbeau.

Cum să-l atace? Focul dragonilor nu avea nici un efect asupra platoșei lui Mandragor, știau prea bine. Pucioasa propuse apoi să-l atragă sus pe munte și pe urmă să-i facă vânt la vale, dar Lung clătină din nou din cap. Mandragor era prea mare și prea greu. Nici măcar împreună cu Maia n-ar fi reușit. Lola făcu propunerea, aproape sinucigașă, să zboare în gâtlejul lui și să-l distrugă dinăuntru. Dar ceilalți nu fură de acord, iar Picior-de-Muscă îi explică Lolei că Mandragor își ținea inima închisă într-un sipet blindat. Așa cădea propunere după propunere, până când se făcu din nou liniște.

Îngândurat, Ben deschise punga agățată de gâtul lui și scoase solzul de aur al lui Mandragor. Stătea în palma lui rece și strălucitor.

– Ce ai acolo? întrebă curios Burr-burr-chan.

– E un solz de-al lui Mandragor, răspunse Ben, trecându-și degetele peste metalul rece. Profesorul l-a găsit, profesorul Wiesengrund. Are și el unul. Ben clătină din cap. Am scrijelit la el cu briceagul, l-am lovit cu pietre. L-am aruncat și în foc. Dar nu s-a întâmplat nimic. Nici cea mai mică zgârietură. Oftă și puse solzul din nou în palmă. Cu așa ceva e îmbrăcat Mandragor, din cap până în picioare. Cum să-l străpungem? O să râdă de noi.

Lola Codițăcenușie sări din avionul ei și se cățără pe genunchiul lui Ben. Pe celălalt ședea Picior-de-Muscă.

– Cu foc de dragon aţi încercat? întrebă ea.

Ben dădu din cap.

– Lung şi Maia au suflat pe el cât timp eraţi voi plecaţi. Nimic. Nu s-a întâmplat nimic. Nici măcar nu se încălzeşte.

– Sigur că nu, spuse Picior-de-Muscă frecându-şi nasul. Mandragor a fost creat cu unicul scop să omoare dragoni. Cum să aibă atunci o platoşă sensibilă la foc? Nu, credeţi-mă, clătină el din cap, eu i-am lustruit platoşa aia timp de trei sute de ani. Nu există nimic care s-o poată pătrunde.

– Trebuie să fie o cale, spuse Lung.

Neliniştit, se foia în sus şi în jos, printre dragonii împietriţi.

Ben ţinea încă în mână solzul şi îl întorcea pe toate părţile.

– Bagă solzul ăla blestemat la loc, mârâi Pucioasa şi scuipă pe el. Pun pariu pe ce vreţi voi că aduce ghinion.

– Câh, Pucioaso! Ce te-a apucat?

Ben şterse solzul cu mâneca, dar scuipatul de cobold nu era atât de uşor de curăţat. Rămăsese ca o pojghiţă subţire pe suprafaţa metalului.

– Staţi puţin!

Dintr-un salt, Lung ajunse în sptele lui Ben. Se uită la solz.

– E foarte mat, observă Picior-de-Muscă. Aşa ceva n-ar fi deloc pe placul lui Mandragor. Să fi văzut cum se tot oglindeşte în apă când are solzii lustruiţi. Mai ales când se pregăteşte de vânătoare. Aoleu, ce mai trebuia să frec atunci! Până îmi sângerau degetele!

– Scuipat de cobold şi foc de dragoni, murmură Lung şi ridică privirea. Pucioaso, îţi mai aminteşti de corbi?

Pucioasa dădu din cap nedumerită.

– Scuipatul de cobold şi focul dragonului, asta i-a preschimbat, nu-i aşa?

– Da, dar...

Lung veni între cobold şi Ben.

– Pune solzul pe pământ, spuse el. Iar voi, ceilalţi, la o parte! Mai ales tu, Picior-de-Muscă.

Homunculul se dădu jos de pe genunchiul lui Ben şi se ascunse după coada Maiei.

– Ce ai de gând? întrebă Maia, mirată.

Dar Lung nu răspunse. Se uita fix la solzul lui Mandragor. Apoi deschise gura şi suflă cu flăcări peste el. Flacăra albastră pâlpâi vioi pe metal.

Se topi.

Solzul lui Mandragor se topi ca untul la soare. Se transformă într-o băltoacă de aur lichid pe podeaua cenuşie a peşterii.

Lung înălţă capul şi privi mândru împrejur.

Ceilalţi se apropiară, muţi de uimire. Picior-de-Muscă îngenunche lângă băltoacă şi îşi înmuie un deget în ea. Lola veni lângă el şi îşi trecu coada prin aurul lichid.

– Ia priviţi aici, chicoti ea. De astăzi mă cheamă Lola Codiţăaurită.

Ben puse o mână pe coasta lui Lung.

– Asta e! bâigui el. Ai găsit, Lung. Aşa îl putem distruge.

– Zău? spuse Pucioasa cu ironie. Şi cum o să ajungă scuipatul de cobold pe platoşa lui Mandragor?

Toți tăcură.

Acum era rândul lui Picior-de-Muscă.

– Nimic mai ușor ca asta, spus el, ștergându-și degetul auriu de haină.

Toți întoarseră privirea spre el.

– Pucioaso, spuse Picior-de-Muscă, adu-mi, te rog, bagajul prizonierului nostru.

– Altceva mai dorește domnul? bombăni Pucioasa.

Dar aduse rucsacul lui Pietrișu și îl aruncă la picioarele lui Picior-de-Muscă.

– Mii de mulțumiri, spuse homunculul, deschise sacul și vârî mâna înăuntru. Scoase un ciocan de piatră, chibrituri, lumânări, un pieptene de barbă, o perie pentru pălărie, două cârpe și o butelcuță din sticlă verde.

– Poftim, spuse Picior-de-Muscă ținând sticluța spre lumină. E plină pe jumătate și mai bine.

– Ce e asta? întrebă Ben.

– Soluția de lustruit platoșa vechiului meu stăpân, îi explică Picior-de-Muscă. E obținută de un gnom bătrân. Câțiva stropi din ea într-o găleată cu apă, și solzii lui ajung să lucească de se poate oglindi în ei.

Picior-de-Muscă destupă sticla și vărsă conținutul pe podeaua peșterii.

– Așa, spuse el și îi întinse Pucioasei sticla goală. Acum scuipă în ea. Tu și cu Burr-burr-chan puteți scuipa cu schimbul. Trebuie să umpleți sticla un pic peste jumătate, n-ar trebui să vă fie prea greu.

Burr-burr-chan luă sticla din mâna homunculului.

– Putem umple o sticluță ca asta din câte două țuguieri de buze, nu, Pucioaso?

Chicotind, se așezară amândoi pe spinarea unui dragon împietrit și se puseră pe treabă.

– Dar oare piticul n-o să-și dea seama? îl întrebă îngrijorat Lung pe homuncul.

– Ba da.

Picior-de-Muscă puse toate lucrurile lui Pietrișu înapoi în rucsac.

– O să observe chiar de la primul solz. Așa că va turna tot mai mult scuipat de cobold în apă, ca să facă solzii să lucească. Nouă ne convine asta, nu?

Lung dădu îngândurat din cap.

– Să sperăm că își mai face efectul după ce adaugă atâta apă, spuse Maia.

– Trebuie să încercăm, spuse Ben ridicând din umeri.

– Da, spuse Lung. Cum au terminat cobolzii, trebuie să-i dăm drumul gnomului. Ca să se întoarcă cât mai repede la stăpânul său.

– Nu, nu-i dăm drumul, spuse Picior-de-Muscă, scuturând ferm din cap. Ar intra imediat la bănuială. Nu, îl lăsăm să fugă.

– Cum? întrebă Pucioasa, consternată.

Ea și Burr-burr-chan terminaseră treaba.

– O porție de suipat de cobold la domnu'! spuse dubidaiul și îi dădu lui Picior-de-Muscă sticla în mână.

Homunculul o puse cu grijă la locul ei.

– Da, să fugă, să scape, spuse el închizând rucsacul gnomului. Și îi vom arăta și intrarea în peșteră.

– Piticania a luat-o razna de tot! gemu Pucioasa. Știam eu că așa o să se întâmple. Era numai o chestiune de timp.

– Lasă-l să termine ce are de spus, Pucioaso, spuse Lung.

– *Trebuie* să-l atragem aici! strigă Picior-de-Muscă. Sau vrei să dispară în apă când o să observe că i se topește platoșa? Pe corbi nu-i va aduce aici, pentru că ar fi prea aproape de focul dragonilor. Odată ajuns în peșteră, nu mai poate scăpa decât prin tunel. Și pe ăsta putem să-l blocăm.

– Da, da, bine, ai dreptate! mormăi Pucioasa.

– Și totuși nu se poate, spuse Maia. Ați uitat de lună. Nu putem zbura în peșteră.

– Nici afară n-ați putea zbura! răspunse Picior-de-Muscă. Doar ți-am povestit despre corbii care pot să întunece luna, ca acolo, pe mare, și atunci i-ați cădea, fâlfâind neajutorați, drept în gâtlej!

– Picior-de-Muscă are dreptate, îi spuse Lung Maiei. Trebuie să-l atragem aici. Și vom zbura. Mai am puțin din roua lunii. Pentru noi doi ar trebui să ajungă.

Dragonița îl privi neîncrezătoare. Dar, într-un târziu, încuviință.

– Bine, o să-l atragem aici. Dar o să distrugă tot, nu-i așa?

Se uită împrejur.

– Păi n-o să-l lăsați voi să facă asta! strigă Lola. Iar acum, să vorbească mai departe fomenculul. Vreau să aflu odată ce are de gând cu piticul.

Picior-de-Muscă se uită roată și făcu o față importantă nevoie mare.

– Prizonierul nostru va evada îndată ce răsare luna, spuse el. Cu toate informațiile după care tânjește Mandragor și cu

sticla cu scuipat de cobold. Îi va spune stăpânului unde e intrarea în peșteră și cum poate pătrunde înăuntru. Îl va lustrui pe Mandragor cu scuipat de cobold și pe urmă, spuse Picior-de-Muscă zâmbind, pe urmă îl va duce spre pieire.

– Și cum faci să nu-și dea seama? întrebă Ben.

– Oh, în legătură cu asta, nu vă faceți griji, tinere domn, răspunse Picior-de-Muscă privindu-și degetul care încă strălucea auriu de la metalul solzului topit. Asta va fi răzbunarea mea pentru trei veacuri de tristețe și unsprezece frați mâncați!

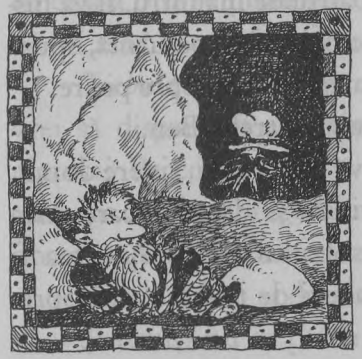

SPIONUL ÎNȘELAT

Pietrișu încercase în toate felurile să se dezlege. Se zbătuse ca un pește pe uscat, frecase legăturile de la mâini de pietre ascuțite, încercase chiar să ajungă la briceagul din buzunar. Totul, degeaba. Șobolănița făcuse niște noduri foarte meșteșugite. Și așa zăcea de ore întregi, ca un sac cu cartofi, pe podeaua tare a peșterii, scrâșnind din dinți, în timp ce mii și mii de pietre minunate străluceau deasupra lui, și visa să-i smulgă homunculului trădător picioarele de păianjen.

Când auzi pași apropiindu-se, crezu mai întâi că era șobolănița cea grasă sau unul dintre cobolzii păroși. Dar, spre mirarea lui, din galeria întunecoasă prin care fusese târât până aici apăru Picior-de-Muscă. Trădătorul Picior-de-Muscă, cu pălăria lui pe cap.

– Ce mai vrei de la mine? șuieră Pietrișu, contorsionându-se ca o râmă. Dispari de aici! Du-te înapoi la prietenii tăi! Dar dă-mi pălăria înapoi, trădător scârbos cu picioare de păianjen ce ești!

– Taci din gură! se răsti Picior-de-Muscă.

Îngenunche lângă gnom și, spre spaima lui Pietrișu, scoase din buzunar un cuțit.

– Ajutor! răcni gnomul. Ajutor, Aurimea Voastră, vrea să mă omoare!

– Prostii! spuse Picior-de-Muscă și începu să taie legăturile lui Pietrișu. Dacă te mai agiți atâta, poate îți tai din greșeală și vreun deget. Iar dacă mai țipi așa, o să te mănânce Pucioasa la micul dejun.

Pietrișu închise gura.

– Cobolzii nu mănâncă pitici! mârâi el.

– Ba da, câteodată, spuse Picior-de-Muscă și tăie și ultima legătură. Am auzit odată pe unul spunând chiar că piticii sunt foarte crocanți.

– Crocanți?

Pietrișu se ridică neliniștit. Ciuli urechile, dar nu auzi nimic. Nimic altceva decât șoaptele pietrelor.

Picior-de-Muscă îi puse rucsacul în mână.

– Ia-ți lucrurile și hai s-o ștergem de aici!

– S-o ștergem?

Piticul îl privea pe homuncul cât se poate de neîncrezător.

– Ce e asta? E o capcană?

– Prostii! șuieră Picior-de-Muscă și îl trase după el. Aproape că mi-ai dat peste cap frumosul meu plan, dar totuși n-ar fi frumos să rămâi la cheremul cobolzilor. Și, apoi, am nevoie de tine pe post de curier.

– Ce tot spui tu acolo? Piticul îl urma prin galeriile întunecoase fără prea mare tragere de inimă. Ce plan? Tu ne-ai trădat! Tu l-ai trimis pe Mandragor în deșert. Știi că

mi-au trebuit zile întregi să-l dezgrop din nisipul fierbinte? Numai din cauza ta.

– Prostii! șopti Picior-de-Muscă. Numai prostii. Eu nu sunt un trădător. Eu sunt lustragiul credincios al platoșei lui Mandragor de peste trei sute de ani, adică mult mai mult timp decât ciocănești tu în piatră, cap de ipsos ce ești! Crezi că poți deveni trădător așa, peste noapte? Nu, corbii sunt de vină! Corbii au răspândit minciuni despre mine. Niciodată n-au putut să mă sufere. Dar o să am grijă ca Mandragor să poată merge din nou la vânătoare. Eu, Picior-de-Muscă, nu niște nenorocite de ciocuri coroiate. Iar tu, tu mă vei ajuta.

– Eu? Pietrișu se împleticea în urma lui, zăpăcit. Cum așa?

– Pssst! Picior-de-Muscă îi astupă gura cu mâna. Nu scoți o vorbă, ai înțeles?

Pietrișu dădu din cap, apoi căscă ochii și gura. Ajunseseră în peștera mare. Niciodată în viața lui de gnom nu văzuse Pietrișu o așa minunăție. Pietrele îl orbeau. În urechi îi vuiau vocile lor, voci fermecate, nemaiauzite până atunci. Când homunculul îl trase puțin mai nedelicat, Pietrișu parcă se trezi dintr-un vis adânc.

– Ce, vrei să te prefaci în stană de piatră? șuieră Picior-de-Muscă și îl trase pe pitic după el, prin mărunțaiele strălucitoare ale pământului, pe lângă cobolzi adormiți, pe lângă o șobolăniță care dormea în avionul ei și un pui de om care se covrigise ca o pisică. Pietrișu nici nu-i văzu. Nu avea ochi decât pentru pietrele lunii, urmărea

cu privirea modelele lucitoare de pe pereții peșterii, așa că se împiedică de coada unui dragon adormit. Speriat, rămase în loc.

Înaintea lui zăceau doi dragoni argintii, strâns lipiți unul de celălalt, atât de strâns, încât abia îi putea distinge unul de celălalt.

– Doi? șopti el homunculului. Cum așa, doar doi? Unde sunt ceilalți?

– Sunt în altă peșteră, șuieră Picior-de-Muscă. Și acum, hai odată! Sau vrei să fii aici când s-or trezi?

Pietrișu grăbi pasul, împleticindu-se.

– Câți sunt? întrebă el șoptit. Spune-mi odată, Picior-de-Muscă. Mai mult ca sigur că Aurimea Sa o să mă întrebe asta.

– Douăzeci, îi aruncă Picior-de-Muscă peste umăr. Poate mai mulți. Hai!

– Douăzeci, murmură Pietrișu și mai aruncă o privire la cei doi dragoni adormiți. Asta înseamnă o groază.

– Cu cât mai mulți, cu atât mai bine, mormăi Picior-de-Muscă. Pot să pun pariu că asta va spune.

– Da, ai dreptate. Sigur va spune asta.

Pietrișu dădu din cap și încercă să nu se mai uite după pietre. Dar, din cauza minunilor care îl înconjurau, uita mereu că era fugar. Abia după ce părăsiră peștera se risipi vraja. Homunculul îl trăgea după el printr-un tunel nesfârșit de lung, care ducea în sus și se termina înaintea unei lespezi de stâncă. Pietrișu se uită în jur năucit, dar Picior-de-Muscă îl trase afară printr-o galerie strâmtă.

Luna urcase pe cer. Dincolo de vârfurile albe, se stingea ultima fâșie roșiatică a amurgului. Lacul în care aștepta Mandragor se vedea ca o pată întunecată printre munți, deasupra căreia se roteau corbii.

– Ia-ți pălăria înapoi, spuse Picior-de-Muscă și îndesă pălăria pe capul ciufulit al gnomului. Poți să găsești și singur locul ăsta?

Pietrișu privi în jur și încuviință din cap.

– Sigur că da, răspunse el. Minunate pietre. Unice.

– Dacă spui tu... Picior-de-Muscă ridică din umeri și arătă spre stânca din dreapta lor. Asta e lespedea de stâncă pe care ai văzut-o dinăuntru. Dacă un dragon se opintește în ea, se deschide o poartă în stâncă. N-ar trebui să fie nici o problemă pentru stăpânul nostru să ajungă în inima muntelui, iar tunelul e destul de larg chiar și pentru el. Cam proști cobolzii ăștia, nu ți se pare? Apoi chicoti a batjocură. O să-mi ceară să-l lustruiesc înaintea marii vânători, spuse Pietrișu și aruncă jos rucsacul. Și e plin de mâl. Deci nu te aștepta să atace prea curând.

Homunculul dădu din cap și îi aruncă piticului o privire stranie.

– Lustruiește-l mai bine decât ai făcut-o vreodată, spuse el. Va fi cea mai mare vânătoare a lui. După mai bine de o sută de ani!

– Da, da! Pietrișu ridică din umeri și începu să coboare. Aș vrea ca vânătoarea să se termine cât mai repede și eu să-mi primesc plata. Mi-a făgăduit doi dintre solzii lui pentru serviciile mele.

– Așa deci, doi solzi, murmură Picior-de-Muscă, în timp ce piticul se îndepărta. Ce răsplată mărinimoasă!

Homunculul mai stătu în loc preț de câteva răsuflări, uitându-se în urma lustragiului de platoșă al lui Mandragor. Apoi frigul nopții îl goni înapoi, în inima muntelui.

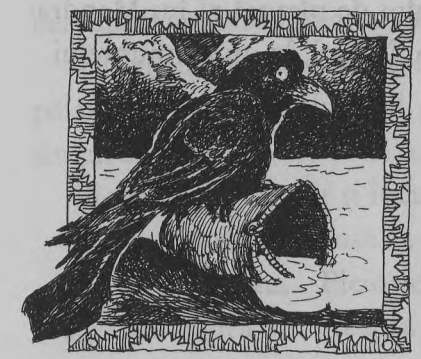

UN LUSTRU PENTRU VÂNĂTOARE

– N-ai terminat odată, lustragiule de platoșă? mârâi Mandragor.

Stătea în apă până la genunchi și își privea chipul în oglinda tremurătoare a lacului. Petriș ședea pe capul lui și îi lustruia fruntea împlătoșată. Sudoarea i se prelingea piticului prin barbă, deși noaptea era foarte friguroasă.

– Ce smoala iadului?! scrâșni el din dinți. Ce naiba se întâmplă? Frec aici de-o să-mi dea sângele, și solzii se fac tot mați, ca un drob de sare.

– Ce tot bodogăni acolo? mârâi Mandragor și lovi nerăbdător cu coada în apă. Ai mai curățat de patru ori acolo. Ce, tot nu lucește?

Bănuitor, coborî capul și se uită în apă. Dar, în bezna nopții, chipul lui oglindit în apă era mai degrabă o umbră aurie, tulburată de valuri.

– Stăpâne! croncăni un corb și se așeză pe unul dintre țepii de pe spinarea lui Mandragor.

Dragonul de aur privi împrejur, prost dispus.

– Ce e? grohăi el.

– N-ar trebui să venim măcar câțiva dintre noi cu tine în peșteră? cârâi corbul.

– Prostii! scutură Mandragor din cap. Ați cădea precum peștii copți când v-ar atinge focul dragonilor. Nu, de voi am nevoie mai târziu. Așa că rămâneți aici, ați înțeles?

– Am înțeles, stăpâne! croncăni corbul, lăsă ciocul în jos în semn de respect și zbură înapoi la ceilalți, care se roteau deasupra lacului aidoma unui nor negru.

– Sper că dragonii ăștia sunt în formă, mârâi Mandragor după ce plecă slujitorul lui. Altfel, toată vânătoarea asta nu mai are nici un haz. Cum arătau, lustragiule de platoșă?

– N-am văzut decât doi, răspunse Pietrișu morocănos și alunecă mai departe cu câțiva solzi. Sunt mai mici decât Aurimea Voastră, mult mai mici.

Vărsă ultimii stropi de soluție de lustruit în găleată și înmuie cârpa în apă.

– Doi?

Mandragor privi strâmb spre piticul ocupat cu lustruirea solzilor.

– Ceilalți erau în altă peșteră, răspunse Pietrișu, frecând de îl dureau încheieturile.

Dar pojghița nu se lăsa îndepărtată de pe solzii lui Mandragor. Cu un oftat, gnomul lăsă cârpa jos și o aruncă pe mal, împreună cu găleata.

– Cam asta ar fi, Aurimea Voastră! strigă el, apoi își șterse cu barba sudoarea de pe frunte și își aranjă pălăria pe cap.

– În sfârșit! grohăi Mandragor.

Aruncă o ultimă privire în oglinda apei, se întinse, își linse înfiorătorii colți și ieși cu pași grei din apă. Florile albastre se frângeau sub labele lui. Mandragor își șterse mâlul de pe gheare, le mai ascuți o dată de dinți și se îndreptă spre munți.

– Deci, unde e? grohăi el. Hai, lustragiule, spune-mi! Pe muntele ăsta?

– Da, Aurimea Voastră!

Pietrișu dădu din cap și se ghemui. Frigul parcă îl mușca cu clești de gheață de obrajii dolofani. Mandragor călca pe flori, sigur de izbândă. Pietrișu auzea bine cum scrâșnea din dinți, cum se lingea pe buze, plescăind și râzând răgușit. Era ceea ce numea el „chef de vânătoare". Piticul căscă și se gândi la peștera cea mare. Ce pietre minunate erau acolo, ce comori nemaivăzute! Dar lupta... Cei douăzeci de dragoni nu aveau să se lase mâncați chiar atât de ușor. Pietrișu își încreți fruntea și își trase nasul de frig. O astfel de luptă putea fi primejdioasă pentru un pitic mic, cum era el. Ușor ar fi putut ajunge sub niște gheare.

– Hei, Aurimea Voastră! strigă el. Cred că ar fi mai bine să rămân aici. S-ar putea să vă stau doar în cale la vânătoare.

Dar Mandragor nici nu-l băgă în seamă și începu să se urce pe coasta muntelui.

„Aș putea sări jos, se gândi Pietrișu. Nici nu și-ar da seama. Și m-aș duce după el în clipa în care s-ar termina totul."

Se uită în jos. Dar fundul văii era departe, departe de tot. Gnomul se foia încolo și încoace. Viscolea cu fulgi

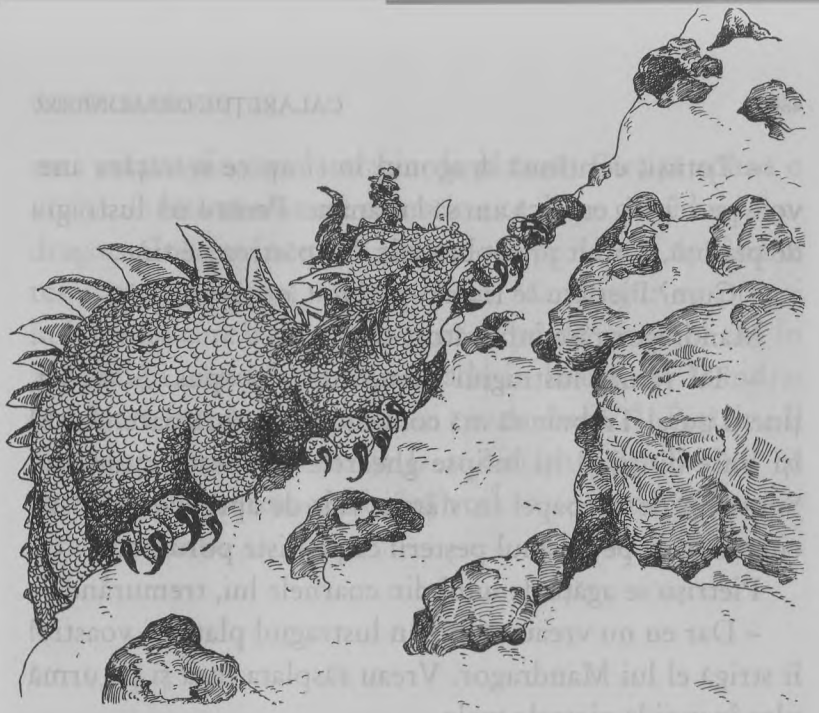

fini de zăpadă, care îi acopereau pălăria. Vântul sufla peste stânci, umplând noaptea de vuiete și gemete. Lui Mandragor îi plăcea asta. Iubea frigul, îl făcea mai puternic. Urca tot mai sus, fornăia și gâfâia sub greutatea platoșei. Ghearele lui se afundau adânc în zăpada proaspătă.

– Și homunculul ăla, grohăi el în timp ce vârfurile albe se apropiau tot mai mult. Știam eu că n-ar fi îndrăznit să mă trădeze. E un omuleț foarte isteț, nu un cap sec turbat după aur, ca tine, piticule.

Pietrișu își încreți fruntea și se strâmbă la Mandragor, fără ca acesta să-l vadă.

– Totuși, continuă dragonul în timp ce se cățăra anevoie pe stânci, cred că am să-l mănânc. Pentru un lustragiu de platoșă, e mult prea obraznic. Te păstrez pe tine.

– Cum? Pietrișu se ridică speriat. Ce ați spus?

Mandragor râse înfiorător.

– Tu rămâi lustragiul meu, asta am spus. Și acum, ține-ți gura! Trebuie să mă concentrez la vânătoare. Aaah! își linse dinții și își înfipse ghearele în coasta muntelui. Sunt atât de aproape! În sfârșit, atât de aproape. Am să-i ciugulesc de pe tavanul peșterii ca pe niște porumbei.

Pietrișu se agăță de unul din coarnele lui, tremurând.

– Dar eu nu vreau să rămân lustragiul platoșei voastre! îi strigă el lui Mandragor. Vreau răsplata mea și pe urmă plec înapoi la pietrele mele.

– Ah, aiurea! mârâi Cel-de-Aur, amenințător. Ține-ți gura sau te mănânc chiar înaintea homunculului și, pe urmă, unde mai găsesc eu un lustragiu pentru platoșă? Se opri, gâfâind, înaintea unor stânci ieșite în afară. Unde e? întrebă el dând capul pe spate. Nu mai e departe, nu?

Pietrișu își tot trăgea nasul. Pumnii i se încleștaseră de supărare.

– Dar mi-ați făgăduit! strigă el în vântul înghețat.

– Un... de... es... te? răcni Mandragor. Arată-mi, lustragiule, sau vrei să te mănânc pe loc?

– Acolo! spuse Pietrișu, arătând cu degetul puțin mai sus. Acolo unde se strânge zăpada într-o adâncitură.

– Bine, mârâi Mandragor și se opinti în sus, gâfâind.

Pietrișu ședea între coarnele lui și, de mânie, își morfolea barba. Dacă nu avea să-și primească răsplata, atunci nu

mai voia să fie nici lustragiu de platoșă. Fără să spună o vorbă, se lăsă să alunece pe nesimțite de pe gâtul lui Mandragor. Cobora încet, cu priceperea pe care o dobândise tot cățărându-se pe munți. Când Mandragor se propti în lespedea care îl despărțea încă de pradă, gnomul sări în zăpadă. Și, când lespedea se dădu în lături, iar Mandragor intră în tunel trăgându-și coada după el, Pietrișu îl urmă pe picioarele lui și la o distanță sigură. Nu ca să vadă vânătoarea, ci fiindcă voia să se întoarcă în peștera minunată.

SFÂRȘITUL LUI MANDRAGOR

Pucioasa alerga. Fugea cât o țineau puterile prin tunelul parcă nesfârșit.

– Vine! strigă ea. Vine!

Țâșni ca o săgeată în peșteră, alergă spre Lung și i se cățără pe coadă în sus. Ben era deja în spinarea lui, cu Picior-de-Muscă în poală, ca în nopțile călătoriei lor. Burr-burr-chan stătea călare printre zimții de pe spinarea Maiei.

– Urcă muntele ca o mașinărie de-a oamenilor! gâfâi Pucioasa și își înfășură cureaua în jurul trupului. Fornăie și grohăie și e mare ca un, ca un, ca un...

– Mai mare decât noi toți la un loc, o întrerupse șobolănița și porni motorul avionului. Deci, să-i dăm drumul. Rămâne cum am stabilit.

Închise carlinga, ridică aparatul de la sol și, făcând o curbă largă, zbură spre o platformă de stâncă aflată deasupra intrării în peșteră. Acolo așteptă venirea lui Mandragor.

– Mult noroc, îi spuse Lung Maiei și bătu din aripi. Ce crezi, dragonul aduce noroc doar oamenilor?

– Cine știe?! răspunse Maia. Oricum, noi avem nevoie de foarte, foarte mult noroc.

– Picior-de-Muscă, spuse Ben verificând pentru ultima oară curelele. Te ții bine, ai înțeles?

Homunculul dădu din cap. Privea fix intrarea în peșteră. Inima îi bătea repede, ca a unui șoarece prins în cursă. Dacă gnomul diluase scuipatul de cobold prea tare, astfel încât să nu-și mai facă efectul?

– Nu vrei să intri în rucsac? îi șopti Ben.

Dar Picior-de-Muscă scutură energic din cap. Nu voia să piardă nimic. Dorea să vadă cum se va prăbuși Mandragor, cum i se va topi platoșa pe care o lustruise timp de atâția ani și cum, în focul dragonilor, se va preface din nou în ceea ce a fost.

Dintr-odată, Pucioasa se ridică în picioare.

– Auziți? spuse ea cu glas răgușit.

Toți auziseră, chiar și Ben, cu auzul lui slab, de om. Un tropăit înfundat răzbătea din tunel. Se apropia amenințător. Mandragor găsise ascunzătoarea prăzii sale. Era din nou la vânătoare.

Ben și Pucioasa se agățară bine de curele. Picior-de-Muscă se rezemă de burta băiatului. Cei doi dragoni întinseră aripile și se ridicară în aer. Zburau unul lângă celălalt, până sub bolta peșterii, și începură să se rotească, așteptând la adăpostul întunericului.

Tropăitul se apropia tot mai mult și mai mult. Toată peștera părea să se cutremure. Apoi, capul auriu al lui Mandragor ieși din tunel.

Stătea ghemuit. Numai așa putuse să treacă trupul său uriaș prin tunelul dubidailor. Încet, cu ochii strălucindu-i

sângeriu, se uită împrejur. Adulmecă, trăgând cu nesaţ în nări mirosul dragonilor.

Ben îl auzi suflând greu de la urcuşul obositor. Răutatea şi cruzimea pătrunseră în peşteră ca un nor negru. Încet-încet, Mandragor se târa afară din tunelul îngust, până când trupul său uriaş se strecură în peşteră.

Picioarele erau strâmbe de la greutatea platoşei, care acoperea fiecare centimetru pătrat al trupului său înfricoşător. Coada, pe care o trăgea după el prin ţărână, era plină de ţepi ascuţiţi. Sforăind zgomotos şi cu colţii rânjiţi, monstrul privi în jur. Un mârâit nerăbdător îi răzbătea din rărunchi.

Atunci porni Lola Codiţăcenuşie. Zbură spre capul împlătoşat al lui Mandragor, dădu roată coarnelor şi goni prin faţa ochilor lui roşii.

Mandragor zvâcni uimit din cap. Clămpănea din fălci, încercând să prindă avionul ca pe o muscă enervantă.

– Nu atât de aproape! şopti Ben. Nu te apropia atât de tare, Lola!

Dar şobolăniţa era un as al zborului. Făcea manevre neprevăzute şi iuţi ca fulgerul, zburându-i lui Mandragor în jurul capului, plonjându-i pe sub bărbie şi gonind printre picioarele lui. Ateriza pe spinarea lui şi decola când monstrul încerca s-o apuce, atrăgându-l tot mai adânc în peşteră.

Jocul şobolăniţei îl înfuria peste măsură pe Cel-de-Aur. Lovea în jur, răcnea şi fornăia, voia să strivească, să apuce, să spulbere drăcia care îl împiedica să-şi urmărească scopul. Când Mandragor ajunse în mijlocul peşterii, printre

dragonii împietriţi, Lung se lăsă în jos de sub boltă, cu gâtul întins şi fâlfâind din aripi. Zbura frontal spre Mandragor. Maia venea dintr-o parte.

Surprins, monstrul ridică brusc capul. Îşi dezvelise înfricoşătorii săi colţi şi răgea fioros. Suflarea urât mirositoare îi făcu pe dragoni să dea puţin înapoi. Lola se retrase şi ateriză pe capul unui dragon împietrit. Deocamdată, rolul ei se încheiase. Acum era rândul lui Lung şi al Maiei.

Lung şi Maia se roteau pe deasupra capului duşmanului.

– Aaaarrr! mârâi Mandragor şi se linse pe bot, urmărindu-i cu ochii lui roşii. Uite aici doi dintre ei!

Glasul lui cutremură stâlpii de piatră.

– Sunt cu voi şi cobolzii voştri. Nu-i rău deloc! Un desert foarte gustos.

– Desert? Pucioasa se aplecă din spinarea lui Lung atât de tare, încât răsuflarea fierbinte a lui Mandragor îi pătrunse în nări. *Tu* eşti astăzi pe lista de bucate, boţ de aur!

Mandragor nici n-o băgă în seamă. Aruncă o privire scurtă spre Lung şi Maia, se linse din nou pe bot şi se ridică ameninţător.

– Unde sunt ceilalţi? urlă el şi privi cu nerăbdare în jur.

Trupul îi tremura de lăcomie. Ghearele zgâriau nerăbdătoare podeaua stâncoasă.

– Ieşiţi afară! răcni el lovind cu coarnele în aer. Ieşiţi cu toţii afară! Vreau să vă vânez pe toţi. Vreau să văd cum zburătăciţi ca un stol de raţe când l-oi apuca pe primul dintre voi.

Mugind sălbatic, ridică o labă şi sparse o coloană de piatră ca şi cum ar fi fost din sticlă. Fragmentele de piatră

se împrăştiară prin toată peştera. Dar cei doi dragoni se roteau mai departe nestingheriţi pe deasupra capului său.

– Nu mai sunt alţii aici! strigă Lung şi se lăsă atât de jos, încât aripile aproape că atinseră botul lui Mandragor.

Lui Ben şi Pucioasei li se opri răsuflarea când ajunseră atât de aproape de monstru. Se agăţară mai tare de curele şi se ghemuiră în dosul zimţilor lui Lung.

– Aici suntem doar noi! strigă Maia, rotindu-se pe deasupra spinării lui Mandragor. Dar o să te învingem. Ai să vezi. Numai noi doi, împreună cu călăreţii noştri.

Mandragor se întoarse în loc, înfuriat.

– Călăreţii dragonilor, auzi la ei! se strâmbă el, plin de dispreţ. Acum îmi veniţi cu poveştile alea vechi? Unde... sunt... ceilalţi?

Ben nu observă că Picior-de-Muscă îşi desfăcuse curelele. Pe nesimţite, ca un şoricel, homunculul se căţărase pe haina băiatului până îi ajunsese pe umăr.

– Picior-de-Muscă! strigă speriat Ben.

Dar homunculul nici nu se uită la el. Făcu mâinile pâlnie la gură şi ţipă cu glas ascuţit.

– Hei, stăpâne, ia te uită cine e aici!

Mandragor întoarse uimit capul.

– Aici sunt, stăpâne! strigă Picior-de-Muscă. Pe umărul călăreţului dragonilor. Ai înţeles? Nu există alţi dragoni. L-am minţit pe gnom! Te-am minţit pe tine! Ai să te topeşti, iar eu am să privesc.

– Picior-de-Muscă! şuieră Ben. Dă-te jos de acolo!

Încercă să-l tragă pe homuncul jos de pe umăr, dar Picior-de-Muscă i se agăţase de păr şi-şi agita pumnul mic.

– E răzbunarea mea! zbiera el. E răzbunarea mea, stăpâne!

Mandragor se strâmbă batjocoritor.

– Ia te uită! mârâi el. Picior de păianjen călare pe dragonul argintiu. Vechiul meu lustragiu de platoşă. Uită-te bine la prostovanul ăsta, Pietrişu. Să-ţi fie de învăţătură ce o să fac cu el acuşica.

– Pietrişu? strigă Picior-de-Muscă, aproape pierzându-şi echilibrul. N-ai observat încă? Nu mai e nici un Pietrişu. S-a cărat, la fel ca mine. Nu mai ai nici un lustragiu de platoşă. Şi nici n-o să mai ai nevoie vreodată.

– Taci, Picior-de-Muscă! îi strigă Lung.

Mandragor se ridică dintr-odată pe labele din spate şi lovi cu ghearele după dragonul în zbor. Lung reuşi să-l evite în ultima clipă. Picior-de-Muscă însă scoase un ţipăt, încercă să se apuce de ceva şi se prăbuşi cu capul înainte, în gol.

– Picior-de-Muscă! strigă Ben şi se aplecă înainte. Dar nu reuşi să-l mai prindă.

Homunculul căzu drept pe fruntea împlătoşată a lui Mandragor. De acolo, alunecă pe gâtul auriu în jos şi rămase agăţat între doi zimţi, zbătându-se din răsputeri.

Cu un grohăit înfiorător, Mandragor se lăsă din nou în patru labe.

– Acum te-am prins, picior de păianjen! mârâi el şi dând să apuce cu botul spre locul unde se zbătea sluga lui trădătoare.

– Lung! strigă Ben. Lung, trebuie să-l ajutăm!

Dar cei doi dragoni se năpusteau deja din două părți spre Mandragor. Tocmai când se pregăteau să scuipe foc pe el, Picior-de-Muscă țipă ascuțit:

– Nuuu! zbieră el. Nu, fără foc de dragon! O să mă transforme! Nu! Vă rog eu, nu!

Dragonii își frânară zborul.

– Ai înnebunit de tot, Picior-de-Muscă! strigă Pucioasa. O să te mănânce!

Mandragor se întoarse grohăind și încercă din nou să-l apuce pe Picior-de-Muscă, care se zbătea neputincios. Lung și Maia porniră iarăși să-i distragă atenția, lovind cu labele în platoșa lui, dar Mandragor se scutură de ei ca de niște muște prea insistente. Lui Ben aproape că i se oprise inima în loc. O clipă, închise ochii. Apoi auzi un zumzăit.

Venea șobolănița.

Avionul ei se năpustea spre spinarea împlătoșată a lui Lung. Deschise carlinga și se aplecă în afară.

– Hai, fomuncule, urcă! strigă ea.

Cu o manevră îndrăzneață, se apropie de Picior-de-Muscă, care tot dădea din picioare.

– Sari, Picior-de-Muscă! strigă Lung. Sari!

Își înfipse ghearele în ceafa lui Mandragor, ca să-l mai încurce câteva clipe. Când monstrul vru să-l apuce pe Lung, homunculul dădu drumul țepei de care se agățase și căzu pe locul din spate al avionului. Șobolănița acceleră imediat și se ridică spre tavanul peșterii, cu carlinga încă deschisă și cu homunculul tremurând pe locul din spate.

Mandragor scoase un răget atât de puternic, încât Pucioasa și Burr-burr-chan fură nevoiți să-și astupe urechile lor sensibile cu lăbuțele. Apoi se ridică din nou și lovi cu labele după cei doi dragoni. Ghearele aproape că atinseră aripile Maiei. Dar, în loc să se retragă, dragonița se năpusti asupra lui ca o pisică furioasă, deschise gura și scuipă o flacără albastră.

Lung venea din partea cealaltă. O flacără uriașă îi țâșni, din gâtlej spre capul lui Mandragor. Focul Maiei îi învăluise spinarea aurie și îi cuprinsese coada și picioarele.

Dragonul auriu își dezveli colții și râse. Râdea atât de tare, încât începu să plouă cu pietre din bolta peșterii.

Focul dragonilor.

De câte ori nu fusese învăluit de el! Avea să se stingă numaidecât pe platoșa lui rece ca gheața, iar, când dragonii vor fi obosit, el, Mandragor, îi va culege din aer ca pe niște lilieci neputincioși. Grohăia de bucurie și se lingea pe buze. Atunci simți ceva prelingându-i-se de pe frunte. Ceva îi picura în ochi. Ridică o labă ca să se șteargă și... înmărmuri.

Ghearele i se chirciseră. Solzii arătau ca frunzișul veșted. Mandragor clipi. Zeama groasă care curgea de pe frunte și îl orbea era aur topit.

Dragonii se năpustiră din nou asupra sa. Și iarăși fu învăluit de focul lor albastru. Mandragor se zgâia la trupul lui. Platoșa i se prefăcuse într-un terci gros și auriu. Mugi îngrozit și începu să dea cu labele ca să stingă flăcările albastre. Din gheare se împrăștiau stropi de aur. Mandragor

răgea și gâfâia. Dragonii se întoarseră. Încercă să-i apuce, dar alunecă într-o băltoacă de aur topit.

Pentru întâia dată în viața lui lungă și întunecată, simți ce însemna frica, o frică neagră și fierbinte. Se uită împrejur, hăituit. Unde să mai fugă? Să scape de focul care îi rodea platoșa? I se făcea tot mai cald și mai cald. Puterile i se topeau odată cu solzii. Trebuia să se întoarcă la apă. Da, înapoi la apă.

Mandragor aruncă o privire spre tunelul prin care venise cu mult, mult timp în urmă, pe vremea când mai era încă Mandragor-cel-de-Aur, Mandragor-cel-Neînvins. Dar la intrarea în tunel se roteau cei doi dragoni argintii, iar focul lor se ridica tot mai sus, topindu-i platoșa. Mandragor se ghemui. Grohăind amarnic, încercă să-și ridice labele, dar acestea rămaseră lipite în băltoacele de aur, care se făceau tot mai mari. Și Mandragor simți inima plesnindu-i.

Aburi albi îi țâșneau din gâtlej, umezi și reci ca gheața. Frigul îi părăsea trupul, sfârâind, până când se prăbuși ca un balon plin de găuri. Aburii de gheață se ridicară într-un nor care plutea acum prin peșteră, pe deasupra dragonilor împietriți.

Lung și Maia alunecau lin printre fâșiile de aburi. Se făcuse frig în peșteră, foarte frig. Ben și Pucioasa se strânseră unul într-altul, dârdâind. Cu ochii întredeschiși, priveau în jos. Dar aburii îl acoperiseră pe Mandragor și nu se mai vedea decât o umbră chircită.

Încă șovăind, Lung și Maia se lăsară mai jos, prin norii reci. Fulgi de zăpadă se încurcau în blana Pucioasei și se topeau pe fața lui Ben. Nu se auzea nici un sunet, doar huruitul avionului Lolei, undeva în ceață.

– Acolo! șopti Burr-burr-chan când Maia și Lung puseră picioarele pe pământ. Acolo e.

RUGĂMINTEA GNOMULUI

Platoșa lui Mandragor zăcea într-o baltă mare de aur, ca o piele năpârlită. Zăpada de pe ea se topea sfârâind. Printre dinții botului pe jumătate căscat, ieșeau aburi verzui. Ochii se înnegriseră ca niște felinare stinse.

Cei doi dragoni înaintau cu pași șovăielnici prin aurul lichid spre ce mai rămăsese din vrăjmașul lor. Lola zbură pe lângă ei și ateriză pe platoșa topită. Când șobolănița deschise carlinga, Picior-de-Muscă scoase capul din dosul banchetei și se uită neîncrezător la ce mai rămăsese din ceea ce odată fusese stăpânul lui.

– Ia te uită! strigă Lola și sări pe o aripă. Numai tăblărie flăcăul ăsta! Ca o mașinărie de-a oamenilor, nu? spuse ea și ciocăni o bucată de aur.

Era cald încă. Suna a gol.

Picior-de-Muscă se iți din cabină, cu ochii cât cepele.

– Acuși o să se arate! șopti el.

– Ce o să se arate?

Lola se așeză pe marginea aripii, bălăngănind din picioare.

Dar homunculul nu răspunse. Fixa botul căscat al lui Mandragor, din care mai ieșea încă un fum verzuliu.

– Ce aștepți, Picior-de-Muscă? întrebă Lung și se apropie încet. Mandragor a murit!

Homunculul îl privi în ochi.

– Au murit cumva corbii ăia? întrebă el. Nu. Au devenit ceea ce fuseseră înainte. Din ce ființă l-a făcut alchimistul pe Mandragor? Nu putea să-i dea viață pentru că el nu putea *crea* viață. Putea doar s-o împrumute de la altă ființă.

– De la o altă ființă? Pucioasa se foia neliniștită în spinarea lui Lung. Deci tu spui că o să iasă acuși ceva din el? întrebă ea, trăgând de curele. Haide, Lung, putem vedea asta și de la o distanță mai sigură!

Dar dragonul nu se clinti.

– Ce fel de ființă, Picior-de-Muscă? întrebă el.

– A, nu sunt prea multe animale a căror viață să poată fi împrumutată așa, ca o haină călduroasă, spuse homunculul fără să-și ia ochii de la botul lui Mandragor.

Ceilalți se uitau unii la alții, fără a înțelege mare lucru.

– Haide acum, flobuncule, nu ne mai fierbe atât! spuse Lola ridicându-se. S-a terminat lupta sau nu?

– Acolo! șopti Picior-de-Muscă, fără să se uite la ea. Se aplecă înainte și arătă cu degetul în jos. Uitați-vă! Acolo e viața lui Mandragor.

Din botul pe jumătate căscat, țopăi greoi o broască râioasă și pleoscăi în balta aurie, sări speriată în sus și ajunse pe o piatră acoperită cu zăpadă, care ieșea din aurul topit.

– O broască râioasă?

Neîncrezătoare, Pucioasa se aplecă din spinarea lui Lung. Broasca o văzu cu ochii ei aurii și începu să bolborosească neliniștită.

– Aiurea, mofluncule, spuse șobolănița. Vrei să ne prostești? Trebuie că a fost înghițită de monstru, asta e tot.

Picior-de-Muscă clătină din cap.

– Puteți să mă credeți sau nu! Alchimistul era foarte priceput să facă lucruri îngrozitoare din lucruri mici.

– Să o prindem, Picior-de-Muscă? întrebă Lung.

– O, nu e nevoie! Homunculul scutură din cap, speriat. Broasca nu mai face rău nimănui. Răutatea lui Mandragor era răutatea creatorului nostru, nu a ei.

Pucioasa își încreți fruntea.

– Țțț! O broască râioasă! Apoi se întoarse spre Picior-de-Muscă, rânjind. Deci de asta nu voiai să fii atins de focul dragonilor. Ai fi devenit și tu o chestie din asta țopăitoare.

Picior-de-Muscă o privi încruntat.

– Nu, răspunse el jignit. Aș fi devenit ceva și mai mic. Pentru creaturi ca mine, alchimistul folosea cârcâiaci sau păianjeni.

Apoi îi întoarse spatele Pucioasei.

Lung și Maia îi duseră pe călăreții lor mai încolo, unde nu era aur lichid. Broasca se uită după ei, dar nu se mișcă nici când Ben și cobolzii coborâră din spinarea dragonilor și se apropiară de marginea băltoacei de aur ca să se uite mai de aproape la platoșa lui Mandragor. Abia când Lola porni motorul avionului plecă și broasca, țopăind.

Pucioasa vru să meargă după ea, dar Lung o apucă ușor cu botul.

– Las-o să plece, spuse el și se întoarse.

Ceva mic alerga prin zăpadă drept spre el, o mogâldeață cu pălărie mare și barbă lățoasă. Se aruncă cu burta la pământ înaintea lui Lung și a Maiei și strigă cu glas tânguit:

– Îndurare, dragoni argintii, fie-vă milă de mine! Îndepliniți-mi o rugăminte. E dorința vieții mele. Îndepliniți-mi-o sau inima mea se va mistui de dor tot restul vieții.

– Ăsta nu e micul spion al lui Mandragor? întrebă mirată Maia.

– Da, da, recunosc! Pietrișu se ridică în genunchi și privi încurcat în sus, la cei doi. Dar nu de bunăvoie. El m-a silit, așa să știți.

– Aiurea, mincinosule! strigă Picior-de-Muscă și coborî din avionul Lolei. De bunăvoie ai alergat atunci la el, doar din lăcomie, pentru aur. Dacă nu erai tu, nu afla niciodată de Lung.

– Păi da, murmură Pietrișu, încurcându-și mâinile prin barbă. Poate, dar...

– Uită-te împrejur! îl întrerupse Picior-de-Muscă. Acum poți să te scalzi în aurul lui. Cum ar fi?

– Asta e rugămintea ta? Lung se întinse și privi spre pitic cu sprâncenele ridicate. Spune odată! Suntem toți foarte obosiți.

Dar Pietrișu scutură din cap atât de tare, încât era să-i cadă pălăria.

– Nu, nu, aurul nu mă mai interesează! strigă el. Nici urmă! Mi-e totuna. Aș vrea, spuse el întinzând brațele mici, aș vrea să rămân în peșteră. Asta vreau.

Cei doi dragoni se uitară unul la altul nedumeriți.

– Și de ce? întrebă bănuitor Burr-burr-chan.

– Vreau s-o fac și mai frumoasă, șopti Pietrișu, apoi privi în jur cu venerație. Vreau să aduc la lumină pietrele încă ascunse, cu foarte mare grijă. Știți, eu pot să le văd. Le aud cum șușotesc în pereți, în coloane. Mai ciocănesc pe ici, pe colo, mai râcâi puțin. Și or să iasă la iveală, strălucind în toate culorile curcubeului. Oftă și închise ochii. Va fi minunat.

– Aha, mormăi Burr-burr-chan. Mă rog, nu sună rău, dar asta, trebuie să decidă dragonii.

Lung căscă și se uită la Maia. Dragonița abia se mai ținea pe picioare de oboseală. Scuipase atât de mult foc, încât pentru prima oară în viață îi era frig.

– Nu știu, spuse ea uitându-se la dragonii împietriți. Nu mai am nevoie de peștera asta acum, când nu mai trebuie să mă ascund de Cel-de-Aur. Dar ce e cu ei, nu i-ar deranja ciocănelile?

Pietrișu se uită în jur.

– De cine vorbești? întrebă el neliniștit.

– Vino, îi spuse Lung, întinzându-i coada.

Pietrișu șovăi o clipă, apoi se așeză între zimții cozii, iar Lung îl duse în jurul uriașei bălți de aur, la dragonii împietriți. Maia și ceilalți îi urmară.

– Ăștia de aici, îi explică Lung lui Pietrișu după ce acesta se dădu jos de pe coadă, sunt ceilalți douăzeci de

dragoni pe care îi căuta Mandragor. Picior-de-Muscă te-a mințit ca să nu-i scadă lui Mandragor cheful de vânătoare și să-l atragem încoace.

Piticul se uita cu mult interes la trupurile împietrite.

– N-au mai băut lumina lunii, spuse Maia.

Se întinse pe jos. Zăpada se topea în căldura peșterii, transformându-se în mici băltoace pe podea. Pentru Mandragor era însă prea târziu să dispară în ele.

– Da, da, asta se poate petrece foarte repede, murmură Pietrișu și ciocăni cu degetul într-o labă de dragon, cu gesturi de cunoscător. Pietrele cresc repede, mai repede decât s-ar putea crede.

Nimeni nu-i dădea prea mare atenție. Lung se întinse somnoros lângă Maia. Burr-burr-chan și Pucioasa tocmai puneau de un picnic cu ciuperci, iar Lola ștergea stropii de aur de pe avion. Toți erau obosiți după lupta care tocmai se încheiase. Doar Ben ascultase cu interes vorbele lui Pietrișu.

– Ce înseamnă asta? întrebă el și se așeză pe vine lângă pitic. Ai mai văzut vreodată așa ceva? Cum ceva viu se preschimbă în piatră?

– Sigur că da. Pietrișu puse mâna pe solzii de piatră. Ființelor fabuloase li se poate întâmpla foarte ușor asta. Cetățile voastre sunt pline de ele. Dragoni, lei înaripați, inorogi, demoni; toți, împietriți. Oamenii le găsesc și le pun în diferite locuri, crezând că sunt chiar din piatră. Dar nu e așa. De cele mai multe ori, mai au o urmă de viață în ele. Dar oamenii n-au habar de asemenea lucruri. Se poartă de parcă ar fi făcute de mâinile lor! Auzi! spuse

piticul strâmbând din nas. Neam încrezut! Dar la ăștia de aici, continuă Pietrișu, dându-și pălăria pe spate și privind în sus spre dragonii împietriți, la ăștia coaja nu e încă prea groasă. Ar putea fi spartă cu ușurință.

– Spartă?

Ben îl privi pe Pietrișu cu neîncredere.

– Sigur, spuse Pietrișu aranjându-și din nou pălăria pe cap. Dar am să fac pe dracu' ghem. Îmi plac mai mult așa, împietriți.

– Lung! strigă Ben și sări în sus atât de repede, încât Picior-de-Muscă alunecă de pe genunchiul lui. Lung, ascultă aici!

Lung înălță somnoros capul. Și Maia se ridică.

Pietrișu îl apucă pe Picior-de-Muscă de braț, speriat.

– Ce vrea omulețul? șopti el. Doar n-am făcut nimic, nici măcar n-am scos ciocanul. Ești martor.

– Gnomul spune că poate să-i trezească! strigă Ben emoționat.

– Pe cine să trezească? mormăi Lung și căscă.

– Pe dragoni! strigă Ben. Pe dragonii împietriți. Spune că piatră e încă subțire, ca o pojghiță, înțelegeți?

De la picnicul lor, Pucioasa și Burr-burr-chan ridicară privirile, neîncrezători.

– Cred că piticul vrea numai să-i îngăduim să-i ciocănească, spuse Pucioasa mușcând din coada unei ciuperci. Să ciocănească pojghița, ce prostie!

– Nu e nici o prostie! Pietrișu se înfoie lângă labele de dragon, jignit. Vă demonstrez.

Gnomul scoase ciocănelul din rucsac și se cățără pe o coadă împietrită până ajunse sus.

– Durează ceva mai mult, strigă el de sus, dar o să vedeți!

Dragonii îl priviră cu îndoială.

– Putem să te ajutăm? întrebă Maia.

Gnomul clătină disprețuitor din cap.

– Cine, voi? Cu labele voastre uriașe? Nu, nu. Nici măcar oamenii n-au simțul pipăitului atât de bun ca noi, se umflă în pene Pietrișu, aranjându-și din nou pălăria pe cap. Numai noi, gnomii, putem asta, nimeni altcineva.

– Ei, atunci, noapte bună! mormăi Pucioasa și se întoarse la ciupercile ei. Când o ieși primul din coajă, n-o să mai am eu dinți în gură.

– O zi! strigă Pietrișu agitând ciocanul spre ea. O zi, poate chiar mai puțin. Ai să vezi.

Picior-de-Muscă oftă și se așeză comod îm poala lui Ben.

– Tare încrezut neam sunt și gnomii ăștia, îi șopti el băiatului. Pretind mereu că știu totul mai bine. Dar s-ar putea să reușească. La pietre, chiar se pricep.

– O zi? Lung căscă și se mai uită o dată, ușor îndoit, la micul gnom. Tare mult îți mai place să faci pe grozavul! Trezește-ne dacă chiar dai de viață acolo, promiți?

– Da, da, răspunse Pietrișu, apoi se lăsă în genunchi, trecu palma peste solzii împietriți și începu să ciocănească, încet, cu lovituri ușoare, ca ticăitul unui ceas.

Ben îl urmări o vreme. Dar ochii i se tot închideau. La un moment dat, când dragonii și cobolzii adormiseră de

mult şi până şi din avionul Lolei se auzea un sforăit uşor, îl birui şi pe el somnul. Iar Picior-de-Muscă făcu la fel.

Se lăsă liniştea în peştera cea mare. Doar Pietrişu, neobosit, ciocănea mai departe. Din când în când, mai arunca o privire la resturile platoşei lui Mandragor, care zăceau în aurul care începuse să se închege. Apoi chicotea răutăcios şi se punea din nou pe treabă.

UN DRAGON SE TREZEŞTE

Primul dragon se trezi când toţi încă dormeau.

Pietrişu reuşise să ciocănească o fisură lungă şi subţire în învelişul de piatră. Când ridică ciocănelul ca să lărgească crăpătura, piatra de sub picioarele lui se cutremură, întâi foarte slab, abia simţit. Pietrişu puse urechea la crăpătură şi se puse pe ascultat. Se auzea foşnetul solzilor care se frecau de piatra aspră. Fisuri subţiri începură să se întindă sub picioarele piticului. Dintr-un salt, se adăposti la loc sigur. Ateriză pe burta moale a băiatului adormit.

– Auu! Ben sări în sus, speriat. Ce e?

Picior-de-Muscă se frecă la ochi, zăpăcit.

– Am reuşit! strigă Pietrişu, ţopăind cu cizmele butucănoase pe burta lui Ben.

Picior-de-Muscă se întoarse spre dragonul împietrit.

– Ascultaţi, tinere domn! şopti el.

Dar Ben auzise deja. Din stâncă, răzbăteau fornăituri şi gemete înfundate.

– Lung! Ben îi înşfăcă pe Picior-de-Muscă şi Pietrişu şi se dădu câţiva paşi înapoi. Lung, trezeşte-te! Se mişcă.

Toți săriră în picioare.

– Ce s-a întâmplat? strigă și Lola din avionul ei.

– O să iasă afară, strigă Ben.

Din câteva salturi, șobolănița ajunse pe umărul lui.

Stânca cenușie în care Pietrișu făcuse o crăpătură scârțâi și trosni, începu să se fărâmițeze și plesni în mii de frânturi.

Toți se dădură înapoi, speriați.

Din dărâmături ieși un dragon, tușind din rărunchi, plin de praf și cu mădularele încă înțepenite. Păși nesigur, făcându-și loc printre bolovani. Se scutură de niscaiva

pietre de pe solzi, apoi deschise ochii. Așa ca cineva care se trezește dintr-un vis.

Maia făcu un pas spre el.

– Coadă-de-Argint, spuse ea. Mai știi cine sunt?

Dragonul o privi preț de câteva clipe. Apoi întinse încet gâtul înainte și o adulmecă.

– Maia, spuse el. Ce s-a întâmplat? Întoarse capul spre Lung, care era în spatele Maiei. Tu cine ești și... măsurându-i pe rând cu privirea pe cobolzi și pe Ben, pe umerii căruia stăteau Pietrișu, Picior-de-Muscă și Lola. Și ăștia cine mai sunt?

– Unul e un dubidai! răspunse Burr-burr-chan încrucișându-și cele patru brațe în sân. Îți mai amintești de noi, Coadă-de-Argint?

Coadă-de-Argint dădu din cap năucit. Apoi privirea i se opri asupra platoșei topite a lui Mandragor. Înfricoșat, se dădu înapoi.

– E aici! șopti el. Cel-de-Aur e și el aici!

– Nu, a fost aici! spuse Pucioasa scărpinându-se pe burtă. Dar noi l-am topit.

– Mă rog, nu chiar noi, adăugă Burr-burr-chan. Mai degrabă Lung și Maia.

Coadă-de-Argint făcu încă un pas spre Maia.

– Voi l-ați învins pe Cel-de-Aur? Doar voi doi? Clătină neîncrezător din cap și închise ochii. E un vis. Murmură el. Un vis frumos. Sigur că da.

– Nu e nici un vis, spuse Maia și îl tot împunse până când Coadă-de-Argint deschise din nou ochii. Dragonul de aur e mort.

– Sau, mă rog, cam așa ceva, adăugă Ben.

Coadă-de-Argint se întoarse spre el mirat.

– Călărețul dragonilor! șopti el.

Maia dădu din cap și îi suflă praful de piatră de pe frunte.

– Călărețul dragonilor s-a întors, iar Cel-de-Aur a fost înfrânt.

– Ca în vechile povești, murmură Coadă-de-Argint, privind spre platoșa topită a lui Mandragor. Ca în poveștile pe care ni le tot spuneai, Maia.

– Nu poveștile l-au învins, zise Ben, apoi îi lăsă jos pe Lola și gnom.

– Așa e, noi am fost! strigă Pucioasa și întinse lăbuțele. Noi toți, împreună. Cobolzi, dragoni, un omuleț, un homuncul, un gnom și o șobolăniță. Am fost un amestec dizolvant! chicoti ea. Dar în timpul ăsta tu dormeai. Ca și ăștia toți.

Arătă spre ceilalți dragoni, care încă zăceau sub învelișurile lor de piatră. Coadă-de-Argint se întoarse spre ei. Stătea neîncrezător printre frânturile propriei carcase de piatră.

– Ce s-a întâmplat? întrebă el cu glas molcom. Spune-mi, Maia. Ce sunt toate astea dacă nu un vis?

Dragonița se duse lângă el și îl împunse ușor cu botul în coasta prăfuită.

– Ți se pare că asta e un vis? Nu. Te-ai trezit. Gnomul te-a trezit.

Pietrișu își umflă pieptul, mândru nevoie mare.

– O să-i trezească și pe ceilalți? întrebă Coadă-de-Argint.

Gnomul își încrucișă brațele și rânji.

– Sigur, dacă batem palma.

– Bineînțeles! strigă Picior-de-Muscă de pe umărul lui Ben. Asta așteptam, cap de ipsos. Un gnom nu face nimic fără plată. Ce vrei? Aur? Nestemate?

– Nu! strigă Pietrișu, jignit. Nimic din toate asta, homuncul cu picioare de păianjen ce ești! V-am mai spus. Vreau să rămân în peștera asta. Să mai ciocănesc și eu, pe ici, pe colo. Să-i curăț frumusețea și s-o lustruiesc. Și, din când în când, să mai culeg și eu acolo, câte o pietricică. Nimic mai mult.

Maia îl privi ironic.

– Ai să culegi mai mult decât o pietricică, gnomule, spuse ea. Ești lacom. Dar te vom lăsa să rămâi aici dacă îi trezești și pe ceilalți.

Pietrișu făcu o plecăciune înaintea ei, o plecăciune atât de adâncă, de era să-i cadă pălăria de pe cap.

– Am să-i trezesc! strigă el. Pe toți, Argintimea Voastră, pe toți. Mă apuc îndată de treabă.

Cu ciocănelul în mână, se cățără pe următoarea coadă de dragon împietrit și începu să ciocănească de parcă vechiul stăpân i-ar fi suflat în ceafă.

Lung și Maia îl luară între ei pe Coadă-de-Argint și ieșiră prin tunelul cel lung afară, unde nu mai fusese de peste o mie de nopți. Corbii cei negri dispăruseră. În lumina palidă a craiului nou, cei trei dragoni își luară zborul. Coadă-de-Argint își dădu jos praful de pe solzi în apele lacului. Broscoiul care împrumutase viața lui Mandragor stătea pe mal și îi privea. Cu fiecare rază de lună care cădea pe solzii dragonului, se risipeau și amintirile lui negre.

ȘI ACUM?

Către amiaza zilei următoare, Lung stătea pe o stâncă înaltă, deasupra văii, și nu putea să doarmă. Din peștera mare îl goniseră ciocănelile lui Pietrișu. Dar nici măcar soarele, a cărui căldură îl toropea întotdeauna, nu-l ajuta să adoarmă. Mai mereu ridica capul de pe labele din față, se uita la vârfurile munților și ofta.

După o vreme, veni și Ben. Se cățără pe stânci și se așeză lângă el. Îl privi îngrijorat.

– Ce este? întrebă el. De ce nu dormi?

– Nu pot, răspunse Lung. Ce fac ceilalți?

– Ah, ridică Ben din umeri. Nimic deosebit. De dormit, nu doarme nimeni. Burr-burr-chan îi arată Pucioasei cum se cresc ciupercile, Maia îi povestește lui Coadă-de-Argint ce s-a petrecut cât timp a dormit, Pietrișu ciocănește, iar Picior-de-Muscă zboară cu Lola.

– Da?

Lung dădu din cap. Și oftă din nou.

– Ce vrei să faci acum? Ben îl privi pe dragon curios. Vrei să zbori imediat înapoi acasă, acum, după ce ai găsit valea?

– Dacă aș ști... răspunse Lung, privind îngândurat spre vârfurile înzăpezite. M-am gândit la asta în multe nopți de zbor. Dacă mă întorc și ceilalți nu vor să mă urmeze?

Ben îl privi mirat.

– Cum așa? Credeam că trebuie să plece de acolo, nu? Doar tu mi-ai povestit că oamenii vor să inunde valea voastră.

Lung încuviință din cap.

– Da, da, dar, când am plecat, ceilalți n-au vrut să creadă că asta urma să se întâmple. Voiau să încerce să-i alunge, așa cum fac zânele, știi? Zânele știu cum să-i împiedice pe oameni să construiască drumuri peste dealurile lor.

– Adevărat? Ben îl privea neîncrezător pe Lung. Cum?

– Presară praf vrăjit pe motoarele mașinăriilor, răspunse dragonul. Ciupesc și înțeapă, suflă praf de scărpinat în căști și în nasuri și cheamă atât de multă ploaie, încât mașinile lor se afundă în noroi. Zânele sunt mici și se pot face chiar nevăzute pentru câteva clipe. Oamenii nu le pot prinde. Cu noi, dragonii, e puțin altfel.

– Asta cam așa e, murmură Ben și privi cu admirație solzii argintii ai lui Lung.

Nu se mai sătura să-l privească pe dragon. Pentru el, nu era nimic mai frumos pe lumea asta.

– Ce mă sfătuiești? îl întrebă Lung pe băiat, uitându-se în ochii lui. Să rămân aici? Sau să zbor înapoi, tot

drumul ăsta lung, înapoi la ceilalți, care nici măcar nu vor să vină aici? Care mă cred nebun. Lung dădu nedumerit din cap. Se prea poate să nici nu creadă că am găsit Hotarul Cerului.

Ben se lăsă pe solzii calzi ai lui Lung și privi spre lac.

– Cred că trebuie să te întorci, spuse el după o vreme. Altfel, te va chinui mereu gândul că nu știi ce se întâmplă cu ei. Dacă nu cumva i-au ucis oamenii, dacă nu cumva te-ar fi urmat. Gândurile astea îți vor umbla mereu prin cap și te vor înnebuni.

Lung tăcu. Tăcu mult timp. Pe urmă, încuviință încet din cap.

– Ai dreptate, călărețule, spuse el și-l împunse pe Ben ușor cu nasul. Da, ai dreptate. Trebuie să mă întorc, oricât de mult mi-ar plăcea aici. Mai bine plec chiar la noapte. Se ridică, se scutură și mai privi o dată împrejur. Le spun Pucioasei și celorlalți. Și tu? Vrei să vii iar cu noi sau te duc la mănăstire? La familia Wiesengrund.

Era rândul lui Ben să nu știe ce să răspundă.

– Nu știu, spuse el. Tu ce-ai face?

– Te duc la familia Wiesengrund, spuse el. Tu ai nevoie de oameni. Așa cum eu am nevoie de dragoni, așa cum Pucioasa nu e fericită fără alți cobolzi, chiar dacă nu face altceva decât să se certe cu ei. Fără oameni, odată și odată ai să te simți foarte singur.

– Dar și fără voi, murmură Ben, fără să-l privească pe dragon.

– Nu, nu! Lung își frecă ușor capul de fața lui Ben. Crede-mă, ne vom mai vedea. Ori de câte ori se va putea în viața ta scurtă de om.

– O, da, te rog, răspunse Ben. Vizitează-mă cât mai des!

Apoi îmbrățișă gâtul dragonului atât de tare, de parcă n-ar fi vrut să-i mai dea drumul.

ÎNAPOI

Luna urcase sus, deasupra văii, când Lung ieși din tunelul dubidailor cu Ben și Pucioasa în spinare. În jurul coarnelor dragonului, se rotea avionul Lolei. Pe locul din spate, stătea Picior-de-Muscă. De când șobolănița îl salvase dintre colții lui Mandragor, erau de nedespărțit.

Maia îl ducea în spinare pe Burr-burr-chan. Voia să-l însoțească pe Lung până la mănăstire. Încă doi dragoni fuseseră treziți de ciocănelul lui Pietrișu. Împreună cu Coadă-de-Argint, ieșiseră și ei din peșteră ca să-și ia rămas-bun de la Lung și Maia și ca să vadă din nou luna. Doar Pietrișu rămase în peșteră. Era atât de cufundat în ciocăneala lui, că abia dădu din cap când dragonii își luară rămas-bun de la el.

– Să te întorci cât mai repede, îi spuse Coadă-de-Argint lui Lung când ajunseră în fața intrării în tunel. Și adu-i și pe ceilalți cu tine. Valea e mare, mult prea mare pentru noi, chiar dacă piticul ne va trezi pe toți.

Lung încuviință din cap.

– Am să încerc, răspunse el. Şi, dacă n-or să vrea, atunci mă întorc de unul singur.

Se mai uită o dată împrejur, privi spre munţii albi şi spre lacul cel negru şi ridică ochii spre cerul presărat cu mii şi mii de stele. Apoi îşi întinse aripile şi se ridică de pe coasta stâncoasă a muntelui. Maia îl ajunse din urmă şi zbura acum lângă el, până ajunseră la trecătoarea prin care venise cu puţin timp, dar, de fapt, cu atât de mult timp în urmă.

Îi plăcea grozav să zboare prin munţi alături de un alt dragon. Uneori, când nu era foarte sigur de drum, Maia şi Burr-burr-chan o luau înainte pentru ca dubidaiul să-i ghideze. Dar cel mai mult timp dragonii zburară alături unul de celălalt. Lung zbura mai încet pentru ca Maia să se poată obişnui cu vânturile care băteau acolo.

Când alunecară peste muntele pe coasta căruia se afla mănăstirea, văzură Indusul sclipind. Prima care ateriză pe terasa din faţa sălii de rugăciune fu Lola.

De data asta, nu-i aştepta nimeni. Dar Ben stabilise ceva cu Baldovin Wiesengrund şi cu Preacuviosul Lama înainte de a porni spre Hotarul Cerului. Nici nu strânsese Lung bine aripile, că Ben se dădu jos din spinarea lui şi alergă spre un şir lung de clopote care se legănau uşor în vânt, lângă intrarea în *dukhang*, şi începu să bată în cel mai mare dintre ele. Răsuna în noapte cu glas cristalin şi pe o notă joasă şi, nu după mult timp, se deschiseră

peste tot uşi şi ferestre, iar călugării se repezeau afară din chiliile lor.

Se înghesuiau în jurul celor doi dragoni, râdeau şi vorbeau de-a valma. Ben reuşi cu greu să se întoarcă la Lung, prin toată învălmăşeala. Când, în sfârşit, răzbi, se urcă înapoi în spinarea lui, căutându-i cu privirea pe soţii Wiesengrund.

Maia se strânsese toată lângă Lung. Urechile îi zvâcneau nervos şi se uita cu oarecare teamă la mulţimea de oameni de la picioarele ei. Burr-burr-chan o mângâia pe solzi ca s-o mai liniştească.

Într-un târziu, Ben îl zări pe profesor împreună cu familia sa. Împreună cu Preacuviosul Lama îşi făceau loc spre dragoni. Ginevra şedea pe umerii mamei ei şi făcea cu mâna. Ben îi făcu şi el cu mâna, fâstâcit.

– Bine aţi venit! strigă Baldovin Wiesengrund. Ce mare bucurie să vă revăd!

De emoţie, aproape că se împiedică de câţiva călugări mici care îl fixau pe Lung. După ce Preacuviosul Lama le şopti ceva la ureche, se apucară cu mult zel să croiască drum pentru dragoni, spre scara *dukhang*-ului. Baldovin Wiesengrund îmbrăţişă mai întâi gâtul lui Lung, îi strânse Pucioasei lăbuţa păroasă, apoi îi zâmbi larg lui Ben.

– Ei, cum e, călăreţule? strigă el încercând să acopere hărmălaia vocilor din jur. Am ghicit? Aţi reuşit cu adevărat, nu? L-aţi învins pe Mandragor-cel-de-Aur!

Ben dădu din cap. Mai mult nu putu să spună în toată hărmălaia. Călugării cei mici, dintre care cel mai mare părea să aibă cam vârsta lui Ben, reuşiseră să le croiască dragonilor drum prin mulţime, iar Preacuviosul Lama însuşi îi însoţi pe scările care duceau spre sala de rugăciuni. Uşurată, Maia dispăru în întunericul răcoros. Preacuviosul Lama le spuse câteva cuvinte călugărilor, care stăteau tăcuţi afară, în lumina lunii. Apoi închise uşa cea grea în urma dragonilor şi se întoarse la ei cu un zâmbet care îi lumina toată faţa.

– Doi dragoni dintr-odată, traduse profesorul. Cât noroc ne copleşeşte mănăstirea şi valea! A mers totul după cum a fost prorocit? Întoarcerea călăreţului dragonilor ne-a adus, într-adevăr, dragonii înapoi?

Ben coborî din spinarea lui Lung şi se duse lângă profesor, fâstâcit.

– Da, cred că dragonii se vor întoarce, spuse el. Mandragor nu mai e, s-a dus pentru totdeauna.

Baldovin Wiesengrund îl luă de mână şi îl strânse tare. Ginevra îi zâmbea. Ben nu-şi amintea să fi fost vreodată mai fericit – şi mai încurcat.

– Dar, dar... bâigui el, am reuşit cu toţii împreună.

– Cu scuipat de cobold şi focul dragonilor! spuse Pucioasa alunecând din spinarea lui Lung. Cu şiretenie de homuncul, raţiune omenească şi ajutor de la un gnom. Dar ăsta din urmă a fost mai mult fără voie.

– Se pare că aveţi multe de povestit, spuse Vera Wiesengrund.

Ben încuviinţă.

– Foarte multe.

– Bine, atunci...

Baldovin Wiesengrund îşi frecă mâinile şi schimbă câteva vorbe cu Preacuviosul Lama. Apoi se întoarse din nou către dragoni.

– Oamenii de aici, spuse el, ascultă cu mare plăcere o poveste bună. Credeţi că ar mai fi timp, înainte ca Lung să se aştearnă la drum, să le-o povestiţi pe a voastră? S-ar bucura foarte mult.

Dragonii schimbară o privire, apoi încuviinţară.

– Dar n-aţi vrea mai întâi să vă odihniţi puţin? întrebă Baldovin Wiesengrund îngrijorat. Vrea cineva să mănânce şi să bea?

– N-ar fi rău deloc, răspunseră într-un glas Pucioasa şi Burr-burr-chan.

Aşa că cei doi cobolzi căpătară de mâncare. Ben înfulecă un munte de orez şi două pachete de ciocolată pe care i le adusese Ginevra. Acum, după ce totul se terminase, i se întorsese şi foamea.

Dragonii se întinseră în cotlonul cel mai îndepărtat al sălii, pe podeaua de lemn, iar Lung îşi sprijini capul pe spinarea Maiei. În lumina celor o sută de opaiţe care luminau sala, păreau coborâţi din picturile de pe pereţi. Când Preacuviosul Lama deschise din nou uşa şi călugării

intrară înăuntru, aceştia încremeniră printre coloane, privind cu admiraţie la cei doi dragoni adormiţi.

Abia când Lung îşi ridică gâtul şi profesorul le făcu semn să se apropie păşiră încet mai departe şi se aşezară plini de respect în jurul dragonului. Cei mai bătrâni îi împinseră pe cei mai mici în faţă, care îngenunchează chiar înaintea labelor dragonilor.

Familia Wiesengrund luă loc printre călugări, iar Ben, cobolzii, Picior-de-Muscă şi Lola se aşezară pe cozile lui Lung şi Maiei.

Când se lăsă liniştea şi nu se mai auzi decât foşnetul veşmintelor, Lung îşi drese glasul şi începu să povestească în limba fiinţelor fabuloase, pe care o poate înţelege oricine.

În timp ce afară luna apunea încet şi soarele îşi începea drumul diurn pe bolta cerească, el le spuse de la început povestea căutării lui. Vorbele umpleau sala cu imagini. Vorbea despre şobolani albi şi înţelepţi, despre corbi vrăjiţi şi gnomi, elfi şi dubidai. Baziliscul se prefăcea în pulbere. Djinnul albastru îşi deschidea cei o mie de ochi. Şarpele de mare înota printre valuri şi pasărea Roc îl mai răpea o dată pe Ben. La sfârşit, când afară soarele se lăsa din nou spre apus, Mandragor suia Muntele Dragonilor. Platoşa lui se topea în flăcările albastre şi o broască râioasă îi ieşea din gură. Apoi, Lung tăcu, se întinse şi privi împrejur.

– Şi aici se încheie povestea, spuse el. Povestea lui Ben, călăreţul dragonilor, a Pucioasei, a lui Lung şi a lui Mandragor, pe care servitorii lui l-au dus la pieire. În noaptea următoare, începe o poveste nouă, care încă nu ştiu cum se va încheia. Am să v-o povestesc doar după ce voi afla sfârşitul ei.

Preacuviosul Lama se ridică, făcu o plecăciune înaintea lui Lung şi îi spuse:

– Îţi mulţumim. O să aşternem pe hârtie tot ce am auzit. Şi îţi urăm mult noroc în călătoria care te aşteaptă. Acum, noi plecăm, ca să vă lăsăm să vă adunaţi puterile.

Ca la un semn, toţi călugării se ridicară şi părăsiră sala în linişte. Ajunşi la uşă, mai priviră o dată în urmă spre locul unde adormiseră Lung şi Maia. Pentru că nu erau siguri că în viaţa lor vor mai avea norocul să vadă un dragon.

– Ben, spuse profesorul Wiesengrund după ce sala se goli şi rămăsese înăuntru doar Preacuviosul Lama. Noi trebuie să plecăm chiar mâine. Ginevra începe şcoala şi... ăăă, spuse el trecându-şi mâna prin părul cărunt, încurcat. Călăreţul dragonilor s-a hotărât ce va face mai departe?

Ben se uită spre Lung şi Pucioasa, şi spre Picior-de-Muscă, care şedea pe podea, lângă Lola.

– Aş veni şi eu, spuse el. Cu dumneavoastră, vreau să zic.

– Minunat! strigă Baldovin Wiesengrund şi îi strânse mâna lui Ben atât de tare, că aproape îi strivi degetele.

– Ai auzit, Vera? Ai auzit, Ginevra?

Vera Wiesengrund şi fiica ei zâmbeau.

– Da, Baldovin, am auzit, spuse Vera, dar încearcă să nu strivești degetele viitorului meu fiu de atâta bucurie.

Ginevra se aplecă spre urechea lui Ben şi îi şopti în ureche:

– Ştii, mi-am dorit mereu să am un frate. Uneori, e destul de greu să fii copil singur la părinți.

– Pot să-mi închipui, îi şopti Ben.

Deşi în acele clipe nu putea să se gândească la altceva decât ce minunat va fi cu noua lui familie.

– Vezi cum şuşotesc? îi spuse Baldovin Wiesengrund soției lui. Deja au secrete față de noi. O să fie vesel.

Apoi auzi un hohot de plâns.

Picior-de-Muscă şedea pe pământ cu fața îngropată în mâini. Lacrimi minuscule i se scurgeau printre degete şi picurau pe genunchii ascuțiți.

– Picior-de-Muscă! Ben îngenunche lângă el îngrijorat. Doar ştiai că voi rămâne cu familia Wiesengrund.

– Da, da, dar... şi homunculul hohoti şi mai tare, eu ce am să mă fac? Unde să mă duc, tinere domn?

Ben îl ridică repede şi îl aşeză pe brațul lui.

– Păi tu rămâi cu mine, nu era clar? Se uită apoi întrebător spre noua lui mamă. Se poate, nu?

– Sigur că da, răspunse Vera Wiesengrund. Ne-ai fi de foarte mare folos ca traducător, Picior-de-Muscă.

– Chiar aşa! strigă Baldovin. Câte limbi vorbeşti?

– Nouăzeci şi trei, murmură homunculul şi se opri din plâns.

– Ştii ceva? Ginevra îl bătu pe genunchi. Poți să locuieşti în căsuța păpuşilor.

– În căsuța păpuşilor? Homunculul ridică fața din palme şi o privi, jignit. Dar ce, eu sunt păpuşă? Nu, mai degrabă un loc răcoros undeva în pivniță, înconjurat de câteva cărți, asta mi-ar plăcea.

– N-ar trebui să fie nici o problemă, spuse Baldovin Wiesengrund zâmbind. Avem o casă mare şi veche, cu o pivniță mare şi veche. Dar noi călătorim foarte mult, sper că poți să ții pasul cu noi.

– O, bineînțeles! Picior-de-Muscă scoase o batistă din buzunar şi îşi suflă nasul. Chiar am prins gust să cunosc lumea largă.

– Bun, deci am clarificat şi aspectul ăsta, spuse mulțumit profesorul. Putem să ne facem bagajele. Apoi se întoarse către Lung. Mai putem face ceva pentru tine? Când vrei să pleci?

Dragonul clătină din cap.

– De cum urcă luna pe cer. N-am prea dormit în ultimul timp, dar mă descurc eu. Acum vreau doar să plec. Și tu, Pucioaso, ce părere ai?

– Nici o problemă, mormăi Pucioasa, scărpinându-se pe burtă. De fapt, ar mai fi un fleac.

Lung o privi mirat.

– Și care ar fi ăla?

Burr-burr-chan tuși ușor.

– Aș veni și eu cu voi, spuse el. Ca să-i învăț pe semenii mei cu două brațe cum se cresc ciupercile.

Lung încuviință.

– Atunci, o să am doi călăreți, spuse el. Cu atât mai bine.

Se întoarse apoi către Maia, care stătea lângă el și își lingea solzii.

– Și tu? întrebă Lung. Te descurci să te întorci singură?

– Sigur, spuse Maia, apoi ridică privirea și se uită în ochii lui. Doar că nu mă întorc. Coadă-de-Argint e acolo și poate să aibă grijă de ceilalți. Eu vin cu tine.

Inima lui Lung bătea mai repede de bucurie. Dintr-odată, nu-i mai păsa ce îl aștepta la întoarcere.

– Dacă cei de acasă nu te cred? întrebă Maia, ca și cum i-ar fi citit gândurile. Dacă sunt și eu cu tine, or să vadă că ai găsit Hotarul Cerului. Împreună, îi convingem mai ușor să vină cu noi.

– Doi dragoni! Baldovin Wiesengrund își încreți sprâncenele, îngrijorat. Nu e chiar lipsit de primejdii, Lung. Doi dragoni găsesc mai greu o ascunzătoare pe timp de zi.

– Nici o grijă! Lola Codițăcenușie fu dintr-un singur salt la picioarele lor. Aveți în fața voastră cel mai bun pilot de dragoni din lume. Și care, întâmplător, trebuie să zboare tot într-acolo. Dragonii trebuie doar să-și adapteze puțin viteza la a mea.

– Vrei să te întorci deja? o întrebă Picior-de-Muscă de pe brațul lui Ben, surprins. Ai terminat măsurătorile?

– Ei, măsurătorile! spuse șobolănița și făcu un semn de lehamite din lăbuță. Știi ce-o să fac? Născocesc ceva. Am să fac o hartă a zonei ăsteia atât de falsă, încât nimeni nu va găsi vreodată Hotarul Cerului. Mulțumită, își trecu lăbuța peste urechi. Ei, ce ziceți de asta?

Lung își aplecă gâtul până la șobolăniță și o împunse ușor în spinarea ei grasă.

– Îți mulțumim! Și am fi recunoscători unchiului tău dacă va răspândi cât mai mult harta asta.

– O, puteți fi siguri că asta va face, răspunse Lola. Unchiul Gilbert are un cerc foarte ales de clienți și multe, foarte multe rude.

– Minunat! spuse Lung și se ridică cu un oftat.

– Atunci, am să-i invit pe călugări la un zbor de bun-rămas. Vii și tu, Maia?

– Sigur, răspunse dragonița. Dacă vor, pot să-i duc și eu în spinare pe unii dintre cei mai bătrâni.

Și așa se face că țăranii, care pe înserat ieșiseră încă o dată pe câmp, văzură doi dragoni dând roată printre munți. Iar pe spinările lor ședeau călugării din mănăstire, râzând ca niște copii. Chiar și cei mai bătrâni dintre ei.

VEȘTI BUNE

Două luni trecuseră de atunci. Familia Wiesengrund servea micul dejun. Ben tocmai luase a doua chiflă, când din spatele ziarului se auzi strigătul lui Baldovin:

– Mii de tunete!

– Aoleu, oftă Picior-de-Muscă, care stătea, ca întotdeauna, lângă farfuria lui Ben. În colțul ăsta de lume, numai de furtuni am parte?

– Nu, nu! strigă profesorul ivindu-se de după ziar. Nu e vorba de vreme, dragul meu Picior-de-Muscă! E aici o știre care vă va interesa pe toți.

– Despre Pegas cumva? întrebă soția lui în timp ce turna lapte în cafea.

Baldovin Wiesengrund clătină din cap.

– Poate că iar au împotmolit zânele vreun excavator în noroi, își dădu cu părerea și Ginevra, lingându-și marmelada de pe degete.

– Nimic mai grești, răspunse tatăl ei.

– Haide, Baldovin, nu ne mai fierbe atât, spuse Vera. Ce este?

Ben se uită încordat spre profesor.

– E cumva ceva despre dragoni?

– Exact! strigă Baldovin Wiesengrund. Băiatul a nimerit-o din nou. Fiți atenți aici!

Apoi citi cu voce tare:

> Un fenomen ciudat a putut fi observat pe cerul Scoției acum două nopți. Un stol mare de păsări uriașe sau, după alte afirmații, de lilieci uriași s-a ridicat în aer și a zburat spre Sud, în lumina lunii pline. Din păcate, urma lor s-a pierdut undeva deasupra mării. Oamenii de știință nu au ajuns la un consens în ceea ce privește natura acestor păsări.

Ginevra și Ben se uitară unul la altul.

– Ei erau, murmură Ben. Lung a reușit să-i convingă pe ceilalți.

Se uită pe fereastră. Nu se vedea decât un petec de cer cenușiu.

– Îți e dor de el, nu-i așa?

Vera se aplecă peste masă și îl luă de mână.

Ben încuviință din cap.

– Păi, spuse Baldovin Wiesengrund, turnându-și încă o cafea, peste opt săptămâni intrați în vacanță iar atunci vom porni din nou în căutarea lui Pegas. Am descoperit o urmă interesantă, nu departe de Persepolis. De acolo, nu mai e mult până în satul unde stă Zobeida. Cred că, dacă totul merge bine, Lung va ajunge împreună cu ceilalți dragoni în Himalaya cam într-o lună. Ce-ar fi s-o rog pe buna noastră prietenă Lola Codițăcenușie să-i ducă un mesaj lui Lung la Hotarul Cerului, așa încât să ne putem întâlni peste două luni la Zobeida? Profesorul se întoarse către

Ben. Tu cunoști mai bine viteza lui de zbor, ce crezi, ajunge într-o lună?

– Probabil! De emoție, Ben fu cât pe ce să-și răstoarne ceașca cu cacao. Da, foarte posibil! Ai auzit, Picior-de-Muscă? E foarte probabil să ne întâlnim cu Lung peste două luni!

– Ce bine! răspunse homunculul și sorbi încă o înghițitură de ceai din paharul lui cât degetarul. Dar mă tem că o să ne întâlnim și cu Pucioasa, care iar o să mă necăjească, în toate felurile.

– Ah, n-o s-o lăsăm noi, spuse Ginevra și îi dădu o bucățică de biscuit. Cum începe, îi luăm înapoi ciupercile pe care le-am strâns pentru ea.

Ben se duse la fereastră și se uită spre cer. Două luni. În două luni, poate că-l va putea călări din nou pe Lung. Oftă. Două luni pot fi lungi. Foarte lungi.

– Vino, spuse Ginevra așezându-se lângă el, pe banca de la geam. Hai afară, să căutăm urme de zâne, vii?

Ben se desprinse de la geam și dădu din cap aprobator.

– Ieri am văzut câteva jos, la iaz, spuse el.

– Bine, spuse Ginevra și îl trase după ea spre portița grădinii. Atunci, mergem întâi acolo.

– Puneți-vă haine călduroase pe voi, strigă Vera Wiesengrund în urma lor. Se simte deja mirosul de toamnă.

– Așteptați, vin și eu cu voi! strigă Picior-de-Muscă, lăsându-se să alunece în jos, pe piciorul mesei.

– Dar de data asta să ne traduci tot ce ne spun, zise Ginevra în timp ce îl ajuta să-și îmbrace jacheta din lână. Promiți?

– Chiar și dacă zânele alea or să vorbească numai prostii? întrebă Picior-de-Muscă, șugubăț.

– Sigur, răspunse Ginevra. Vreau să aud și prostiile.

Ben zâmbi cu gura până la urechi. Apoi îl luă pe Picior-de-Muscă pe umăr și o urmă pe sora lui afară.

Da, două luni pot fi foarte lungi. Dar nu cu Ginevra.

SFÂRȘIT

BIBLIOTECA METROPOLITANĂ BUCUREȘTI
Serviciul INFORMARE COMUNITARĂ
Filiala CEZAR PETRESCU
Sector 1, Bd. Gh. Duca, 13, tel. 021.222.99.03

Stăpânește demonii și străbate timpul,
împreună cu Bartimaeus...

JONATHAN STROUD

TRILOGIA BARTIMAEUS

Amuleta din Samarkand

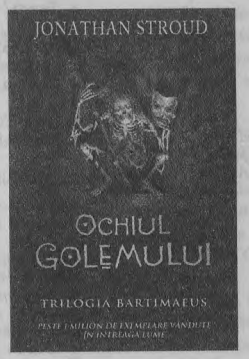

Ochiul Golemului

Poarta lui Ptolemeu

Trilogia BARTIAMEUS ne aduce în prim-plan o altfel de magie, o lume întunecată, afriți, djinni și demoni constrânși să slujească în numele răului.

Călărețul dragonilor este povestea unui tânăr dragon
pe nume Lung, care pornește la drum împreună
cu un băiat și o coboldă pentru a găsi
locul de origine al tuturor dragonilor,
deoarece ultimii dragoni de pe pământ
sunt în căutarea unui adăpost
din calea oamenilor.
Eroii noștri vor trece prin nenumărate aventuri,
vor fi urmăriți de dușmani
precum Mandragor-cel-de-Aur,
care, spre deosebire de Lung,
nu se hrănește cu razele lunii...

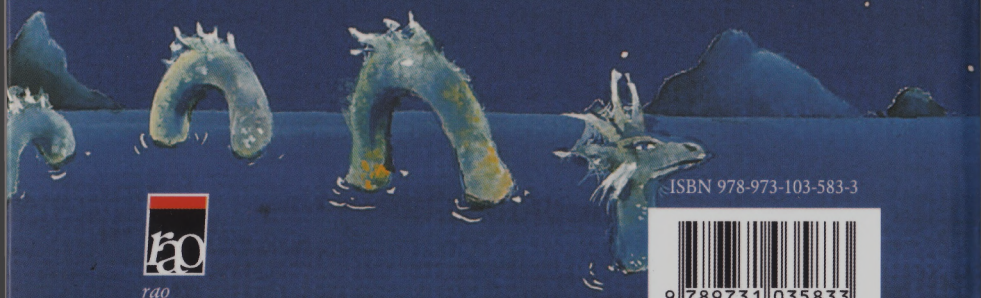

rao
rao international publishing company

ISBN 978-973-103-583-3

9 789731 035833

www.rao.ro
www.raobooks.com